

DANIELLE STEEL La prima vedere



Prima emoție, prima lumină, prima pasiune, prima privire, clipe de vrajă, fulgere-n cer, capăt de curcubeu și tumbe în aer, ploii de vară și aripi de greier, rafale de tunet și inimi ce cântă, te-am privit în ochi și-am văzut visurile promise, nicicând cunoscute, atingerea-ți blândă și ochii tăi atât de mari, am știut că în sfârșit visurile mele dintotdeauna au devenit toate aieveya, în ziua în care inima ta a atins-o pe-a mea, și într-un bubuit de tunet am știut, fără să mă-ndoiesc vreo clipă, că mă îndrăgostisem dintr-odată întru totul, infinit și pe vecie de tine.

capitolul 1

Vocea pilotului de pe zborul Alitalia dinspre Milano către Paris o trezi pe Timmie din picoteală. Era epuizată după o săptămână în New York, apoi altele două în Europa, prima în Londra, următoarea în Milano. Era un pelerinaj pe care îl făcea de două ori pe an, în februarie și-n octombrie, pentru faimoasele spectacole de modă pret-a-porter. Ea era fondatoarea, lumina călăuzitoare, principalul designer și directoarea celor mai importante colecții de îmbrăcăminte din Statele Unite, având companii subsidiare în Europa, motiv pentru care ajungea la evenimentele europene de modă de două ori pe an. Își expusese creațiile alături de alți designeri americani în New York în prima săptămână, apoi își prezentase colecțiile franțuzești la Paris. Și, între aceste evenimente, participase la spectacolele de la Londra și de la Milano. Și participase și la Săptămâna Modei Masculine de la Paris, cu colecțiile ei dedicate bărbaților.

Timmie O'Neill își conducea singură afacerea de douăzeci și trei de ani. Începuse totul pe când avea douăzeci, iar acum, la patruzeci și opt de ani, imperiul său era atât de vast, încât includea îmbrăcăminte pentru copii, mobilier și decorațiuni pentru casă, inclusiv tapet, lenjerii de pat și prosoape. Cu zece ani în urmă, adăugaseră cosmeticele, produse de îngrijire a pielii pentru femei și bărbați și o jumătate de duzină de parfumuri, care uimiseră pe toată lumea cu atracția lor universală și cu succesul aproape instantaneu pe care-l avuseseră în fiecare țară în care fuseseră vândute. Timmie O'Neill era un nume recunoscut în întreaga lume și asociat cu bunul gust, modă la prețuri ridicate și succes răsunător.

Lumea lui Timmie O'Neill era o victorie legendară de mai bine de două decenii, iar acum fondatoarea și directoarea acestui imperiu se îndrepta către Paris, să supravegheze evenimentul de lansare a colecțiilor sale europene din luna octombrie. Restul designerilor americani își consumaseră energia în frenezia săptămânii modei de la New York, fără să mai ia în calcul nebunia pret-ă-porter din Europa. Doar Timmie le făcea față amândurora, cu energia și succesul ei fără limite. Dar până și ea era epuizată după Milano și absolut secătuită când se gândea la spectacolul pe care-l avea de organizat în Paris. Hainele pe care le prezentaseră la New York fuseseră primite de către presă cu aclamații chiar mai intense ca de obicei.

Pe parcursul întregii sale cariere, Timmie O'Neill părea să fi avut parte de atingerea lui Midas și era fără cusur în ochii lumii modei. Chiar și în ocazionalele sezoane când nu fusese pe deplin mulțumită de creații, sau când criticii fuseseră mai puțin îndrăgostiți de ele, se descurcase fenomenal de bine. Tot ce făcea Timmie era fără cusur. Se arunca în toate proiectele cu perfecționism, cu un stil și o grație imposibil de copiat. Forța cu care se implica, mai profund decât oricine altcineva, și așteptările sale legate de propria persoană erau de nestăpânit. Avea capacitatea extraordinară de a prezice ce ar dori oamenii să poarte, cum ar dori să trăiască, ce ar dori să miroasă, înainte ca ei să apuce să se gândească măcar la asta. Alături de colecțiile vestimentare, parfumurile lor se numărau printre cele mai bine vândute din lume. Ea însăși alesese aromele și concepușe recipientele. Erau foarte puține lucruri pe care Timmie O'Neill nu le făcea bine, de fapt nemaipomenit, exceptând poate gătitul. Și să se îmbrace pe sine, cum îi plăcea să spună. Pe cât de ireproșabile și de îndrăznețe erau creațiile sale vestimentare, pe atât se dovedea ea de indiferentă la ceea ce purta. Nu avea timp să se gândească la asta, deși hainele pe care le crease o făcuseră faimoasă, mai ales linia de îmbrăcăminte sport, care reușea să fie simultan comodă și șic. În tot ceea ce crea se simțea o eleganță simplă, autentică, și, fără să încerce măcar sau să se gândească la asta, ea însăși era întruchiparea a ceea ce înseamnă șic.

În zborul dinspre Milano, purta jeanși, un tricou, ambele marca proprie, o jachetă vintage de nurcă pe care o găsisese cu ani în urmă pe străduțele ascunse din Milano și balerini negri din colecția sa de anul trecut. Avea o geantă Hermes neagră mare, din piele de aligator, care fusese precursora celei Birkin și care atrăgea și mai mult atenția prin mărimea sa și prin faptul că dovedea un stil aparte, arătând semne pronunțate de purtare, după atâția ani în care o folosisese în călătorii de acest fel.

Pilotul anunță coborârea către aeroportul Charles de Gaulle din Roissy, în imediata apropiere a Parisului, iar Timmie își întinse picioarele în față de pe unul dintre cele opt locuri de la clasa întâi. Moțaise aproape tot zborul, de altfel scurt, și pe perioada servirii prânzului. Era extenuată de presiunea, munca și petrecerile din Milano. Vizitase fabricile care le manufacturau împletituri, lenjerie de pat și fețe de masă și pe cele de pantofi. Evenimentele de modă din Europa erau deja renumite pentru petrecerile nesfârșite. Nimeni nu dormea vreodată până nu se terminau.

Un preot stătea lângă ea în avion; nu-i spusese nimic pe tot parcursul zborului și era probabil unul dintre puținii oameni care n-aveau de unde să o recunoască și nu purtau ceva creat de ea. Se salutaseră politicos din cap când se așezase, și, zece minute mai târziu, după ce aruncase o privire pe The International Herald Tribune să vadă ce scriseseră despre colecția pe care o văzuse în Milano și despre cea din Londra, din săptămâna anterioară, adormise tun. În timp ce trenul de aterizare cobora, privi surâzând pe fereastră, gândindu-se la Paris, apoi se întoarse către cele două persoane care o însoțeau, aflate de partea cealaltă a culoarului de trecere, în dreptul ei. Preotul fusese bucuros să ia el locul de la geam, și nici unul dintre tovarășii de drum ai lui Timmie nu o deranjaseră în timpul somnului. Cu toții avuseseră parte de trei săptămâni extenuante, întâi la New York, apoi la Londra și la Milano. La Paris era ultima lor oprire, spre ușurarea tuturor.

Toate cele patru evenimente erau importante, iar spectacolele pentru colecțiile de serie din Paris se desfășurau mereu ritm în alert, puneau serios presiune și generau stres de la început până la sfârșit. Milano era o Mecca importantă în lumea modei, dar succesul din Paris conta cel mai mult pentru ea. Mereu fusese așa. Parisul era orașul pe care-l iubea cel mai mult din întreaga lume și cel care-i stârnise visurile. Timmie încă părea somnoroasă când întinse niște notițe celor doi asistenți ai ei, David și Jade. David fusese alături de ea în ultimii șase ani, iar Jade – în ultimii doisprezece. Îi erau profund devotați, datorită blândeții și corectitudinii ei, dar și recunoscători pentru tot ce învățaseră de la ea atât pe plan personal, cât și profesional. Tot ce avea legătură cu Timmie era inspirațional, de la genialitatea muncii sale până la modul grijuliu, plin de compasiune cu care trata oamenii. David spunea mereu că luminează din interior, ca o făclie care strălucește în întuneric, arătându-le celorlalți calea. Iar partea cea mai bună la ea era că nici măcar nu știa cât de remarcabilă era. Modestia era ceva nemaiauzit în lumea modei, dar toți cei care o cunoșteau căzuseră de acord că era uimitor de simplă și de modestă.

Avea un simț înnăscut, instinctiv despre cum să-și conducă afacerea, pentru cine să creeze și ce avea să se poarte sezonul următor. Sesiza rapid ce ajustări se cereau făcute și nu ezita niciodată să facă schimbările necesare într-o colecție. Fuseseră multe de-a lungul anilor. Nu-i era niciodată teamă să încerce ceva nou, indiferent de cât de mari erau riscurile. Era lipsită de frică în tot ce făcea. Își trăia viața într-un ritm îndrăzneț și se dovedise o angajatoare și o prietenă minunată de-a lungul anilor pentru David și Jade. Timmie era de încredere, incredibil de muncitoare, genială, creativă, amuzantă, ușor obsesivă, o perfecționistă în toate aspectele și, mai presus de toate, fixase un standard foarte înalt pentru competență, eficiență, creativitate și integritate.

David Gold venise la ea imediat ce absolvise cursurile la Parsons, ca designer aspirant, iar Timmie observase rapid că schițele sale erau banale și surprindeau mai degrabă stilul din trecut, care fusese solid și fiabil, dar avea prea puțin din vizionarismul pe care ea îl dorea la asistenții ei de design. Dar văzuse în el ceva mult mai diferit și mai util. Avea un fler pentru idei ingenioase de marketing, era extrem de organizat și atent la detalii și avea abilitatea de a coordona un număr mare de oameni. Îl scosese rapid din echipa de design și îl desemnase să lucreze pentru ea ca asistent. El încă o însoțea la spectacole de două ori pe an, dar responsabilitățile sale crescuseră considerabil în cei șase ani petrecuți alături de ea. La treizeci și doi de ani, era vicepreședintele departamentului de marketing, iar ea revizua alături de el toate campaniile publicitare. Își lustruiseră împreună imaginea publică până când aceasta ajunsese să strălucească. Era nemaipomenit în ceea ce făcea.

Ca întotdeauna, îi ușura ei misiunea la evenimentele europene și la cele de la New York. Timmie obișnuia să spună că ar trebui să-și scrie „magician” pe cărțile de vizită, în loc de specialist în marketing. Creativitatea care-i lipsea ca designer revenea însutită când era vorba despre idei de marketing, promovare și coordonarea mulțimilor, în moduri despre care Timmie spunea că ei înseși nu i-ar fi reușit. Era mereu onestă și nu se sfia să aprecieze realizările altora, fiind gata să ofere laude când era cazul. Îi era foarte drag și îl îngrijise până se pusese pe picioare după un episod de hepatită, cu patru ani în urmă. De atunci rămăseseră prieteni apropiați, iar el o venera și o considera mentorul său, spunând că de la ea învățase tot ce știa despre industria modei, în timp ce Timmie afirma că el îi depășise de mult timp abilitățile. Eforturile lor în echipă se bucurau de un real succes, spre beneficiul incomensurabil al lui „Timmie O. “, atât compania, cât și femeia.

Jade Chim fusese redactor la Vogue și îi atrăsese atenția lui Timmie la o ședință foto a revistei, la care Timmie asistasese personal, asigurându-se că hainele erau fotografiate și percepute corect. Jade era la fel de meticuloasă ca ea, avea aceeași manie a detaliilor și nu clipea în fața unei zile de lucru de optsprezece ore. Timmie o angajase după ce lucrase timp de cinci ani pentru Vogue, urcând pe aparent nesfârșita scară ierarhică, pentru a ajunge să se mulțumească mai apoi cu titlul de redactor pentru cine știe ce rubrică a revistei, pe o leafă de mizerie, cu o mulțime de bonusuri stupide și prea puțină recunoaștere a meritelor. În schimb, Timmie îi oferise un salariu care la momentul așteptat se părușe uriaș și un post de asistentă personală. În ciuda oportunităților care se iviseră de-a lungul anilor de a se transfera în cadrul corporației Timmie O., Jade alesese să-i rămână asistentă personală lui Timmie în ultimii doisprezece ani. Își iubea munca și tot ce ținea de ea. Iar ea și David formau o echipă bună. Ea și Timmie se sincronizau perfect în muncă, și mai avea și un al șaselea simț care venea în întâmpinarea nevoilor lui Timmie, aproape înainte ca angajatoarea ei să se gândească măcar la asta. Timmie spusese de ceva vreme că visul oricărei femei ar fi să o aibă pe Jade drept asistentă. Aceasta era, într-un fel, genul de soție cum Timmie n-avea să devină niciodată. Se gândea la cele mai mărunte detalii și purta până și pliculețele de ceai favorite ale lui Timmie la ea în poșetă, în timpul călătoriilor. Ceștile de ceai apăreau discret chiar când Timmie avea mai multă nevoie de ele, alături de prânz, cină, gustări, ba chiar și hainele în care dorea să se schimbe înaintea unui interviu, plus o listă detaliată cu persoanele pe care trebuia să le sune, cu cele care o căutaseră, cele de care reușise Jade să o descotorosească și o listă cu programări, care se schimba neconstant.

O menținea pe Timmie mereu pe direcția cea bună, fără să se abată, în timp ce rezolva în locul ei toate detaliile mărunte și-i ușura constant viața.

Ei trei formau o echipă remarcabilă. Jade și David îi permiteau lui Timmie să evite toate detaliile iritante ale cotidianului și să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut. După cum spunea ea, o făceau să arate bine și să se simtă mai bine decât ar fi reușit altfel. Jade o însoțise la Paris de vreo cincizeci de ori în ultimii doisprezece ani, iar David poate jumătate pe-atât. Parisul era orașul favorit al lui Timmie, și, deși afacerea ei din America era fondată în Los Angeles, mergea la Paris ori de câte ori avea ocazia și călătorea prin toată Europa pentru a fi la curent cu mersul lucrurilor din companiile sale subsidiare de acolo. Fusese mult mai curajoasă decât majoritatea designerilor americani în ceea ce privește fondarea de companii în Europa. Îndrăzneala îi prinsese bine. Călătoriile la

Paris nu i se păruseră niciodată prea lungi și profita de orice provocare sau scuză găsită pentru a mai face o vizită. Din moment ce asta era ultima escală din ceea ce ea numea Săptămâna de Iad, plănuia, ca de fiecare dată, să mai rămână încă două zile aici, singură, după terminarea spectacolului de modă, ca să se relaxeze. Apoi avea să li se alăture lui Jade și lui David în New York, să discute cu oamenii de la producție, să viziteze fabrica din New Jersey și să stabilească o întâlnire cu cei de la agenția de publicitate, pentru a discuta despre o nouă campanie.

Timmie era una dintre puținii oameni care refuzaseră să-și mute sediul central al afacerilor din America în New York. Preferase să locuiască în Los Angeles și alesese stilul de viață de acolo, împărțindu-și timpul între casa ei de pe plajă din complexul Colony din Malibu și locuința ei din oraș, în Bel Air. N-avea nici un chef să locuiască într-o casă cu terasă din New York, să înghețe iarna de frig și să se mute vara în Hampton. Îi plăcea viața ei așa cum era și insista că lucrurile mergeau bine pentru ea. Era greu să se opună succesului. Sărea într-un avion de câte ori era nevoie, cât ai clipi, ca să meargă la Paris sau la New York, ba uneori și în Asia. David încercase să o convingă să-și cumpere propriul avion, dar ea insistase că nu avea nevoie de unul, era foarte mulțumită să zboare cu o companie comercială, cum, de altfel, tocmai o făcuse, de la Paris către Milano și, înainte de asta, de la Londra.

La cât succes avea, Timmie era surprinzător de modestă. Nu-și uitase niciodată originile simple, norocul care-o făcuse să pornească pe acest drum sau cafeneaua unde fusese chelneriță, pe vremea când lucra la primele ei schițe noaptea și cumpăra materiale ieftine și neobișnuite din bacșișuri. Concepea haine de șapte ani în momentul când se bucurase de prima ei mare reușită, la douăzeci și cinci de ani, când o achizitoare de la Barney's observase câteva dintre ținutele pe care Timmie le vânduse colegelor sale, haine care erau la modă, simpatice, stilate și bine croite. Cumpăraseră șase dintre cele mai bune modele ale lui Timmie și le duseseră înapoi cu ea la vechiul magazin Barney's de la numărul 17 de pe West Street, cu mult timp înainte de a se muta în centrul orașului, iar hainele se bucuraseră imediat de succes. Următoarea ei comandă fusese pentru douăzeci și cinci de bucăți, apoi, pentru cincizeci. Când achizitoarea îi comandase în anul următor o sută de modele, Timmie își dăduse demisia de la cafenea, închiriasse un depozit părăginit din districtul destinat modei din L.A. și angajase o duzină de fete dintr-un centru pentru mame singure să o ajute la cusut. Le plătea o leafă decentă, ceea ce era și pentru ele o binecuvântare. Apoi începuse să-i meargă tot mai bine. Până să împlinească treizeci de ani, succesul său era recunoscut pe plan național, și,

în cei optsprezece ani de atunci încoace, fusese pro-pulsată către stratosferă. Dar nu uitase niciodată cum și unde începuse totul sau cât de norocoasă fusese să fie remarcată și binecuvântată cu succes. Deși avusese de înfruntat câteva încercări grele în viațăvîncă se simțea norocoasă din multe puncte de vedere. Îndeosebi când venea vorba despre munca sa.

Timmie se uită pe geam cu un zâmbet obosit, în timp ce avionul ateriză cu o zdruncinătură scurtă pe Charles de Gaulle și se îndreptă agale către terminal, unde cineva de la serviciile VIP avea s-o aștepte. Ca de obicei, intenționa să înceapă ziua în forță, dar măcar nu urma să fie afectată de vreo schimbare de fus orar, din moment ce erau deja în Europa de două săptămâni. Avea programate interviuri cu jurnaliștii francezi pentru următoarele două zile și plănuia să se întâlnească și cu reprezentanții fabricilor de textile, să aleagă materialele pentru viitoarea colecție de iarnă. Deși era octombrie, produsele de serie pe care le prezentau acum erau din colecția primăvară-vară, dar se lucra deja la colecțiile de toamnă-iarnă. Îmbrăcămintea de plajă era deja în producție și avea să fie trimisă în curând în Europa. Lucra mereu pentru un an în avans, și majoritatea schițelor din anul următor fie aveau programările deja pe hârtie, fie prindeau contur în mintea ei.

— Cu cine mă întâlnesc în după-amiaza aceasta? întrebă Timmie distrasă, în timp ce se uita afară la o zi însorită și superbă de octombrie, o adevărată ușurare după cele cinci zile ploioase din Milano.

Se pare că fronturile atmosferice reci nu loviseră Parisul încă, spre încântarea ei, deși iubea Parisul chiar și pe ploaie. Susținea că fusese, probabil, franțuzoaică în vreo viață anterioară. Era orașul său de suflet, deși ajunsese aici prima dată când avea douăzeci și șapte de ani, la doi ani după ce începuse să se bucure de succes. Prima dată călătorise aici pentru a-și cumpăra materialele pentru schițele ei, și abia mulți ani mai târziu, după ce-și înființase primele sedii europene, debutase pe scena spectacolelor de modă pret-ă-porter europene, o mare onoare și un răsfăț rar pentru ea.

Se îndrăgostise de Paris de la prima vedere. Iubea totul la orașul acesta. Clima, arhitectura, oamenii, muzeele, arta, restaurantele, parcurile, străzile, bisericile, lumina, cerul. Fusese atât de copleșită prima dată când călătorise într-un taxi pe Champs-Elysees către Arcul de Triumf, încât izbucnise în plâns. Era noapte, și un steag enorm flutura lent în aerul de vară, iluminat în întunericul nopții, și nu își pierduse niciodată acel sentiment de adorație plină de evlavie pentru acest oraș magic, nici măcar acum. De fiecare dată când sosea, inima îi bătea cu putere de emoție. Nu se săturase niciodată, nu-i putuse ignora frumusețea care-ți tăia răsuflarea. Mereu spusese că dorea să-și ia cândva un apartament aici, dar cumva

niciodată nu apucase. Locuia în schimb în același apartament de la Piaza Athenee de fiecare dată când venea, și personalul o răsfăța ca pe un copil adorabil și alintat. Iubea sentimentul și, prin urmare, nu-și cumpărase niciodată locuința ei.

— Ai întâlnire cu jurnaliștii de modă de la The Washington Post și The New York Times și cu cei de la Le Figaro, după prânz, spuse Jade scurt, apoi o privi și-i adresă un surâs.

Timmie avea o expresie a feței ce apărea pe chipul ei doar când erau în Paris. Indiferent de cât de obosită era sau cât de extenuante fuseseră orașele precedente, Timmie căpăta un soi de strălucire când ajungeau în Paris. Avea un fel de relație specială de dragoste cu orașul acesta, iar oamenii din jur o tachinau mereu cu privire la asta.

— Iar ai expresia aceea, spuse Jade zâmbind, iar Timmie aprobă din cap, fericită să se afle acolo, indiferent de părerile compatrioților ei în această privință și oricât de mult le-ar fi plăcut celorlalți să se ia de francezi. Timmie le lua mereu apărarea cu loialitate. Iubea francezii și tot ce ținea de Paris. Uneori stătea pur și simplu în camera ei de la Piaza Athenee, noaptea târziu, după ce se întorcea de la vreo cină de afaceri, și privea pe geam la cerul cenușiu-închis perlat al nopții sau la răsăritul unei dimineți de iarnă... de primăvară... de vară... Indiferent de anotimp, rămânea orașul preferat al lui Timmie. Nimic altceva nu se putea compara cu el și întotdeauna îi făcea inima să bată mai repede.

Timmie își trecu absent o mână prin părul des și lung și-l prinse la spate cu un elastic. Nu se deranjă să se uite într-o oglindă sau să meargă la baie să-l aranjeze ori măcar să-l pieptene. Nu-i păsa. Foarte tar se sinchisea de cum arăta. Era frumoasă, dar nu și vanitoasă. Era mult mai interesată de cum arătau lucrurile pe care le crea pentru alții. Lipsa ei de narcisism era șarmantă și plină de candoare. Când lucra și era ocupată, arăta ca un copil înalt, cu picioare lungi, care s-a rătăcit pe scenă și se joacă de-a oamenii mari. Avea prestanță și talent, dar și un soi de inocență, de parcă nu conștientiza cine era și câtă putere avea. Adevărata forță a lui Timmie era dată de talentul pur, autentic, și de incredibila-i determinare. Producea mai multă energie decât o centrală, și Jade tocmai simțea asta pe propria piele.

Timmie avea multe de făcut în Paris. Trebuiau să facă probele cu modelele, programate la ora șapte în dimineața următoare. Apoi avea de condus trei ore în afara Parisului, să verifice materialele textile de la fabrică și să vadă dacă doreau sau puteau să-i fabrice câteva mai speciale pe care le dorea. După aceea urmau mai multe interviuri, despre colecțiile pe care le prezenta pentru bărbați și femei și despre parfumul lansat în septembrie, care avusese mare succes pe segmentul de piață reprezentat de

tineret. Tinerele femei din toată lumea erau înnebunite după el. Tot ce atingea Timmie se transforma în aur și era binecuvântat cu aroma dulce a succesului. Pe plan profesional, fusese mereu așa. În viața personală, încercările se dovediseră mult mai dificile. Dar, privind-o, oamenii vedeau o femeie frumoasă, cu o coamă de păr des, cârlionțat și arămiu și cu ochi mari, verzi, prea puțin conștientă de cât de remarcabilă era.

Se ridicară, așteptând să coboare din avion, iar David îi luă geanta de aligator și gemu în glumă, cum făcea de fiecare dată când i-o ținea.

— Văd că iar ți-ai adus bila de bowling, o tachină el, iar ea chicoti.

Arăta ca un tânăr model masculin, iar Jade era meticolos îmbrăcată, în evident contrast cu Timmie. Ai fi putut crede că Jade era designerul, iar Timmie asistenta, deși Timmie era capabilă să arate trăsnet când dorea. În majoritatea cazurilor, își purta propriile creații, combinate cu diverse piese vintage pe care le colecționase de-a lungul anilor și cu bijuterii fabuloase, antice sau indiene, pe care le cumpăra de obicei din New York, de la Fred Leighton sau de la câțiva bijutieri din Paris și din Londra. Adora articolele neobișnuite, n-o deranja să amestece autenticul cu falsul, și nimeni nu-și putea da vreodată seama ce piesă sau de la ce costum era. Nu ezita niciodată să combine un colier de diamante cu un tricou sau un inel gigantic vintage Chanel, de la Coco Chanel sau din colecția de bijuterii Diana Vreeland, cu o rochie de bal. Timmie O'Neill era superbă, într-un mod izbitor de natural, dar, mai presus de orice, avea stil, unul neprotocolar, un amestec reușit, de vagaboandă, cum îi plăcea chiar și ei să spună uneori. Bineînțeles că nu asta era, dar îi plăcea să gândească astfel. De fapt, nu-i plăcea să se gândească deloc la ea însăși. Se trezea pur și simplu dimineața și se îmbrăca, lăsând lucrurile să se așeze singure la locul lor. Asta funcționa de fiecare dată, deși Jade spunea adesea că, dacă ar fi încercat să o imite pe Timmie, probabil n-ar fi primită nici pe ușa din spate a hotelului. Dar lui Timmie îi stătea bine.

Arăta superb, așa îmbrăcată lejer cum era, când în sfârșit coborâră din avion, iar David o localizează pe femeia responsabilă de VIP, care urma să-i ajute. Fu fericit să poată pune geanta imensă din piele de aligator a lui Timmie pe un cărucior pentru bagaje. Era plină cu notițe și schițe, o carte în caz că dorea să citească, o sticlă cu ultimul ei parfum și o tonă de „gunoaiie”, cum le numea Timmie, care pluteau mereu prin geanta ei. Chei, rujuri, brichete, o scrumieră pe care o furase de la Harry's Bar, sau, mai bine zis, îi fusese oferită când încercase s-o fure un stilou nou de aur pe care i-l trimisese cineva și o duzină de creioane de argint, toate cântărind o tonă, pe care le căra de colo-colo. David spunea mereu că ar putea utiliza un birou și să pornească o afacere cu lucrurile pe care le purta Timmie în

geantă. Îi dădea un sentiment de siguranță să aibă la ea tot ce i-ar fi putut fi necesar. Nu dorea să se trezească în situația de-a fi nevoită să facă rost de un obiect esențial când era plecată într-o călătorie. Așa că le lua pe toate cu ea, de parcă nu s-ar mai fi întors vreodată acasă.

O urmară pe doamna de la VIP către banda de unde se ridicau bagajele, unde Jade și David aveau să aștepte muntele de genți, Timmie împacheta mereu prea multe, iar acum aveau întreaga colecție la ei, împachetată în cufere speciale. Compania aeriană fusese avertizată, iar valizele și cutiile care conțineau colecția de haine ajunseră primele. David aranjase să fie luate cu o camionetă și duse la hotel. Se oferise să plece el cu camioneta, pentru ca Timmie să o poată lua înainte, dar ea spuse că prefera să aștepte. Dorea să se asigure că nu se pierdea nimic. Ar fi fost un dezastru să se întâmple așa ceva. O lăsă pe Jade să discute cu David, în timp ce așteptau bagajele. Timmie se îndepărtă, privind oamenii, și-și aprinse o țigară. Se lăsase vreme de câțiva ani, dar se apucase din nou cu unsprezece ani în urmă, după divorț.

Stătea tăcută lângă un perete, privind oamenii cum treceau pe lângă ea, purtându-și bagajele în drum spre punctul de control vamal. Fiind americani, cu o colecție întreagă de haine după ei, trebuiau să treacă prin procedurile vamale și prin cele pentru imigranți. Aveau acte care-i scuteau de taxe și impozite, deși era puțin probabil să le deschidă careva bagajele. Plătiseră cinci mii de dolari pentru excesul de bagaje, ceea ce era aproximativ suma pe care o plăteau mereu, când mutau colecția de la New York la Londra, la Milano, la Paris și apoi în final înapoi în L.A.

În timp ce-și fuma țigara, Timmie se gândea cât de departe a ajuns. Sejurul la Piazza Athenae din Paris era deja un lucru firesc, și se simțea ca acasă, dar avusese un drum lung de străbătut ca să ajungă aici. Nu uitase asta niciodată și era deseori recunoscătoare pentru reușitele sale, pentru faptul că se simțea binecuvântată și pentru începutul ei plin de noroc, în acea cafenea, cu mulți ani în urmă. Fusese un drum lung, de acolo la Paris, unde stătea acum în haina ei vintage de nurcă, purtând la încheietura mâinii o brățară mare cu diamante pe care puțini trecători o remarcară. O purta cu atâta naturalețe, în ciuda mărimii acesteia, încât era greu de ghicit dacă era reală sau falsă. Își trase absentă elasticul din păr, și pletele ei roșcate, lungi, cârlionțate îi căzură în cascadă peste umeri. Arăta ca o Rita Hayworth tânără, în plină glorie. Timmie nu își trăda vârsta, puțini Oameni ar fi ghicit că avea patruzeci și opt de ani. I-ai fi dat cel mult patruzeci. Și, în cazul ei, nu era rezultatul unei îngrijiri speciale, ci al materialului genetic bun și al norocului chior. Ura exercițiile fizice, nu avea nevoie de dietă și rareori

folosea produse cosmetice. Își dădea cu apă rece pe față, se pieptăna, se spăla pe dinți și cam atât.

Privirea îi alunecă spre o tânără mamă care se chinuia să-și ia bagajele de pe bandă. Femeia avea în brațe un bebeluș, în timp ce o fetiță de doi ani i se ținea de fuste și un băiat de vreo patru ani făcea scandal și în final izbucni în plâns. Și mama, și băiatul păreau exasperați și hărțuiți. Timmie observă că fetița era foarte frumos îmbrăcată. Băiatul purta pantaloni scurți și o haină bleumarin. Mama părea obosită în timp ce se chinuia cu bagajele, iar băiețelul continua să plângă. Nu făcea o criză de nervi, ci pur și simplu era supărat. Fără să se mai gândească, Timmie băgă mâna în buzunarul hainei, unde avea un stoc de acadele pe care-i plăcea să le sugă de câte ori trebuia să deseneze. O ajutau să nu fumeze și era un obicei vechi de-al ei. Scoase două acadele și se apropie de mama băiețelului. Erau, fără îndoială, francezi. În ciuda pasiunii pe care o avea Timmie pentru toate lucrurile franțuzești, nu învățase niciodată limba, cu excepția câtorva cuvinte uzuale. De obicei se descurca prin zâmbete și gesturi și o ajuta și șoferul care o însoțea întotdeauna în Paris. De data aceasta era pe cont propriu. Reuși să capteze privirea mamei, îi arătă acadelele fără să o vadă copiii și zâmbi privind timid, întrebător.

— Oui? întrebă ea.

Femeia o înțelese și ezită. O măsură prudent din ochi pe Timmie și era pe cale să refuze, când copiii se întoarseră înspre Timmie. Cu mâna rămasă liberă, aceasta mângâie cu delicatețe părul fin, tuns într-un bob îngrijit, care în mod surprinzător avea aceeași culoare cu al ei, sau culoarea pe care-l avusese al ei la vârsta lui. Părul lui Timmie se transformase peste ani într-un arămiu strălucitor. Al lui era mai mult spre morcoviu, și avea aceeași pistrui pronunțată pe care-i avusese și ea în tinerețe. Fetița era blondă cu ochi mari, albaștri, asemenea mamei lor. Bebelușul n-avea păr deloc și asista liniștit la scenă, cu o suzetă în gură. Fetița de doi ani își suga degetul mare, părând neafectată de lacrimile fratelui său.

Văzând gestul lui Timmie, care îl mângâia blând pe băiat pe cap, femeia încuviință. Copilul se opri din plâns și se bolba la străină. Cele două femei schimbă atunci un zâmbet, în timp ce tânăra mamă îi mulțumi în franceză și spuse „oui“, iar Timmie le întinse acadelele celor doi copii, apoi o ajută pe tânăra femeie să își pună bagajele în cărucior. Ambii copii îi spuseră politicos lui Timmie „merri“, apoi cei patru își văzură de drum, în vreme ce Timmie îi urmărea cu privirea.

Observase după etichetele de pe bagaje că veniseră dintr-un oraș francez, și nu cu zborul de la Milano. Băiețelul se întoarse și-i făcu cu mâna, rânjind ca un spi— riduș, iar mama aruncă o privire înapoi, cu un

zâmbet recunoscător pe chip, în timp ce Timmie făcea la rân— du-i cu mâna, drept răspuns. Îi urmări din ochi până se depărtară, apoi David și Jade i se alăturară. Nu o văzuseră când le oferise acadele celor doi copii francezi, dar nu i-ar fi surprins. Timmie avea o slăbiciune pentru copii și n-avea nici unul al ei. Vorbea mereu cu copiii în supermarketuri, în aeroporturi sau la coadă în magazine. Avea un fel de-a se purta cu ei care sfida limbajul și naționalitatea, și compensa diferența de vârstă dintre ea și ei. Era una dintre acele persoane cărora le plăceau copiii, iar ei păreau să simtă acest lucru. Le vorbea cu ușurință, ceea ce era neobișnuit pentru cineva de genul ei, cu o carieră de succes și fără familie. Mereu afirma că era singură pe lume. Îi spusese deseori lui Jade că avea să adopte un copil, dar nu făcuse asta niciodată.

Jade avea propriile ei dileme legate de ceasul biologic. La treizeci și opt de ani, era îngrijorată că nu urma să aibă niciodată copii. Petrecuse zece ani ca amanta unui bărbat căsătorit, și cu un an în urmă se despărțise în sfârșit de el, dar nu întâlnise pe nimeni care să conteze ție atunci. Îi ticăia ceasul. Iar al lui Timmie se oprise din ticăit acum mulți ani. Se simțea prea bătrână să mai aibă un copil, dar încă îi surâdea ideea să adopte unul, un vis îndepărtat. Știa că nu era un vis cu mari șanse de îndeplinire, dar tot îi plăcea să creadă că s-ar putea întâmpla vreodată, deși nu mai adusesese vorba despre asta de ceva timp. David credea că ar trebui. Își făcea griji că avea să se simtă singură în anii care urmau, fără copii. Nici măcar Timmie nu putea continua la nesfârșit să lucreze. Sau putea? Spusese mereu că plănuia să muncească până sărea de suta de ani.

Jade considera prostescă ideea lui Timmie de a adopta un copil, fiind convinsă că Timmie era bine așa cum era. Era o femeie de succes, sofisticată, care conducea un conglomerat de afaceri. Nici nu și-o putea imagina pe Timmie cu un bebeluș. Știa, așa cum și Timmie știa, de altfel, în cea mai mare parte a timpului, că era doar un vis și că n-avea să devină niciodată realitate. Dar, din când în când, în nopțile tăcute și singuratică, Timmie încă se gândea cu inima îndurerată la visul său. Viața ei era mai singuratică decât îi făcea plăcere să recunoască, și perspectiva de a rămâne singură pentru tot restul vieții ei o deprima. Nu așa se așteptase să ajungă viața sa. Filofofa la asta, își trăia viața cu plăcere și încerca să nu se gândească la cât de singură o să fie în anii ce aveau să urmeze. Fără să-și fi dorit vreodată asta, se trezise cu o carieră, dar fără un bărbat sau copii.

Giles, șoferul parizian al lui Timmie, îi aștepta lângă biroul de formalități pentru imigrare și vamă. Era o prezență binevenită, familiară și îi întâmpină cu un zâmbet larg și cu o fluturare a mâinii. Ca întotdeauna, avea o țigară înfipțată între buze și un ochi întredeschis, evitând fumul

omniprezent. Șofa pentru Timmie de zece ani de zile și între timp se căsătorise și făcuse trei copii. Soția lui era ajutor de patiser la Crillon, și duceau împreună un trai bun, în vreme ce soacra lui avea grijă de copii.

— Bonjour, madame Timmie! Vous avez fait bon voyage? Ați călătorit bine?

Vorbea o engleză destul de bună, cu un accent puternic, și era mereu bucuros să-i fie șofer. Era rezonabilă, prietenoasă și niciodată nu avea pretenții exagerate. Se scuza ori de câte ori îl ținea până târziu, ceea ce oricum nu-l deranja. Îi plăceau slujba lui și oamenii pe care-i întâlnea. Se simțea important să lucreze pentru oameni ca ea și îi impresiona astfel pe ceilalți șoferi. Era generoasă cu bacșișurile și îi trimitea de fiecare Crăciun câte un costum. Drept urmare, era printre cei mai bine îmbrăcați șoferi de la Piaza Athenee sau de la oricare alt hotel. Îi dăduse, de asemenea, cadouri pentru soția sa și pentru copii. Îi plăceau pasiunea ei pentru Paris și pentru toate lucrurile franțuzești. Era o încântare să o aibă în mașină, și sporovăiră amândoi relaxați, în timp ce se strecura în mașină împreună cu Jade, iar David se urcă în camioneta în care puseseră bagajele. Nu era chiar o sarcină potrivită pentru vicepreședintele de marketing, dar el voia să se asigure personal că nu se pierdea și nu se rătăcea nimic pe drum.

— Ce mai fac Solange și copiii? întrebă Timmie pe un ton plăcut.

— Foarte bine. Foarte mari, răspunse el, cu un zâmbet larg, strângând încă din ochi din cauza fumului, în timp ce Jade lăsa geamul în jos cu o privire dezaprobatore.

Pe Timmie n-o deranja, și își aprinse și ea încă o țigară. Fuma mereu când era în Franța, din moment ce toată lumea făcea asta.

— Vom avea încă un bebeluș la anul, spuse el, părând fericit. Timmie știa că era al patrulea. El îi ceruse de câteva ori sfaturi despre cum să-și investească banii. El și soția lui duceau un trai decent și aveau propria locuință în afara orașului, unde locuiau împreună cu mama văduvă a lui Solange. Lui Timmie îi plăcea să cunoască detalii despre oamenii care lucrau pentru ea, iar Giles îi fusese mereu drag.

— Dumneavoastră sunteți bine? întrebă el, privind-o scurt prin oglinda retrovizoare, în timp ce țâșnea cu reflexe de expert prin trafic, părăsind Roissy. I se păruse mereu frumoasă și sexy, în ciuda vârstei. N-avea prejudecățile legate de vârsta femeilor pe care le aveau bărbații din State. Lui i se părea încă tânără la patruzeci și opt de ani, mai ales că arăta atât de bine.

— Totul merge bine, răspunse ea, părând mulțumită. Săptămâna viitoare avem spectacolele pentru colecția pret-à-porter. Poate weekendul ăsta am ceva timp de cumpărături. Spera să termine ce aveau de făcut până

vineri, astfel încât să prindă o zi sau două doar pentru ea, să se plimbe prin anticariate și pe la buticurile din Paris, îi plăcea să se mențină la curent cu tendințele locale, oriunde mergea, și cu competiția. Dar în Paris îi plăcea și să se plimbe pe malul Senei, să treacă pe la standurile unde se vând cărți vechi și pur și simplu să inspire din plin atmosfera Parisului. Îi plăcea și să meargă la biserică aici. Giles o ducea mereu în locuri neobișnuite, pe care nu le-ar fi descoperit altfel, și la bisericuțe pitorești de care nu mai auzise până atunci. Lui îi făcea mare plăcere să arate orașul cuiva care-l aprecia așa cum o făcea ea.

Le spusese deja lui Jade și lui David că, după ce pregătirile erau terminate, aveau weekendul liber. Amândoi doreau să se întoarcă în Londra să-și revadă prietenii. Nu-i împărtășeau pasiunea pentru Paris, iar David chiar pomenise ceva despre Praga. Nu aveau programate întâlniri sau interviuri în weekend și sperau că până atunci toate probele de costum aveau să se termine. Cu— sătoresele pe care le trimisese Timmie aveau să lucreze la modificări și la ajustări de ultim moment tot weekendul, dar se descurcau și fără supraveghere. Ea urma să se ocupe de ultimele detalii, ajutată luni de Jade și de David. Spectacolul pe podium era marți, iar marți noaptea Jade și David aveau să plece spre New York. Ea urma să zboare înapoi să-i întâlnească vineri, după două zile petrecute de una singură, după terminarea spectacolului. Dacă prindea ceva timp liber și în weekend, avea să privească asta drept un bonus și o răsplată binemeritată după trei săptămâni de muncă asiduă. Nu arăta și nici nu ar fi admis, dar era obosită.

Ea și Giles discutau cu lejeritate în timp ce străbăteau Parisul, iar Jade își citea notițele în tăcere. Lăsase câteva mesaje pe robotul telefonului de la biroul din Los Angeles, pentru momentul când avea să se deschidă, și alte câteva în New York. Era abia trecut de prânz în Paris și încă prea devreme oriunde altundeva. Primul interviu al lui Timmie era la două și jumătate, deci avea puțin timp să se organizeze și să-și adune gândurile înainte să înceapă. Traficul era aglomerat, așa că ajunseră pe Montaigne Avenue la puțin timp înainte de ora unu. Timmie se însenină când văzu Piaza Athenee, casa ei când era departe de casă. Adora să locuiască acolo, iubea eleganța, oamenii, serviciile desăvârșite și îi plăcea să-și întâlnească prietenii la prânz, la De Relais.

— Mereu arătați fericită când sunteți în Paris, observă Giles în timp ce-i deschidea ușa, iar portarul zâmbi când o recunoscu și își atinse pălăria.

— Bine ați revenit, madame O'Neill, spuse el, în timp ce Jade organiza felul în care aveau să fie preluate bagajele lor de mână, iar David parcase în spatele lor în camioneta plină de bagajele cu colecția de haine.

Unul dintre directorii-adjuncți ieși să o conducă spre apartamentul său, în timp ce Jade împărțea pe tăcute bacșișuri și-i spunea lui Giles la ce oră să revină. Timmie mânca târziu de obicei în Paris și îi plăcea să meargă în bistrouri mici, unde nu făcea nimeni caz de prezența ei și putea servi mâncare franțuzească autentică. Nu încăpea îndoială că era o persoană importantă, în timp ce urca scările, trecea de ușile glisante și intra în atmosfera de opulență și eleganță discrete ale holului, în timp ce membrii personalului o salutau, iar directorul o urma către camerele sale. N-o deranja atenția care i se acorda aici atât de mult cât ar fi deranjat-o în alte locuri. Detesta să se facă mare zarvă pe seama ei, dar la Piaza Athenée atenția părea izvorâtă din afecțiune și din familiaritate. Zâmbi larg în timp ce pășea în același apartament pe care-l ocupase în ultimii cincisprezece ani. Avea o sufragerie și un dormitor, cu minunate ferestre înalte franțuzești, la care atârnav draperii din satin minuțios lucrate. Mobila era demnă de un castel mic franțuzesc, cu oglinzi și poleială, candelabre în fiecare cameră și o sală de baie în a cărei cadă îi plăcea să stea cu orele. Pe masă o așteptau ciocolata și fructele ei favorite, plus o vază imensă cu flori din partea directorului hotelului.

Se simțea mereu alintată și răsfățată doar prin simplul fapt că se afla acolo, și, chiar dacă o așteptau niște zile de foc, era încântată să știe că avea să rămână aici mai bine de o săptămână. Zece zile în Paris urmau să repună pe picioare, indiferent de cât de mult avea de lucru. Chiar și Luna de Iad era un preț mic de plătit, în ochii lui Timmie, pentru bucuria neprihănită, completă, de a petrece o săptămână în Paris.

Directorul-adjunct făcu o plecăciune, îi lăsă cheile pe birou și dispăru, în timp ce ea își dădea jos haina de nurcă, aruncând-o pe un scaun, și verifica mesajele de pe birou. Erau deja zece, plus patru faxuri de la birou. Jade aruncă un ochi pe mesajele destinate ei și spuse că toți oamenii de la textile își confirmaseră programările, iar unul dintre interviuri fusese amânat pentru următoarea zi. Zilele care urmau aveau să fie pline, ceea ce nu era o noutate, și, în timp ce discutau, un chelner de la room-service apăru cu o tavă cu un ceainic. Din momentul în care sosise, știuseră exact ce să-i aducă. Ceai Earl Grey și fursecurile ei favorite. Nu le putea rezista.

— Pari fericită, comentă David, ițindu-și capul în cameră, iar Jade îi arătă valetului unde anume în dormitor să lase gențile lui Timmie. Totul la Piaza Athenée se întâmpla cu precizia unui ceasornic elvețian. David surâse când văzu expresia de beatitudine de pe fața ei. Arăta ca un copil, îmbrăcată așa, cu jeanși și tricou, și cu coama ei de păr roșu în toate direcțiile. Se așeză fericită pe o canapea din sufragerie și-și ridică picioarele ca de balerină pe măsuta pentru cafea.

— Îmi face plăcere să fiu aici, răspunse ea, arătând relaxată pentru prima dată în atâtea săptămâni.

Strălucea de fericire.

— Spune-mi asta marți, o tachină el.

Știa că până atunci aveau să-și smulgă părul din cap din cauza colecției, să aibă nesfârșite bătai de cap cu modelele, probleme tehnice cu iluminatul și sunetul și bucăți instabile din podium, toate problemele obișnuite care le dădeau bătai de cap în timpul spectacolelor, dar pentru moment nu-i păsa. Era pur și simplu bucuroasă să se afle acolo.

— Chiar ar trebui să-ți cumperi o locuință în Paris, dacă tot îți place atât.

— Știu. Dar sunt prea răsfățată la hotel. Ar fi greu să egalez așa ceva. Flutură vag din mână către flori, ceai, fursecuri, platoul imens de argint cu ciocolată și mobila elegantă din apartament. Mă simt ca Eloise când sunt la Piaza Athenee.

— Bun, Eloise, ai o oră la dispoziție să îți schimbi hainele, dacă ai de gând să faci asta, interveni Jade, aducând-o cu picioarele pe pământ. Ai două interviuri unul după altul, o pauză și apoi o întâlnire de afaceri. Vrei să comand prânzul?

Timmie clătină din cap. Ceaiul și fursecurile erau deajuns, n-avea nevoie de altceva pentru moment. Nu mânca prea mult și era subțirică precum modelele. Cu ani în urmă, avusese oferte de muncă drept model, dar nu se obosisese vreodată să le onoreze. Era mult mai interesată, chiar și atunci, să facă hainele care să fie purtate pe podium, decât să fie ea cea care le purta. Dar încă arăta demnă de un model.

— Nu mă schimb, spuse Timmie ușurel, apoi se uită la ceas și sorbi din ceai.

Avea de dat un telefon la Los Angeles companionului ei cu care avea o relație când și când, deși părea stupid să îl sune la o asemenea oră. Era patru dimineața în Los Angeles și nu dorea să-l trezească. Zack o făcuse să-i promită că avea să-l sune când ajungea, deși ei i se părea prostesc. Dar susținuse că i-ar plăcea să o audă și să știe că aterizase cu bine, ceea ce o impresionase. În majoritatea timpului, nu se arăta atât de atent sau interesat. Dar din când în când o surprindea cu gesturi drăguțe.

Știa că era încă supărat pe ea că nu îl lăsase să o însoțească. Deseori, asemenea unui copil, se aștepta ca ea să-l răsfete și să-l distreze, și stătuse supărat săptămâni întregi înainte de plecare. N-o crezuse când îi spusese că urma să lucreze tot timpul și că n-ar avea vreme de distracție, deși spera să aibă ceva timp liber la finalul de săptămână. Dar nu merita ca el să bată atâta drum de la Los Angeles pentru două zile libere pe care era posibil să

nu le aibă, dacă apărea o situație de criză, sau pentru cele două zile pe care plănuia să și le ia săptămâna următoare. Nu avusese nici măcar o oră liberă până acum. Se întrebă dacă înrăutățea situația sunându-l din Paris sau dacă asta l-ar îmbuna puțin. Era greu de spus. Se gândi să-l sune mai târziu după-amiază, dar poate ar fi fost iritat că nu făcuse cum promisese. Ar fi putut să-l sune acum, să-i trimită o sărutare scurtă și să-l lase să se culce la loc. Știa că n-o iertase încă pentru că-l lăsase trei săptămâni în L.A., în timp ce ea călătorise la New York și în trei orașe europene foarte tentante.

Înainte să plece, el păruse să simtă, în ciuda relației oarecum ocazionale, că ar fi fost dreptul lui să-l ia să se distreze în timp ce ea lucra. Ea nu fusese de acord. Asta reprezentase sămânța de ceartă dintre ei vreme de săptămâni întregi. Așa erau bărbații de genul lui, care ieșeau cu femeii ca ea. Era o inversare a rolurilor care nu-i plăcuse și în care nu crezuse niciodată, dar în care se trezise prinsă în ultimii ani. Bărbații ca Zack păreau să creadă că singura alternativă pentru ea ar fi fost singurătatea. Relația avea părțile sale negative, pe care le privea cu realism, dar și avantaje. În majoritatea cazurilor, se purta ca un copil alintat. Era tânăr, iresponsabil și complet egocentric.

Prin viața ei se perindaseră mai mulți bărbați ca Zack în ultimii unsprezece ani, după divorț. Fusese căsătorită timp de cinci ani, iar anii de după mariaj părușeră mult mai lungi și mai goi, asta e clar. Îi umpluse în mare parte cu muncă și cu ceasuri lungi, și se devotase construirii imperiului său, an după an, cu rezultate impresionante. Nu mai avea foarte mult timp la dispoziție, iar șansele de a găsi un partener serios scădeau simțitor, și era convinsă că oricum nu prea mai prezenta vreun interes pentru vreunul. Timmie spunea mereu că femeile de genul ei nu atrăgeau bărbați la fel de importanți ca ea sau cu cine știe ce moralitate. Femeile ca ea păreau să fie magneti pentru bărbații care doreau să fie ținuți în puf. Credea cu fermitate că bărbații de vârsta ei care erau la fel de puternici ca ea și se bucurau de același succes se combinau de obicei cu femeii care aveau ju-mătatea vârstei sale și care se arătau recunoscătoare să fie prietenele sau amantele unor oameni importanți. Se mulțumeau cu rolul decorativ pe care li-l ofereau oamenii cei puternici, își flatau corespunzător bărbații și erau încântate să fie trofee de expus și admirat. Timmie spunea că bărbații care-i erau egali în reușite și în vârstă nu voiau femei de seama ei sau de tipul celor al căror succes să-l egaleze pe al lor. Și fix așa păreau să stea lucrurile în cazul său. În toți cei unsprezece ani de după divorț, nu o abordase nici măcar un singur bărbat care se bucura de același succes ca ea și care să se apropie de vârsta ei. Așa că, asemenea celorlalte femei ca ea, avea de ales între singurătatea nobilă și demnă și partenerii ocazionali, ca

Zack, care erau, de obicei, mai tineri, în cazul său doar cu câțiva ani, din moment ce bărbații de două ori mai tineri ca ea ar fi făcut-o să se simtă și mai ridicolă și ar fi plictisit-o până la lacrimi. Problema nu era neapărat vârsta, cât faptul că nu se iubeau. Ar fi putut ierta multe dacă ar fi existat dragoste reciprocă, ceea ce, în cei unsprezece ani petrecuți alături de diverși parteneri, nu fusese niciodată cazul.

Bărbații cu care ieșea erau deseori actori sau ocazional modele, scriitori, artiști, obsedați de vreun țel artistic oarecare, până la un nivel mediu. Nu se bucurau cu adevărat de succes și nici nu lucrau atât de mult ca ea. Erau frumoși, narcisiști, răsfățați, drăguți cu ea în mod superficial, cel puțin la început, impresionați de realizările sale și uneori geloși pe ele. Se bucurau de avantajele oferite. Ea era cea care dăruia în fiecare dintre aceste relații, iar ei erau cei care primeau, și în final mjustețea emoțională a situației ajungea să-i despartă. Nu diferențele financiare stricau totul pentru ea. Era mnsedința inevitabilă a faptului că nu se iubeau. Nu se îndrăgostise niciodată de vreunul dintre ei. Și nici ci de ea. Și, în șase luni sau mai puțin se despărțeau, de obicei în termeni amiabili. Erau buni să-și petreacă timpul liber și să umple nopți și weekenduri singuratic. Erau un antidot pentru singurătate și pentru o viață care devenise prea solitară. Deși se întreba mereu dacă era mai bine să își piardă vremea cu cineva departe de a fi perfect sau să se mulțumească pe cât posibil cu singurătatea, sperând ca într-o bună zi să apară bărbatul perfect. Erau zile în care nu era însă atât de curajoasă. Și apoi apărea cineva ca Zack, și mai accepta pentru o vreme un compromis, deși uneori se simțea chiar mai singură în compania acestui gen de bărbați decât era deja, iar alteori era bine. În schimbul companiei lor, ea le propulsa carierele, îi lua cu ea la evenimente, cu rarele ocazii când mergea, și îi invita în weekenduri în casa ei din Malibu.

Nu căutase cu adevărat un bărbat în ultimii unsprezece ani. Își acceptase statutul de celibatară de după divorț și se împăcase cu el. Chiar nu dorea să fie cu un bărbat fără să-l iubească. Dar uneori compania unui bărbat era distractivă sau chiar reconfortantă și o flata. La patruzeci și opt de ani, nu era gata să renunțe definitiv la relații. Iar bărbatul ideal putea să nu apară vreodată. Cunoștea limitele bărbaților ca Zack, dar până acum nu avusese alte opțiuni. Și, până una-alta, Zack era un partener rezonabil, iar ei îi era drag. Îi plăcuse și mai mult de el până să vadă cât de urât reacționase la faptul că ea refuzase să-l ia în Europa. Reacția sa fusese cam prea ostentativă și îi displăcuse. Fusese mai rece față de el după incident, iar el stătuse îmbufnat până când ea plecase. Nici măcar nu era sigură dacă aveau să se mai vadă după ce revenea acasă. Nu se hotărâse încă. Bănuia că sfârșitul relației era pe-aproape, din punctul de vedere al amândurora. În

moduri diferite, amândoi primeau din ce în ce mai puțin din ce voiau sau simțeau că meritau. Și, odată ce apăreau resentimentele, cum se întâmplase acum în cazul lui, relația nu mai dura mult.

Îl sunase oricum de câteva ori de când plecase, să lase o ușă deschisă posibilităților, enervată pe ea însăși că-i tolera atâtea. Dar ura să fie iar singură. Compania lui era uneori distractivă, deși nu-și făcea iluzii cu privire la viitorul lor împreună. Fără dragostea care să hrănească relația, avea să se termine, mai devreme sau mai târziu.

Zack avea patruzeci și unu de ani, era actor de ocazie și model. Făcuse câteva reclame la nivel național și se descurca binișor. Se întâlniseră când el se prezentase la audiții pentru o campanie națională a reclamelor Timmie O și începuseră să-și dea întâlnire după ce fusese refuzat. Acceptase refuzul fără resentimente, deși ea știa că el spera ca într-o bună zi ea să-i găsească un loc de muncă. Îi mai pomenea de asta în treacăt, ceea ce o făcea să se simtă inconfortabil.

Era copilăros, jucăuș și irezistibil de arătos. Se distraseră în weekenduri în Malibu, deși sexul nu fusese vreodată minunat pentru nici unul din ei. Învățase în decursul anilor că bărbații narcisiști erau mult mai puțin sexuali ca alții. Erau mult mai interesați de ei înșiși, ceea ce nu era pe placul lui Timmie. Ea nu era nici narcisistă, nici plină de sine, nici egoistă. Cei care o cunoșteau bine, ca Jade și David, susțineau cu tărie că era o ființă cu adevărat bună, ceea ce era rar. Nici unul dintre ei nu ar fi spus același lucru despre Zack.

Zack nu fusese niciodată căsătorit și era un fel de burlac profesionist, fără vreun interes în a se căsători sau a avea copii. Tot ce-și dorea era să se distreze. Atâta timp cât relația îi asigura asta sau îi oferea vreun alt beneficiu, era fericit să rămână prin zonă. Adora să i se facă publicitate alături de ea și era mereu la pândă după situații și oportunități care să-l ajute în carieră. Prefera pauzele lungi și dese, precum și avantajele de scurtă durată în locul muncii. Timmie era albina muncitoare din cuplu. Zack nu.

Relația lor era așa cum era, și Timmie își făcea puține speranțe cu privire la ea. Se bucura de ea cât dura, dar știa că, mai devreme sau mai târziu, dintr-un motiv sau altul, avea să se sfârșească. Relațiile ei cu bărbați ca Zack iui durau mai mult de câteva luni. Nu era niciodată sigură dacă prefera să rămână lângă bărbatul nepotrivit au să fie singură. Nu-i plăcea nici una din opțiuni, și erau singurele pe care le avusese de ani de zile.

Spera să mențină relația cu Zack până după sărbători, pentru că i-ar fi fost și mai greu să petreacă singură Crăciunul. Lui Timmie i se părea mai puțin dureros să fie cu bărbați imperfecti decât să-și petreacă singură

concediile și weekendurile. Așa că accepta inevitabilele dezamăgiri și enervări, atâta timp cât nu atingeau cote extreme. El avea un rol în viața ei, de companion ocazional, iubit și prieten superficial. Era arătos, încântător când voia, și se distrau deseori când ieșeau împreună. Nu era un om rău, ci mai degrabă inofensiv, și o dată sau de două ori pe săptămână îi ținea de cald noaptea, ceea ce părea un lucru bun. Și, când avea să se sfârșească, căci inevitabil o să se întâmple, atunci urma să ia iarăși pauză, savurându-și singurătatea, și să se convingă că-i era mai bine singură. Era un dans pe care-l repetase în ultimii unsprezece ani, îl știa prea bine. Era dilema majorității femeilor singure de vârsta ei. Nu era prea mare cererea pentru femeile divorțate, de patruzeci și opt de ani. Se gândea că doar un miracol i-ar scoate în cale bărbatul care să nu fie intimidat de succesul și de vârsta ei, să nu încerce să profite de ea și să o iubească sincer pentru ceea ce era. Timmie nu mai avusese parte de multă vreme de vreun miracol în viața ei și nu mai aștepta vreunul. Se resemnase să iasă cu oameni ca Zack și nu-și căuta nici o scuză. Era treaba ei și a nimănui altcuiva. Nu făcea rău nimănui, nu era niciodată dominantă cu ei și dădea mereu dovadă de delicatețe când se termina, ceea ce nu se putea spune uneori și despre ei. Dar Timmie rămânea o doamnă până la sfârșit.

Ridică telefonul și formă numărul lui din L.A., în timp ce Jade ieși din cameră fără nici un comentariu. Văzuse mai mulți bărbați ca Zack venind și plecând de-a lungul timpului în care lucrase pentru Timmie. Îi ura. Timmie merita mult mai mult, dar Jade înțelegea mai bine decât majoritatea dezavantajele lui Timmie. Avusese și ea dificultăți în a-și găsi bărbatul potrivit și știa ce compromisuri erau uneori necesare, în cazul ei, un bărbat căsătorit, greșeală pe care n-avea să o mai repete, după zece ani iroșiți și o inimă frântă. Începuse să creadă că poate lui Timmie îi era mai bine cu oameni ca Zack, care arătau ca niște băieți și doar se prefăceau a fi bărbați. Cel puțin Timmie nu-și făcea vreo iluzie legată de ei. Nu se îndrăgostea de ei niciodată și nici nu suferea când se despărțeau. Daunele erau limitate. Nu-și spulbera niciodată visurile, de fapt, cu oameni ca Zack, nici nu avea ce visuri să spulbere. Doar un chip frumos, un trup bine făcut, un tip maleabil în majoritatea cazurilor și încă șase luni pe care nu trebuia să le mai petreacă singură. Mergea, atâta timp cât nu-ți doreai mai mult și nu uitai ce anume aveai. Singura greșeală reală ar fi fost să creadă că era ceva mai serios. Dar Timmie nu credea asta niciodată. Cunoștea regulile jocului și bărbații de genul ăsta. Își proteja bine inima și nu avea cine știe ce așteptări.

Zack răspunse de la al doilea semnal al telefonului, trezit, în mod evident, din somn.

— Bună, Zack, spuse ea cu lejeritate. Tocmai am ajuns la Paris, și ți-am promis că te sun. Culcă-te la loc. Ne auzim mai târziu.

Era pe cale să închidă, când el îi răspunse. Avea o voce joasă, sexy, mormăită, în special când era în pat sau dormea. Adora vocea lui și felul în care arăta.

— Nu, stai... m-am trezit... Și cum e Parisul? Nu-i așa ca e nasol fără mine?

O tachina, dar, chiar și pe jumătate adormit, avea o nuanță de iritare în voce. Se simțea că încă era supărat că ratase călătoria. N-avea nici o intenție să redeschidă subiectul cu el sau să-i explice pentru a suta oară că, pentru ea, această călătorie însemna muncă.

— Absolut. E nasol rău de tot. Râse, gândindu-se că măcar era consecvent.

Devenise obsedat să o însoțească în călătorie. Se certaseră săptămâni de zile înainte ca ea să plece, în timp ce încercase inutil să-i explice și să-l convingă că avea de muncă și că urma să meargă singură.

— De ce nu te culci la loc? Am să mă apuc de lucru într-o oră.

— Da, da, știu. Tot spui asta. Nu poți să lucrezi tot timpul. Fusese o temă recurentă a discuțiilor telefonice pe parcursul călătoriei. Fusese evaziv, dar insistent, sperând probabil ca ea să cedeze și să-l invite să i se alăture la jumătatea călătoriei, dar nu făcuse asta.

— Ba da, fie că mă crezi, fie că nu. Spectacolele acestea pentru colecțiile pret-ă-porter sunt o pacoste.

Era sinceră cu el, deși n-o crezuse de la început. Lui i se părea o distracție grozavă. Modele, petreceri, presă, multe activități în orașe europene sexy. Ce și-ar putea dori mai mult un băiat? I s-ar fi potrivit mănuașă lui Zack, dacă l-ar fi invitat. Nu dorea să-și facă griji pentru el în timp ce ea muncea.

— Puteai măcar să mă angajezi ca model, o dojeni el blând, iar ea zâmbi.

Știa că asta-și dorise, sau măcar o excursie gratis. Nu era nici un mister în legătură cu ceea ce-și dorea el de la relație, totul era cât se poate de fățiș.

— Angajează modele numai din Europa, Zack. Doar știi asta.

Dar mai știa și că i-ar fi putut forța să-l angajeze și alesese să nu facă asta, ceea ce îl rodea. Avea posibilitatea să-i facă rost de oferte de muncă sau chiar să i le creeze. Timmie era fermă când susținea că nu dorea să aibă alături în aceste călătorii bărbații cu care se întâlnea. Nu amesteca niciodată utilul cu plăcutul. Nu își avea locul aici, decât dacă intențiile ei în privința lui ar fi fost serioase, ceea ce nu era cazul, după cum nu erau nici

intențiile lui. Doar se distrau pentru o vreme, ceea ce nu-i conferea dreptul la o călătorie în Europa, din punctul ei de vedere. În ceea ce îl privește, el simțea că ea îi era datoare, din motive care ei îi erau neclare. Pentru ea lucrurile păreau simple: Zack cerea prea mult, iar ea nu avea de gând să cedeze.

— De altfel, dragul meu, adăugă ea simplu, fără pic de emoție, ești prea în vârstă pentru spectacolele acestea. Modelele sunt niște copii, unii sunt încă adolescenți.

— Scursuri europene, spuse el scurt, iar ea râse.

În mare, nu era departe de adevăr. Tot ce o interesa era cât de bine îi puteau purta hainele.

— Mă întorc acasă peste două săptămâni, slavă Domnului. Mă simt de parcă sunt plecată de un an, spuse Timmie, schimbând subiectul.

— Așa mi se pare și mie, spuse el, cu vocea îmblânzită. Chiar îi lipsise mai mult decât se așteptase. Și, în ciuda certurilor de dinainte de plecare, ținea mult la ea. Era o femeie drăguță și îl trata bine. Recunoștea că era foarte hună cu el. Mișcă-ți fundul acasă, ca să ne putem distra și să ne facem de cap în Malibu.

Știa că lui îi plăcea casa ei și weekendurile pe care le petreceau acolo. Și ei îi plăceau. Făceau parte din schimbul cinstit la care căzuseră amândoi de acord, în mod tacit, în clipa în care acceptaseră să iasă împreună. Stilul ei de viață, în schimbul companiei lui. Funcționa pentru amândoi și se distraseră bine.

— Mă întorc curând acasă, îl liniști ea. Ce planuri ai săptămâna asta?

— Am o vizionare pentru un post de model și o probă pentru o reclamă mâine, spuse el, părând încrezător.

Pentru un bărbat de vârsta lui, primea destule oferte de muncă.

— Sper să le iei, îl încurajă ea.

Era unul dintre lucrurile care-i plăceau cel mai mult la ea. Era mereu pozitivă și optimistă. Orice se întâmpla, avea ceva încurajator de spus. Nu cobora niciodată moralul nimănui.

— Și eu sper. Am nevoie de bani, spuse el căscând.

Ea și-l putea imagina cu ușurință cum stătea acolo întins, în toată frumusețea lui de bărbat tânăr. Era minunat, fără îndoială, chiar și așa egocentric cum era. Era greu să reziste cuiva care arăta ca el. Aspectul fizic era o parte din ceea ce o atrăsese la el de la început. Era distractiv să ieși cu cineva atât de chipeș. Cel puțin pentru o vreme.

— Bine atunci, să nu te distrezi prea tare la Paris. De fapt, spuse el rânjind, sper că o să ai niște zile mizerabile acolo și că-ți va fi dor de mine. De ce te-ai distra tu, și eu nu?

Cu greu putea fi considerată o replică elegantă, dar nu fu luată prin surprindere.

— Presupun că e și ăsta un fel de a pune problema, spuse ea pragmatic, doar ușor uimită de franchețea cu care-și exprimase el sentimentele. Cred că ți se va împlini dorința. Într-o jumătate de oră de acum, o să am la treabă de-o să-mi ia fundul foc.

Munca era muncă, chiar și la Paris.

— Fain fund. Îmi place, spuse el simplu, tânjind după ea.

— Mulțumesc. Și al tău e fain.

Și într-o formă mai bună ca al ei, deși nu spuse asta. Nu era nevoie să evidențieze acest lucru. De ce să-i reamintească? El era doar cu șapte ani mai tânăr ca ea, dar petrecea zilnic ore întregi tonificându-și corpul.

— Ei bine, mută-ți-l pe al tău acasă înainte să uit cum arată.

Era mai binedispus decât se arătase vreme de săptămâni întregi și era evident că începea s-o ierte. Era clar nerăbdător să o vadă când urma să se întoarcă, iar ea se simțea ușurată. Nu avea încă nici un chef să pună capăt relației cu el. Cel puțin nu înainte de sărbători.

— Îți trimit o poză, îl tachină ea. O pun pe Jade să-mi facă una după următoarea ședință.

El râse auzindu-i răspunsul. Avea o minte ascuțită și era deșteaptă, îi plăcea asta la ea. De fapt, uneori o plăcea mai mult decât intenționa. Era doar înciudat din cauza călătoriei. Dar nu într-atât încât să pună capăt relației. Alesese în schimb să se bosumfle. Spera că poate avea să-l ia la următoarea.

— Adu-mi ceva de la Paris, spuse el brusc, cam ca un copil către părintele său.

— Cum ar fi ce? întrebă ea surprinsă.

Fusese generoasă cu el până acum și-i dăduse multe haine din cele mai scumpe colecții masculine ale ei. Știa că avea nevoie de ele și n-o costa nimic gestul.

Și-i cumpărase un ceas frumos de ziua lui. Era recunoscător și nicidecum jenat de cadouri.

— Turnul Eiffel poate, nu știu. Surprinde-mă!

— Am să văd ce pot face.

Uneori, parcă vorbea cu un copil. După mintea lui, ea ar fi trebuit să-l răsfețe. Nu era nici o pretenție de egalitate în relația lor și nici nu fusese vreodată, emoțional, intelectual sau financiar. Egalitatea nu stătea în natura relațiilor de genul celei pe care o avea cu Zack. Diferența de vârstă și de forță economică dintre ei schimba totul. Simțea că îl încânta să fie întreținut, ceea ce ei i se părea ciudat. Pentru ea, egalitatea într-o relație era

de domeniul trecutului și considera că erau slabe șansele de a redeveni de actualitate. Era prețul pe care-l plătea pentru succesul și vârsta sa.

— Îmi pare rău că te-am trezit.

— Mă bucur că ai făcut-o. Poate mă ridic și mă duc la sală.

— Să ai o zi frumoasă! Am să te sun în curând. Poate în weekend, promise ea. Va fi cam nebunie pe-aici în următoarele zile.

La fel ca în New York, Londra și Milano. Niciodată nu îi dădea prin minte să o întrebe cum se simțea sau dacă era obosită. Știa că ea își putea purta singură de grijă și presupunea că-i era bine.

— Pa, spuse el și închise.

Ea rămase privind fix telefonul pentru un minut lung, în timp ce Jade revenea în cameră.

— Ce face prințul? întrebă Jade, aruncând o otheadă scurtă către Timmie.

— Bine, cred. Tot supărat că nu l-am adus și pe el, dar mai bine acum. Pare să-i treacă, deși mi-a urât să am zile urâte fără el.

Lui Timmie i se părea amuzant. Lui Jade nu.

— Pare să aibă dreptate, spuse ea acru, așezând pe birou în fața lui Timmie un teanc de acte la semnat.

Tocmai sosiseră o mulțime de faxuri care necesitau atenția ei imediată.

Timmie se uită ciudat la Jade, simțindu-se amorțită, nici măcar dezamăgită de discuția pe care o avusese cu Zack. Cu toată lipsa lui fățișă de sensibilitate, era de-acum o prezență familiară pentru ea – și una confortabilă din când în când în viața sa. Îl accepta așa cum era. Omul cu care se culca, nu omul de care să fie îndrăgostită. Timmie știa că uneori nu le puteai avea pe toate. Trebuia să faci compromisuri. Și le făcuse, decât să fie singură. Deși cam întrecuse măsura cu urarea pe care i-o făcuse. – Uneori nu știu de ce îmi mai bat capul, oftă Timmie, în timp ce discutau.

— Știi de ce-ți bați capul, la fel ca mine, spuse Jade cu sinceritate. Mereu spunea lucrurilor pe nume, iar Timmie adora asta la ea. Pentru că e aiurea să fii singură, continuă Jade. Așa că te mulțumești cu ce poți avea. Și așa arată rezultatul. Arată ca Zack. Dar alternativa, adică să nu ai pe nimeni, nu e prea strălucită. Nu este deloc distractiv. Și e și mai rău să faci ce-am făcut eu, adică să te vezi cu un bărbat însurat. Măcar nu-ți va frânge inima. La sfârșit, te va enerva doar, dar nu-ți va sfâșia sufletul.

— Nu tot timpul, spuse Timmie cu sinceritate. Uneori iau cu ei o parte din tine. Cum ar fi respectul și stima de sine, mănjite de faptul că ai tolerat porcăria asta. După o vreme, începe să te roadă.

— La fel e și cu un bărbat căsătorit care nu vrea să-și părăsească soția. La dracu', Timmie, ce altceva avem de ales? Toți cei buni sunt deja însurați.

Era o litanie pe care Timmie o mai auzise. A ei era că toți bărbații, cel puțin toți cei buni, erau înfricoșați de succesul ei.

— Nu pot fi toți însurați, spuse Timmie cu hotărâre.

— Serios? Când a fost ultima dată când ai văzut unul decent, respectabil și care să merite, dar care să nu fie însurat?

— Nu știu, spuse Timmie oftând, alegând de pe platou o bomboană de ciocolată. Nu sunt atât de atentă. Nu cred că mai vreau o relație adevărată. De ce aș avea nevoie de una la vârsta mea? Dar nu sunt sigură că mai vreau nici pe cineva ca Zack. Mereu ajung să mă simt de parcă aș fi maică-sa și de parcă s-ar aștepta de la mine să îi împlinesc toate nevoile. Nu asta e rolul meu.

— Încearcă să le și spui asta, zise Jade cu țâfnă. Poate ar trebui să mergem amândouă la mănăstire, spuse Jade zâmbindu-i.

— Doar dacă mă lasă să le refac straietele. S-au urâțit de-a binelea, spuse Timmie îngândurată, de parcă ar fi luat cu adevărat în calcul varianta asta, apoi amândouă începură să râdă. Nu știu care e răspunsul. La vârsta ta, nu să-l găsești pe cel potrivit cât de curând. Trebuie doar să continui să cauți. La vârsta mea, nu cred că-mi mai pasă. De fapt, știu că nu-mi mai pasă. Ultimul lucru pe care mi l-aș dori acum ar fi să mă mărit... deci asta îi exclude pe cei ca Zack... sau pe oricine altcineva. Singurătatea nobilă. Presupun că în curând voi fi gata de încă o doză din așa ceva. Cred că relația asta e pe ducă. Începe să mă deprime. M-am săturat să fiu Madam Abundența pentru modele masculine și actori cu apucături de plod, imaturi, sau să fiu bruftuluită când nu vreau. De unde dracului își iau toți tipii ăștia tupeul? Aș vrea să am și eu atâta încredere în mine. Narcisiștii îmi dau prea mare bătaie de cap, spuse Timmie, ridicând din umeri.

Deși el fusese relativ plăcut, convorbirea cu Zack nu o înveselise, și după trei săptămâni petrecute pe drumuri era epuizată, fapt ce-i cobora moralul. Nu era sigură dacă voia sau nu să-l mai vadă când se întorcea acasă.

— Poate întâlnești pe cineva aici, în Paris, spuse Jade plină de speranță – și vorbea serios.

— Glumești? Despre cine vorbim aici? Despre manechinii de nouăsprezece ani din Cehia, despre jurnaliștii francezi furioși cu orientări de stânga sau despre ceilalți designeri, care fie sunt femei, fie sunt homosexuali, fie iimbele? Și orice persoană aș întâlni aici ar fi oricum indezirabilă din punct de vedere geografic. Ultimul lucru de care am

nevoie e un tip la jumătate de lume distanță de mine, tocmai în Paris. Dar mulțumesc pentru sugestie, spuse Timmie, aruncând încă o bomboană de ciocolată în gură.

Metabolismul ei îi permitea indulgențe pe care puține femei și le puteau oferi.

— Cred că am să încerc întâlnirile online când revenim. Știu patru femei care s-au măritat anul ăsta cu bărbați pe care i-au întâlnit pe internet, spuse Jade, părând să vorbească serios.

— Fii atentă totuși. Sună înspăimântător, spuse Timmie, în timp ce se ridică și începu să-și perie părul.

Primul interviu urma să aibă loc în câteva minute. Cursa de șoareci de la Paris era pe cale să înceapă.

— Cât de rău poate să fie? întrebă Jade retoric. Eu am avut însurați, tu ai avut nesimțiți. În cel mai rău caz, întâlnesc un criminal drăguț cu un topor, mă mărit și fac copii. La treizeci și opt de ani, nu-mi permit să fac nazuri.

— La treizeci și opt de ani îți permiți să faci câte nazuri vrei. Nu te mulțumi cu puțin, Jade, spuse Timmie cu gravitate.

Dar știa și ea că Jade era în vârstă pentru ceea ce căutau majoritatea bărbaților. Bărbați de toate vârstele păreau să vrea femei de douăzeci și doi de ani. Femeile mature și deștepte fuseseră scoase din joc de ani de zile. Și Timmie știa că ea însăși nu mai era nici măcar pe listă, dintr-o mulțime de motive; vârsta, venitul, succesul, celebritatea într-o anumită măsură, din moment ce numele ei era cunoscut în toată lumea, n-o ajutau deloc. Nu atrăgea decât bărbați ca Zack sau chiar mai rău. Încă medita la asta când Jade veni să-i spună că primul jurnalist aștepta jos în hol. Era o încăpere superbă unde serveau ceai și produse fabuloase de patiserie. Îi plăcea să stabilească întâlnirile cu reprezentanții presei acolo sau la bar. Timmie oftă când îi spuse. Arăta minunat, dar asistenta sa putea vedea cât de obosită era.

— Să-i spun să vină sus? întrebă Jade.

— Cred că da, spuse Timmie încet.

N-avea chef. Tot ce dorea era o plimbare lungă, liniștită prin Paris. O așteptau trei zile grele de muncă și apoi, cel puțin în weekend, putea să facă orice dorea. Se gândi la comentariul lui Zack, în timp ce aștepta jurnalistul să urce. Fusesse prea mult timp cu oameni ca el. Spusele lui nici măcar nu o șocaseră. Era obișnuită cu oameni ca el, frumoși și distractivi, dar căroră nu le trecea vreodată prin minte să aibă grijă de ea și să o consoleze, sau măcar să-i maseze umerii când era obosită. Își purta singura

toată greutatea și responsabilitatea vieții. Era o povară pe care o resimțea acut uneori, cum se întâmpla acum.

Se ridică zâmbind când jurnalistul intră în cameră. Era un bărbat înalt, subțire, cu un început de chelie, arătând belicos, de parcă era pe cale să o provoace să-i vorbească despre rostul modei. Și dintr-odată nu-i mai pășă nici de asta, în timp ce se prefăcea că-l întâmpină calduros, îi oferi ceai sau cafea și arătă îmbietor spre platoul cu bomboane de ciocolată.

— Stați într-un hotel pe cinste, remarcă el după ce-i acceptă cafeaua și devoră patru bomboane. Vă simțiți jenată să trăiți așa și să cheltuiți atâția bani, câștigați din exploatarea oamenilor și a slăbiciunii lor pentru modă? Întrebă el dintr-o singură suflare, între bomboanele de ciocolată, în timp ce Timmie îi surâdea cu bunătate și ce întreba ce naiba să-i răspundă.

Avea să fie o după-amiază lungă, înțelese ea în vreme ce îl privea, conștientă de faptul că dorința lui Zack era pe cale să se împlinească. Chiar avea o zi groaznică află el. Dar, pe de altă parte, dacă ar fi fost acolo, poate lucrurile nu ar fi stat altfel, în funcție de toanele lui. Nimic nu era sigur în viață.

capitolul 2

Ambele interviuri oferite de Timmie miercuri erau predictibil de obositoare. Oferea astfel de interviuri de douăzeci și trei de ani. Rareori se bucura de aspectele publicitare ale muncii sale. Îi făcea plăcere să creeze și vină cu idei proaspete pentru colecțiile noi, de câteva ori pe an. Fusesse chiar și mai distractiv de când adăugase toate noile linii companiei sale. Posibilitățile erau infinite.

Un aspect important al muncii sale era prezentarea colecțiilor la spectacolele pentru îmbrăcăminte pret-ă-porter din New York și din Europa. Era de-a dreptul incitant pentru ea, având în vedere că era singurul designer american care își expunea munca atât în orașe americane, cât și în capitale europene, ceea ce făcea spectacolele cu atât mai provocatoare pentru ea. Lua în serios acest gen de evenimente, de două ori pe an, și era crucial pentru ea ca spectacolele de pe podium să meargă impecabil. Era perfecționistă până în cele mai mici detalii. Era la un pas de-a face ulcer de cât tot potriveau hainele pentru modele, asigurându-se că fiecare element era ireproșabil, fiecare accesoriu ales perfect și urmărind apoi cu atenție totul la repetiții. Timmie era în mod normal calmă și bonomă, dar o lua razna dacă nu mergea ceva bine, dacă modelele nu arătau cum trebuie pe

podiumul de prezentare, dacă părul nu le stătea bine, dacă nu se mișcau ca lumea sau vreo piesă din costum se rătăcea.

Până vineri după-amiază, toate hainele fuseseră ajustate pentru modelele care urmau să le prezinte. Repetiția fusese programată pentru luni, și, după ultima ședință de vineri după-amiaza cu oamenii de la textile, Timmie conștientiză faptul că o duruse stomacul toată săptămâna. Abia mâncase ceva și, cu cât mânca mai puțin, cu atât mai rău se simțea. Vineri seară Jade o întrebă dacă se simțea în regulă, înainte ca ea și David să plece să prindă Eurostarul către Londra. Deciseseră să-și petreacă acolo sfârșitul de săptămână, iar David fusese de acord să renunțe la weekendul său din Praga pentru a o însoți pe Jade. Urmău să meargă la trei petreceri, și era hotărât să viziteze galeriile Tate.

— Te simți bine? întrebă din nou Jade, chiar înainte să plece.

Părea îngrijorată. Se gândea că Timmie arată neobișnuit de palidă și păruse nervoasă și neliniștită toată săptămâna, lucru deloc surprinzător însă înainte de evenimentele pentru îmbrăcăminte pret-à-porter. Timmie era mereu stresată înainte de spectacole, dar de i lata asta părea și mai răvășită, iar lui Jade i se părea că mi arăta bine. Părea epuizată și fără vlagă.

— De fapt, mă simt ca un rahat, spuse Timmie rânjind. Cred că sunt pur și simplu obosită. Aș vrea ca luna de iad să înceapă cu Parisul, nu să se sfârșescă nici. Până să ajungem la spectacolele pentru colecțiile Pret-à-porter, sunt deja frântă. Cred că m-am secătuit de tot în Milano.

Deși spectacolul de acolo se bucurase de succes, iar ea fusese mulțumită. Spera ca și cel din Paris să se ridice la același nivel. Alesese cele mai bune modele din Paris și până acum toate hainele arătau minunat pe ele.

— Ia-o ușor weekendul ăsta, spuse Jade îngrijorată, în clipa când David intră după ea în camera lui Timmie. Camerele lor erau peste hol de a ei. Nu mai e nevoie să spui nimic. Totul e aranjat.

Știa că Timmie era încântată de materialele pe care le comandase pentru anul următor. Obținuse tot ce dorise, și aveau să primească și câteva materiale țesute special pentru ei. Hainele pe care urma să le creeze aveau să fie cu adevărat unice.

— Mergi la vreuna dintre petrecerile de aici?

— Probabil ar trebui să-mi fac apariția pe la câteva.

Multe case de design găzduiau petreceri în Paris, dar hotărâseră ca Timmie O. să ia o pauză anul acesta, ceea era un motiv de ușurare și le oferea lui Jade și lui David ocazia să meargă la Londra. Altfel ar fi fost blocați, muncind peste weekend în Paris. Știau că trebuiau să-i recompenseze cumva faptul că nu găzduiau nici un eveniment de data

aceasta, urmând a organiza o petrecere cand aveau să revină pentru următoarele spectacole de modă, în februarie. Dar cel puțin de data asta scăpaseră.

— Poate mă ia răceala, spuse Timmie cu o privire ingandurata. O să fiu bine, după o noapte de somn bun.

Se gândise să comande masa în cameră în seara aceea, în loc să meargă la unul dintre bistrourile sale favorite. N-avea nici un chef, și o noapte liniștită în camera ei i se părea dintr-odată mult mai tentantă. Avea de gând să comande supă și să meargă direct la culcare.

— Sună-ne dacă ai nevoie de orice, îi reaminti Jade și o îmbrățișă înainte să plece.

Știa că Timmie o să fie fericită să colinde Parisul tot weekendul și să viziteze locurile favorite, presupunând că avea să se simtă mai bine, ceea ce și ea, și David sperau să se întâmple.

— Nu voi avea nevoie de nimic. Voi doi să vă distrați.

Chiar erau suficient de tineri încât să se bucure de o fugă la Londra pentru o tură de petreceri, chiar și după trei săptămâni de muncă pe brânci. Făcuse rezervări la Flarry's Bar pentru ei, în contul său, un alt cadou pentru ei. Și se simțea în vârstă de o mie de ani când intră în cada plină cu apă fierbinte, la scurt timp după plecarea lor. Șansa de a lenevi în cada adâncă era o binecuvântare după săptămâni de muncă grea, în special după ultimele zile din Paris.

În timp ce stătea întinsă în cadă, se gândi la Zack. Nu-l mai sunase din dimineața în care sosise. Nu prea avea sens, iar el știa unde s-o găsească. Ar fi putut s-o sune, dar n-o făcuse. Însă nu și-l putea alunga din minte, așa că îi trimise un e-mail scurt după ce ieși din baie, doar ca să mențină comunicarea dintre ei. Nu dorea să închidă nici o ușă până nu revenea acasă. Sună la room-service, comandă supă de pui, citi un capitol din cartea pe care o adusese cu ea și de care abia de se atinsese și adormi înainte de ora zece.

Se trezi la două dimineața, simțindu-se teribil de rău, și petrecu restul nopții vomând. Se simțea groaznic, și adormi în final la șase dimineața, când cerul de deasupra Parisului începea să se lumineze. Ultimul lucru pe care-l dorea era să fie bolnavă în Paris și să ratez șansa de a se bucura de șederea în orașul pe care-l iubea atât de mult. Era un ghinion teribil. Probabil o luase răceala. Era vremea prânzului când se trezi iar, și se simțea în sfârșit mai bine, deși o dureau mușchii stomacului de la cât vomase toată noaptea. Dar măcar când se ridică din pat nu-i mai era greață. Fusese o noapte grea, dar ce era mai rău părea să fi trecut.

Îl sună pe Gilles și-i ceru să o aștepte la ora unu. Comandă ceai și pâine prăjită în cameră, se gândi să-l sune pe Zack din nou, dar era deja trei dimineața la el. Era straniu cum îi zbura gândul la el. Bun sau rău, era, la urma urmei, singurul bărbat din viața ei, chiar dacă doar ocazional. Din pur reflex, fusese cât pe ce să-l sune noaptea trecută, când se simțea rău. Dar nu aveau genul de relație care să-i permită să se simtă confortabil plângându-i-se. Avea convingerea că ar fi râs de ea sau nu ar fi luat-o în serios. Nu arătase vreun semn de compasiune în cele patru luni în care fuseseră împreună.

De câte ori spusese că era epuizată după o săptămână grea, îi ignorase comentariul și sugerase să iasă în oraș și de câteva ori chiar se conformase, ca să-i facă pe plac, ignorându-și nevoile ei și fiind atentă doar la ale lui.

Facu un duș, se îmbracă într-un pulover și blugi, pantofi confortabili și părăsi hotelul. După cum îi promisesese, Giles o aștepta afară și îi surâse în clipa în care o zări.

O duse în toate locurile în care îi făcea plăcere să meargă, dar în câteva ore se simțea din nou rău. Detesta sa irosească fie și un minut în Paris și își propusese să meargă la Didier Ludot la Palatul Regal, să scotocească prin articolele lor vechi de modă, dar până la urmă decise să renunțe și să se întoarcă la hotel. Nu mai avea chef de cumpărături. Se băgă direct în pat imediat ce ajunsese în Plaza Athenée. Pe la șapte seara începu să aibă iar vărsături, chiar mai violente decât noaptea trecută. Raceala părea serioasă, iar până pe la ora nouă se simțea atât de rău, că parcă trăgea să moară. Mai făcu un ultim drum până la baie, apoi fu la un pas să leșine în timp ce se întorcea în pat. Ura să admită asta, dar începea să se panicheze. Și, după ce petrecu încă o jumătate de oră plângând întinsă în pat, începu să se gândească că ar fi bine să caute un medic. Era convinsă că avea o simplă enteroviroză, dar se simțea extrem de rău. Apoi își aminti numele medicului de care îi pomenise o prietenă din New York, în caz că avea vreodată nevoie de un doctor în Paris. Îi notase numerele de telefon de la birou și de mobil pe o bucată de hârtie din agenda sa. Simțindu-se ușor jenată, sună și-i lăsă un mesaj pe mobil, apoi rămase întinsă în pat cu ochii închiși, înfricoșată de cât de rău îi era. Îi trecu prin minte să-l sune iarăși pe Zack, dar se simți prost doar pentru că se gândise la asta. Ce era de spus, în afara faptului că se simțea groaznic și avea o viroză? Nu dorea să-i sune pe Jade și pe David și să-i deranjeze, așa că rămase întinsă pe pat, așteptând să sune medicul, ceea ce se întâmplă în scurt timp. Fu impresionată de faptul că el o sună atât de repede înapoi și-i promise să vină la ora unsprezece la hotel.

Cei de la recepție o anunțară imediat ce medicul intră în hotel și-i spuseră că era pe scări în drum spre ea. Măcar nu mai vomase de două ore și spera că asta însemna că e pe drumul cel bun. Se simțea ridicol să deranjeze un medic pentru un lucru cel mai probabil neînsemnat, deși dezagreabil, și probabil nici nu avea ce să-i facă. Deschise timid ușa când el ciocăni și se fâstăci și mai mult când văzu un bărbat înalt, arătos, cu păr blond nisipiu, la vreo cinzeci și cinci de ani, stând acolo, într-un costum impecabil croit, albastru-închis, și cu cămașă albă. Arăta mai degrabă a om de afaceri decât a medic și i se prezentă drept docteur Jean Charles Vernier. Iar când ea se scuza că-l deranjase într-o seară de sâmbătă, el susținu că oricum fusese la un dineu în apropiere și că nu era nici un deranj. Spuse că era încântat să o ajute, deși nu obișnuia să-și viziteze pacienții la hotel. Timmie știa că era specialist în boli interne și profesor renumit la Facultatea de Medicină. Plecase de la dineu imediat ce vorbise cu Timmie, deși era supracalificat pentru favoarea pe care i-o făcea prietenei lui Timmie din New York. Timmie era bucuroasă că-și notase numele și numărul său și avusese un medic pe care să-l sune, altul decât un străin recomandat de hotel. Acesta era un medic renumit și respectat în Paris.

El o urmă în cameră și observă că se mișca încet și părea oarecum șovăielnică, și chiar și cu pielea ei albă, îi păru neobișnuit de palidă. O observă schimonosindu-se când se așeză, de parcă o durea tot corpul, ceea ce era adevărat. Parcă îi țipa fiecare mușchi al corpului. Voma de două zile.

Fără să spună mare lucru, el îi luă temperatura și-o ascultă cum respira. Nu avea febră, iar el o asigură că plămânii erau în regulă, apoi o rugă să se întindă. Când isi puse deoparte stetoscopul, ea observă verigheta de pe mâna lui și nu se putu abține să nu constate că era un bărbat foarte arătos, cu ochi de un albastru profund și cu păr blond, înspicat pe la tâmple, dându-i o notă de distincție. Nu se putu opri să nu se gândească și că ea arăta jalnic, nu că i-ar fi păsat. Îi era prea rău să-i mai pese de cum arăta. El îi zâmbi plăcut, în timp ce ea se întindea, și o palpă delicat pe abdomen, apoi se încruntă. Îi ceru să-i descrie ce se întâmplase, apoi atinse iar unele zone abdominale, întrebând-o dacă o durea. Zona din jurul ombilicului părea mai sensibilă și, când o atinse încă o dată, scoase un suspin ascuțit de durere.

— Cred că-i doar o viroză, îl reasigură ea, părând îngrijorată, iar el zâmbi. Vorbea o engleză excelentă, dar cu un pronunțat accent franțuzesc, la fel cum părea și aspectul său, deși era mai înalt decât majoritatea bărbaților francezi.

— Sunteți cumva și medic? o întrebă el cu o privire ghidușă. Pe lângă cariera de designer faimos? Ar trebui să fii foarte supărat pe dumneavoastră, m-ați costat o gramadă de bani. Soția și ambele mele fiice au cumpărat multe dintre creațiile Timmie O.

Ea surâse la auzul vorbelor sale, iar el își trase un scaun lângă pat și se așeză să-i vorbească. Putea să vadă cât era ea de speriată.

— E ceva groaznic?

Ea decisese la un moment dat în cursul acelei nopți că poate avea cancer sau cel puțin un ulcer perforat, dar nu zărise sânge când vomase. Spera că acesta era un semn bun, dar nu-i plăcea privirea lui. Ceva îi spunea că nu o să-i placă deloc ce urma să-i spună, și se dovedi că avea dreptate.

— Nu cred că e groaznic, spuse el prudent, în timp ce ea răsucea nervoasă o șuviță din părul ei lung și roșu. Dintr-odată, părea o fetiță, cuibărită în patul cel mare. Dar sunt puțin îngrijorat. Aș dori să mergem în seara asta la spital, pentru niște analize.

— De ce? Ochii ei se deschiseră larg, și el văzu cum teama se transformă în panică. Ce credeți că este?

Era din nou sigură că avea cancer.

— Nu pot fi sigur fără niște ecografii, dar cred că e posibil să aveți un puseu de apendicită. Era aproape sigur că asta era, dar nu voia să pună un diagnostic oficial fără ecografie. Aș dori să vă duc la American Hospital din Neuilly. E un loc foarte plăcut, spuse el încurajator, în timp ce ochii ei se umpleau de lacrimi. Știa că American Hospital ar fi mai puțin înspăimântător decât Pitie Salpetriere, unde lucra adesea. Avea privilegiul de a putea vizita și pacienții de la American Hospital, deși rareori se folosea de el.

— Nu pot, am un spectacol marți și repetiții luni. Trebuie să fii acolo, spuse ea părând aproape înnebunită, în timp ce el se încruntă.

— Vă asigur, doamnă O'Neill, că, dacă vă explodează apendicele, nu veți participa la nici un spectacol. Știu că este important, dar ar fi iresponsabil din partea mea să nu vă fac niște investigații numaidecât.

Timmie se simțea vizibil rău.

— Dacă e apendicele, ar trebui să mă operez? întrebă ea cu vocea găuită, iar el ezită înainte să-i răspundă.

Arăta ca un invitat la dineu foarte elegant, care se rătăcise în camera ei de la vreo petrecere de la parter. Dar, oricât de grozav ar fi arătat, vorbea ca un medic și nu-i plăcea ceea ce tocmai îi spusese.

— Posibil, spuse el ca să-i răspundă la întrebare. Vom ști mai multe după ecografia. Ați mai avut așa ceva? Sau ceva similar în ultimele zile sau săptămâni?

Ea clătină din cap. Avusese niște grețuri ușoare într-o noapte în Milano, dar se gândise că puteau fi de vină pastele cu trufe albe mâncate la cină. Nici Jade și nici David nu se simțiseră bine după, și căzuseră cu toții de acord că era vina cinei greoaie. Nu vomitase în Milano, cum se întâmplase aici în ultimele două nopți. Dimineață, după pastele cu trufe albe, se simțise bine. Nu-i menționează episodul cu trufe, de teamă că l-ar stârni și mai mult să-i facă numaidecât investigații, dacă afla că avea de ceva timp simptome.

— Cred că mi-e mai bine. N-am mai vomat de câteva ore bune.

Părea la fel de încăpățânată ca un copil, trăsătură pe care el nu părea să o găsească deosebit de atrăgătoare. Nu-i plăceau pacienții care se arătau dificili, în toiul nopții, și nu era obișnuit să se descurce cu VIP-uri străine și cu americani căpoși. Jean-Charles Vernier era obișnuit ca pacienții și studenții săi să facă întocmai ce li se spunea. Fiind un profesor ilustru, autoritatea sa nu era de obicei pusă la îndoială. Presupuse oarecum corect că ea era obsedată de munca ei.

— Ce-ar fi să mă odihnesc și să văd cum mă simt mâine dimineață?

Se târguia cu el, și nu-i plăcea asta. O privi cu o iritare evidentă. Vedea că, dacă avea de ales, nu intenționa să meargă la spital. Știa că, dacă mergea și dacă o operau, spectacolul de marți urma să se dovedească un dezastru. N-avea încredere că o să se descurce careva cu aceeași pricepere ca ea, nici măcar David și Jade. În întreaga ei carieră, nu ratase niciodată vreun spectacol de prezentare de modă. Și, în plus, nu dorea să fie operată în Franța. Spera să se ocupe de asta când se întorcea în State sau poate chiar în New York.

— De ce nu mai așteptăm o zi? sugeră ea.

Ochii ei erau mari și de un verde intens ce contrasta cu fața ei tulburător de palidă.

— Pentru că lucrurile s-ar putea înrăutăți rapid. Dacă este într-adevăr apendicele de vină, nu vreți să explodeze.

Cuvântul în sine mai că o făcu să se cutremure. Ideea unei explozii de orice fel oriunde în trupul ei nu era prea atractivă.

— Nu, nu vreau, dar poate nu va fi cazul. Poate este altceva, ceva minor, cum ar fi o viroză. Am călătorit mult în ultimele trei săptămâni.

— Văd că sunteți o femeie foarte încăpățânată, spuse el, privind-o cu severitate de la înălțimea sa considerabilă. Nu totul în viață se rezumă la muncă. Trebuie să aveți grijă și de sănătatea dumneavoastră. Călătoriți cu

cineva? întrebă el discret, deși era evident că nu împărțea camera cu nimeni.

Cealaltă jumătate de pat era neatinsă.

— Cu cei doi asistenți ai mei, dar peste weekend sunt în Londra. Aș putea sta în pat până luni, și, chiar dacă este apendicită, poate se ameliorează.

— E posibil, dar, din ce îmi spuneți, pare să se fi acutizat de douăzeci și patru sau patruzeci și opt de ore. Nu e un semn bun. Doamnă O'Neill, trebuie să vă sfătuiesc să mergeți la spital.

Vocea sa era fermă, și arăta de parcă urma să se supere teribil pe ea dacă nu avea să facă exact ce-i spusese. Nu-i plăcea atitudinea lui, cum și lui îi dis plăcea a ei. El o credea nesăbuită, încăpățânată și răsfățată, învățată să facă orice avea chef. Altă americană obsedată de bani și de muncă. Mai avusese de-a face cu alți câțiva pacienți ca ea, deși în mod normal oamenii obsedați de muncă pe care-i văzuse erau bărbați. Nu-i plăcea deloc situația. Era un specialist în medicină internă respectat, cu un program încărcat. N-avea timpul sau dispoziția să se certe cu o pacientă care nu-i dorea ajutorul, indiferent de cât de celebră era. În domeniul său, era aproape la fel de important ca ea.

— Vreau să aștept, spuse ea cu încăpățânare. El putea vedea că nimic n-avea s-o convingă. Îi părea complet inflexibilă, într-un mod prostesc, din punctul lui de vedere.

— Înțeleg, dar nu sunt de acord. Scoase un stilou din buzunarul interior al hainei și un rețetar din trusa medicală. Mâzgăli ceva pe o foaie, i-o întinse, iar ea o luă, sperând să fie o rețetă pentru vreun medicament magic care să rezolve totul. În schimb, pe hârtie nu văzu nimic în afară de un număr de telefon. Era același număr pe care îl sunase mai devreme, nicidecum vreo rețetă.

— Aveți numărul meu de telefon. V-am spus ce ar fi bine să faceți. Dacă nu doriți să-mi urmați sfatul și vă simțiți rău, vă rog să mă sunați, indiferent de oră. Dar atunci chiar voi insista să mergeți la spital. Sunteți de acord ca, în cazul în care starea nu vi se îmbunătățește sau vi se face și mai rău, să îmi urmați sfaturile?

Tonul său era rece și foarte ferm.

— Bine. Așa voi face, căzu ea de acord. Orice să câștige timp. Nu-și putea permite să se îmbolnăvească și mai mult până marți seară. Și spera că, până atunci, orice ar fi avut avea să dispară. Poate chiar era o enteroviroză, și el se înșela. Speră să fie așa.

— Ne-am înțeles, așadar, spuse el pe un ton formal, implicându-se și așezând la loc scaunul pe care stătuse. Am să insist să vă țineți de cuvânt,

pentru binele dumneavoastră. Vă rog, sunați-mă fără teamă. Răspund la orice oră.

Deși dorea să o impresioneze cu gravitatea situației, nu voia să pară prea intimidant sau de-a dreptul înfricoșător. Nu dorea ca ei să-i fie atât de teamă de el, încât să-l mai sune.

— Îmi puteți da ceva în caz că mi se face iar rău? Ceva care să amelioreze senzația de vomă?

Îi fusese greață cât stătuse în pat și discutase cu el, dar nu voia să recunoască. N-avea nici un chef să meargă în noaptea aia la spital. Probabil era doar un alarmist și poate își acoperea spatele. Poate se temea de vreun proces de malpraxis dacă nu-i sugera să meargă la spital.

Tipul ei de a gândi era tipic american și complet diferit de al lui.

— Așa ceva n-ar fi înțelept, spuse el cu rigiditate, ca răspuns la cererea ei. Nu vreau să maschez cine știe ceaveți. Ar putea fi periculos pentru dumneavoastră.

— Când plecați din Paris?

— Nu mai devreme de vineri. Aș putea veni miercuri, după spectacolul de marți după-amiaza.

Spera să se simtă bine până atunci.

— Sper că așa veți face. Sunați-mă miercuri dimineată, și am să vă programez pentru ecografie.

Avea un ton rece și protocolar, iar Timmie înțelese că îl rănise în amorul propriu pentru că nu voise să facă așa cum îi spusese el.

— Mulțumesc, domnule doctor, spuse ea delicat. Îmi pare rău că v-am adus aici degeaba.

Părea să se simtă cu adevărat stânjenită și pentru o clipă se întrebă dacă nu era, de fapt, o femeie cumsecade. Nu-și putea da seama, tot ce înțelesese până atunci era că era încăpățânată și obișnuită să i se facă pe plac. Având în vedere cine era, nu-l surprindea. Impresia lui despre ea era că probabil se obișnuise să controleze orice și pe oricine din lume. Singurul lucru pe care nu-l putea controla era sănătatea ei.

— N-a fost degeaba, o reasigură el politicos. Probabil v-ați simțit foarte rău.

Ghicise corect că nu era genul care să sune un medic decât dacă se credea pe moarte sau pe-aproape. Jean-Charles fusese de acord să o vadă, ca o favoare pentru pacienta sa din New York care i-o recomandase. Iar nota de disperare din vocea lui Timmie îl convinsese înainte chiar de a-i recunoaște numele.

— Mi-a fost, dar acum mă simt mai bine. Cred că m-ați speriat, căzu ea de acord, iar el zâmbi.

— Mi-aș dori să vă pot speria îndeajuns încât să faceți o ecografie în seara aceasta. Sincer, chiar consider că este necesar. Nu așteptați să vă simțiți iarăși foarte rău și abia apoi să telefonați. Ar putea fi prea târziu atunci, și, dacă chiar e apendicele, după cum suspectez, ar putea exploda.

— Am să încerc să mă țin departe de explozii de acum până miercuri dimineată, spuse ea rânjind, în timp ce el își luă geanta răzând.

Îi plăcea de ea, chiar dacă era căpoasă și se dovedea un pacient cu care nu se putea înțelege.

— Sper să vă iasă bine spectacolul, spuse el pe un ton formal, apoi îi zise să nu se dea jos din pat până atunci și să se odihnească peste weekend, iar în clipa următoare ieși din cameră.

După ce plecă, Timmie zăcu în pat, simțindu-se înspăimântată, dar având totodată senzația că tocmai scăpase din ghearele unei sorți nefaste. Nu dorise nici în ruptul capului să meargă în seara aceea la spital. Totul părea mult prea înfricoșător pentru ea. Detesta spitalele și uneori și medicii. Rareori apela la ei, doar dacă nu se simțea foarte rău, ceea ce se întâmplase și acum, ce e drept. Rămase în liniște în pat după vizita medicului și, câteva minute mai târziu, îl sună pe Zack. Se simțea singură și speriată și dorea să-i vorbească. Nu voia să îi îngrijoreze pe David și Jade sunându-i în Londra.

Era cam trei după-amiaza la el și presupuse că era acasă, cum se întâmpla de regulă sâmbătă după-amiaza. Ar fi trebuit să se fi întors de la sală și era prea devreme să fi ieșit, oricare i-ar fi fost planurile pentru acea seară.

Dar, când sună, atât acasă, cât și pe telefonul lui mobil, îi intra mesageria vocală, așa că nu putu decât să-i lase un mesaj spunându-i că se simțea rău și că spera s-o sune înapoi. Simțea nevoia să discute cu cineva, și, cum el era barbatul cu care se culca, oricât de neserioasă le-ar fi fost relația, el părea o opțiune viabilă. Dorea doar să audă o voce cunoscută care s-o aline preț de un minut, o mână care s-o susțină în întuneric.

Rămase încă o oră în pat, în tăcere, făcându-și griji din pricina a ceea ce-i spusese medicul și, în final, în jurul orei unu jumătate dimineată, fără să mai vomite, adormi din nou. Zack n-o sunase, și nu avea habar unde putea să fie.

Se trezi la zece a doua zi dimineată și se simți în mod miraculos mai bine. Îl sună pe Gilles și-l anunță că nu avea de gând să iasă. Sperase să meargă la Sacre Coeur, pentru că adora să asculte corul de măicuțe de acolo, dar se gândi că ar fi mai înțelept să stea în pat. Dormi cu întreruperi toată ziua, bău supă de pui și ceai și, în jurul, aproape de după-amiază,

comandă puțin orez. Se simțea mai bine când Jade și David se întoarseră în mea seară, după un weekend în care se distraseră de minune. Îi mulțumiră pentru cina de la Harry's Bar, îi povestiră despre petrecerile la care participaseră, iar David se extazie povestind despre Tate. Timmie nu suflă un cuvânt despre cât de rău îi fusese, despre faptul că-l sunase pe doctor sau despre ce spusese acesta, despre mers la spital și făcut ecografii. Se simțea de parcă scăpa-se ca prin urechile acului. Luni era din nou în apele ei, ceea ce o făcu să creadă că doctorul se înșelase, în ciuda reputației sale. Fusese în mod evident o enteroviroză, și se simți ușurată când își trase pe ea jeanșii și un pulover negru, își luă balerinii ei negri și coborî să supravegheze repetiția în încăperile pe care le rezervaseră pentru cele două zile dinainte de spectacol.

Ca de obicei, repetiția era un balamuc complet. Mereu se întâmpla așa. Lumea nu mergea în sensul corect, se îndrepta spre podium din direcția greșită, toți păreau zăpăciți, modelele întârziiau, iluminatul era greșit, CD-ul cu muzică pe care îl aduseseră se pierduse și fu găsit într-un târziu, abia după ce plecase toată lumea. Era haosul cu care ajunsese să se obișnuiască în decursul anilor de repetiții, dar se simțea chiar mai bucuroasă că nu se lăsase convinsă să meargă la spital și poate să facă o operație inutilă de apendicită. N-avea încredere în sistemul medical francez. Merse până și la cină la Voltaire în acea seară, cu David și Jade, și se opri apoi la una dintre petreceri. Era un eveniment fabulos, ca toate cele organizate de cei de la Dior. Aveau podele din plexiglas luminescent întinse peste piscină și modele cu sâni la vedere. Timmie era frântă de oboseală la trei dimineața, când în sfârșit ajunseră înapoi la hotel și meraseră la culcare. Dar era ușurată să constate că, deși era obosită, nu-i era deloc rău. Se simțea absolut perfect și era încântată să constate că doctorul nu avusese dreptate.

A doua zi, spectacolul lor decurse pe atât de bine pe cât de rău mersese repetiția în ziua anterioară. Era deosebit de bucuroasă că se ocupase personal. Fără privirea ei meticuloasă care supraveghea tot, era sigură că unele dintre detaliile care contau așa mult pentru ea s-ar fi pierdut în îmbulzeală. N-avea încredere în nimeni altcineva care să conducă spectacolul. Se felicitară între ei, și la opt seara Jade și David zburară spre New York. Ultimul spectacol se terminase, și tot ce trebuiau să facă înainte să revină la Los Angeles era să mai reziste câteva zile la ședințe în New York. Timmie intenționa să ajungă acolo vineri și să petreacă weekendul la New York, după ce vizita fabrica lor din New Jersey. Avea programate ședințe pentru luni și marți, iar marți seară urmau să zboare cu toții înapoi în Los Angeles. Timmie își dădu seama că Zack tot nu o sunase înapoi.

Bănuia că o pedepsea pentru că nu-l luase și pe el la Paris, dar faptul că-i lăsase un mesaj în care-i spunea că se simțea rău îl ambiționase și mai mult. Era probabil o ocazie prea bună pentru el ca să-i reziste. Și i se împlinise și dorința. Fiind bolnavă, zilele petrecute la Paris fără el chiar erau mizerabile, așa că nu se sinchisise să o sune înapoi. Starea ei și faptul că nu se distra deloc îi dăduseră probabil sentimentul superiorității. Suna ciudat, dar Timmie știa că el avea o latură meschină, care ținea ranchiună.

Era atât de obosită după spectacol și după ce băuse la bar cu câțiva jurnaliști și redactori de la Vogue, încât ceru să îi fie adusă mâncarea în cameră. Jade și David pleaseră deja spre New York. Timmie și jurnaliștii erau epuizați după săptămânile chinuitoare cu spectacolele de modă pentru îmbrăcămintea pret-ă-porter. După ce trăsesse din greu în New York și-n Europa, Timmie se simțea gata să se pună-n patru labe și să se târască în sus pe scări. Nici măcar nu se obosi să mănânce cina pe care o comandase și adormi pe pat îmbrăcată.

Nu știa cât era ceasul când se trezi. Afară era întuneric, și singurul lucru de care era conștientă era o durere acută care o înjunghia în partea dreaptă. Era într-o asemenea agonie, încât abia își putea menține suflul, și de data aceasta știu ce avea fără vreun dubiu. Doctorul Vernier avusese totuși dreptate. Plânse întinsă în pat și scotoci frenetic printre hârtiile de pe masa sa, întrebându-se unde-i pusese numărul. Începea să se panicheze de a binelea când îl găsi și, zvârcolindu-se de durere, începu să formeze numărul. Văzu că era patru dimineața și tot ce știa sigur era că dăduse de necaz. Abia putea vorbi când el răspunse la telefon, după al doilea țârâit. Pentru o clipă, nu știu cine îl suna. Ea suspina, cuprinsă de agonie și de teroare, și, în momentul în care i se prezentă, el înțelese totul. Asemenea ei, putea ghici cu ușurință ce se întâmplase. Doar ascultând-o era convins că apendicele se perforase sau era pe cale să se perforze. Nu mai auzise nimic de ea de trei zile și sperase că totul era bine și că el se înșelase. Acum înțelegea că nu se întâmplase așa.

— Îmi pare rău să vă sun atât de târziu, domnule doctor..., spuse ea, icnind de durere și plângând. Am... niște dureri incredibile... eu...

— Știu.

Nu era nevoie să-i explice. Se trezi instantaneu, și vocea lui suna calm.

— Am să trimit imediat o ambulanță către dumneavoastră. Stați în pat. Nu vă mișcați. Nu-i nevoie să vă îmbrăcați. Vă voi întâmpina la spital când sosiți.

Părea calm, hotărât și liniștitor prin profesionalismul său, o persoană pe care putea conta.

El putea să-și dea seama că ea suferea teribil și era cu adevărat în pericol. Era o situație ce nu suferea amânare.

— Sunt foarte speriată, spuse ea, plângând mai tare și sunând aproape ca un copil. Mă doare atât de tare... Ce credeți că vor face?

Știa și fără să-l întrebe, iar el nu-i răspunse direct. Doar vorbi liniștitor și o asigură că totul avea să fie bine.

— Sunteți cu asistenții dumneavoastră?

Se întrebă dacă era singură. Situația părea destul de gravă, și-și făcea griji pentru ea. Fusesse nesocotită să nu se ocupe de treaba asta cu trei zile în urmă dar era prea târziu să-și mai bată acum capul cu asta. Își dorea cu ardoare să o vadă la spital, pe mâinile unui chirurg, îi puteau face ecografiile în camera de operații, în timp ce se pregăteau de intervenție.

— Au plecat la New York, icni ea.

— Sunteți singură?

— Da.

— Am să rog pe cineva de la hotel să aștepte alături de dumneavoastră. Am să sun acum la ambulanță. Doamna O'Neill, totul va fi bine, spuse el pe un ton calm și scăzut, care doar îi domoli puțin panica.

— Ba nu, nu va fi.

Plângea ca un copil, și el avu sentimentul că lucrurile erau chiar mai serioase decât păreau. Era în mod evident copleșită de teamă, dar el nu dorea să mai piarda timpul.

— Ne întâlnim la spital când ajungeți acolo, spuse el calm și închise.

Nu avea de ales. O s-o trimită la American Hospital, pentru confortul ei.

Timmie sună după o cameristă, care veni numaidecât și o ținu grijulie de mână, până când paramedicii sosiră.

O puseră pe Timmie în cămașă de noapte pe o targă, o înveliră în păături și se grăbiră cu ea pe holurile pustii ale hotelului. Sosirea echipei de paramedici stârnise o zarvă considerabilă în hol, iar directorul adjunct de serviciu apăruse când ea pleca. Câteva minute mai târziu, se afla în ambulanță, accelerând prin noapte și plângând încet. Paramedicii nu vorbeau engleză și nu-i puteau spune nimic care s-o liniștească. Ochii ei erau plini de groază când o scoaseră din salvare, iar prima persoană pe care o zări era doctorul Vernier, care o aștepta. El aruncă o privire la chipul ei și-i luă mâna în tăcere într-ale sale, în timp ce se grăbeau spre spital și sus spre sala de operații, unde deja se făceau pregătirile necesare.

— L-am sunat pe unul dintre cei mai buni chirurghi din Paris, o anunță el pe un ton scăzut, în timp ce o împingeau pe targă în sala de operații puternic luminată, iar ea îl fixa cu o privire înnebunită.

— Mi-e tare frică, spuse ea, strângându-l de mână, prea paralizată de teamă ca să mai miște ceva. Vă rog nu mă lăsați aici singură, spuse ea scâncind.

El încuviință din cap și-i zâmbi, în timp ce o asistentă se apropia de ea cu actele pe care trebuia să le semneze.

El îi explică rapid ce scria în ele și o întrebă dacă era cineva pe care puteau suna ca să îi spună că se afla aici sau pe care să anunțe dacă situația se înrăutățea. Timmie se gândi preț de o clipă și spuse să nu sune pe nimeni. Îi zise că persoana cea mai apropiată era Jade Chin, asistenta sa, care stătea la Four Seasons, în New York. Îi dădu numărul ei de mobil, dar îi ceru să nu o sune decât dacă se întâmpla ceva rău. N-avea nici un rost s-o îngrijoreze acum. Nu putea face nimic de la New York. Lui i se păru trist că femeia aceasta, care avea atât de multe și era atât de importantă și de respectată în lume, se putea baza doar pe o secretară, acum, că era în această stare. Asta îi spunea multe despre viața ei, despre alegerile pe care le făcuse și despre prețul pe care-l plătise. Prognosticul său dat cu trei zile în urmă se dovedise corect. Apendicele ei se rupsese, și, drept rezultat, toxinele îi năvăliseră în sânge.

— Vă rog, nu mă lăsați, spuse ea, iar el îi ținu ferm mâna delicată în a lui.

— Nu vă las, spuse el blând, în timp ce privea cum se pregătea anestezistul să o adoarmă.

Se mișcau repede, și pericolul era acum considerabil. Trebuiau să scoată resturile de apendice și să facă tot ce puteau pentru a curăța zona. Ochii ei îi întâlneau pe ai lui, în timp ce anestezistul vorbea în franceză, iar Jean-Charles Vernier traducea pentru ea, continuând să o țină de mână.

— Stați cu mine chiar și după ce adorm? întrebă ea, cu lacrimile curgând.

— Dacă doriți. Prezența sa era liniștitoare, puternică și reconfortantă. Totul îi spunea că se putea baza pe el. Și, în acel moment, avea completă încredere în el.

— Aș dori... să stai... și, te rog, spune-mi Timmie.

Îi zisese iarăși „doamna O'Neill” în timp ce traducea și-i spunea ce urma să se întâmple. Se simți dintr-odată bucuroasă că-l sunase. Era o figură cunoscută. Măcar îl mai văzuse înainte pe Jean-Charles Vernier, care îi fusese recomandat călduros de prietena ei din New York, drept un medic excelent. Știa că se afla pe mâini bune, dar tot era speriată.

— Sunt aici, Timmie, spuse el, cu mâna ei într-a lui și cu ochii lui albaștri ațintiți într-ai ei. Totul va fi bine acum. Ești în siguranță. N-am să

las să ți se întâmple nimic rău. Și, într-un minut, ai să adormi. Ne vedem la trezire, spuse el zâmbindu-i.

Imediat ce ea adormea, avea de gând să iasă și să-și pună halatul. Dorea să rămână cu ea pe parcursul operației, după cum promisese. Și își ținea mereu cuvântul. Pacienții lui știau că nu i-ar abandona, iar Timmie simțise și ea asta acum.

O clipă mai târziu, anestezistul îi puse masca pe față. Ochii ei îi fixau în continuare pe ai lui Jean-Charles, iar el continua să îi vorbească. Un minut mai târziu, adormise. El părăsi pentru scurt timp sala de operații, să-și pună un halat și o mască, și în tot acest timp nu se putu abține să nu se gândească la femeia pe care o operau, și toate lucrurile la care renunțase în viață, la faptul că succesul său răsunător o lăsase fără vreo persoană care sa poată fi contactată în caz de urgență și care să-i fie alături și să o țină de mână. Înainte ca ea să adoarmă, lui îi trecuse prin minte că nu văzuse în viața lui niște ochi atât de triști sau pe cineva atât de speriat că e singur. Și, în timp ce stătea lângă ea, ținând-o de mână, i se parea că se uită la un copil abandonat și îngrozit.

După cum îi promisese, rămase lângă ea și supraveghe operația. Totul decurse bine. În timp ce echipa de chirurghi părăsea sala, Jean-Charles Vernier o urmă în sala de reanimare. N-o cunoștea deloc, și cu doar trei zile în urmă i se păruse dificilă și nerezonabilă, însă acum știa ca, lăsând deoparte statutul și trecutul ei, el pur și simplu n-o putea abandona. Cineva trebuia să-i fie alături. Iar el era singurul pe care ea îl avea. Simțise singurătatea ei copleșitoare și izolarea din sufletul ei.

Când se trezi în salonul de reanimare, îl văzu lângă ea. Era încă amețită de la medicamentele care-i fuseseră administrate, dar îl recunoscu imediat și-i zâmbi.

— Mulțumesc, șopti ea, închizând apoi din nou ochii.

— Somn ușor, Timmie, spuse el cu blândețe. Ne vedem mâine, șopti apoi, trăgându-și cu grijă mâna din— tr-a ei.

Căzuse deja din nou într-un somn adânc când el ieși din salon, le ură noapte bună asistentelor și merse spre mașina sa. Toată lumea de la secția de chirurgie era impresionată că el era medicul care o supraveghease și că stătuse permanent lângă ea.

Nu știa de ce, dar simțea o tristețe adâncă pentru ea. În noaptea aceea, ceva din ochii ei îi spusese câte i se întâmplaseră în viață – și nimic de bine. Femeia puternică pe care o vedeau alții, care conducea un imperiu cu atât de mare succes, nu avea nimic de-a face cu cea pe care o văzuse el în acea noapte, cu răni în suflet ce-i sfășiau lui inima. Încă se mai gândea la ea în drum spre casă, în vreme ce privea cum soarele răsărea peste Paris.

În spitalul din Neuilly, Timmie era cufundată în brațele unui somn adânc și pașnic. Fără măcar să știe, Jean-Charles Vernier împiedicase toți demonii trecutului ei să pună stăpânire pe ea în noaptea aceea. Și tot ce știa el era că, fără să aibă habar de ce, îi văzuse în ochii ei.

capitolul 3

În ziua de după operație, Timmie stătea în pat, privind pe fereastră, când Jean-Charles Vernier intră în salon. Avea halatul alb pe el și un stetoscop la gât. Își vizitase mai înainte pacienții de la celălalt spital la care lucra, apoi venise la American Hospital din Neuilly, să o vadă. Când sosise, îi verificase fișa și vorbise cu asistentele, aflând că totul decurgea bine. Ele îi spusese că încă dormea, dar că fusese trează în dimineata aceea, perfect conștientă, și că avusese nevoie doar de niște calmante ușoare, iar el fusese mulțumit să audă asta. Primea încă intravenos doze mari de antibiotic, pentru a combate infecția provocată de toxinele care i se răspândiseră în organism, dar el se gândea că situația Inse se rapid remediată după ce se rupsese apendicele. Și, deși avusese de îndurat spaima și durerea, fusese de lupt foarte norocoasă. Ar fi putut ieși cu mult mai rău. După ce aveau s-o țină sub observație vreme de câteva, zile, era convins că o puteau trimite înapoi la hotel. Era nerăbdător să vadă cu ochii lui ce făcea și intră în salon zambitor. Cum își văzuse deja toți ceilalți pacienți, putea petrece cu ea oricât timp era necesar, fără grabă. Văzu că arata obosită, dar mult mai bine decât anticipase, după greaua încercare de noaptea trecută.

— Ei bine, Timmie, cum te simți astăzi? Întrebă el în engleza sa cu accent puternic, cu ochii săi albaștri ațintiți asupra ei.

Ea zâmbi când îl auzi că-i spunea pe numele mic. Mai că se așteptase ca, odată momentul de criză trecut, sa o abordeze iarăși cu „doamna O’Neill “. Îi plăcea sa-l audă spunându-i Timmie. Îi făcea numele să sune foarte franțuzesc.

— Mă simt mult mai bine ca noaptea trecută, spuse ea, zambind timid.

Era chinuită, și incizia o durea, dar chiar și asta era mai ușor de suportat decât durerea ascuțită de noaptea trecută.

— Ai avut mare noroc că lucrurile nu s-au înrăutățit, îi spuse el, așezându-se pe scaunul de lângă patul patul, apoi se întoarse politicos să-i ceară permisiunea, imi permiți?

Îi vorbea pe un ton formal și totuși cald, iar ea încă își amintea cum o ținuse de mână înaintea de anestezie, când era îngrozită. Nu-i dăduse drumul nici măcar o clipă. Și vedea acum din nou aceeași bunătate în ochii lui.

— Firește, răspunse la întrebarea lui. Îți mulțumesc că ai fost atât de bun cu mine noaptea trecută, spuse ea timid, în timp ce ochii ei verzi îi întâlneau pe ai lui, de un albastru intens. Amândoi își aminteau când el o ținuse de mână. Mă sperii foarte tare uneori, admise ea cu ezitare. Sunt copleșită de o mulțime de întâmplări din copilăria mea și, când mă sperii, mă simt dintr-odată de parcă aş avea iarăși cinci ani. S-a întâmplat asta în clipa când am ajuns la spital, și chiar apreciez că ai fost acolo și ai stat cu mine.

Vocea îi pieri când se uită spre el, apoi își mută rapid privirea în altă parte, în timp ce el o analiza în tăcere. Era jenată să admită cât de vulnerabilă se simțea uneori.

— Ce-ai pățit când aveai cinci ani? o întrebă el precaut.

Nu o întreba doar în calitate de medic. Văzuse în ea ceva atât de crud și de înfiorător, încât recunoscuse; instantaneu o traumă veche care o copleșea. Era greu de imaginat despre ce ar fi putut fi vorba, deși uneori copiii pătesc lucruri îngrozitoare care-i urmăresc toată viața.

— Părinții mei au murit când aveam cinci ani, spuse ea încet, apoi tăcu preț de câteva momente, în timp ce el continua să o privească.

Se întrebă dacă avea să-i spună ce se întâmplase după aceea. Deși chiar și numai acest lucru era de ajuns, mai ales dacă muriseră într-un mod traumatizant sau dacă văzuse cum se întâmplase. Apoi, încet, ea continuă:

— Au avut un accident de mașină în ajunul Anului Nou. Au plecat și nu s-au mai întors. Încă îmi amintesc când a venit poliția acasă și m-a luat. Nu știu de ce, dar m-au dus cu o ambulanță. Poate era singurul vehicul pe, care îl aveau atunci la îndemână sau poate s-au gândit că m-aș speria să merg într-o mașină de poliție. De atunci îmi e frică de ambulanțe. Mi se face rău numai când le aud sirenele.

Și, desigur, noaptea trecută fusese adusă la spital cu o ambulanță, iar el înțeluse pe dată cât de greu trebuie să fi fost pentru ea. Nu existase altă opțiune, având în vedere starea în care se afla. Starea ei de panică fusese probabil înrăutățită, sau chiar provocată, de faptul că se trezise dintr-odată în ambulanță.

— Îmi cer scuze, nu am știut. Ar fi trebuit să te iau chiar eu de la hotel, dar doream să vin aici și să fac pregătirile necesare, să mă asigur că sunt gata chirurghul și sala de operație.

Ea îi ascultă scuzele cu zâmbetul pe buze. Și, de regula, nu lua pacienții de la ei de acasă.

— Nu fi ridicol, de unde era să știi? Și, de fapt, îmi era atât de rău, încât nu cred că m-a speriat așa tare ca de obicei. Eram îngrozită de ce avea să se întâmple odată ce ajungeam aici.

El îi surâse încurajator, iar ea avu același sentiment de siguranță ca în noaptea trecută, în clipa în care îl vazuse, iar el o ținuse de mână. Emană mângâiere și sprijin, căldură și ceva apropiat de tandrețe, plus multă forță. Părea de încredere și cinstit și o persoană cumsecade. Deși abia îl cunoscuse, se simțea protejată de el și complet împăcată. Era un om foarte blând.

— Unde te-au dus cu ambulanța când erai mică, după au murit părinții tăi? Întrebă el cu interes vizibil, studiindu-i îndeaproape expresia feței, moment în care zări ceva îndepărtat și dureros trecându-i prin minte.

Aproape se schimonosi la valul de amintiri care prinseseră iar viață cu o noapte în urmă.

— M-au dus la un orfelinat. Am locuit unsprezece ani acolo. La început, au spus că voi fi adoptată foarte repede și m-au trimis pe la câteva familii, de încercare.

Pe măsură ce vorbea, ochii ei se umplură de tristețe, și deși nu-i spusese nimic, el simți un mare gol în suflet. Aproape că-i putea simți durerea pe care o îndurase pe când era mică, o fetiță rămasă brusc orfană și care se trezise într-un orfelinat, printre străini. I se părea o soartă teribilă pentru un copil.

— Unii m-au ținut o vreme, pentru câteva săptămâni, cred. Poate o lună, pe atunci mi se părea mult timp. Alții m-au ținut doar câteva zile. Presupun că lucrurile nu s-au schimbat prea mult. Oamenii vor bebeluși, nou-născuți de preferință. Nu vor copii slăbănogi de cinci ani, cu genunchi osoși, pistruși și păr roșcat.

— Mie îmi sună adorabil, spuse el, iar ea zâmbi cu multă tristețe.

— Nu cred că le păream adorabilă. Plângeam mult. Eram speriată în cea mai mare parte a timpului. Poate tot timpul. Îmi era dor de părinții mei, și oamenii la care eram trimisă mi se păreau ciudați. Probabil nu erau, sau nu mai mult decât oricare alții. Făceam în pat, mă ascundeam prin dulapuri, m-am ascuns o dată sub pat și am refuzat să ies. M-au trimis acasă a doua zi și au spus că sunt neprietenoasă. Călugărițele m-au certat și mi-au zis că trebuie să mă străduiesc mai mult data viitoare. M-au tot trimis așa de probă pentru următorii trei ani, până am împlinit opt ani. Și deja eram prea mare. Și nici nu eram foarte drăgălașă pe atunci. Uneia dintre familiile la care am mers i s-a părut prea mare bătaie de cap să-mi prindă părul, așa că m-a tuns. Am venit înapoi aproape cheală, pur și simplu au luat un aparat de tuns și m-au slujit militarmente. Era destul de înspăimântător pentru un

copil mic. Și găseau mereu un motiv pentru care nu mă voiau și mă trimiteau înapoi. Uneori erau politicoși și mințeau, pretindeau că nu își permit să adopte, sau că se mutau din oraș, sau că tatăl a rămas fără serviciu. Chestii de genul ăsta. De cele mai multe ori, nu spuneau nimic. Doar clătinau din cap, îmi făceau bagajele și mă trimiteau înapoi, îmi puteam da mereu, sau aproape mereu, seama în noaptea de dinainte. Cunoșteam privirea aceea. Îmi dădea mereu un gol în stomac. Uneori mă luau prin surprindere, dar de cele mai multe ori nu se întâmpla asta. Îmi lăsaus cinci minute să-mi fac bagajele și mă duceau înapoi cu mașina. Când făceau asta, unii îmi ofereau un cadou, cum ar fi un ursuleț, o păpușă sau o altă jucărie, un fel de premiu de consolare pentru că picasem testul. M-am obișnuit până la urmă, presupun. Deși acum mă întreb dacă chiar te obișnuiești vreodată cu așa ceva. Acum mă gândesc, prin perspectiva vremurilor și a vârstei, că, de fiecare dată când nu m-au vrut și m-au trimis înapoi, mi-au rupt inima, iar și iar. După o vreme, ajunseseam îngrozită să tot încerc. Știam că avea să se întâmple din nou. Mereu era așa. Cum ar fi putut fi altfel?

După vârsta de opt ani, m-au dat în plasament temporar, soluție rezervată copiilor care nu au putut fi adoptați din diverse motive. În majoritatea cazurilor, din pricină ca părinții lor refuzau să-i cedeze pentru adopție. Ai mei erau morți, dar, cum nu mă dorea nimeni, am ajuns în plasament. Teoria din spatele sistemului este excelentă, pentru că e de presupus că te ferește de instituționalizare, iar oamenii care iau copii în plasament sunt minunați. Dar sunt și mulți răi. Unii oameni văd asta ca pe o oportunitate de a pune copiii la muncă sau de a-i ține ca pe sclavi, încasează banii primiți, te înfometează, te muncesc până la epuizare, punându-te să faci lucrurile pe care propriii lor copii nu le-ar face, și te tratează ca pe un gunoi. Dar până la urmă am întors armele împotriva lor. Am făcut cele mai rele lucruri care îmi treceau prin cap, să văd cât de repede puteam fi trimisă înapoi. Îmi plăcea mai mult la orfelinat. În opt ani, am trecut pe la treizeci și opt de familii. Ajunsese o bătaie de joc. În final, nu m-au mai trimis nicăieri și m-au lăsat în pace. N-am deranjat pe nimeni, am mers la școală, am îndeplinit sarcinile care-mi erau atribuite. M-am arătat politicoasă față de călugărițe și am plecat fără să mă uit în urmă, la vârsta de șaisprezece ani. M-am angajat ca chelneriță și am lucrat în tot felul de restaurante. Adoram să croiesc haine din petice de material, în puținul timp liber pe care-l aveam. Le făceam pentru mine, pentru prietene, pentru colege. Să fac haine era magie curată pentru mine. Puteam transforma un rest de material în ceva frumos și puteam face o chelneriță să se simtă ca o regină. În ultima cafenea în care am lucrat, mi-am început

cariera, și norocul a început imi surâdă. Mi s-a oferit o oportunitate fabuloasă, și de munci am dus o viață bună, chiar minunată în majoritatea timpului, spuse ea cu înțelepciune și cu o urmă de tristețe în ochii ăia care văzuseră prea multe într-o singura viață. Dar am observat toată viața că, atunci când nu sperii sau ceva merge teribil de prost ori dacă sunt bolnavă sau furioasă, tot trecutul reînvie. Dintr-odată, am iar cinci ani, sunt la orfelinat, mi-au murit părinții și sunt trimisă la străini care nu mă vor sau care poate chiar mă îngrozesc de-a dreptul. Cred că asta am pățit noaptea trecută. Eram și bolnavă, și speriată, și, până am ajuns în ambulanță, eram atât de copleșită de panică, încât abia puteam să mai respir. Am avut astm când eram mică. Uneori mă prefăceam că aveam o criză în una dintre casele în care eram trimisă în plasament, ca să mă trimită înapoi. Și mereu mă trimiteau. Nimeni nu vrea să aibă pe cap un copil roșcat și ciudățel, care, colac peste pupăză, mai suferă și de astm. La început, crizele erau reale. Mai apoi, nu. Ajunsă în punctul acela, nu mai voiam să tot fac încercări. Nu mai doream să stau în rând. Nu-mi păsa de ei și nu voiam să le pese de mine. Și nici nu le păsa. Cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată a fost să plec de la orfelinat și să încep să muncesc. Atunci am fost, în sfârșit, stăpână pe viața mea, pe destinul meu. Nimeni nu mă mai putea speria sau alunga. Sună nebunește să spun asta acum, zise ea privindu-l direct pe Jean-Charles.

El era uimit de sinceritatea cu care-i vorbise și de calmul cu care accepta tot ce i se întâmplase. Avea o poveste de viață sfâșietoare, și era cu atât mai uimitor că ajunsese atât de departe. Povestea ei de succes era mai remarcabilă decât îi putea trece cuiva prin cap. Se târâse dintr-o viață care i-ar fi putut ucide pe unii și reușise mai multe decât și-ar fi putut imagina cineva. Urcase pe Everest și ajunsese cu succes în vârf. Doar câțiva dintre prietenii și asociații ei cei mai apropiați îi cunoșteau trecutul. Niciodată nu povestise despre asta atât de direct și de sincer cum tocmai făcuse în cazul lui Jean-Charles. Dar el era medic, iar ea își imaginase că putea face față povestirii. Presupusese că auzise de lucruri chiar mai rele. Trecutul ei devenise o rutină pentru ea, dar pe el îl șocase și-l impresionase profund. Chiar o respecta mai mult, acum că aflase atâtea.

— Probabil pare o nebunie pentru tine, vorbe ea din nou, dar nu vreau să mă mai întorc vreodată acolo, sub nici o formă. Sau să mă simt de parcă m-aș fi întors. Nu vreau să încerc să vrăjesc pe cineva să mă adopte, să spun un cântecel ori să dansez frumos. Nu vreau să fiu o sclavă de zece ani în plasament sau o fată de treisprezece ani pe care n-a mai îmbrățișat-o nimeni de ani **de zile**.

Nu vreau să fiu vreodată abandonată ori să mă întorc la orfelinat. Prefer să fiu singură.

Sau cu bărbați de care-i păsa prea puțin. Privirea ei era atât de intensă, încât lui îi era ușor să vadă că tot ce îi spusese pornise din inimă, și pătrunsese adânc în a lui. Iar pentru el cel mai trist era că dorința ei se împlinise. Din câte putea să vadă, chiar era singură.

— Dar ce poți tu sau ce putem oricare dintre noi să facem pentru a nu fi abandonăți, Timmie? întrebă Jean-Charles, filosofic. Oamenii au obiceiul de-a ne părăsi, chiar dacă nu suntem orfani și nu mai avem cinci ani. Oamenii pe care îi iubim mor, soții și soțiile fug, suntem dați afară de la locurile de muncă, chiar dacă nu este vina noastră. Și oamenii care se iubesc își fac uneori rău, chiar dacă e ultimul lucru pe care l-ar dori. Viața este dureroasă, și nu există garanții. Dacă iubești pe cineva, te poate părăsi sau te poate trimite la orfelinat, în sens figurat. Toți am fost acolo într-o mai mică sau mai mare măsură. Dar tu mai mult decât majoritatea. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin toate astea, și încă la o vârstă așa fragedă. Ce viață teribilă trebuie să fi fost! spuse el compătimitor, iar ea îi zâmbi drept răspuns.

Era un zâmbet trist, abia schițat, care-i spunea că avea dreptate. Trecuse prin unsprezece ani de coșmaruri. Și amintirile lor, care o hăituiseră mereu de atunci. Mersul cu ambulanța reînviase tot trecutul pentru ea. Încă își putea aminti noaptea în care îi muriseră părinții, de parcă s-ar fi întâmplat chiar ieri. Cu o noapte în urmă, se simțise iar de cinci ani, în ambulanță. Iar când se trezise nevoită să meargă la spital, se simțise atât de mică și de vulnerabilă, în vreme ce el o ținea de mână.

Până a doua zi, adultul din ea revenise la comandă, iar copilul de cinci ani era de negăsit. Dar Jean-Charles văzuse cu claritate fetița îngrozită de cinci ani din noaptea precedentă, deși Timmie, cu tot curajul, puterea și forța ei, era foarte stăpână pe sine acum. Însă când Jean-Charles se uita la ea, vedea și altceva. Vedea umbra unei copile care-l ținuse de mână în sala de operații și se agățase de el de parcă-i depindea viața de asta. Și poate așa fusese. Habar nu avea cum de supraviețuise încercărilor tuturor acelor ani înspăimântători petrecuți în orfelinat. Dar, cumva, reușise. Orice tribut și-ar fi luat anii aceia, era întregă la minte, integră, funcțională, de succes, scilipitoare și creativă, iar acum nimeni care o vedea nu ar fi bănuit vreodată de unde pornise sau ce viață avusese în copilărie. Dar Jean-Charles văzuse și auzise, iar legătura dintre ei doi se schimbase pentru totdeauna. Știa acum că ea fusese traumatizată pentru cel puțin unsprezece ani din viața ei – și poate chiar mai mult. Îi oferea o percepție total diferită asupra ei; fusese chinuită emoțional în mod constant, și totuși

reuşise să iasă la suprafaţă în final. Se bucura de succes, era puternică, un exemplu pentru ceea ce înseamnă să reuşeşti în viaţă, deşi Timmie se îndoia uneori de sine, mai mult decât şi-ar fi dat cineva seama. Ştia unde anume în sufletul ei erau rănilile şi cicatricile. Şi, în mare, ceea ce făcea avea scopul de a împiedica aceste răni vechi să se redeschidă. Nu-şi mai putea permite asta. Fusesse mult prea rănită în trecut. Nu putea risca să i se redeschidă.

Doctorul francez simţise toate acestea în noaptea precedentă, din felul în care ea i se agăţase de mână. Îl făcuse să se teamă pentru ea. Ce văzuse atunci în ea, şi chiar şi acum într-un anumit grad, era un tsunami de durere, atât de puternic, încât ar fi înecat totul în jurul său dacă s-ar fi dezlănţuit vreodată. Şi fusesse la un pas să se întâmple asta, noaptea trecută. Drumul spre spital fusesse îngrozitor pentru ea şi îi reamintise cât de singură era. Ca şi cum demonii trecutului se treziseră şi o condamnaseră iarăşi la orfelinat. Agonia acestei realităţi se schimbase prin faptul că Jean-Charles fusesse acolo pentru ea. Chiar şi pentru scurt timp, o făcuse să simtă că nu mai era atât de singură. Acum îi era recunoscătoare. Schimbară un zâmbet, iar trecutul se înceţoşă din nou. Până la urmă, oricât de teribil fusesse, erau doar fântome care nu-i mai puteau face rău. În toţi aceşti ani, Timmie nu permisesse niciodată trecutului s-o bântuie, s-o oprească, s-o schilodească. Nu-l lăsase. Era prea puternică pentru a-i îngădui s-o oprească. Din când în când, reuşea să i se strecoare în prezent, cum aproape o făcuse înainte de operaţie, iar atunci îl împingea înapoi, acolo unde-i era locul. Ținea încă la loc de cinste copilul care fusesse odinioară şi toate experienţele prin care trecuse, dar nu-i putea permite unei fetei îngrozite de cinci ani să-i conducă viaţa. Nu îngăduise vreodată aşa ceva şi nu intenţiona să înceapă acum. Trebuia să fie mai puternică de atât, nu avea de ales. Jean-Charles putea vedea totul în expresia ei şi-i admira puterea şi curajul.

— Eşti o eroină absolută, spuse el, cu admiraţie.

Ea crezu că o tachina şi-i surâse, dar el vorbea serios.

— Cred că eşti cea mai curajoasă femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Acum înţelegea perfect de ce fusesse atât de supărată noaptea trecută. Părinţii tăi n-au avut vreo rudă la care ai fi putut să mergi? întrebă el, cu un ton încărcat de tristeţe şi compasiune profundă, iar ea clătină din cap.

— Tot ce ştiu despre părinţii mei este că erau irlandezi şi că au murit. Nu mai e nimic altceva de aflat. M-am gândit să îmi caut rudele la un moment dat, când eram în Irlanda. Trebuie să fie vreo treizeci de pagini cu

numele de familie O-Neill în cartea de telefoane. Asta e tot ce știu. Deci sunt singură, exceptând prietenii minunați de care sunt foarte încântată.

Dar amândoi știau că, atunci când lucrurile mergeau prost, în vreun fel, cum se întâmplase de data asta, n-avea către cine să se întoarcă și era complet singură, exceptând oamenii care lucrau pentru ea, dar care erau prinși în propriile vieți. El își aminti că îi dăduse numele Lui Jade să-l treacă la rude apropiate. Asta spunea multe. Nu avea pe nimeni pe care să se poată baza, ceea ce pentru el era și mai greu de crezut când era vorba despre o femeie atât de frumoasă și de plină de succes ca ea. Era greu de imaginat că era complet singură – poate doar dacă își dorise ea asta. Și poate așa era. Și nici nu o putea învinovăți pentru asta, după un asemenea început. Ar fi fost aproape imposibil pentru ea să se deschidă, să iubească, să se atașeze și să aibă încredere. Și, cel mai probabil, înțelege el cu tristețe, nici nu făcuse asta vreodată. Soarta era uneori crudă, după cum se dovedise în cazul ei, chiar dacă din punct de vedere material fusese mai blândă. Muncise din greu să obțină ce avea. Amândoi știau că succesul financiar nu era suficient pentru a duce o viață bună. Dar măcar era ceva, iar ea își iubea munca. După părerea ei, ducea o viață foarte bună.

Părea împăcată și calmă cum stătea întinsă în pat și vorbea cu el. El era impresionat de secretele pe care ea i le împărtășise. Avea senzația că trecuse de la statutul de medic la cel de prieten în doar câteva ore și se simțea profund onorat. Se gândea că era o femeie remarcabilă. Timmie simțea și ea legătura ce luase naștere între ei doi și era, de asemenea, impresionată de el, deopotrivă ca medic și ca ființă umană. Era o persoană caldă, plină de compasiune. Bunătatea sa față de ea o făcuse să se deschidă mai mult decât fusese în stare în ani de zile. Rareori împărtășise cuiva povestea trecutului său.

— Îmi pare rău că te-am plictisit cu vechiturile acelea mizerabile. De obicei nu vorbesc despre asta, dar mi s-a părut că îți sunt datoare cu o explicație, după ce m-am panicat noaptea trecută, spuse ea, scuzându-se.

O jena puțin faptul că îi destăinuise atâtea.

— A fost în regulă, o asigură el, și nu-mi datorai nici o explicație. Să suporti o intervenție chirurgicală într-o țară străină, unde te afli complet singură, este înfricoșător. Oricui i-ar fi frică. Iar tu ai mai multe motive să te temi decât alții. Ai fost traumatizată în copilărie. Nu mă surprinde deloc că nu ai copii, spuse el cu blândețe. Probabil te-ai temut să nu propagi asupra altcuiva durerea pe care ai avut-o de îndurat.

Mulți dintre oamenii cu o copilărie nefericită pe care îi întâlneau el decisese să nu aibă copii. Timmie părea un exemplu tipic în acest caz. Dar apoi îi văzu expresia din ochi și înțelegea că atinsese o altă rană. Îi veni

să-și taie limba în clipa când privirea ei o susținu pe a lui. Durerea ei îl amuți.

— Am avut un fiu care a murit, spuse ea delicat și rămase cu ochii ațintiți într-ai lui.

— Îmi pare atât de rău, spuse el, cu vocea găuită. Cât de prostesc din partea mea să presupun... Nu m-am gândit că... Mi-ai spus că nu ai copii când te-am întrebat... mi-am imaginat că...

I se păruse exemplul tipic de femeie de carieră, care nu își dorește copii, mai ales având în vedere copilăria marcată de abandon și de pierderi. Nici prin gând nu-i trecuse că ar fi putut avea un copil. Chiar mai rău, unul care murise.

— Nu-i nimic. M-am împăcat cu acest gând. A fost acum mult timp. Avea patru ani și a murit din cauza unei tumori pe creier, acum doisprezece ani. Nu l-au putut salva. Probabil ar fi fost altfel dacă s-ar fi întâmplat astăzi. Chimioterapia și oncologia sunt mult mai avansate acum decât atunci. Am făcut tot ce-am putut, îi surâse cu tristețe lui Jean-Charles, iar el îi putu vedea ochii cum se umplu de lacrimi. Mereu se întâmpla asta când vorbea despre el. Rareori o făcea. Îl chema Mark.

O spuse de parcă voia ca el să țină minte. Nu era doar un băiat care murise acum doisprezece ani. Era un copil pe nume Mark, pe care-l iubise și-l purta pentru totdeauna în inima sa.

Apoi afacerea ei devenise un adevărat imperiu. Mai precis, un an mai târziu, când soțul ei o părăsise. Fusese încă o perioadă de coșmar din viața sa, și era motivul pentru care nu mai dorea o căsătorie sau un bărbat serios în viața ei. Tot ce dorea acum era pace, munca ei și bărbați de ocazie ca Zack, care să-i ofere companie la sfârșit de săptămână. Nu dorea să se implice prea mult sau să sufere din nou. Nu dorea să mai iubească vreun bărbat atât de mult încât să sufere când o părăsea, cum făcuse Derek, sau să simtă agonia pierderii lui Mark, care dusesse lumina vieții ei pentru patru ani scurți. Viața era acum mult mai simplă. Îi mai apăreau obstacole ocazionale în cale, dar nimic cu care să nu se poată descurca sau de care să-i pese prea mult. Nu avea nici bucurii mari, nici pierderi majore. Nu dorea să ajungă iar într-o gaură neagră sau să-și dorească să moară, cum se întâmplase când Mark se stinsese și Derek plecase. Dorea să continue așa cum era acum, privind înainte și doar rareori în urmă, gândindu-se la colecțiile pe care le crea, făcându-și griji pentru spectacolele dedicate îmbrăcămintei *pret-ă-porter* și bucurându-se de compania angajaților și a prietenilor săi. Nu dorea nimic mai mult sau diferit de ceea ce avea. Jean-Charles putea vedea asta în ochii ei.

Erau uși în ea ferm închise. Îi permisesese să arunce o privire în spatele lor, dar Timmie le dorea închise. Era singurul mod de a evita durerea amintirilor și redeschiderea rănilor vechi. Fața ei părea luminoasă când vorbea despre fiul ei, dar, când aducea vorba despre soțul ei, chipul i se întrista din nou. Lăsase totul în urmă acum, spera că pentru totdeauna. Supraviețuise celor mai grei ani din viață și lăsase totul în urmă, cu excepția lui Mark, pe care îl luase cu ea, cuibărit în inima sa. Mereu avea să fie cu ea. Dar nu mai dorea un bărbat serios în viața ei, nici măcar un copil. Era pur și simplu prea mare riscul de a fi rănită din nou.

— Îmi pare rău pentru fiul tău, spuse Jean-Charles, cu o privire sinceră încărcată de tristețe și compasiune. Și pentru copilăria ta. De tot. Ai avut parte de un ghinion uimitor.

Era stupefiat de tot ce-i povestise. Și se simțea din— tr-odată recunoscător că o întâlnise pe această femeie remarcabilă și și-o făcuse pacientă. O admira foarte mult.

— Presupun că da. Dar am avut și ceva noroc. Faci tot ce poți cu ce-ți vine la mână. Uneori e greu, dar alteori iese bine. Te descurci cu lucrurile pe măsură ce apar, spuse ea, arătând obosită.

Îi spusese atâtea, încât se decise să-i povestească și restul. Vedea în ochii lui că se întreba de ce nu avea un soț, dacă avusese un copil, dar era prea politicos să întrebe. Presupuse că fusese căsătorită când se născuse copilul, deși era suficient de curajoasă să fi avut un copil fără a fi implicată într-o căsnicie. Nimic nu l-ar mai fi surprins la ea acum.

Îi povesti ce se întâmplase cu mariajul ei, fără amărăciune sau acuzații, relatând pur și simplu faptele.

— Soțul meu m-a părăsit la șase luni după ce a murit fiul meu. Moartea lui a fost o încercare cumplită pentru noi doi. Eram căsătoriți de cinci ani, ceea ce nu e foarte mult. Era designerul pe care l-am angajat când am demarat linia de îmbrăcăminte masculină și era foarte bun. Am fost prieteni buni înainte de-a ne căsători. Este un om de treabă. Am crezut că murim amândoi de durere când a murit Mark, și relația noastră n-a mai fost niciodată la fel după asta. Eram amândoi prea devastați și pierduți să mai avem grijă unul de celălalt. Apoi am descoperit ce știa deja toată lumea, dintotdeauna. Era bisexual și se căsătorise cu mine ca să aibă un copil. Am rămas însărcinată aproape imediat după ce m-am măritat. Iar căsătoria noastră a fost un fel de impuls de moment. Nici măcar nu eram sigură că voiam copii, din toate motivele pe care le-ai intuit deja. M-a convins să mă căsătoresc cu el și să avem copii. S-a dovedit a fi cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată. Și apoi, când a murit Mark, Derek mi-a spus că vrea să plece. Din ce mi-a spus, copiii au fost unicul său motiv de a se însura cu

mine. Nici unul din noi nu îndrăznea să mai aibă un copil, iar el avea altă viață, de care nu avusesem habar. După aceea, de fiecare dată când ne uitam unul la celălalt, îl vedeam doar pe Mark.

Derek a început să bea mult după ce a murit Mark, s-a implicat într-o relație cu un bărbat și s-a îndrăgostit. Nu cred că voia să mă încarce cu toată durerea aia, ci pur și simplu să ne despărțim fără complicații, ceea ce doream și eu. Având în vedere circumstanțele, cred că asta trebuia făcut. Am încetat colaborarea și căsătoria și de atunci ei doi locuiesc împreună în Italia. Cred că e fericit, și îi doresc toate cele bune, spuse ea încet, în timp ce Jean-Charles absorbea impactul încă unei traume căreia ea îi supraviețuise. Când a plecat, i-am lăsat o parte din afacere, din moment ce el crease liniile bărbătești și ne plasase în atenția tuturor drept un succes internațional. Așa că el s-a retras, iar eu am revenit și am lucrat ca o maniacă. Afacerea a devenit viața mea. Am supraviețuit cumva pierderii lui Mark și a lui Derek. Nimic nu ar putea să doară mai mult ca pierderea lui Mark, spuse ea trist, cu ochii în lacrimi. Am mai primit ocazional vești de la Derek. Cred că e dureros pentru amândoi. E mai ușor când nu vorbim. Trăiește cu un bărbat care ne-a fost fotomodel. Sunt fericiți. Eu am viața mea. Și cam asta e. A fost finalul unei ere pentru mine. Nu e o poveste prea fericită de spus. Nu cred că ar fi rezistat prea mult căsătoria. Nu te poți forța să fii ceva ce nu ești. Mark ne-a ținut împreună, și, când el n-a mai fost, Derek a revenit la viața pe care o dusesse înainte și despre care eu nu știam. Oamenii îmi mai spusese una-alta din când în când, dar nu-i crezusem niciodată. S-a dovedit că aveau dreptate. Dar faptul că l-am avut pe Mark a făcut totul să merite, chiar și pentru o scurtă perioadă. N-aș da anii aceia pe nimic altceva. Îți oferă provocări și daruri la care nu te aștepti. Mark a fost un dar. Unul ce mi-a adus bucurie pură. Nu voi regreta niciodată un singur minut din viața sa, nici măcar că m-am căsătorit cu Derek pentru a-l avea. Numai că viața mea este foarte diferită acum.

Vorbea cu mult realism. Își acceptase trecutul, cu toate regretele și durerile. Și, în ciuda lui, continuase să asigure pentru ea și pentru cei din jurul ei un trai decent. Iar faptul că se răsfăța din când în când cu bărbați ca Zack nu făcea nici un rău nimănui, ci doar o ajuta să împiedice demonii trecutului s-o hăituiască.

Jean-Charles își dădu seama că era o femeie cu adevărat remarcabilă și că o subestimase prima oară. Ea însemna mult mai mult decât se vedea dintr-o privire. Avea puterea a o sută de oameni și inima a mii. În timp ce se priveau în salonul de spital, Timmie observă pentru prima dată că îl ținea iarăși de mână. Nu era o poveste care să poată fi spusă fără sprijin, sau altcuiva decât unui prieten, iar acum el era unul, atât în ochii lui, cât și

în ai ei. Intrase doar pentru scurt timp în viața ei, pentru a o face să depășească o perioadă mai grea, dar acum, când avea să plece, o să ia cu ea o bucată din el, cum se întâmpla mereu când cineva își împărtășea cu altcineva o parte din sine. Își deschisese cele mai secrete lăcașuri pentru el și-i arătase inima ei, rănită și chinuită cum era. Spusese deseori că inima ei era ca un vas chinezesc smălțuit, plin de crăpături, dar vechi și rezistent. Și el credea același lucru acum, după ce auzise tot ce i se întâmplase. Niciodată nu respectase pe cineva mai mult. Era cea mai grozavă femeie pe care-o întâlnise vreodată, și o respecta pentru tot curajul său și pentru lipsa de resentimente cu care privea înspre trecut. Părea să vadă totul ca pe un dar, indiferent de cât de mari fuseseră pierderile sau cicatricile. Avea ceva foarte frumos în ea – și foarte mândru. Până și cicatricile ei îl emoționau acum profund. Nu era nimic neplăcut la ea.

— Păcat că nu te-ai recăsătorit niciodată și n-ai mai avut copii, spuse el cu tristețe.

Era profund mișcat și conștient de pierderile ei. De fapt, pierduse pe toată lumea la care ținuse vreodată. Părinți, fiu, soț. Și supraviețuise, chiar dacă rămăsese cu sechele. Avea doar treizeci și șase de ani când murise fiul ei și un an mai mult când divorțase. Ar mai fi avut timp să înceapă o viață nouă, dar alesese să nu facă asta, pentru toate motivele pe care i le împărtășise în ultimele două ore. Jean-Charles se întreabă dacă ei i se părea pur și simplu prea riscant să iubească iarăși pe cineva. Și poate chiar era, pentru ea. Timpul zburase și atârna în spațiu acum, când ei continuau să se țină de mână. Se simțea apropiat de ea, mai apropiat decât ar fi crezut vreodată că ar putea fi, și totuși nu avea planuri în ceea ce o privea. Nu exista nimic romantic între ei. Tot ce simțea era o legătură puternică, de la o ființă umană la alta, exact ceea ce simțea și ea față de el.

— Nu mai vreau alți copii sau un soț, spuse ea. N-am vrut nici o clipă după moartea lui Mark și plecarea lui Derek. El dorea altă relație, nu eu. Eu voiam doar să-mi ling rănilor în singurătate. Și am făcut asta pentru mult timp. Afacerea m-a păstrat în viață. Restul a fost pur și simplu prea greu.

— Și acum? întrebă Jean-Charles curios. Îi spusese atâtea, încât nu se temea s-o întrebe mai multe. Nu ai pe nimeni în viața ta?

Ea ridică din umeri și clătină din cap, zâmbind, amintindu-și că Zack n-o sunase înapoi. Îi lăsase un mesaj în dimineata aceea și-i spusese de operație, dar el nu o sunase. Nici măcar nu era sigură că-i păsa dacă sună sau nu. N-avea nici un rost să conteze pe Zack. Nu s-ar fi ridicat vreodată la înălțimea așteptărilor. Era prea ocupat să își ia revanșa pentru certuri imaginare și să aibă grijă de el însuși. Nu avea strop de răutate în el, dar

nici moralitate. Era acolo pentru distracție, și nu dăduse niciodată de înțeles altceva.

— Nimeni important, îi răspunse ea. Oamenii vin și pleacă din viața mea. Am făcut compromisuri cu care pot trăi, pentru perioade scurte de timp. N-am mai avut o relație serioasă de când m-am căsătorit. Nu mai vreau una. Prețul e prea mare, și sunt prea bătrână pentru asta, spuse ea zâmbind timid, iar medicul râse.

— La patruzeci și opt de ani? Cu siguranță nu ești! Femei mult mai în vârstă ca tine se reîndrăgostesc și se căsătoresc. Iubirea nu are vârstă. Propria mea mamă a rămas văduvă la șaptezeci și nouă de ani și s-a recăsătorit la optzeci și cinci. Au trecut doi ani de când s-a întâmplat asta, și își adoră soțul. Este la fel de fericită cu el precum a fost cu tatăl meu.

Timmie surâse la ideea unei mirese de optzeci și cinci de ani. Imaginea avea ceva delicios de dulce în ea.

— Poate când voi avea optzeci și cinci de ani, spuse ea râzând, ținându-l încă de mână. Cred că aștept până atunci. Probabil sunt încă prea tânără să mai încerc. Cred că voi aștepta până fac Alzheimer, apoi n-am să-mi mai aduc aminte de ce îmi era teamă. Dar, în momentul acesta, memoria mea e prea bună. M-ar speria de moarte.

Și pe bună dreptate, în cazul ei. Pierduse prea mult în viață și fusese rănită de prea multe ori, de prea mulți oameni.

— Ratezi ceva, spuse blând Jean-Charles. De fapt, ratezi multe. Ratezi dragostea în viața ta, Timmie, pentru că ești speriată. Nu te învinovățesc. Dar, dacă intuiesc eu corect, viața fără dragoste este grea și singuratică.

Și ducea la genul de panică la care fusese martor în noaptea precedentă, când depinsese complet de un străin.

— E greu, căzu ea de acord, dar e sigur. Nu am nimic de pierdut acum.

Lui i se păru o afirmație tristă, mai ales din partea unei femei minunate ca ea.

Amândoi își amintiră numele asistentei pe care ea îl scrisese pe formularul pentru rude apropiate. Nu avea rude sau frați. Când trebuia să menționeze o rudă apropiată, mereu își amintea ce însemna de fapt viața ei, dar era o realitate pe care o acceptase de mult. Știa că nu avea să se schimbe. Iar pronia cerească îi scotea în cale oamenii de care avea nevoie, așa cum Jean-Charles fusese acolo pentru ea când i se rupsesse apendicele. Acum deveneau prieteni. Era conștientă de faptul că el o admira mult, dar văzuse totodată o urmă de tristețe în ochii lui. Nu era o consecință a ceva din viața lui sau a dezvăluirilor ei, dar nu dorea să întrebe. Confidențele de

genul celei pe care i-o făcuse ea trebuiau oferite. Nu le puteai smulge cu sila. Trebuiau să vină din suflet, și putea observa că el nu era gata să facă asta cu privire la propria lui viață – și poate n-avea să o facă niciodată. Ea alesese să-și împartă povestea vieții sale cu el, dar putea simți că în amândoi rămânea o parte zăvorâtă.

— Cum ai reușit să nu devii plină de resentimente? întrebă el încet. Ai atâtea motive să fii.

Și totuși, putea simți că nu era urmă de ranchiună în ea împotriva nimănui. Renunțase cu ani în urmă. El suspecta că nu fusese niciodată înverșunată, ci doar devastată sau întristată. Dar nu purta pică nimănui, nici părinților pentru că muriseră, nici soțului ei pentru că plecase, nici doctorilor pentru că nu reușiseră să-i salveze copilul. Era diferită de toți cei pe care îi cunoscuse el până atunci, și își dorea să îi semene mai mult. În cazul său, el era plin de resentimente și de regrete. Și trecutul îl întrista uneori nespus. Ea era o adevărată inspirație pentru el, și știa că avea să-și amintească mult timp de această după-amiază petrecută împreună.

Se lăsa întunericul când îi dădu în sfârșit drumul la mână. Stătuseră de vorbă ore întregi. Asistenta vârâse capul înăuntru să vadă cum se simțea, apoi se retrăsese discret. Era pe mâini bune, și nu dorea să-i întrerupă. Văzuseră că purtau o conversație serioasă. Atât Timmie, cât și medicul ei păreau absorbiți de discuție. El observă că ea părea obosită.

— Te-am epuizat, spuse el pe un ton de scuză, simțin— du-se vinovat că stătuse atât de mult.

Dar era o femeie fascinantă, și n-avea să uite vreodată ce învățase despre ea. Știa că o să-și aducă mereu aminte de ea, cu profund respect și admirație, ori de câte ori avea să-i audă numele. Și spera s-o revadă când urma să vină iarăși în Paris. Brusc, faptul că o întâlnise părea un mare dar ceresc. Dacă prietena ei din New York nu i-ar fi dat numele său, nu l-ar fi sunat niciodată și ar fi trebuit să apeleze la medicul de la hotel, despre care nu știa nimic.

— Mi-a făcut bine să vorbesc cu tine, spuse ea cu un zâmbet discret, așezându-și la loc capul pe pernă, pentru prima dată după ceasuri întregi. Nu mai vorbesc despre lucrurile acelea.

Mersese ani de zile la terapeuți, după moartea fiului său, și în final terapeutul hotărâse că procesul se încheiase. Mai bine de atât nu avea să fie. Trebuia să trăiască și să se împace cu restul. Trecutul nu putea fi schimbat.

— A însemnat mult pentru mine să-ți spun despre lucrurile acestea. Uneori credem că știm cine sunt oamenii și cum au ajuns acolo, dar, de

fapt, nu avem habar. Niciodată nu știi prin ce au trecut unii sau cât de mult au progresat, spuse ea cu înțelepciune, în timp ce el aproba din cap.

— Ai ajuns departe, Timmie, replică el cu seriozitate.

Mai departe decât oricare dintre cunoștințele sale. Noaptea trecută, când el fusese acolo pentru ea, se formase o legătură între ei doi. Era ceva ce nu avea nici ea să uite vreodată. El fusese acolo pentru ea, cum puțini oameni fuseseră vreodată. Iar ea simțise că era un om în care putea avea încredere.

— Când mă lași să plec acasă? întrebă ea în timp ce el se ridica. Nu avea pe nimeni pentru care să se grăbească acasă, dar nici în spital nu-i plăcea să stea.

— Nu știu, dar deocamdată nu. Poate într-o săptămână. Te las să te întorci la hotel înainte de asta, și vedem cum te simți. De aici te duci direct la Los Angeles?

Ea clătină din cap.

— Trebuia să merg la New York. Am întâlniri de afaceri acolo săptămâna viitoare și una programată pentru vinerea aceasta.

— Nu sunt sigur că vei fi în stare. E posibil să poți călători cam într-o săptămână, dar, în locul tău, aș merge acasă și m-aș odihni, măcar încă o săptămână. La urma urmei, ai suferit o intervenție chirurgicală.

Ea aprobă din cap. Se gândise să le spună lui Jade și lui David să țină sedințele fără ea. Puteau s-o pună la curent când ajungea acasă. Cel mai important lucru fusese spectacolul din Paris, și asta se rezolvase. Restul nu mai părea să conteze prea mult pentru ea acum, iar el putea observa asta în ochii ei. Nu se lupta cu el ca să plece mai repede, cum se așteptase el. Se dovedise diferită de cum o crezuse la început. Și-o imaginase alintată, dificilă, plină de pretenții și arogantă, având ca martor succesul său. De fapt, era oricum numai așa nu. Era caldă, bună, puternică, inteligentă, rezonabilă, plină de compasiune și de blândețe. Nu părea să aibă o fărâmă de răutate în ea. Iar lui îi plăcea mult.

— Ai nevoie de ceva înainte să plec? Mai multe analgezice? întrebă el, dar ea refuză clătinând din cap.

— Rareori iau. Nu-i așa dureros, am îndurat eu altele mai rele.

După dezvăluirile din acea după-amiază, știa că avusese de îndurat și lucruri mai rele. Nu luase medicamente nici când murise Mark. Nu era genul ei să se ascundă de realitate și de propriile trăiri. Privea lucrurile în față. Mereu făcea așa.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, îi reaminti el, iar ea zâmbi.

El o bătu pe umăr și ea îi surâse iar înainte ca el să plece. După ce plecă, rămase întinsă în pat și se gândi mult timp la el. Nu vorbise așa

nimănui de ani de zile și niciodată cu atâta sinceritate. Se simțea pe deplin confortabil în prezența lui și avea încredere în el cât nu avusese în nimeni ani de zile. Criza avută cu o noapte în urmă dăduse barierele dintre ei, care altfel poate n-ar fi dispărut niciodată.

Și, în timp ce părăsea spitalul, Jean-Charles se gândea cam la același lucru. Era una dintre acele femei rare căreia îi putea spune orice, îi putea face orice mărturisire, și cu care i-ar plăcea să-și împărtășească și el secretele. Pentru moment, ea și le oferise pe ale ei, iar el se întreba dacă avea să vină o zi în care să-i poată vorbi și el la fel de sincer. Ea își pusese sufletul pe tavă în fața lui în acea după-amiază și îi spusese povestea vieții ei, oricât era de dureroasă. Era evident că durerea persista în ea – și probabil nu avea să dispară niciodată. Se simțea de parcă întâlnise o ființă cum rar îi era dat să cunoască. Iar ea se simțea la fel, uimită de toate confidențele pe care i le făcuse, cu o naturalețe care o surprinsese.

Nu regreta nimic din ce îi împărtășise. După ce el plecă, îi trecu prin minte că la un moment dat în trecut i-ar fi plăcut să aibă un bărbat ca el cu care să-și împartă viața. Nu avusese niciodată așa ceva. Ea și Derek împărțiseră un interes comun în afacere și un copil – și mai nimic altceva. Nu avuseseră niciodată multe în comun, cu excepția muncii. Înțelesese ulterior cât de puțin îl cunoștea și cât de puțin o cunoștea și el pe ea. Cineva ca Jean-Charles Vernier părea mai degrabă un partener egal, un oponent de seamă, un aliat și un om pe care putea conta. Dar ca întotdeauna în cazul unor astfel de bărbați, își aminti Timmie, era căsătorit. După cum spusese Jade, toți cei buni erau. Se gândi la asta, în vreme ce se lăsa furată de somn în acel salon de la American Hospital, și își aminti că tot nu primise vreun semn de la Zack. Era dezamăgitor, ca întotdeauna când era vorba despre el, dar nu era o surpriză. Cu oameni ca el, dezamăgirea era un stil de viață. Timmie se obișnuise de-a lungul anilor. Trecuse prin atâtea, încât dezamăgirea părea un lucru minor. Supraviețuise unor lucruri mult mai rele. La celălalt capăt al spectrului erau bărbații ca Jean-Charles. Extraordinari, admirabili, demni de respect și de încredere. Și, dintr-un motiv sau altul, inaccesibili și de neatins. În majoritatea cazurilor, erau ai altcuiva. Dar fusese recunoscătoare să-i poată vorbi lui Jean-Charles în acea după-amiază. Simțise că-i era suflet pereche. Acest lucru în sine era atât de rar, încât simplul fapt că-i vorbise era de ajuns. Nu-i trebuia mai mult.

Pe parcursul următoarelor două zile, Timmie continuă să se refacă. Arăta și se simțea mai tot bine, iar Jean-Charles veni de două ori pe zi să vadă ce făcea. De obicei, înainte și după orele de serviciu. Vineri, o vizită a treia oară, în drum spre casă de la un dineu despre care spuse că era groaznic de plicticos. Își își capul în camera ei, purtând un costum închis la culoare cu dungi subțiri, și fu fericit să o găsească trează. Arăta la fel de bine și de elegant ca prima dată când îl întâlnise.

Ea citea o revistă englezească pe care o găsisese o asistentă pentru ea, și, deși nu-i pomeni despre asta lui Jean-Charles, tocmai vorbise cu Zack. Fusesse predictibil de lipsit de compătimire și mai degrabă o tachinase, de parcă ar fi fost vreo glumă proastă pe care o făcuse ea. Nu îi stătea în fire să poarte cuiva de grijă și trata până și problemele serioase ca pe o glumă. Spusese râzând că așa-i trebuia dacă nu îl luase cu ea, ceea ce ei i se păru o obrăznicie. Nici nu-i trecuse prin cap că poate fusese supărată sau speriată. Era de neconceput pentru el ca o persoană atât de puternică precum Timmie să se teamă de ceva, cu atât mai puțin de ceva ce el considera o intervenție minoră. Lui i se părea că ea era chiar bine, iar ea nu-l contrazise. Îi făcu jocul. Și se simțea, de altfel, mai bine acum.

Vorbise și cu Jade și cu David de câteva ori în cursul acelei zile. Întâlnirile din New York decurseseră bine și se descurcau fără ea. Jade se oferise să zboare înapoi la Paris, și amândoi își făceau griji pentru ea, dar ea insistase că se simțea bine. Oricum nu aveau cu ce s-o ajute. Trebuia doar să se odihnească, să ia antibiotice și să-și recapete puterile. Se plimbase pe holuri în sus și în jos, deși încet și prudent și ușor îndoită de mijloc, de câteva ori în cursul acelei zile. Doar Jean-Charles știa cât de speriată fusese. În fața celorlalți părea la fel de puternică și de stăpână pe ea ca oricând. Nu-i plăcea să pară vulnerabilă în ochii nimănui. Se simțea prea expusă.

Când Jean-Charles își băgă capul pe ușă, Timmie privi în sus și zâmbi. Arăta minunat, ușor pus pe șotii, și avea un aer aproape adolescentin când intră cu pași mari în cameră. Observă că arăta mai puțin palidă ca după-amiază, iar ea îi spuse că se plimbase pe hol.

— Ce cauți aici, la ora asta? întrebă ea, cum ar fi întrebat mai degrabă un prieten decât un medic.

Dar doctorii nu-și vizitau pacienții la unsprezece noaptea. Ajunseseră să aibă o legătură specială și se simțeau bine unul în compania celuilalt. Schimbară un zâmbet cald în timp ce el se apropia de patul ei.

— Eram în drum spre casă, și am zis să trec să văd ce faci, spuse el relaxat. La urma urmei, ești o persoană foarte importantă.

O tachina, iar ea râse. Tachinările n-o deranjau dacă veneau din partea lui.

— Sunt o persoană foarte plictisită, spuse Timmie, lăsând jos revista, bucuroasă să-l vadă. Cred că îmi revin, continuă ea, surâzându-i. Încep să mă simt ca la închisoare. Când mă lași să plec?

— Hai să vedem cum te simți mâine. Presupun că te-aș putea trimite înapoi la hotel cu o asistentă, spuse el, căzut pe gânduri. Avea să-i fie dor de conversațiile lor de după-amiază. Cât timp era în spital, putea s-o viziteze oricând.

Rareori se bucurase atât de interacțiunea cu o pacientă, și-i plăcea să audă ce are de zis despre tot felul de subiecte familiare ei. Descoperiseră că erau amândoi pasionați de artă și aveau aceeași afinitate pentru Chagall. Avea un tablou de-al lui în casa din Bel Air. Iar el începuse să-i dezvăluie unele dintre detaliile propriei sale povești de viață. În ziua precedentă, îi spusese că alesese medicina din cauza morții surorii sale ca urmare a unei hemoragii craniene, când el avea șaisprezece ani, iar ea, douăzeci și unu. Moartea ei subită reprezentase un punct de cotitură în viața sa.

— N-am nevoie de asistentă, se plânse Timmie în timp ce el se așeza pe scaunul de lângă patul său, iar ea îi admira în tăcere costumul și se întreba cine îl făcuse.

Era minunat croit și avea linii precise, masculine, elegante. Se întrebă deodată dacă l-ar ofensa să-i trimită unul de-al ei. Era mereu îmbrăcat impecabil. Îi plăcea însă cum arăta și îmbrăcat în haine de zi. Apăruse în dimineața aceea purtând pantaloni kaki, o cămașă albastră cu dungi, un sacou sport și mocasini din piele întoarsă maro. Îi stătea bine, iar stilul său vestimentar era mai degrabă englezesc decât franțuzesc. Totul arăta bine pe el, pentru că era înalt și subțire.

— Ba ai nevoie de asistentă, o asigură el. Am o puternică bănuială că, dacă nu ai una, o să începi să alergi de colo-colo sau o să ieși în oraș.

Îi spusese deja că dorea ca ea să rămână la pat tot restul săptămânii, ceea ce ei începea să i se pară o pedeapsă prea crudă. Se simțea suficient de bine încât să se ridice și să se miște puțin.

— Nu fugeam pe hol în seara asta după cină, îl asigură ea. Iar el îi întoarse zâmbetul.

Își spălase părul în dimineața aceea, iar coama ei cârlionțată arămie îi cădea în cascadă peste umerii halatului de spital. El observă că primise un buchet imens de flori de la Plaza Athenee. David și Jade îi trimiseseră un alt buchet enorm, pe care îl comandaseră telefonic din New York. Camera mirosea ca o grădină.

— Cum a fost dineul? întrebă ea, arătând ca un copil care a fost lăsat acasă cu dădaca și acum vrea să afle totul.

— Foarte plicticos, spuse el rânjind. A fost foarte searbăd, mâncarea n-a fost bună și am auzit că și vinul era îngrozitor. Abia așteptam să plec.

Ea nu dori să îl descoasă, dar se întrebă de ce nu plecase acasă cu soția. Avusese de câteva ori impresia că nu avea o căsnicie strălucită, dar el nu făcuse niciodată vreun comentariu despre asta. Avea două fiice, Julianne și Sophie, de șaptesprezece, respectiv cincisprezece ani, și un fiu, Xavier, care era student în primul an la medicină și dorea să devină chirurg, ceea ce, evident, îl făcea foarte mândru pe tatăl său. Îi menționase în convorbirile cu ea de câteva ori. Fetele erau aproape de vârsta pe care ar fi avut-o fiul ei, iar el se întrebese de mai multe ori dacă nu cumva o întrista când le aducea în discuție. Dar, cum ea îl întrebese de ele, își permise să le pomenească uneori, când se ivea ocazia.

— Nici eu nu prea mă dau în vânt după dineuri, recunosc Timmie, cuibărită confortabil în patul ei. Era distractiv să fie vizitată la acea oră, mai ales că acum se simțea mai bine. Nici măcar nu simțea perfuzia din braț. Prefer să-mi petrec timpul la casa mea de pe plajă sau într-un bistrou mic, cu prietenii. De obicei petrecerile reprezintă o bătaie de cap prea mare.

Lucra prea mult ca să mai aibă timp pentru viața socială, deși uneori era silită să meargă la evenimente importante de la Hollywood. Cu atât mai mult cu cât compania ei furniza frecvent haine pentru filme și îmbrăca o serie de vedete de la Hollywood.

— Unde este casa ta de pe plajă? întrebă el curios.

Era o parteneră de discuție mai distractivă decât majoritatea oamenilor cu care cinase în acea seară.

— În Malibu, spuse ea cu lejeritate, și-i povesti despre ea și despre plimbările lungi pe care adora să le facă pe plajă.

Nu pomeni despre faptul că obișnuia să își petreacă timpul acolo cu Zack. Nu părea să merite să-l menționeze și evitase să vorbească despre el. Era unul dintre compromisurile pe care le făcuse.

— De foarte mult timp am vrut să ajung în Malibu, spuse Jean-Charles, căzut pe gânduri. Fotografiile de acolo sunt minunate. Casa ta este în districtul Colony? întrebă el, arătându-și cunoștințele despre zonă, iar ea zâmbi și aprobă din cap.

— Da, este. Ar trebui să vii să o vezi cândva.

Rămaseră amândoi tăcuți preț de câteva clipe, întrebându-se dacă aveau să se mai vadă vreodată. Nu era nici un motiv real, în afara cazului

în care ea revenea în Paris și se îmbolnăvea iar. Sau poate, după toate câte împărtășiseră de când era aici, aveau să devină cu adevărat prieteni.

— N-am mai fost de mulți ani în Los Angeles. Am participat la o conferință foarte interesantă și am ținut o prelegere la școala de medicină de la UCLA, spuse Jean-Charles ridicându-se din nou.

Se făcea târziu, și ea era pacienta lui și avea nevoie de somn. Îi spuse că ar trebui să se odihnească, iar ea clătină din cap. Era obosită, dar îi făcuse plăcere să discute cu el.

— Am să vin mâine să te văd, îi promise el, și vom decide împreună când te poți duce la hotel. Poate duminică, dacă promiți să te porți frumos.

— Când crezi că mă pot întoarce în L.A.?

Era plecată de săptămâni de zile.

— Vom vedea. Poate la sfârșitul săptămânii viitoare sau chiar mai devreme, dacă te recuperezi bine.

Jade se oferise să se întoarcă și să o însoțească pe drumul către casă, dar Timmie insistase că nu era necesar, deși până și căratul genții ei voluminoase de călătorie i se părea acum o sarcină dificilă. Dar era hotărâtă să revină singură în L.A. și s-o lase pe Jade să zboare înapoi cu David din New York. Așa era cel mai logic.

— Somn ușor, Timmie, spuse el, oprindu-se pentru o ultimă clipă în cadrul ușii, iar ea îi surâse din pat.

— Mulțumesc pentru vizită, doctore, îl tachina ea, în timp ce el îi zâmbi, apoi plecă.

Adormi gândindu-se la el și întrebându-se cum era soția lui, dacă era sofisticată și elegantă ca el și la fel de deschisă și plină de candoare. El era un amestec interesant de căldură și detașare. Îi arătase fotografii cu copiii lui, toți trei foarte frumoși, iar Timmie trăsese concluzia că soția lui era la rândul-i frumoasă. Timmie nu și-l putea imagina cu cineva nu prea arătos, deși observase că spusese foarte puține despre ea, în afara faptului că studiasse dreptul când era mai tânără, dar nu practicase niciodată, și că erau căsătoriți de aproape treizeci de ani. Părea un timp îndelungat pentru Timmie și suna impresionant, dar era greu să-și dea seama din puținele informații despre căsnicia lui dacă era fericit cu ea sau nu.

Având în vedere durata mariajului, Timmie presupuse că era, dar el părea reticent când venea vorba despre asta și nu făcea nici un fel de comentarii despre soția sa. Părea foarte neutru, de câte ori venea vorba. Acest lucru în sine o făcea pe Timmie să se întrebe ce fel de căsnicie aveau. Remarcase că nu o aducea în discuție. Vorbea fie despre copiii lor, fie despre el, dar aproape niciodată despre ea.

Unul dintre numeroasele lucruri pe care Timmie le admira la el era că, în ciuda conversațiilor lor numeroase și deseori filosofice, cu multe puncte de vedere în comun, nu avusese niciodată impresia că flirta cu ea. Era mereu atent, interesat și respectuos și niciodată nu întrecea măsura. Faptul că nu flirta deschis cu ea o făcea să suspecteze că-și iubea soția, ceea ce ei i se părea admirabil. Era un om ușor de admirat, pentru priceperea sa, dedicarea, cunoștințele, mintea sa ascuțită, cultura, simțul umorului și grija față de pacienți. Nu mai fusese atât de bine îngrijită niciodată, și se hotărâse deja să-i cumpere un cadou înainte să plece. Dar nu putea face nimic până când el nu o externa.

Iar când el reveni în dimineața următoare să o vadă, în haine de weekend, pantaloni reiați de catifea și un pulover de cașmir cenușiu, ea aduse iar vorba de plecarea din spital.

— Bine, bine, replică el, văd că ai de gând să mă cicălești până când te trimit înapoi la Piaza.

Trebuia să-și continue tratamentul cu antibiotice, dar el spuse că avea să îi prescrie restul sub formă de pastile. Era foarte prudent ca medic, descoperise ea, și extrem de responsabil.

— Am să te trimit mâine înapoi la hotel, atâta timp cât îmi promiți că nu vei face nimic și vei continua să te odihnești. Presupun că ți-e mai confortabil acolo.

Așa era, dar nu avea nimic de reproșat ca urmare a șederii ei de patru zile în spital. În plus, el continuase să o viziteze de câteva ori pe zi. Era atent și practica medicina cu grijă, acordând atenție fiecărui detaliu.

Înainte să plece, el îi spuse că avea să-și petreacă seara cu copiii săi. Asociatul său urma să-i țină locul. Îi aminti că avea numărul lui, așa că să îl sune fără ezitare dacă apărea vreo problemă. Asta îi reaminti ei de acea seară de marți îngrozitoare, când îl sunase în plină criză. Părea să se fi petrecut cu secole în urmă, după zilele astea în care vorbiseră atâta.

— Am să vin să te văd mâine, la Piaza Athenee, o asigură el, iar ea știu că așa avea să se întâmple.

Se ținea întotdeauna de cuvânt. Era un bărbat pe care se putea conta. Totul la el emana putere și încredere.

— Am să fiu în Perigord în seara aceasta, în casa fratelui meu. Mie și copiilor mei ne place foarte mult acolo.

Timmie observase că nu o menționase pe soția sa, ceea ce i se părea bizar. Poate nu-i plăcea la Perigord pe cât le plăcea lor sau poate nu se înțelegea bine cu fratele lui. După ani lungi de căsnicie, orice era posibil. Oamenii aveau tabieturi și făceau concesii sau trasau limite legate de prietenii sau rudele care le displăceau. Jean-Charles nu oferise nici un

indiciu, iar lui Timmie i se păruse oarecum nepotrivit să întrebe, deși își împărtășiseră păreri profund personale despre multe lucruri, de la politică la artă, de la abort la creșterea copiilor, un subiect despre care ea nu știa multe, din moment ce experiența ei ca mamă fusese mult prea scurtă. Își dădu seama că îl invidia pentru weekendul cu copiii lui. Se gândea că erau norocoși să aibă un tată ca el.

Noaptea era liniștită în lipsa lui, și Timmie se uită la CNN la televizorul din rezerva ei. Nu era nici un eveniment șocant la știri. Iar rapoartele trimise de Jade și de David din New York erau bune. Mai aveau două zile de întâlniri programate săptămâna viitoare, și se gândea cu groază la mormanul de hârtii ce se strânseseră pe birou în absența ei, îndeosebi cât fusese bolnavă. Era încă epuizată după intervenția chirurgicală și, când se îmbracă duminică pentru a părăsi spitalul, descoperi că efortul o epuizase și îi păru aproape rău că nu acceptase sugestia lui Jean-Charles de a lua cu ea o asistentă. Insistase că avea să primească toată grija necesară de la personalul hotelului. Gilles venise să o ia și să o ducă la hotel. Spusese că se simțea ușurat să vadă că arată atât de bine și-i adusese un buchet imens de trandafiri roșii. Se simțea ca un star de cinema sau ca o divă de operă când părăsi spitalul, încă nesigură pe picioare și cu brațele pline de flori. Fu surprinsă să constate cât de bine era să revină la Piaza Athenee. Se simțea de parcă revenise acasă, când pași în luxul camerei sale obișnuite, și una din cameriste îi sări în ajutor.

Timmie făcu un duș, din moment ce Jean-Charles îi spusese că avea voie, comandă prânzul la room-service, își verifică mesajele, citi câteva faxuri pe care i le trimiseseră Jade și David, nici unul de speriat, doar informative. Iar apoi Timmie se băgă fericită în pat, între așternuturile bine călcate. I se părea culmea luxului să fie din nou acolo. Deși totul la spital fusese eficient, confortabil și plăcut, nu era loc de pe pământ la fel de minunat ca Piaza Athenee, după părerea ei.

Mai târziu în acea după-amiază, stătea culcușită în pat, mâncându-și ciocolata favorită și sorbind ceai, când fu anunțată de la recepție că doctorul Vernier venise să o vadă. El apărui câteva minute mai târziu. Părea relaxat și fericit să o vadă. Intră în cameră cu pași mari și-i spuse că deja arăta mai bine.

— Trebuie să fie de la ciocolată, spuse ea în timp ce-i oferea o bucată, însă el refuză, cu mai multă stăpânire de sine decât se simțea ea capabilă. Cum a fost la Perigord cu copiii? întrebă ea, fără să adauge că-i fusese dor de el, deși era surprinsă să constate că așa era.

Nu avusese pe nimeni interesant cu care să stea de vorbă de dimineața trecută, de când trecuse el să o vadă la spital.

— Excelent, comentă el. Dar tu cum te simți acum că ai revenit aici? La fel de bine cum te simțeai ieri în spital sau te-ai epuizat deja?

Părea aproape sever când îi puna întrebările, iar ea râse, ceea ce-l făcu să zâmbească. Râsul ei era mereu contagios, și era mulțumit să vadă că-și recăpătase privirea ștrengărească. I se părea că arăta foarte bine și era mulțumit.

— N-am ridicat un deget. Tot ce-am făcut de când m-am întors azi-dimineață a fost să stau în pat și să mănânc.

— Fix asta și trebuie.

Îi spusese deja de câteva ori că o considera prea slabă, deși asta nu-l surprindea în totalitate, având în vedere industria în care lucra. Toți oamenii de modă americani i se păreau anorexici, deși înfățișarea lui Timmie nu era chiar atât de extremă. Dar observase că slăbise săptămâna asta, ceea ce era de așteptat după operație. Putea vedea cu ușurință că ea era încântată să reyină la hotel, la camera, patul și halatul ei confortabile. Își pusese până și o pereche de cercei cu diamante și își făcuse unghiile în după-amiaza aceea. Era din nou înapoi în mijlocul luxului și se simțea mult mai în largul său decât la spitalul din Neuilly. Acum, imediat ce avea să-i dea permisiunea, urma să se facă nevăzută. Detesta să admită asta față de sine, dar știa că avea să-i fie dor de ea. Era o companie excelentă și un partener de discuție minunat. Temerile care fuseseră stârnite în noaptea operației dispăruseră și era din nou încrezătoare și surâzătoare. Redevenise o femeie puternică, în elementul ei. Opulența elegantă i se potrivea ca o mânășă, fără îndoială, după douăzeci și trei de ani de realizări remarcabile. O tachină pe tema aceasta, în timp ce ea îi oferea o cupă de șampanie, iar el râse, scuturând din cap.

— Nu beau decât rareori, spuse el cu detașare. Sticla de Cristal pe care i-o întinsese ea nu-i făcea deloc cu ochiul. Și sunt de gardă în noaptea asta.

— Nu bei?

Ea păru surprinsă. Era un bărbat cu obiceiuri sănătoase, o minte ascuțită și o inimă bună, devotat soției și copiilor. Nimeni nu putea cere mai mult. Nu se putu abține să nu-și spună din nou că soția lui era o femeie norocoasă. Bărbații ca Jean-Charles Vernier erau rari. Cel puțin din câte știa ea. Aproape mereu își vedeau de căsnicie. Nici măcar nu și-l putea imagina pe Jean-Charles singur sau într-o relație cu una dintre tinerele cu care umblau bărbații pe care-i cunoștea ea. Majoritatea lor erau starlete, modele sau femei ușuraticе. Numai gândul ăsta o făcea să râdă. N-ar fi rezistat cu o femeie ca acelea nici zece minute. Standardele lui erau mult mai înalte și erau cu adevărat un om cumsecade.

Îi oferi o ceașcă de ceai, pe care el o refuză de asemenea. Nu se aștepta ca ea să-l trateze cu ceva. Nu era musafir, ci medicul ei, după cum îi atrase atenția zâmbind.

— Am crezut că suntem și prieteni, spuse ea, părând dezamăgită în timp ce el râse.

— E adevărat. Cred că suntem. Îmi place foarte mult să stăm de vorbă, admise el, și o surprinse prin ce îi spuse apoi: Ai să-mi lipsești când vei pleca.

Îi plăceau discuțiile lor filosofice despre natura umană, sensibilitățile și predilecțiile acesteia, politicile țărilor lor și fusese profund mișcat de destăinuirile pe care ea i le făcuse despre trecutul ei, despre copilăria petrecută la orfelinat și în familiile în care era dată în plasament – lucruri care i-ar fi distrus pe majoritatea oamenilor, dar care pe ea o făcuseră doar mai puternică. Și era profund întristat pentru fiul ei. Având în vedere dragostea pe care o purta propriilor săi copii, nu-și putea imagina ceva mai rău decât să piardă unul. Și totuși, ea reușise să supraviețuiască și acestei încercări, și trădării soțului său. Trecuse prin atâtea și rămăsese întreagă. Îi câștigase pe deplin respectul în zilele de după operație, în ciuda începutului ciudat. Acum li se părea firesc amândurora. Nu obișnuia să devină prieten cu pacienții lui. Dar era ceva cald și neobișnuit la ea, care-l atrăgea și-l făcea să dorească să-i împărtășească gândurile. Se simțea confortabil să stea cu ea în sufrageria apartamentului ei și să pălăvrăgească. Ea se ridicase din pat ca să i se alăture, printre nenumăratele flori care-i fuseseră trimise de cunoștințele din lumea modei care auziseră de operație. Cu Jade și David aflați în New York, vestea se răspândise ca fulgerul.

— Deci ce planuri ai? o întrebă el, părând relaxat și mai fericit decât fusese înainte de weekendul scurt petrecut cu copiii în Perigord.

— Tu să-mi spui mie, doctore. Cât de curând pot să zbor acasă?

— Te grăbești tare?

— Nu, răspunse ea cu sinceritate, dar ar trebui să mă întorc. Am o afacere de condus, îi reaminti ea, deși el era conștient de asta și de cât de ocupată era și urma să fie la întoarcere.

— Ce zici de joi? Te mulțumește?

Nu dorea să-i grăbească plecarea, dar știa că n-o putea ține la nesfârșit la Piaza Athenee.

— Sună foarte bine.

Și le oferea lui David și Jade o zi să organizeze lucrurile pentru ea, după ce se întorceau.

— Pot să ies puțin din hotel? Măcar pentru o plimbare scurtă.

Avea în minte ceva ce el nu bănuia.

— Cred că poți. Nu merge prea mult sau prea departe. Nu căra nimic greu. Fii grijulie și va fi totul în regulă.

— E un sfat bun pentru oricând, spuse ea și zâmbi. Mereu sunt grijulie, din păcate. Sunt prea bătrână să fiu altfel.

Ceea ce nu era într-un totul adevărat. Vârsta nu are nimic de-a face cu asta. Și ești suficient de tânără să fii nesăbuită, dacă vrei. Nu ar strica, din când în când.

Își putea imagina la ce presiune era supusă și cât de stresant putea fi când nu mergea ceva bine. Moda era o afacere dură, iar el bănuia că ea trebuia să muncească și să lupte din greu ca să se mențină în top, loc în care se afla de douăzeci și trei de ani. Chiar în vârf, mereu încercând să se autodepășească. Nu era o sarcină ușoară.

Ea observă, sau așa i se păru, că el se codea să plece în acea după-amiază, deși începea să se însereze. Iar apoi se decise să-l întrebe ceva poate prea personal. Dar își zise că, dacă el nu dorea să răspundă, n-avea să o facă. Era băiat mare, se putea apăra singur, iar ea era curioasă.

— A mers și soția ta la Perigord cu tine și cu copiii? Întrebă ea din senin, iar el păru să tresară și să se simtă brusc stânjenit.

— Ce te-a făcut să întrebi asta?

Era intrigat de intuiția ei. Părea să știe multe lucruri și ghicise cu acuratețe restul. Se încrezuse mai mult decât orice în instinctele ei.

— Nu știu, răspunse ea sincer. N-ai pomenit-o. Asta e cam ciudat.

— Nu, n-a venit. Ea și fratele meu nu se înțeleg.

Ceea ce era puțin spus. De fapt se certau de ani de zile pe o casă pe care el și Jean-Charles o moșteniseră și pe care până la urmă fuseseră nevoiți să o vândă, pentru că nici unul dintre ei nu puteau cădea de acord cine și când să o folosească. Soția lui Jean-Charles nu mai vorbise de atunci cu cumnatul ei și refuza să se alăture soțului când acesta mergea să-i viziteze pe el și soția acestuia, la Perigord.

— M-am gândit eu că e ceva de genul ăsta, replică Timmie.

Presupunerea ei fusese corectă. Exista un soi de neînțelegere în familie.

— Nu mergem mereu împreună peste tot, adăugă Jean-Charles, și un mușchi al maxilarului i se încordă aproape imperceptibil. Era ceva ce nu spunea, iar Timmie îi privi ochii, încercând să simtă despre ce anume era vorba. Amândoi suntem oameni foarte independenți, cu interese divergente. De câte ori duc copiii acolo, ea rămâne acasă.

— Ieri-noapte ai mers singur la dineul de la Neuilly?

Era de-a dreptul băgăcioasă acum, și conștientă că nu avea nici un drept să știe. Se întrebă ce o să-i răspundă după ce-și revenea din surpriză. Era încă o dată impresionat de perspicacitatea ei.

— Chiar am fost, da. Nu-i plac nici oamenii aceia. Mergem rareori împreună undeva sau ne bucurăm rareori de aceiași prieteni. Ce te-a făcut să întrebi?

— Am avut doar o bănuială. Nu e treaba mea. Îmi pare rău că am întrebat, spuse ea politicos, complet intrigată de aranjamentul pe care-l aveau.

În anumite aspecte, era tipic franțuzesc. Oamenii din Franța păreau să rămână căsătoriți pe veci și își rezolvau problemele ducând vieți separate, mai degrabă decât să divorțeze atât de des ca oamenii din State.

— Ba nu-ți pare rău deloc, o tachină el. Voi ai să știi. Acum știi.

— Nu e greu să aveți vieți sociale și planuri de weekend separate?

Se întreba dacă avea vreo amantă sau dacă se vedea cu alte femei, dar n-ar fi îndrăznit vreodată să-l întrebe. Nu părea genul care să alerge după fuste. Și fusese circumspect față de ea. Clar nu era genul care să flirteze, nu cu pacientele, cel puțin.

— Dacă o căsnicie este dificilă și doi oameni sunt foarte diferiți, viețile separate pot menține mariajul în viață. După aproape treizeci de ani, nu te mai poți aștepta să rămână lucrurile cum au fost, explică el calm.

Era evident că se împăcase cu stilul său de viață și că îi convenea.

— Presupun că nu, spuse Timmie. N-am ajuns niciodată atât de departe, nu am de unde să știu.

— Cinci ani e o perioadă respectabilă. Cred că este păcat că oamenii renunță pur și simplu fără să încerce să repare lucrurile, spuse Jean-Charles, apoi continuă: Cred că soții ar trebui să rămână împreună, de dragul copiilor. Le-o datorează, indiferent de cât de neplăcute ajung lucrurile.

— Nu știu ce să zic, spuse Timmie cu sinceritate, n-am fost niciodată convinsă că doi oameni care nu se înțeleg și stau împreună își fac chiar așa fericiți copiii. Ajung mereu să-și învinovătească odraslele pentru sacrificiile făcute. Cred că până la urmă acest lucru dăunează. Și de ce să-ți petreci restul vieții cu cineva pe care nu-l placi sau nu-l suporti ori cu care nu te înțelegi? Nu-mi imaginez cu ce se aleg copiii din asta, exceptând ocazia de a prelua din stresul părinților, ceea ce nu mi se pare corect față de ei.

— Nu primim întotdeauna ce vrem în viață, spuse Jean-Charles enigmatic. Sau ce am crezut că vom primi. Dar asta nu e o scuză să fugi.

Oamenii își datorează unul altuia mai mult decât atât – și copiilor lor cu siguranță.

— Mie îmi sună a viață grea. Cred în eforturi susținute, dar nu în nefericire pentru tot restul vieții. Uneori e mai bine să recunoști că ai făcut o greșeală sau că lucrurile s-au schimbat. Acum cred că îmi respect fostul soț pentru că a făcut asta, deși a fost greu pentru mine. Dacă n-ar fi făcut-o, am fi trăit pe veci în minciună. Prefer să fiu singură decât să fac asta.

Jean-Charles nu era de acord cu ea, evident. Își apăra un rnod de viață și alegerile pe care le făcuse, bune sau rele. În ultimii ani, mai mult rele.

— Uneori trebuie să te resemnezi, spuse el, servindu-se cu o bomboană de ciocolată, în timp ce Timmie îi privea cu interes ochii.

Simțise că mai erau multe pe care nu i le spusese.

— Nu sunt de acord cu tine, spuse Timmie încet. Resemnarea e un mod de viață groaznic.

Ar fi detestat să rămână căsătorită cu Derek după ce aflase că el e încurcat cu un bărbat. Până la urmă, oricât de dureros fusese, Derek făcuse ce era corect părăsind-o. Fusese mai bine așa, deși la momentul acela i se păruse devastator. Și îl respecta acum pentru asta.

— Există o anume noblețe a sacrificiului, spuse el pe un ton meditativ, în timp ce ea cugeta la vorbele lui.

— Nu se dau premii pentru așa ceva, spuse Timmie cu fermitate. Doar devii înainte de vreme bătrân și trist, și obosit, în timp ce-ți privești visurile cum mor. Și de ce să faci asta? Ar trebui să te poți bucura de viață.

El nu-i răspunse, părând gânditor. Ea îi pusese multe întrebări interesante în acea săptămână și îl făcuse să mediteze în repetate rânduri. În ciuda a tot ce i se întâmplase, era o femeie care credea că dragostea este posibilă, dacă nu pentru ea, măcar pentru alții. Ea se resemnase și nu mai credea în visuri. Dar îi plăcea teoria, mai ales aplicată altora. Realitatea era, de fapt, similară pentru amândoi, deși el era căsătorit și ea nu. Amândoi se împăcaseră cu ce nu aveau în viață și trăiau cât puteau de bine, umplându-și timpul muncind din greu. El îi avea pe copii alături, iar ea își umplea ocazional nopțile cu bărbați ca Zack.

Mai discutară o vreme, și, în final, el se ridică să plece, fără prea mare tragere de inimă. Se simțea bine la Piaza, vorbind cu ea, și ar fi continuat bucuros să stea ore întregi acolo. Dar mai avea și altele de făcut. Înainte să plece, promise că o s-o viziteze în după-amiaza următoare. Mai avea trei zile de stat în Paris.

Când se ridică să se îmbrace în ziua următoare, Timmie se simți mai slăbită decât voia să recunoască, chiar și față de medicul ei. Se simțea mai

bine, dar tot nu era în apele ei. Și totuși, se forță să iasă. Își propusese să meargă măcar până la un magazin aflat la câțiva metri distanță de hotel, pe Avenue Montaigne. Voia să-i cumpere un cadou lui Jean-Charles, înainte de plecare. Fusese excepțional de drăguț cu ea și îi purtase exemplar de grijă, iar ea dorea să-i ofere ceva în semn de mulțumire, deși știa că el nu aștepta așa ceva. Era un gest de mulțumire și prietenie pe care dorea să-l facă față de el.

Timmie ieși pe hol chiar înainte de prânz și merse încet către magazinul de ceasuri de pe Avenue Montaigne, simțindu-se deranjant de bătrână. Se simțea de parcă îmbătrânise o sută de ani în ultima săptămână. Corpul încă i se resimțea de pe urma apendicitei, iar antibioticele pe care încă le lua îi dădeau o stare de rău. Dar, odată ajunsă în magazin, atenția îi fu captată de produsele care îi fură prezentate, și găsi exact ce-și dorea pentru el. Era un ceas de platină minunat, simplu, cu ecran negru, care, spera ea, avea să-i placă. Vânzătorul care o ajută o asigură că, dacă nu-i plăcea, îl putea înlocui cu un alt ceas care i-ar fi pe plac.

Era mulțumită cu ce cumpărase și se întoarse încet spre hotel, ușurată să ajungă înapoi în apartamentul ei. Chiar și după o plimbare scurtă și o oră petrecută în afara camerei sale, era epuizată. Fusese prima ei ieșire de la operație. După ce mănca de prânz și trase un pui de somn, se simți mai bine.

Timmie era într-o formă mult mai bună când Jean-Charles veni pentru vizita lui obișnuită. Observă imediat că arăta mai plină de viață. Ea îi spuse că făcuse o mică plimbare pe Avenue Montaigne, fără să menționeze mica ei aventură la cumpărături. Plănuia să-i dea ceasul în ultima ei zi petrecută la Paris, când avea s-o viziteze pentru ultima dată.

Telefonul lui mobil sună de câteva ori în timpul vizitei sale, și era evident că avea câțiva pacienți grav bolnavi. Îi spuse că nu putea rămâne să stea de vorbă toată ziua. O sună în seara aceea să vadă cum se simțea. Ea îl asigură că era bine. Și, în dimineața următoare, chiar se simți mai bine. Starea i se îmbunătățea vizibil. Chiar se plimbă în acea zi pe Avenue Montaigne și apoi reveni la hotel să se odihnească iar. Mica ei ieșire îi prinsese tare bine. Chiar și Jean-Charles era mulțumit când o văzu în acea după-amiază. Nici măcar nu o certă când află cât de departe se aventurase.

— Dacă mergi puțin mai departe mâine, cred că te vei simți suficient de puternică să zbori spre casă joi.

În ciuda intervenției chirurgicale care o ținuse acolo încă o săptămână, Timmie era cu adevărat tristă că avea să părăsească Parisul, deși motivul pentru care își extinsese vizita nu fusese nicicum unul pe care l-ar fi dorit. Dar îi făcuse plăcere să-l cunoască mai bine pe doctor, și era

chiar intrigată de căsătoria lui. În mod evident, făcuse compromisuri în viață, pentru copii, compromisuri pe care le considera justificate. Era acum convinsă că nu se simțea fericit în căsnicie, având în vedere câteva comentarii din timpul vizitei sale de duminică, dar că intenționa să rămână pe veci așa. Se gândea că era prostesc din partea lui, dar nu mai rău decât ce făcea ea, mulțumindu-se din comoditate și din teama de singurătate cu relații pasagere cu bărbați care clar nu o meritau.

Tot chipul i se lumina când vorbea despre copiii lui, și asta o mișca. Chiar foarte mult. În ciuda acestui aspect, nimic nepotrivit nu se întâmplase între ei, nici o otheadă, nici o privire, nici măcar vreo insinuare. Nu încerca s-o agațe sau s-o seducă. Era doar un medic muncitor, profund dedicat și uneori singur. Timmie era convinsă că el n-o plăcea doar ca pe o pacientă, ci îi făcea plăcere să stea de vorbă despre tot felul de lucruri.

Veni s-o vadă pentru ultima dată miercuri, la ora cinci. Avea în mână geanta sa de medic și purta pantaloni gri, un pulover și o cravată Hermes foarte frumoasă. Arăta serios și profesionist, și o privi cu tristețe. Timmie nu știa dacă-l supărase ceva în ziua aceea sau dacă era întristat de plecarea ei – cum era și ea fiindcă trebuia să-și ia rămas-bun de la el și să plece din Paris.

— Când revii în Paris? întrebă el, în timp ce se așezară pe canapeaua din apartamentul ei.

Cadoul pentru el era pe masă, dar nici unul dintre ei nu aduse vorba de el. Era împachetat în hârtie simplă, albastru-închis, iar ambalajul era legat cu o panglică aurie ondulată.

— Nu mai devreme de februarie, îi răspunse ea. Atunci ne întoarcem pentru spectacolele de modă cu îmbrăcăminte *pret-a-porter*. Dar atunci voi merge doar la Paris și la Milano, și, firește, la New York. Am să sar peste Londra. Reprezentanții mei de acolo se pot descurca și fără mine. Patru orașe sunt pur și simplu prea mult. Călătoria asta nenorocită aproape m-a omorât, chiar și înainte să-mi pocnească appendicele.

— Sper să ne reîntâlnim vreodată, spuse el pe un ton protocolar, iar ea se întristă.

Era deja ușor diferit. Părea oarecum rigid, cumva stânjenit și oarecum distras, de parcă avea altele în minte. Nu-l cunoștea suficient de bine cât să-și permită să-l întrebe despre ce era vorba.

Discutară amical vreme de o oră, până când el spuse că trebuia să plece. Avea un pacient care-l aștepta la cabinet și deja întârziase. Detesta să-și ia rămas-bun. Și știa că, atunci când o să-l revadă, lucrurile aveau să fie și mai diferite între ei. Relaxarea cu care discutaseră fusese în mare

parte rezultatul faptului că era bolnavă și singură în Paris. Asta le oferise șansa să se cunoască și chiar să se împrietenească.

Îi plăcea să creadă că lasă în urmă un prieten, dar nu era complet sigură de asta. El era medicul ei, o îngrijise bine și fusese bun cu ea. Iar ei i-ar fi plăcut să îl aibă drept prieten. Spera ca în februarie să poată relua legătura, dar nu avea habar dacă și lui i-ar fi plăcut asta sau dacă fusese doar un moment trecător, ca de la medic la pacient, care n-avea să se mai repete vreodată.

În timp ce el porni spre ușă, ea îi înmână cutia împachetată în albastru. El se opri contrariat și îi aruncă o privire piezișă.

— Ce-i asta?

— În semn de mulțumire pentru că ai fost atât de bun cu mine, spuse ea cu delicatețe.

Îi mărturisise lucruri pe care nu le mai împărtășise nimănui până atunci. Ajunsesse să aibă încredere în el, atât ca medic, cât și ca prieten. Dar el nu se așteptase la nimic din partea ei, în afara timpului pe care-l petrecuseră împreună. Faptul că-i vorbise fusese un dar suficient. Fu profund surprins de cutia pe care ea i-o întinse și ezită o clipă înainte să o ia.

— N-a fost bunătate, spuse el încet. Doar îmi făceam meseria.

Dar, pentru Timmie, el făcuse mai mult decât atât. Fusese un sprijin enorm pentru ea, și o oblojise discret în moduri pe care nimeni altcineva n-o făcuse. I se părea că emana o căldură și o omenie copleșitoare și dorea să-i mulțumească pentru asta, să-i ofere un cadou care să-i amintească de mărturisirile sincere și profunde pe care și le făcuseră.

— Sunt foarte mișcat, spuse el, ținând cadoul în aceeași mână cu care ținea geanta de medic și întinzând cealaltă mână s-o strângă pe a ei.

— Mulțumesc, spuse Timmie cu blândețe, pentru că m-ai ascultat și pentru că ai fost acolo... pentru că m-ai ținut de mână când am fost speriată.

Trecuse prin atâtea lucruri mult mai rele, încât el nu-și putea imagina ce diferență reală făcuse gestul său, deși ei la momentul respectiv i se păruse extraordinar. Însă lui i se părea o nimica toată. Și cu siguranță nu merita un cadou pentru asta.

— Ai grijă de tine, spuse el zâmbind. Odihnește-te! Nu face prea mult efort când te întorci. Vei mai fi obosită pentru o vreme.

Redevenea medicul ei și atât, și părea neliniștit. Nu-i plăceau despărțirile, iar cadoul ei îl bulversase. Chiar nu se așteptase, deși era un gest tipic din partea lui Timmie, însă el nu avea de unde să știe.

— Ai mare grijă de tine, spuse el, zâmbindu-i în sfârșit. Sună-mă dacă te pot ajuta vreodată cu ceva.

— Poate mă îmbolnăvesc când vin aici în februarie, spuse ea cu speranță în glas, apoi râse.

— Sper că nu! replică el, apoi arătă spre cadou. Mulțumesc pentru el. Nu trebuia.

— Am vrut să ți-l ofer. Ai fost foarte bun.

Își imagina că era vreun stilou de argint sau genul de lucruri pe care le primea de la pacienți. Avea să fie surprins.

Iar apoi, fără nici un avertisment, se aplecă și-l îmbrățișa. Îl sărută pe ambii obraji, iar el surâse.

— *Bon voyage*, doamnă O'Neill, spuse el în timp ce o salută, apoi deschise ușa și ieși din apartament.

Ea rămase în prag și-l privi cum se îndreaptă către lift și apasă pe buton. Liftul ajunsese într-o clipă, și el intră, în timp ce doi oaspeți japonezi ieșeau. Îi făcu cu mâna și dispăru, în timp ce Timmie intra înapoi în apartamentul său, cu un nod în gât. Mereu detestase despărțirile. Când își lua rămas-bun de la oamenii care îi plăceau și-i vedea plecând, chiarji acum, după atâția ani, se simțea mereu abandonată. În timp ce-l privea cum se îndepărta, simțise familiarul junghi al tristeții, deși știa foarte bine că era prostesc. Era doar un medic francez, la urma urmei, nu iubitul ei. Și, din experiența ei, toate lucrurile bune, până și prietenii, se sfârșeau.

capitolul 5

Timmie își făcu în acea seară bagajele și-l sună pe Zack când se trezi a doua zi dimineată, să-i spună că ajungea acasă în după-amiaza aceea. Era încă miercuri seara pentru el și joi dimineată pentru ea. Zborul înapoi la Los Angeles avea să dureze unsprezece ore, cu o diferență de fus orar de nouă ore în favoarea ei. Avea să ajungă acolo la începutul după-amiezii și urma să plece la prânz din Paris.

— Bună, spuse ea pe tonul obișnuit, când el răspunse, părând relaxat și somnoros, deși spusese că nu dormise. Mă întorc astăzi, m-am gândit să te sun să te întreb dacă vrei să vii la mine.

Nu-l mai văzuse de patru săptămâni, dar ținuseră legătura cât de cât, deși el nu se înghesuise s-o sune când fusese bolnavă. Îi telefonase de câteva ori, încercând să fie amuzant, și spusese că abia aștepta s-o vadă. Îl cunoștea îndeajuns cât să nu se aștepte la mai mult din partea lui, deși ar fi

fost frumos dacă ar fi surprins-o și s-ar fi arătat mai atent. Nu era genul. Relația lor nu fusese niciodată altfel decât superficială. Era, în mare parte, motivul pentru care era cu el și pentru care de zece ani făcuse un obicei din a umbla cu oameni ca el. Își amintise de asta noaptea trecută, după ce-și luase rămas-bun de la Jean-Charles. Zack era cu totul alt soi. Nu era profund, nici în gânduri, nici în intenții și nu se prefăcuse vreodată a fi. Nu voia decât distracție, ceea ce de fapt era tot ce dorea Timmie de la el. Își impuse să nu uite asta acum. Și mai veneau și sărbătorile. Ar fi fost mult mai plăcut să le petreacă cu Zack decât singură.

— Îmi pare rău, Timmie, nu pot să vin, spuse Zack drept răspuns la invitația ei.

Răspunsul lui îi reaminti de viețile lor separate, independente. Nu era un iubit devotat, disperat s-o vadă ajunsă acasă. Avea o viață a lui. Și ea la fel.

— Păcat, spuse Timmie calmă.

Era obișnuită cu asemenea răspunsuri din partea lui. Se vedeau când aveau chef și când erau liberi. Iar Zack fusese răsfățat de femeile care se țineau întruna după el. Rareori se deranja pentru cineva, deși relația cu Timmie îi hrănea orgoliul. Îi plăcea să spună oamenilor că ieșea cu Timmie O'Neill.

— Mă duc la San Francisco să mă văd cu un tip cu care am jucat acum câțiva ani într-o piesă, explică el. Tocmai m-a sunat. N-am știut că vii acasă.

Nu-l sunase mai devreme pentru a-și face planuri împreună. Avusese de gând să-l sune când ajungea acasă. Iar el nu se oferise să-și anuleze călătoria la San Francisco pentru ea. Bănuia că era încă un mod de a se răzbuna pentru că nu îl luase cu ea în Europa. Trebuia să-și sublinieze punctul de vedere.

— Păcat. Se pare că ne vom rata unul pe altul. Poate te văd în aeroport, spuse ea pe un ton lejer.

Nu-i lua respingerea în serios. Nu era nici ea disperată să-l vadă. Doar că ar fi fost drăguț, după patru săptămâni. În timp ce îl asculta, era conștientă de diferența dintre nivelul conversațiilor avute cu el și cele pe care le purtase recent cu Jean-Charles. Nu era doar un nivel de inteligență diferit, cât mai degrabă lipsa interesului mutual și a lucrurilor în comun. Chiar și după câteva luni în care se văzuse cu Zack și se culcase cu el, nu exista vreo legătură puternică între ei și probabil nici nu avea să fie. Se simțea deja mult mai legată de Jean-Charles, ceea ce i se părea bizar.

— Te văd când mă întorc, spuse Zack degajat. Plec doar pentru două zile. Ce faci weekendul ăsta? Te duci în Malibu?

— Poate. Depinde cum mă simt. Am ieșit doar de câteva zile din spital, îi reaminti ea. După o lună în care fusese plecată, parcă vorbea cu un străin, și din multe puncte de vedere așa și era.

— Sună-mă dacă te duci. Mă întorc sâmbătă. Mă găsești pe mobil. Am să conduc înapoi din San Francisco. Să-mi spui ce planuri ai.

Știa că n-ar mai fi fost așa entuziasmat s-o vadă dacă ar fi fost în Bel Air. Știa totul despre el. Lui Zack îi plăceau weekendurile cu ea la plajă și știa că ea detesta să meargă singură acolo.

— Să ajungi cu bine acasă, spuse el relaxat.

— Și tu, replică ea, simțindu-se tristă când închise.

Uneori, în ciuda deciziei ei de a nu se implica, nu se putea abține să nu-și dorească, măcar ocazional, ca Zack să fi fost altfel. Ar fi fost frumos să meargă acasă la cineva care s-o iubească și căruia să-i pese cu adevărat.

Se îmbracă și părăsi hotelul câteva minute mai târziu, sperând că Jean-Charles o s-o sune să-și ia iarăși rămas-bun, dar, desigur, asta nu se întâmplă. N-avea nici un motiv să facă acest lucru. Îi spusese la revedere noaptea trecută și o externase ca pacientă. Se întrebă dacă deschisese cadoul până acum și dacă-i plăcuse. Spera că da.

Lăsă bacșișuri pe biroul de la recepție, inclusiv ușierilor și valeților, apoi Gilles conduse cu viteză prin traficul parizian de joi dimineața, către Charles de Gaulle. Îi înregistrează bagajele când ajunseră la aeroport, ceva ce David făcea mereu pentru ea când călătoreau împreună, iar ea își luă un cărucior pentru geanta cea grea. După recenta internare în spital, mersul prin terminalul aeroportului părea neobișnuit de lung, dar n-o durea nimic. Era doar puțin mai obosită decât de obicei, iar un operator de la sol o însoți până în avion, către locul ei de la clasa întâi. Totul mersese bine.

Se așază pe scaun, scoase o carte să citească, acceptă câteva reviste de la stewardesă, își sprijini capul de spătarul scaunului și închise ochii. Se simțea de parcă era plecată de ani de zile. Intervenția chirurgicală neașteptată îi prelungise cu doar câteva zile șederea, dar, de fapt, fusese în Paris pentru mai mult de două săptămâni. Oricât de mult îi plăcea acel oraș, când nu era bolnavă, se bucura să revină acasă. Era sigură că o aștepta o grămadă de treabă la birou. Avea un milion de decizii de luat cu privire la liniile vestimentare ale anului viitor. Discutau despre posibilitatea introducerii pe piață a unui nou parfum, și mai avea alte câteva idei pentru linia de cosmetice. Mintea i se învârtea când avionul decolă, și, jumătate de oră mai târziu, adormi și dormi pentru primele cinci ore ale călătoriei.

Când se trezi, îi fu servită cina și se uită la un film, își extinse scaunul într-un pat, se cuibări sub cuvertură și dormi tot restul drumului până la L.A. Comisarul de bord o trezi când erau pe cale să aterizeze.

— Doamnă O'Neill?

Îi atinse ușor umărul, și, când ea auzi vocea bărbătească franțuzească, crezu pentru o secundă că era înapoi în spital, alături de Jean-Charles. Apoi văzu unde era. El o rugă să-și așeze scaunul în poziție verticală, iar ea văzu pe geam că se apropiau de aeroportul din L.A.

Merse la baie, se spălă pe dinți și pe față, se pieptănă și se întoarse la locul ei la timp înainte de aterizare. Imediat ce ajunseră la poartă, fu printre primele persoane care coborâră din avion, cărându-și geanta cea grea. Un agent de la serviciile VIP i-o luă din mână imediat ce păși jos din avion. Trecu repede pe la oficiul de imigrare, fără să aibă nimic de declarat. Puținele lucruri pe care le cumpărase merseseră cu Jade acasă sau fuseseră trimise direct la L.A. Ura să piardă timpul la vamă, așa că rareori aducea ceva cu ea.

Când trecu de biroul vamal, o văzu pe Jade așteptând-o. Șoferul lui Timmie era afară. Jade luă de la agent geanta grea de aligator și o conduse prin aeroport, explicându-i că ar fi venit și David, dar avea prea mult de muncă.

— N-am nevoie de voi doi ca să ajung acasă, zise Timmie și-i zâmbi după ce o îmbrățișă.

— Cum te simți?

Jade observase că arăta puțin mai slabă și foarte palidă. Brusc, pielea ei albă părea aproape translucidă, în contrast cu părul roșu.

— Sunt chiar OK, răspunse Timmie, surprinsă de cât de bine se simțea și cât de trează era, după lunga călătorie.

Dar dormise o bună parte din drum. Mereu făcea așa.

— Mi-a părut atât de rău că te-ai îmbolnăvit. Chiar am vrut să mă întorc.

— Nu era nevoie. A fost în regulă. Am avut un medic foarte bun, și au avut toți mare grijă de mine, acolo, la American Hospital. După șocul inițial, a fost un moment de respiro bine-venit, deși nu chiar ce avusesem în minte.

Părea în apele ei acum, în timp ce înainta cu pași mari prin aeroport cu asistenta lângă ea.

— Ce curajoasă ești! spuse Jade cu admirație. M-aș fi panicat complet să mă îmbolnăvesc într-o țară străină. Parcă am doi ani când mă îmbolnăvesc, spuse Jade, părând ușor jenată când Timmie râse.

Se bucura s-o vadă iar pe Jade revenind în mediul și la rutina ei. De fapt, avea să-i fie bine să doarmă iar în patul ei din Bel Air, în ciuda luxului de la Piaza Athenee. Aici era acasă, și era minunat să fie înapoi.

— Eu parcă am avut vreo cinci, mărturisi Timmie. Nu cred că-i place nimănui să se îmbolnăvească departe de casă. Cu toate astea, a mers bine. Doctorul a fost minunat. M-a ținut de mână, adăugă ea zâmbind.

— Pe mine ar fi trebuit să mă sedeze zi de zi, spuse Jade, în timp ce se târau pe autostrada aglomerată.

Traficul era aglomerat, dar asta nu reprezenta deloc o surpriză.

— Așa, deci ce-ai planificat? întrebă Timmie, iar Jade îi spuse despre întâlnirile pe care le programase pentru săptămâna viitoare.

Încerca s-o ia ușor, având în vedere că Timmie fusese bolnavă. După standardele obișnuite, și pentru muritorii de rând, programul pe care-l planificase ar fi părut exagerat. Pentru Timmie, era o nimica toată, cam ca de obicei. Când era în formă, avea energia a zece oameni, și spera să reajungă curând acolo. Pentru ea, după fusul orar parizian, era trecut de miezul nopții. Avea să-i ia câteva zile să treacă peste distanță, operație și călătorie. Dar se simțea surprinzător de bine. Plănuia să își petreacă la birou ziua următoare și să meargă în weekend în Malibu, destul de probabil cu un teanc de hârtogăraie după ea.

Sporovăiră tot restul drumului. În ultimul moment, Timmie se hotărî să se oprească mai întâi la birou și abia apoi să meargă acasă. Nu o aștepta nimeni acolo, și dorea să arunce o privire la biroul ei, să vadă cam ce o aștepta acolo.

— Ești sigură că e în regulă? întrebă Jade îngrijorată. N-ar trebui să te odihnești?

Dar era vorba despre Timmie aici. Nu despre vreun om obișnuit, care să vrea să meargă acasă, să facă un duș, să despacheteze și să se culce la loc. Energica Timmie O'Neill, care o lăsase mai ușor preț de zece zile, era pe cale să se pună zdravăn pe treabă. Jade intuit asta, în timp ce Timmie râse și insistă că era bine. Așa arăta, și era în mod evident binedispusă.

Complexul de birouri care găzduia sediul principal Timmie O, era în cartierul modei din centrul Los Angelesului și includea cinci clădiri și un depozit, unde verificau importurile înainte să trimită afară. Mai erau depozite la câteva blocuri distanță, o fabrică în New Jersey și fabrici de textile în străinătate pe care le cumpăraseră cu câțiva ani în urmă, majoritatea în Malaysia și Taiwan. Era în negocieri să cumpere încă o uzină în India. Și, când ajunseră în fața clădirii în care se aflau birourile, Timmie privi radiind în jurul ei.

Bine ai venit acasă, își spuse încet Timmie, fericită să revină la viața ei obișnuită.

Aici se simțea puternică și la locul ei. Știa mereu ce avea de făcut, ținea sub control toate detaliile legate de imperiul ei și îi făcea plăcere să

fie la conducere. În ultimii doisprezece ani, înlocuise totul în viața ei, și știa, fără îndoială, că acesta era lucrul la care se pricepea cel mai bine. Era reconfortant să știe că se descurca de minune în ceea ce făcea. Nu se îngrozea niciodată de ceea ce presupune conducerea vastului conglomerat de linii, mărci și companii, de fapt o făcea să se simtă în siguranță. Restul vieții sale era cel care-i provoca mereu durere. Dar munca, niciodată. Chiar de la început, Timmie se descoperise pe sine, capacitățile și imensul ei talent... prin muncă. În ultimii ani, latura personală a vieții sale avusese mereu lipsuri și fusese mereu o sursă de durere. Nu-și mai îngăduia să se gândească la ea. Atâta timp cât rămânea concentrată pe muncă, era bine. Jade aproape că o putea vedea revenind la viață când intră pe ușă, ca o floare care fusese udată. Părea să crească în timp ce luă liftul către al treilea etaj. Nu o așteptau oficial, dar fuseseră avertizați. David le spusese că probabil o să se oprească în drum spre casă și, ca de obicei, avusese dreptate.

O clipă mai târziu, Timmie intră în birou cu un rânjet larg.

— Ți-a fost dor de mine? întrebă ea în timp ce îl îmbrățișa cu căldură, iar el îi răspunse tot cu un zâmbet larg.

Asemenea lui Jade, fusese îngrijorat pentru ea. Dar îi urmaseră ordinele și rămăseseră să se ocupe de ședințele din New York.

— Sigur că da, răspunse el, apropiindu-se. Asta este ultima dată când te mai lăsăm undeva. Ne-ai îngrijorat teribil.

— N-a fost mare lucru, spuse ea, încheind subiectul, și dintr-odată Parisul părea la ani-lumină distanță, la fel ca operația și ca Jean-Charles Vernier.

Nici măcar nu-i zburase gândul la el, deși îl văzuse constant timp de nouă zile. Acum totul trecuse. Era înapoi în regatul magic al lui Timmie O., pe care-l conducea atât de bine și pentru care trăia. Redevenise persoana pe care o cunoscuse el în primă fază, cu un stil de viață pe care el nu-l aproba și care trăia doar pentru munca ei, fiind dispusă să sacrifice totul pentru ea, inclusiv propria sănătate. Asta era ea.

— Nu mă lua așa, o certă David. Apendicita este mare lucru. Puteai să mori.

— N-ai tu norocul acesta, îl tachină ea. Sunt prea rea să fac așa ceva. Așadar, ce arde? Nu mi-am văzut biroul. Avertizează-mă, înainte să fac infarct când intru.

— De fapt, nu mare lucru, o asigură el. Am rezolvat o grămadă de probleme arzătoare azi, dar și alea mai degrabă mărunte. Avem o problemă la fabrica din Taiwan, ți-am dat un raport despre asta, și ar trebui să îl ai pe e-mail, dar nici aia nu e mare lucru. Cred că am rezolvat-o. Poți să citești în

seara asta. Toate materialele comandate din Beijing au sosit, precum și tricotatele din Italia. Sunt deja în New Jersey. De fapt, chiar nu mă pot gândi la un lucru pentru care să-ți fad griji, deși știi că vei găsi tu ceva, zise el, fericit s-o revadă. Îi era ca o soră mai mare, un soi de mentor și persoana pe care o admira cel mai mult din întreaga lume.

Admira tot ce făcea și ce făcuse în ultimii șase ani, de când îl descoperise și-l luase sub aripa ei. Îl învățase tot ce știa despre afacere. Era o perfecționistă, meticuloasă cu fiecare detaliu, își băga nasul peste tot, era un geniu în marketing, își cunoștea piețele-țintă și avea un talent la design care pur și simplu nu pălea și nici nu avea s-o facă. Nu era de mirare că era cea mai importantă femeie din industria modei. Munca era cea care conta cu adevărat pentru ea. Lumea lui Timmie O. era acum copilul ei, iar ea îl îngrijea, îl iubea, îl oblojea, îl certa, îl proteja și îl ținea aproape de inima ei.

— Mă întorc într-un minut, spuse Timmie și ieși din biroul lui David, îndreptându-se spre al ei.

Jade o aștepta acolo, cu o ceașcă de ceai și cu mesajele și hârtogăria în teancuri ordonate. Erau dosare, broșuri, faxuri, cutii cu mostre și o mie de alte lucruri pe biroul ei. Se așează și începu să le sorteze, ca pe unul dintre puzzle-urile chinezești care o pasionau. La ora șapte seara, încă mai era acolo, cu Jade lângă ea. Aruncase un ochi pe o bună parte dintre hârtii, și mai era un teanc imens pe care plănuia să îl ia cu ea acasă pentru a le citi în acea noapte. Timmie nu păruse niciodată mai fericită. Se simțea din nou în elementul ei. Munca era sportul ei favorit, iar ea era de talie olimpică.

O oră mai târziu, Timmie era tot la birou, alături de cei doi asistenți.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, zise Jade prudentă, la scurt timp după ora opt.

Nu o deranja să lucreze până târziu, și făcea asta aproape tot timpul, exceptând cine știe ce ocazie specială, cum ar fi vreo întâlnire importantă, când Timmie o lăsa să plece. Dar Timmie pierdea aproape întotdeauna noțiunea timpului când se afla la birou. Se uită atunci în sus la Jade, revenind parcă încet pe pământ, în clipa când asistenta îi vorbi:

— Pentru tine e aproape cinci dimineața. Poate ar trebui să mergi acasă.

La urma urmelor, suferise o intervenție chirurgicală, iar Jade era îngrijorată. Timmie se purta de parcă deja uitase, ceea ce se și întâmplase pe parcursul ultimelor ore.

— Da... sigur..., spuse ea, trăgând distrasă ceva dintr-un catalog cu mostre de materiale care-i atrăsese atenția. Am dormit în avion.

— Probabil ești trează de aproape douăzeci și patru de ore. Trebuie să mergi acasă și să te odihnești.

Jade se purta deseori matern cu ea, în loc să fie invers, ceea ce o mișca pe Timmie.

— Știu... știu... termin într-un minut. Vreau doar să mă mai uit într-un dosar.

Era ca un copil care nu voia să renunțe la joacă și să se lase târâtă la cină sau în pat, sau la baie. Munca ei crea dependență, și mereu fusese așa. Odată ce începea, nu se mai putea opri. Dar, la opt și jumătate puse în sfârșit ultimul dosar în teanc, le luă pe toate în brațe și ieși din clădire urmată de Jade. Șoferul lui Timmie încă o aștepta, stătea acolo de cinci ore. Era obișnuit cu asta, o însoțea adeseori, deși era extrem de independentă și de regulă conducea singură. Dar pentru drumuri la aeroport, petreceri mari și evenimente mondene importante, folosea de obicei un șofer.

Se opriră întâi să o lase pe Jade, deși ea se oferise să rămână alături de Timmie. La nouă și un sfert, Timmie era acasă, în locuința sa din Bel Air. Șoferul îi duse geanta sus, după ce ea dezactivă sistemul de alarmă. Aprinse luminile și privi în jur. Se simțea de parcă fusese plecată foarte multă vreme, iar casa îi părea mai drăguță decât și-o amintea. Sufrageria ei era vopsită în bej, deschisă și aerisită, cu picturi moderne frapante pe pereți. Avea un de Kooning, un Pollock și un Oliveira. Avea una dintre sculpturile cinetice timpurii ale lui Calder și una de Louise Bourgeois, în colț. Camera era simplă, elegantă și foarte liniștitoare. Dormitorul ei era vopsit în alb, iar bucătăria, în galben și albastru.

Cumpărase casa când o părăsise Derek. Voise să lase trecutul în urmă și în bună măsură chiar reușise. Pe raft era o fotografie a fiului ei, și niciodată nu oferea detalii oamenilor care veneau în casă și nu o cunoșteau bine. Rareori întreba cineva de ea. Asistenții ei știau că nu era cazul să întrebe, iar bărbații care intrau și ieșeau din viața ei erau prea puțin interesați de fotografia unui copil de patru ani. Erau mai interesați de piscina ovală, de cadă și de saună. Avea o sală întreagă de gimnastică aranjată într-un dormitor de la etaj, dar o folosea rareori. Își făcea mișcarea zilnică plimbându-se pe plajă în Malibu și căutând scoici. Sala de gimnastică i se păruse mereu prea sterilă, dar alții o foloseau. De exemplu Zack, ori de câte ori stătea cu ea. Și avea și o terasă mare în afara bucătăriei, unde îi plăcea să servească micul dejun. Pentru ea, era casa perfectă. Avea un birou, o sufragerie, un dormitor pentru oaspeți, un sistem de sunet fabulos și dulapuri imense. Merse către bucătărie, deschise frigiderul și se uită îndelung în el. Menajera făcuse aprovizionarea când o sunase Jade. Timmie își dădu seama că era prea obosită să mai mănânce,

închise ușa și-și turnă un pahar cu apă. Făcu un duș, își puse cămașa de noapte, merse în pat și stătu întinsă, trează. Era opt dimineața în Paris, timpul pentru micul dejun. Și, pentru prima dată de când plecase, se gândi la Jean-Charles și se întrebă ce făcea, dacă-i plăcuse ceasul sau dacă avea să-l schimbe pe altceva.

Rămase trează ore întregi, apoi începu să parcurgă dosarele și rapoartele pe care le adusese acasă de la birou. La Paris era ora prânzului în momentul în care ea adormi. Terminase munca. Era ora trei dimineața în L.A., iar patul ei părea dintr-odată enorm. Părea să fi crescut cât timp fusese plecată, în vreme ce stătea lungită în el, uitându-se fix în tavan, întrebându-se de ce plecase Zack la San Francisco în ziua în care revenise ea. Se întrebă dacă era chiar o coincidență sau dacă o făcuse intenționat, încă furios că nu-l luase în Europa. În final, decise că nu conta și se lăsă furată de somn, cu mintea golită de gânduri și cu părul ei roșu împrăștiat pe pernă ca un evantai. Ochii i se închiseră, și ultimul gând care-i rătăci prin cap fu legat de Jean-Charles Vernier. Și, pentru o fracțiune de secundă, îi putu simți mâna într-a ei. Era o senzație caldă, confortabilă să și-l imagineze lângă ea în cameră, chiar și aici, înapoi în L.A. Se întrebă dacă avea să-l revadă vreodată. Părea puțin probabil, acum că era înapoi acasă, în lumea ei.

capitolul 6

În ciuda faptului că adormise târziu noaptea trecută, Timmie se trezi devreme. Își făcu pâine prăjită, mănăcă jumătate de iaurt și bău o ceașcă de ceai înainte să facă un duș, să se îmbrace și să fie luată de șoferul ei pentru a o duce la birou. Fusese iritată când Jean-Charles îi spusese că nu avea voie să conducă o lună după operație. Dar se descurca cum putea și folosisese timpul în care așteptase șoferul pentru a da telefoane la New York și a citi restul de corespondență. Ducea înapoi la birou toate dosarele, cu un teanc de notițe pentru Jade. I le dădu când intră, în timp ce David se uită uimit la ea.

— Le-ai terminat? Pe toate?

Ea aprobă și rânji, în timp ce el scutura din cap.

— Cum de nu sunt surprins? Ai dormit vreun pic noaptea trecută?

— Puțin, spuse ea, în timp ce arunca o privire spre calculatorul lui.

Dormise patru ore, ceea ce era de ajuns pentru ea. Rareori dormea mai mult de cinci, și era în stare de funcționare și după trei. Era ca o

centrală electrică umană și nu părea să rămână vreodată fără energie, deși vineri după-amiază o prinsese din urmă oboseala de la diferența de fus orar, iar la ora patru era cât pe ce să adoarmă la birou. Uitase totul despre operația ei recentă și despre convalescență. Lucra iarăși la viteză maximă, dar pe la ora cinci decise să încheie ziua de muncă. Până la urmă, era sfârșit de săptămână. Nici măcar nu trebuia să-și ia de lucru acasă, căci recuperase aproape tot, iar ce mai rămăsese putea să aștepte până luni. Se temea că ar putea fi nevoie să meargă în Taiwan, să rezolve problemele de acolo.

Cu traficul de pe autostrada Santa Monica, ajunsese acasă la șase și se decise să meargă în acea seară în Malibu. Zack nu o sunase de la San Francisco, și nici ea nu-l căutase. Fusesse prea ocupată și știa că o să dea el un semn când avea să revină în oraș. Puse șoferul să o ducă în Malibu la ora opt, după ce traficul se domolise, îl anunță că avea să-l sune duminică, pentru a o aduce înapoi în Bel Air, dacă nu cumva avea să o aducă Zack. Înainte de ora nouă stătea deja pe terasa ei, privind oceanul și inspirând aerul de mare, în timp ce briza i se strecura prin păr. Adora să fie acolo. Casa era zugrăvită în albastru și alb, cu podele albe și porțelanuri albe austere, chinezești. Avea o măsuță din marmură pentru cafea și mobilă albă supradimensionată. Tavanul era pictat în culoarea cerului. Totul la casa din Malibu reamintea de vară. Era un loc de care se bucurase mereu și unul din puținele unde se putea relaxa.

De abia aștepta să se trezească de dimineață și să facă o plimbare pe plajă. Tocmai se hotărâse că nu o deranja să fie singură acolo, când sună telefonul. Era Zack, aflat în drum spre casă, o zi mai devreme.

— Ești deja la plajă? Părea surprins. N-am crezut că te duci până dimineață. Tocmai trec pe lângă Bakersfield, ar trebui să ajung înapoi în câteva ore. Vrei să vin acolo în seara asta?

Ea ezită, apoi se decise că iar putea face plăcere. În timp ce-l asculta, își dădu seama că nu bar strica să-l vadă, deși se așteptase să-și petreacă noaptea singură.

— Sigur. Hai, de ce nu? spuse ea relaxată.

Era unul dintre lucrurile care-i plăceau cel mai mult la el. Era un companion facil de weekend, și niciodată nu trebuia să se dea peste cap pentru el. Venea și pleca și nu se aștepta ca ea să facă ceva special pentru el, ceea ce era plăcut, mai ales când era obosită sau avusese o săptămână grea. Îi plăcea doar să-i fie în preajmă și să stea la plajă. Uneori nici măcar nu vorbeau ore întregi.

— Ar trebui să ajung cam pe la miezul nopții. Dacă ești obosită, culcă-te și lasă ușa deschisă.

— S-ar putea, spuse ea căscând. Sunt frântă. Am muncit toată ziua și sunt încă setată pe fusul orar de la Paris.

Deși detesta să îi aducă aminte de asta.

— Am să intru singur.

Părea în toane bune.

Avea o baie în toaleta ei de granit alb imaculat, cu vedere la ocean direct din cadă. Își propuse să încerce să-l aștepte, dar lăsă ușa de la bucătărie deschisă, pentru orice eventualitate. Cu mult înainte de miezul nopții, dormea tun în patul cu baldachin. Nu-l auzi când veni, și, ca în multe alte dăți, el se strecură tăcut în pat și adormi lângă ea. Relația lor era mai mult de companie decât de natură sexuală. El reprezenta un trup cald pe care-l avea alături, doar la modul propriu uneori. Când se trezi în dimineața următoare, îl găsi întins lângă ea, cu părul lui lung și blond ciufulit pe pernă, ca al unui copil. Arăta ca un băiat frumos și mare când dormea, iar ea rămase întinsă și-l privi pentru câteva minute, apoi zâmbi. Era un bărbat excepțional de chipeș. Nu era niciodată sigură ce anume simțea pentru el, dar nu conta. Nu era nimic de analizat la relația lor. Acum era aici, și asta era tot ce conta. Nu avea nevoie și nu se aștepta la mai mult de la el.

Se dădu deci jos din pat având grijă să nu-l trezească și merse desculță în bucătărie, apoi pe terasă. Era o minunată zi de octombrie. De fapt, își dădu ea seama cu o tresărire, era Halloween. Briza bătea încet, și era foarte cald pentru sezonul în care se aflau. Abia aștepta să își tragă blugii pe ea și să meargă la plimbare pe plajă. Oceanul era plat și calm, nisipul, neted și imaculat. Părea mai degrabă primăvară decât toamnă.

Își turnă o ceașcă de ceai și pregăti cafea pentru Zack, apoi se așeză să admire soarele de octombrie. Era ora nouă. Se așeză pe un șezlong, și, o oră mai târziu, apărură și Zack, arătând frumos și ciufulit. Când ieși pe terasă în boxeri, arăta mai degrabă ca un star de cinema sau ca un tip dintr-o reclamă Calvin Klein, cu trupul lui splendid.

— Bună, spuse Timmie, surâzându-i din șezlong, îmi pare rău că dormeam când ai ajuns aici. La ce oră ai venit?

El nu schiță vreun gest să o sărute, ci doar rămase pe terasă lângă ea, zâmbind somnoros și întinzându-se leneș cu un căscat. Nu era o persoană foarte ahtiată după mângâieri, dar părea fericit să o vadă, iar ea constată că și ei îi părea bine să-l revadă.

— Nu știu, probabil pe la unu. M-am oprit să iau ceva de mâncare. M-am gândit că ai adormit. Arăți bine, Tim. N-arăți de parcă ai fi fost bolnavă.

Parcă erau doi prieteni sau colegi de cameră care se reîntâlneau după mult timp, ciocnindu-se unul de altul întâmplător pe undeva. Nu era o persoană prea afectuoasă. Erau două ființe complet separate, pe traiectorii paralele, care din când în când se intersectau, dar rareori se atingeau. Dacă n-ar mai fi avut înainte relații de genul acesta, i s-ar fi părut foarte bizar. Zack nu era nici pasional, nici afectuos cu ea. Uneori simțea că erau mai degrabă amici. Era prietenos, dar niciodată cald cu adevărat, însă îi plăcea să-și petreacă timpul cu ea. Și uneori, când aveau amândoi chef, făceau dragoste. Dar Zack nu fusese niciodată înnebunit după sex. Privindu-l, te-ai fi așteptat să fie fabulos în pat, dar nu era. Era foarte frumos, dar niciodată teribil de interesat de oricine altcineva în afară de propria persoană. Se așeză pe șezlongul de lângă ea și închise ochii în soarele dimineții. Nu se aplecă s-o sărute. Nici nu-i trecu prin minte, deși nu o văzuse o lună, dar era bucuros să fie acolo. Era exact cum arăta, un model masculin minunat, cu un trup superb, uneori doar un copil răsfățat, după cum se dovedise când plecase ea în Europa, alteori era chiar distractiv. Era greu de prevăzut cum anume o să fie într-un moment sau altul. Depindea de ce toane avea. În dimineața aceasta părea somnoros și relaxat – și frumos ca întotdeauna. Se întoarse spre ea zâmbind și deschise un ochi în soarele puternic.

— Presupun că n-ai chef să-mi faci micul dejun? întrebă el, apoi se aplecă în sfârșit s-o sărute, o sărutare ușoară, cu buzele strâns lipite.

— Aș putea, spuse ea zâmbindu-i. Mă bucur să te văd. Trecuse o lună de când plecase. Poate ar trebui să-mi gătești tu mie, îl tachină ea.

Dacă depindeau de gătitul lui, știa că ar muri amândoi de foame.

— Mi-a fost dor de tine, spuse el, cu ochii lui mari și albaștri privind în ochii ei verzi. Asemenea declarații erau o raritate. Păcat că te-ai îmbolnăvit. Cum te simți?

Întrebările despre starea ei de sănătate erau la fel de rare. Era într-o formă neobișnuit de bună. Se purta mai degrabă ca un bărbat de douăzeci și cinci de ani decât ca unul de patruzeci și unu. Toate reacțiile sale erau ale unui tânăr. Și își petrecea majoritatea timpului cu oameni cu vârsta pe jumătate cât a lui.

— Sunt bine. Mi-a fost rău o vreme în Paris. Acum sunt bine. Doar obosită după călătorie. Cum a fost la San Francisco?

— Nu foarte interesant. De asta m-am și întors.

Era convinsă că așa stăteau lucrurile. Dacă ar fi fost mai interesant, nu s-ar fi grăbit s-o vadă. Nu-și făcea deloc iluzii cu privire la asta.

— Am primit două reclame săptămâna asta. Importante. La posturi naționale de televiziune.

Părea mulțumit de sine și-i plăcea să vorbească despre asta cu ea. Îi dăduse sfaturi bune legate de carieră.

— Sună bine.

Discutau deseori despre cariera lui și rareori despre a ei. Dar aceasta era alegerea ei, nu a lui. Nu era genul de om cu care să-și poată discuta problemele și nu dorea să o facă. Era doar o companie agreabilă și un om frumos de privit. Ea înțelegea prea bine că plătea un preț mare pentru frumusețea lui. Oamenii care arătau ca el erau rareori grijulii cu femeile lor. Se așteptau ca femeile din cercul apropiat să le poarte de grijă, iar Timmie făcea asta, cât de cât.

— Ce vrei să mănânci? întrebă ea, ridicându-se.

Îi plăcea să-i prepare micul dejun la sfârșit de săptămână. O făcea să se simtă casnică. Rareori se vedeau în cursul săptămânii. Ea era prea ocupată, iar el, cu stilul lui lejer de viață, devenea o piedică, fie când se grăbea dimineata, fie când ajungea acasă noaptea epuizată. Lucrurile mergeau mult mai bine când se întâlneau la plajă, la sfârșit de săptămână.

— Suc de portocale, două ouă ochi moi, șuncă, pâine prăjită, cafea. Ca de obicei.

El se oferea rareori să-i facă micul dejun, dar ei nu-i păsa nici de asta. Era un bucătar groaznic, iar ei i se părea chiar distractiv să gătească pentru el, să petreacă împreună sfârșiturile de săptămână și să se plimbe de mână pe plajă. Era prietenos, la îndemână și cald. Singurele momente când nu-i plăcea compania lui era când se plângea că nu făcea destule pentru el, cum ar fi să-i facă rost de contracte de modelling sau să-l ducă la petreceri. Dar încă nu ajunseseră acolo. Ea abia se întorsese, iar el era pe jumătate adormit.

Dispăru în bucătărie să pregătească micul dejun și, douăzeci de minute mai târziu, reveni cu mâncarea pe tavă.

— Dejunul pe terasă, înălțimea Ta, îl tachină ea, iar el se ridică rânjind și îi luă tava.

Pentru ea era distractiv să aibă pe cine alinta din când în când. Pusese totul pe farfurii albe cu scoici pe ele, cu un șervet de pânză și un șervețel pe tavă. Îi plăcea să facă pe casnica aici, era o parte a ei care ieșea doar rareori la iveală. Și cu siguranță nu în timpul săptămânii.

Cât mâncară, el îi spuse despre niște audiții de modelling și actorie la care mersese și o puse la curent cu bârfele din lumea lui. Ea îi vorbi despre spectacolele de modă organizate în Europa, și de data aceasta el nu mai comentă că nu îl luase și pe el. Îi povesti câteva întâmplări amuzante, culeseră scoici și se plimbară pe malul apei, apoi el alergă în jos de-a lungul țărmului, în timp ce ea mergea la pas lejer. Dar chiar și mersul îi

facea incizia recent vindecată să doară, așa că se așeză pe nisip, în timp ce el continua să alerge în apa puțin adâncă, sub soarele de octombrie. Era superb de privit, iar de la distanță părea un puștan. O ajunsese din urmă la întoarcere. Reveniră acasă și se întinseră iar pe terasă. Ea se simțea obosită după plimbare.

Era o zi ușoară, de leneveală. Moțăiră când și când. Pregătiră prânzul împreună, iar el făcu spre seară fripturi la grătar pentru amândoi. Nu începură vreo discuție serioasă, nu făcură nici o încercare să rezolve problemele lumii. El se uită la sport la televizor, iar ea adormi pe terasă în timp ce citea o carte. În acea seară se uitară la un film împreună și, înainte de ora zece, erau amândoi în pat, dormind tun. El nu avu nici o tentativă de a face dragoste cu ea, dar adormi ținând-o în brațe, ceea ce îi dădea un oarecare sentiment de confort și căldură. Specificul relației lor era tovarășia. Deși, când se treziră dimineață, el se arătă dornic să facă dragoste cu ea, însă ea îi spuse că nu putea încă. Trecuse prea puțin timp de la operație. El nu-i luă asta în nume de rău, glumi și-i spuse să-i pregătească, în schimb, micul dejun, iar ea se conformă. Totul era ușor și confortabil pentru amândoi. Își petrecură ziua pe terasă, deși aerul se mai răcise, iar la ora șase el o duse înapoi în Bel Air. Zack stătu o vreme în sala de sport, apoi făcu o baie, în timp ce ea își verifica e-mailurile de la muncă.

El nu rămase la cină; rareori stătea duminica seara. De obicei avea ceva planificat cu prietenii lui, iar Timmie stătea acasă și muncea, pregătindu-se pentru săptămâna care o aștepta.

— Ce faci săptămâna asta? o întrebă el într-o doară, înainte să plece.

Îi plăcea să știe dacă urma să meargă la vreun eveniment important. Mereu era la vânatoare de invitații la petreceri unde ar putea fi remarcat, dar Timmie mergea rareori. De obicei, lucra până târziu în fiecare noapte. Ratase ilustrul bal al Barbarei Davis cât fusese în Europa și nu acordase mare atenție invitațiilor pe care i le lăsase Jade pe birou. Nu erau nici pe departe la fel de importante pentru Timmie pe cât erau pentru Zack.

— Nu cred că mare lucru, spuse ea, privindu-l cum își punea echipamentul sport înapoi în rucsac. Am să verific. Am mult de lucru, după ce am fost plecată o lună.

El nu înțelesese niciodată pe deplin cam cât de mult avea ea de muncă, nici presiunea la care era supusă zi de zi.

— Păi, să-mi spui dacă e ceva, zise el, iar ea era conștientă că, dacă nu-l includea în invitațiile ei sociale importante, avea să facă iar scandal. Era amiabil atâta timp cât simțea că nu-i lipsea nimic. Ea nu-i făcea mereu pe plac. Când ieșea, mergea neînsoțită la majoritatea evenimentelor. Nu-i plăcea să-și trâmbițeze relațiile. Prefera să le țină departe de ochii lumii,

ceea ce lui Zack nu-i convenise niciodată. Nu prea reușise s-o convingă să iasă în lume și-i spunea mereu că muncește prea mult, ceea ce ea admitea fără ezitare că era corect, dar nu intenționa să schimbe acest lucru. Și clar nu pentru Zack.

Era o companie plăcută la plajă, dar altceva nu prea oferea. Limitele relației lor îi erau cu atât mai evidente acum, după o lună de separare. Fu din nou surprinsă de cât de înșelătoare erau aparențele. Oricine se uita la el ar fi presupus că era fabulos în pat. De fapt, era plictisitor și egoist. Nu stârnea nici un foc, ci doar câteva scânteii. Dar era ceva la felul în care arăta care o captiva. Principalul lui atu era frumusețea fizică. Mai presus de toate, era superb de privit.

— Am să te sun, promise Zack, dându-i încă un pupic pe gură în timp ce se pregătea să plece duminică seara. Mulțumesc pentru weekendul ăsta frumos.

Și chiar așa fusese. Frumos și liniștitor, deși se simți goală pe dinăuntru când el plecă.

Nu fusese mofturos și nu se certaseră. Și îi plăcuse să doarmă lângă el, aproape de fiecare dată îi făcea plăcere. O păstra caldă, trup și suflet. Era uimitor cât de mult contau lucrurile de genul acesta când rămânea singură. Sexul devenise pentru ea mai puțin important decât îmbrățișările, contactul uman. Dacă nu și-ar fi petrecut weekendurile alături de Zack, ar fi tânjit după căldură umană. Nu mai era nimeni altcineva în viața ei cu care să doarmă sau pe care să-l atingă. Uneori se gândea că și-ar vinde sufletul pentru o îmbrățișare. În ultimii ani, singurătatea devenise un element semnificativ în viața ei. Iar Zack era un antidot pentru asta.

Ușa se închise ușor în urma lui, și-l auzi demarând mașina lui uzată, un Porsche vechi de zece ani, în timp ce ea urca în biroul ei. Două nopți cu el fuseseră de ajuns. Constată că se simțea mai deconectată de el decât înainte de plecare. Până la urmă, relațiile ca a lor mureau de moarte bună.

Răspundea unor e-mailuri, când o sună Jade, mai târziu în acea seară.

— Cum a fost în weekend? întrebă ea calm.

Voia să se asigure că Timmie se simțea bine. Suna deseori duminica seara.

— A fost chiar plăcut, de fapt, răspunse Timmie. Relaxant și lejer. Am mers la plajă, și a venit și Zack.

— Și cum a fost? Mai era supărat din cauza plecării tale în Europa?

— N-am vorbit despre asta. Cred că i-a trecut, deși aș zice că s-a dus la San Francisco doar ca să nu fie aici când mă întorc, ba ieșit. A venit vineri noaptea.

Jade nu zise nimic, deși îi spusese în alte ocazii dar și-ar fi dorit ca Timmie să vrea mai mult de atât. Merita mult mai mult. Discutaseră pe tema asta de o sută de ori. Timmie spusese, și credea cu adevărat, că femeile ca ea „nu se vindeau” pe piața curentă. Bărbații potriviți voiau femei mai tinere. Cei buni erau căsătoriți. Și nici măcar ăia mai puțin buni nu erau ușor de găsit, la vârsta ei. Pe vremurile astea, până și Jade găsea cu greu bărbați interesați cu care să-și dea întâlnire. Încă mai amenința că avea să își caute online un partener, în ciuda avertismentelor lui Timmie de a fi prudentă. Dar pentru cineva ca Timmie era mult mai greu. Nu prea putea să-și pună poza pe un site de matrimoniale. Âr fi ajuns imediat în tabloide. Așa că se mulțumea cu Zack.

— Am avut o întâlnire aseară, mărturisi Jade oftând, iar Timmie zâmbi.

După ce își părăsise iubitul însurat, avusese o mulțime de întâlniri care nu merseseră, dar măcar încercase. Timmie trebuia să-i recunoască meritul măcar pentru asta.

— Cum a fost? întrebă Timmie cu interes.

Îi erau cu adevărat dragi asistenții ei.

— Nașpa. Ca întotdeauna. S-a comportat de parcă n-ar fi terminat vreodată colegiul. M-a dus într-un bar sportiv, s-a dat la chelneriță, s-a îmbătat, și am luat un taxi spre casă fără să-mi iau rămas-bun. David o să mă ajute săptămâna asta să fac chestia cu matrimonialele pe internet. N-are cum să fie mai rău de-atât.

— Ah, ba da, ar putea, spuse Timmie, râzând. Într-una din zile, bărbatul potrivit va apărea, și te vei trezi măritată și locuind în Des Moines, cu șase copii.

— M-aș mulțumi cu L.A. și cu doi copii, ba chiar și cu unul, spuse ea trist, apoi îi păru rău că adusese vorba despre asta.

Uneori uita de Mark. Timmie nu vorbea niciodată despre el, dar Jade venise să muncească pentru ea imediat după moartea lui. Fusesse o perioadă crâncenă în viața lui Timmie, iar faptul că Derek o părăsise șase luni mai târziu îi intensificase durerea. Jade își reamintea prea bine acele zile și agonia din ochii lui Timmie. Era încă acolo uneori, ceea ce o împiedica pe Jade să comenteze despre Zack. Știa la fel de bine ca oricine altcineva că în viață faci ce trebuie ca să te descurci. Nu-i plăcea de el ca partener pentru Timmie, dar știa de ce aceasta întreținea relația. În cei doisprezece ani petrecuți alături de Timmie, văzuse câțiva de-alde Zack.

— Așa o să fie, o asigură Timmie.

Era mereu încurajatoare și fusese plină de compasiune când Jade se despărțise de bărbatul ei însurat. Jade avusese inima frântă pentru aproape un an și fusese nefericită cu mult timp înainte.

Era greu de crezut, chiar și acum, că Jade stătuse cu el timp de zece ani. El continuase să-i promită până în ultimul moment că avea să-și părăsească soția. Dar mereu apărea vreun obstacol sau o problemă, un motiv pentru care nu putea să se mute. Copii bolnavi, maică-sa pe moarte, problemele de sănătate și psihiatrice ale soției, grijile financiare, o afacere care se prăbușea, un copil cu diabet juvenil care nu ar putea suporta șocul plecării sale, depresia soției. O ținuse așa un an, până când Jade cedase, în cele din urmă. Timmie știa de la David că el tot o mai suna, dar Jade nu voia să-i răspundă. Fusese ca un drog pentru ea, dar reușise în final să lase în urmă relația cu el. Își irosise zece ani din viață și se temea acum că pierduse șansa de a avea copii. Nu era încă prea târziu, dar nici nu mai era prea mult timp, iar lui Timmie îi părea rău pentru ea. Jade nu-și putea permite să se joace cu bărbați ca Zack, avea nevoie de cineva real, care să vrea să se căsătorească și să aibă copii.

— Când te-aștepți mai puțin, bărbatul potrivit va apărea. Vei vedea.

— Da, sigur, spuse Jade cinic, apoi schimbă subiectul și aduse în discuție întâlnirile pe care le aveau programate săptămâna viitoare.

Timmie revenea la ritmul obișnuit și se simțea în stare de asta după un sfârșit de săptămână liniștit. Săptămâna ei de convalescență în Paris era istorie. Se simțea bine din nou și peste weekend prinsese ceva culoare în obraji.

Își urară reciproc noapte bună și închiseră, iar Timmie se gândi la Zack când merse în pat în noaptea aceea. Patul i se părea mereu gol duminică seara, dar până luna se reobișnuia cu el. Era o rutină familiară pentru ea.

Iar luni dimineața era în picioare și lucra în ritmul ei nebunesc. Avea un milion de telefoane, o mie de programări, interviuri, tot felul de întâlniri. Se văzu cu designerii, rezolvă nesfârșitele probleme cu linia de producție, evită o serie de situații de criză, reuși să rezolve problema de la fabrică fără să meargă în Taiwan și, până la mijlocul săptămânii, era greu de crezut că suferise recent o intervenție chirurgicală sau că fusese vreodată bolnavă. Arăta mai bine ca niciodată și funcționa, ca de obicei, cu doar câteva ore de somn. Zack o sunase marți și anunțase că intenționa să treacă pe la ea în seara aceea, dar ea ajunsese acasă abia la miezul nopții și, când îl sunase, el dormea tun. Se gândea să-l sune joi, când Jade îi înmână corespondența și observă o scrisoare cu timbre franțuzești pe plic. Observă că era de la Jean-Charles Vernier. Nu știa de ce, dar așteptă până când Jade

ieși din birou ca s-o deschidă. Mereu își deschidea singură corespondența personală. Rămase un minut privind fix plicul, îl rupse și fu surprinsă de hârtia de scris pe care o folosise. Se așteptase să găsească o scrisoare cu antetul lui profesional, dar, în loc de asta, văzu o carte poștală, cu apusul peste întinderea oceanului. Când întoarse vederea pe partea cealaltă, văzu că fotografia fusese făcută în Normandia. Citi mesajul scurt de pe ea. Folosise o formulă de salut formală, ceea ce o surprinse. Totul la scrisoare era surprinzător, și nu știa ce să creadă.

Era plină de curtoazie și succintă, dar totodată părea un soi de mesaj într-o sticlă care-i fusese trimis de la Paris sau cine știe de unde și care îi dădea senzația că i-ar fi survenit accidental. Se simți ciudat când o citi, gândindu-se la el. Scrisese cu caligrafia lui precisă, îngrijită.

Stimată doamnă O'Neill,

Am fost realmente surprins de cadoul dumneavoastră extravagant. Este un dar minunat, deși nu îl merit deloc. Mă bucur foarte mult că operația dumneavoastră a decurs bine și sper că aveți parte de o convalescență fără probleme. Mă voi gândi la dumneavoastră când voi purta ceasul, pe care în mod sigur nu îl merit, dar de care totuși mă voi bucura. Sper că sunteți bine.

Cu devotament, al dumneavoastră,

Jean-Charles Vernier

Părea atât de protocolar, însă ea era mulțumită că-i plăcuse ceasul. Nu-și dădea seama dacă formalitatea era pur și simplu o chestie de limbaj sau intenționată. Scrisoarea era mult mai rigidă decât multe dintre conversațiile pe care le avuseseră, când el ședea în camera ei de spital sau când trecea pe la ea după dineuri. Își aminti ce-i spusese despre căsătoria lui. Insistența cu care afirmase că întotdeauna lucrul corect era să te resemnezi cu „neînțelegerile” și dezamăgirile. Voise să polemizeze cu el pe tema asta, dar nu își permisese. Nu-l cunoștea suficient de bine. Dar îl știa mai bine de-atât. Îi spusese toată povestea vieții ei, despre Mark, despre Derek și despre anii sfâșietori în orfelinat, din copilărie. Nu că s-ar fi așteptat ca el să facă referire la asta în scrisoare. Dar cartea aceasta poștală era oarecum diferită. Îi venea să citească printre rânduri, să ghicească la ce se gândise când o scrisese. Era ea oare doar o americană bogată, care se îmbolnăvisese și suferise o intervenție chirurgicală la Paris și care-i dăduse un cadou scump ce nu însemna mare lucru pentru el? Sau mărturisirile făcuseră diferența? Se simți prost fiindcă se gândise la asta și pentru că era dezamăgită că tonul scrisorii nu era mai cald.

La ce se așteptase? Își reaminti că n-avea nici un drept să se aștepte la nimic din partea lui. Fusese medicul ei și, în plus, era căsătorit. Se

întrebă dintr-odată dacă-i dăduse ceasul ca să-l curteze sau ca să-i mulțumească. Nu mai avea încredere în sine sau în sentimentele ei pentru el. Poate motivele ei nu fuseseră atât de pure pe cât intenționase. Dar, dacă era așa, știa că își făcea speranțe deșarte. Jean-Charles Vernier nu avea nici un interes amoros față de ea. Măcar asta îi era clar. Dar așteptase sau dorise așa ceva din partea lui? Devenea tot mai nesigură pe măsură ce își punea întrebări în sinea ei. Jean-Charles era arătos, îngrijit, elegant, inteligent și căsătorit, ba mai avea și trei copii, într-o țară în care oamenii rareori divorțau, iar el chiar susținuse că nu credea în despărțiri. Poate o ținuse de mână înainte de operație și în timpul ei și-i ascultase povestea și tristețile vieții, dar, la urma urmelor, era un medic francez însurat, care-i trimisese o carte poștală de mulțumire pe un ton formal, cu un apus de soare pe ea. Nu însemna nimic și nici nu trebuia să însemne ceva.

Îi fusese pacientă și nimic mai mult. Doar că i se păruseră profunde și neobișnuite confidențele făcute. Dar, chiar și așa, Jean-Charles nu-și pierduse capul. Își spuse în sinea ei că el trimisese scrisoarea în semn de mulțumire, atâta tot. N-avea habar de ce, dar voia să-i răspundă. Așeză cartea poștală pe biroul ei și se uită fix la ea, de parcă aceasta avea să-i spună ceva ce Jean-Charles n-ar fi îndrăznit. Exagera, își dădu ea seama. Era doar un mesaj de mulțumire. Atât. Era stânjenitor să constate că i se aprinseseră călcâiele după medicul francez, dacă într-adevăr așa stăteau lucrurile. Nu recunoscuse asta față de sine însăși atunci când el venise s-o viziteze zilnic și petrecuse ceasuri întregi vorbindu-i. Dar era dintr-odată conștientă de faptul că pentru ea fusese mai mult decât atât, și n-ar fi trebuit să fie. Nu se întâmplase absolut nimic. O fantezie. O înamorare de fetișcană. Iar el îi mulțumise în mod corect pentru cadou. Singurul lucru care i se părea bizar era cartea poștală pe care o folosisese. Un apus peste ocean, de parcă o ademenea, ceea ce știa că era doar în imaginația ei. Asta trebuia să fie explicația. Pur și simplu își dorea să se întâmple asta.

Nu, nu avea să-i scrie, nici nu se cuvenea. Ar fi fost un gest jenant și nelalocul lui să-i răspundă, iar el probabil ar fi crezut-o nebună. Ea îi oferise ceasul, el îi mulțumise. Cartea poștală era drăguță. Și ce dacă? Nu însemna nimic. Nu era un mesaj ascuns în ea. Era un mesaj politicos de mulțumire, din partea unui medic francez care avusese grijă de ea în Paris. Citi cartea poștală pentru ultima dată, nu întrezări nimic printre rânduri și înțelese că nici nu trebuia să caute ceva. Apoi, aruncând o ultimă privire la apusul din fotografie, își spuse că reacționa ridicol și o aruncă la coșul de gunoi. I se mulțumise politicos. Orice ar fi simțit pentru el, chiar și fără să fi știut, se vindecase la fel de bine ca operația. Aproape râse de cât de naivă fusese și speră că el nu se gândise că flirta cu el. Și dacă flirtase? Cât de

stupid ar fi asta? Foarte, își dădu ea seama. Jade intră în birou și-i văzu expresia confuză.

— S-a întâmplat ceva?

O cunoștea bine.

— Nu, deloc, insistă Timmie, încercând să fie convingătoare atât pentru asistentă, cât și pentru ea.

— Ți-a sosit următoarea programare. Oamenii de la marketing cu care l-ai rugat pe David să te pună în legătură. Au ajuns cu cinci minute mai devreme. Vrei să le spun să aștepte sau ești gata să-i vezi?

Timmie ezită, rezistând unui impuls copleșitor de a pescui cartea poștală cu apusul pe ea din coșul de gunoi. Se comporta ridicol și era conștientă de asta. Nu-și putea permite să se gândească la el, și nu intenționa s-o facă. Dar, pentru o clipă nebunească, simți că i se strânge inima de cât de dor îi era de el și de clipele petrecute împreună, stând de vorbă. Era nebunesc. Lăsa cartea poștală în coșul de gunoi și se uită țintă la Jade, cu o mină serioasă, încercând să se concentreze asupra a ceea ce spunea.

— Trimite-i înăuntru, îi zise Timmie, iar Jade se răsuci pe călcâie și ieși.

Timmie se gândi din nou la mesajul pe care i-l scrisese Jean-Charles. Era doar un semn de mulțumire, de la un medic francez. Asta-i tot ce fusese sau tot ce-ar fi putut fi. Și, mai presus de toate, era absolut sigură că nu însemna nimic, nici pentru el, nici pentru ea.

capitolul 7

Timmie petrecu următoarele două weekenduri cu Zack și se simți surprinzător de bine. Merse la un târg de artă și la avanpremiera unui film pentru care cumpărase ea bilete și unde Zack fu fotografiat alături de ea, fapt ce îl bucura de fiecare dată. Luă parte la deschiderea unui restaurant, petrecură ceva timp la plajă și o dată în fiecare weekend făcură dragoste, ceea ce era mult pentru ei. Duminică noaptea, ca întotdeauna, reveniră la viețile lor obișnuite. Se putea descurca singură cu toate celelalte aspecte ale vieții de zi cu zi. Îi avea pe Jade și pe David să o susțină în treburile legate de afacere, plus o mulțime de directori de departamente, consultanți manageriali, consilieri și avocați. Tot ce-i trebuia de la Zack era exact ce îi oferea acesta, un trup cald în patul ei la sfârșit de săptămână, cineva cu care să împartă floricelele de porumb la film și un prieten care s-

o facă să râdă. Nu avea pretenții mari de la el, din punctul lui Jade de vedere. O iubea și-o admira profund pe Timmie și detesta s-o vadă că se mulțumea cu puținul pe care-l oferea Zack. Îl considera egoist, oportunist și răsfățat. Jade își ținea gura față de Timmie, dar era foarte directă cu David ori de câte ori apărea acest subiect de discuție.

— Mă înnebunește, spuse Jade cu sinceritate într-o după-amiază, în timp ce mâncau amândoi delicatese luate la pachet în biroul lui David, pe la ora trei.

Nu avuseseră nici cinci minute de răgaz înainte de asta. Timmie ieșise în sfârșit din clădire, să se întâlnească cu avocații și directorii lor financiari în centrul orașului, pentru a discuta despre niște schimbări care trebuiau făcute în fondul lor de pensii.

— Detest faptul că se mulțumește cu un tip ca Zack, spuse Jade cu gura plină de sendvișul cu salată de ou, în timp ce David și-l devora pe al lui, cu pastramă și pâine de seară. Era mort de foame, dar nu avusese nici un minut să se oprească să mănânce. Timmie îi dăduse întruna câte ceva de făcut, dar asta iubea cel mai mult la munca sa. Știa că învăța lucruri noi și primea șanse pe care nu le-ar fi avut niciodată altfel, chiar dacă trebuia să funcționeze cu două sute de kilometri pe oră în majoritatea timpului, ca să țină pasul cu Timmie, care mergea de două ori mai repede.

— Tipul e un mare ticălos, o nulitate, continuă Jade lista nesfârșită de plângeri la adresa lui Zack.

— Haide, Jadie! Nu fi atât de dură cu el. Nu-i un om rău, doar că nu e vreun geniu. Uite, e actor și model, o față drăguță și un corp minunat. De asta îl place. La ce te așteptai?

— Aș vrea s-o văd cu un bărbat cu creier și inimă – și poate și cu ouă. Are nevoie de un bărbat *mensh*, iar el nu e.

David surâse la auzul expresiei idiș. Deși Jade era de origine asiatică, prinsese multe expresii evreiești când lucrase pe Seventh Avenue, în New York, unde o cunoscuse Timmie când o angajase. Îi plăcea să spună că se ocupau cu afaceri *schmatta*, comerțul cu cârpe. David spunea mereu că Jade știa mai mult idiș decât bunica lui, care crescuse în Pasadena și se măritase cu un cleric. Dar știa ce voia să spună Jade prin *mensh*. Își dorea ca Timmie să fie cu un bărbat care să aibă coloană vertebrală, suflet, integritate și inițiativă. Zack nu se potrivea profilului, dar David se gândea că era inofensiv, iar Timmie nu își făcea iluzii legate de el. David și Jade căzuseră de acord că Zack își vedea propriul interes. Voia publicitate și oportunități profesionale și sociale, și mereu o pistona pe Timmie să fie văzută cu el în locuri unde asocierea cu ea, personală sau altfel, i-ar fi făcut

bine. Din punctul acesta de vedere, ambițiile lui erau destul de fătîșe. Dar Timmie se păzea bine. Îi știa bine pe cei ca el.

— Măcar n-o tapează de bani și nu încearcă s-o determine să-l bage în afacere. Amândoi știau că ultimul fix asta făcuse. Își dorise să-i finanțeze Timmie o galerie de artă, în care să-și poată vinde propriile lucrări. Ea îl refuzase cu grație și petrecuse singură următorul an și jumătate, până când apăruse Zack. La început, Zack se arătase amuzant, încântător, arătos și îi adusese o grămadă de flori și mici atenții, până când ea fusese în sfârșit de acord să iasă cu el, iar acum, peste un weekend, împlineau cinci luni. Dacă relația aceasta urma tiparul celorlalte, David și Jade știau că nu o să dureze mult. Mai devreme sau mai târziu, avea să întindă coarda, să devină prea evident în manipulările sale, să pună prea multă presiune pe ea sau să o înșele, iar ea urma să meargă discret mai departe. Nu aveau adeziunea reală a cuplurilor, respectul profund, înțelegerea, fundația solidă care să-i susțină la bine și la rău. Ei doar se distrau împreună din când în când. Nu mai voia să conteze pe nimeni altcineva în afară de ea însăși.

— Nu știu de ce nu poate găsi un bărbat adevărat, pe cineva de vârsta ei, cu o viață aidoma ei și care s-o merite.

Nimeni din anturajul ei nu se gândea în termeni prea buni la Zack.

— Haide, spuse David, terminând murăturile lui și întinzându-se spre una de-a ei. Mereu îi mânca murăturile, în schimbul unor cartofi. Era trocul lor standard. Toți ne-am dori să găsim pe cineva așa. Și eu. Cine are timp? Muncim între cincisprezece și douăzeci de ore pe zi, înăbușim în fașă unele situații periculoase, călătorim peste tot prin lume. La dracu, n-am mai avut o iubită de doi ani de zile, și, în clipa în care întâlnesc pe cineva, Timmie mă trimite în Malaysia pentru o lună sau mă trezesc în New York, rezolvând probleme pentru agenția noastră de publicitate, apoi alerg de bezmetic prin Paris și pe la Milano, fugărind fotomodele cu țâțele pe-afară pe podium și în afara lui, ajutându-le să-și aranjeze părul. Și sunt heterosexual, pentru numele lui Dumnezeu. Ce femeie egală cu mine s-ar împăca cu așa ceva? M-ar vrea prin preajmă, să o scot la cină vineri seara și să merg cu ea la schi la sfârșit de săptămână? N-am mai fost la schi din facultate, deși am făcut de șase ori rezervări anul trecut pentru Tagoe, pe care a trebuit să le anulez de fiecare dată. De trei ani de zile n-am mai avut concediu. Și Timmie lucrează de zece ori mai mult ca oricare dintre noi. Ce tip o să se împăce cu asta? Bărbații cu care ar trebui să fie au varianta feminină a lui Zack, din exact aceleași motive. Un chip drăgălaș, un corp minunat și un weekend fără complicații, când au timp. Cred că pur și simplu arată mai rău când e vorba despre un bărbat. Nu suntem șocați când

vedem femeii în situația asta. Dacă Timmie era bărbat și Zack femeie, nu cred că te-ar fi deranjat.

— Ba da, m-ar fi deranjat, insistă Jade. E mult mai bună de-atât. Știi și tu asta. Pur și simplu nu-mi place ce are de oferit Zack și faptul că nu face decât să-și vadă interesul. N-am întrebat-o, dar pariez pe prima mea de Crăciun că nici măcar n-a sunat-o cât a fost bolnavă în Paris. N-a fost prin zonă când a revenit ea acasă. Îl doare undeva de oricine altcineva în afară de el.

David nu o contrazise, în vreme ce o privea mâncându-i cartofii.

— E în natura lucrurilor. Când lucrăm atât de mult, nici unul dintre noi n-are șanse să cunoască oameni de calitate. Oamenii adevărați vor mai mult decât putem noi să dăm. N-am nici timpul, nici energia necesare – și am treizeci și doi de ani. Cam cât de mult crezi că poate oferi Timmie unui bărbat? Știe foarte bine răspunsul la întrebarea asta, la fel cum îl știm și noi. Poate de asta te-ai mulțumit zece ani de zile cu un tip căsătorit. Unul adevărat s-ar fi așteptat să te vadă mai des de o dată pe săptămână.

Atinsese un punct sensibil, și Jade rămase tăcută preț de un minut, gândindu-se la cele spuse, apoi clătină din cap.

— Nu asta a fost între mine și Stanley. L-am iubit. El m-a mințit. Mai rău, s-a mințit pe sine. Mi-a tot promis că pune capăt căsniciei. N-a făcut asta, apoi soția lui s-a îmbolnăvit. Ambele lui fiice au devenit bulimice și au ajuns pe antidepresive când el a spus că vrea să divorțeze. Tatăl lui a avut operație pe cord deschis, iar fiul lui a stat un an în clinica de dezintoxicare. Afacerea i s-a făcut pulbere. Totul a mers prost, și încă mai merge. Una din fiicele lui e dependentă de droguri, iar acum soția lui are cancer cervical și a suferit o histerectomie. Au trăit cu toții prin spitale în ultimii zece ani, și m-a tot rugat să aștept, criză după criză. Cum dracului mă puteam pune cu așa ceva? Poate dacă țineam morțiș... Nu știu.

Încă i se umpleau ochii de lacrimi când vorbea despre asta. Aproape se sinucisese din cauza lui, ultima dată când îi spusese că nu-și putea părăsi familia și soția. Ultimul ei psihiatru o ajutase în final să iasă din acea relație. Până și ea știa că acest lucru era necesar dacă voia să-și salveze viața și mințile. Zece ani fuseseră de-ajuns. Iar David era de acord. Deși nu se îndoia că Stan o iubise, știa că el n-ar fi pus punct acelei relații. Dar știa și la ce se putea aștepta el de la relația cu Jade, iar David suspecta că nu ar fi fost suficient pentru el. Ea spusese că voia un soț și copii, dar și o carieră. Stanley își dorea o nevestă cu normă întreagă, și rămăsese cu cea pe care o avea deja.

— Deci... când te punem pe internet?

David se lăsă pe spate în scaunul său și rânji, schimbând subiectul. Jade fusese amărâtă din pricina lui Stanley și era oricând gata să se lanseze într-o tiradă despre dezavantajele unei relații cu un bărbat însurat. Conform ei, doar o femeie dintr-un milion se alegea cu tipul la final, restul își iroseau viețile și ratau toate șansele de a întâlni bărbatul potrivit, în timp ce-și pierdeau vremea cu unul care n-avea niciodată să-și părăsească soția.

— Sunt gata când ești și tu, răspunse ea cu un zâmbet nervos, apoi se încruntă. De unde știm că nu sunt însurați și nu mint că sunt siguri?

Acum nu mai avea încredere în nimeni, deși Stanley nu o mințise niciodată în legătură cu asta. Nici măcar nu-i promisese vreodată că avea să pună capăt căsniciei. Spusese doar că încerca. Uitase partea aceea peste ani. Dar nu mai dorea să-și asume acel risc, lucru pe care David îl considera înțelept din partea ei.

— Trebuie doar să-i verifici și să ai încredere în instinctul tău. Asta-i tot ce putem face, oricare dintre noi. Poți să-l verifici mai târziu, dacă te face să te simți mai bine. Poți să angajezi un detectiv particular. Unii oameni fac asta. Dar măcar matrimonialele pe internet largesc aria de căutare.

Ea se uită la ceas, ca răspuns la replica lui.

— Bine. Arată-mi!

Făcu semn spre calculatorul lui, cu un rânjet neastâmpărat. Era pregătită. Era timpul.

— Acum? Vorbești serios?

David părea puțin șocat.

— Da, vorbesc serios. Timmie nu se întoarce până la ora cinci, și nu-i va păsa. I-am făcut ordine pe birou înainte să plece. Am trei scrisori de făcut, dar abia pe mâine. Bun, maestre, introdu-mă în lumea întâlnirilor pe internet. Ce dracului, nu poate fi mai rău decât ce reușesc de una singură. Dacă mi se mai aranjează vreo întâlnire cu încă o acritură, cred că vomit.

El zâmbi întorcându-se spre calculator și intră pe unul dintre cele mai cunoscute site-uri de servicii matrimoniale. Îl folosisese și el în trecut, deși nu se sinchisise să mai intre pe el de vreun an, din toate motivele pe care le menționase în timpul prânzului. Mai ales din lipsă de timp. De fapt, corespundase cu o femeie pe care o întâlnise prin rubrica de anunțuri a revistei absolvenților de la Harvard. Se întâlniseră o dată, dar, după spusele lui, era prea ecologistă și implicată social pentru el, deși era cea mai deșteaptă fată pe care o cunoscuse vreodată. Se mutase la scurt timp după asta la Berkeley, îi scrisese și îi spusese că era într-o relație serioasă cu o femeie, în mod evident, nu-i fusese destinată lui. Îi răspunsese și-i urase toate cele bune, fiind prea ocupat să se mai gândească la ea sau să caute pe

altcineva. Nu se grăbea să-și găsească perechea, deși își dorea să se căsătorească și să aibă copii. Prefera site-ul evreiesc de întâlniri pe internet, deoarece, în străfundul inimii sale, își dorea să cunoască o evreică cumsecade. Dar pentru Jade alesese un serviciu cu o bază mai mare de clienți și o pusese să răspundă la câteva întrebări specifice despre preferințe de vârstă și localizare geografică.

— Ce vrei să spui? Părea confuză pe moment. Procesul părea incitant, dar totuși o cam speria. Adică din ce oraș?

— Mai precis, spuse David, așteptând să i se spună ce să scrie. Cât de aproape de unde stai? Pe ce rază? Același oraș, același cod poștal, la zece kilometri de unde locuiești, cinci, unul? Același stat? Oriunde în țară? Orașe importante?

— Ei rahat, nu știu. Ce-ar fi să pui zona extinsă a L.A.-ului? E prea largă?

Posibilitățile păreau nelimitate. Era mai interesată de educația respectivilor și de profesie. Recunoștea că era o snoabă când venea vorba despre carieră și mersese ea însăși la Universitatea Berkeley.

— Cum vrei tu. Eu prefer același cod poștal, pentru că mi-e lene să stau blocat în trafic pe autostradă și nu vreau să fac o oră pe drum până scot pe cineva la o întâlnire. Dar nu sunt nici prea concentrat pe proiectul ăsta. Fac asta doar ca să nu-mi ies din mână și să uit cum e să te vezi cu cineva. Și n-am mai făcut-o de ceva timp.

— Hai să rămânem la aria extinsă a Los Angelesului, spuse ea, simțindu-se de parcă ar fi comandat mâncare la Groceries Express, cum făcea de obicei. Comanda telefonic de la birou și își ruga portarul să i-o pună în frigider când sosea. Existau tot felul de aranjamente pentru oameni ocupați, care nu mai aveau timp de sarcini mărunte ale vieții de zi cu zi, între joburi stresante, călătorii, proiecte de weekend și puținul timp liber ce le mai rămânea, pe care-l petreceau la sala de gimnastică.

După ce completează informațiile și alege ca vârstă intervalul între treizeci și doi și cinzeci și doi de ani, pe ecran apăru o înșiruire de fotografii, aproape ca un meniu. David îi făcu semn să își apropie scaunul, ca să poată vedea. Erau coloane lungi de fotografii cu bărbați, unii caraghioși, alții arătoși, alții așa și-așa, fiecare cu descrierea lui. Unele sunau jenant de prostesc, frizând absurditatea. „Tată sexy și fierbinte” o făcu pe Jade să icnească de exasperare, în timp ce David îi explica faptul că unele răspunsuri și descrieri erau rezultatul bifării unei căsuțe cu un răspuns prestabilit. Când îi plăcea vreuna dintre fotografii, se uitau la profilul detaliat care cuprindea informații despre preferințele religioase, obiceiuri sexuale, trecutul marital, numărul de copii, sporturile practicate,

numărul de tatuaje sau cercei și ce anume căutau la o femeie. Unii voiau să aibă aceeași religie, alții doreau performanțe atletice de nivel olimpic sau făceau referire la fantezii sexuale. Își menționau profesiile, ba unii chiar își menționaseră și nivelul salarial, din nou selectat bifând o casuță, opțional, și educația. La final se descriau într-un paragraf scurt, și majoritatea o făceau pe Jade să se strâmbe de neplăcere. Dar erau șase care-i plăcuseră, din ce văzuse. Arătau bine, păreau întregi la minte, aveau educație și locuri de muncă decente, doi erau divorțați cu copii mici, ceea ce nu o încânta, dar era acceptabil, și toți șase spuneau că ar căuta o femeie de carieră din grupa ei de vârstă, că le place să călătorească, caută relații serioase și ar dori să se căsătorească și să aibă copii. Unul spusese că prefera femeile asiatice, ceea ce ea considerase un semn moderat de alarmă, dar nu unul serios, în caz că își imagina că avea să găsească femei submisive. Unul chiar absolvise Berkeley în același an cu ea, dar nu i se părea cunoscut din fotografie, și, cu un total de studenți de aproape patruzeci de mii de la Universitatea Berkeley, nici nu era surprinzător. Era arhitect și locuia în Beverly Hills.

— Care-i problema cu toți oamenii ăștia de nu-și pot găsi un partener? îl întrebă Jade pe David, părând suspicioasă, iar el râse de ea.

— Cine-a spus ceva de genul că, dacă un club te acceptă, atunci nu vrei să fii în el? Era ori Woody Allen, ori Mark Twain, cred. Uite ce e, toți suntem în aceeași barcă. Muncim de ne iese ochii, n-avem timp, ne-am săturat de ciudații cu care ne combină prietenii noștri, n-avem rude care să ne mijlocească întâlniri cu fiicele sau fiii prietenilor lor, și, dacă avem, am prefera să nu facă asta. De unde să știi? Chestia asta pare să meargă pentru mulți oameni. Merită o încercare. Am întâlnit câteva acrituri, dar majoritatea femeilor pe care le-am cunoscut pe site-urile de matrimoniale erau chiar drăguțe. Poate una sau două să fi fost opțiuni serioase, dar pur și simplu n-am avut timp sau chef să fiu serios. Dar timpul petrecut cu ele a fost plăcut. Urmezi regulile. Le contactezi prin serviciul lor de mesagerie de pe internet, nu le dai adresa de acasă sau numărul de telefon, nici măcar cel de la serviciu la început. Vă întâlniți în locuri publice în primele două, vezi cum sunt, îți urmezi instinctul și nu te pui în situații riscante sau care să te sperie. Și vezi ce iese. Ce-ai de pierdut?

— Nu prea multe, presupun, spuse Jade, încă nesigură dar clar intrigată – suficient cât să încerce.

— Vrei să îi scrii vreunuia din cei șase tipi? Poți să faci asta de pe contul meu. Dar, dacă vrei să faci asta la modul serios, trebuie să-ți pui propria poză și să-ți completezi profilul. Poți să faci în așa fel încât să fie

protejat și să fie vizibil doar pentru oamenii pe care-i alegi. Nu trebuie să-ți pui poza pe listele principale. Deci vrei să îi scrii vreunui din țipi?

Ea aprobă din cap, căzută pe gânduri. Până acum îi plăcuse cel mai mult de arhitect, din descrierea lui. Spunea că era divorțat, fusese căsătorit șase ani și nu avea copii. Locuia în Beverly Hills. Avea ca pasiuni literatura și arta europeană, care fuseseră specializarea ei în facultate. Iar orașele lui favorite erau Paris, Veneția și New York, adică două din trei și de pe lista ei. În mod evident, restrângea aria de căutări. Mult mai bine decât reușiseră s-o facă prietenii ei. Prefera să-și petreacă weekendurile la schi, în excursii, la teatru, la film sau gătind cu femeia cu care ieșea, sau chiar pentru ea, dacă ea nu știa să gătească, ceea ce Jade decise că era un lucru bun. Abilitățile ei culinare se limitau la supe și tăieței instant sau salate pe care le aducea acasă de la Safeway. Și Hostess Twinkies când n-o vedea nimeni. Mereu păstra unul în sertarul biroului, pentru urgențe, alături de o pungă de M&Ms, când nu avea timp să mănânce. Hrană sănătoasă, cum îi spunea ea. Toți cei șase bărbați îi păreau interesați, așa că își trase scaunul mai aproape de David și îi răspunse fiecăruia dintre ei cu un mesaj scurt despre ea. Înțelesese că trebuia să-și facă propriul cont ca să poată oferi un profil și o poză, dar voia să vadă ce fel de răspunsuri avea să primească înainte să facă asta.

Tocmai terminase de trimis ultimul e-mail și era deopotrivă agitată și surescitată, în timp ce David rânjea și chicotea, când intră Timmie.

— Ce puneți voi la cale, copii? întrebă ea.

Văzuse privirea pusă pe șotii de pe chipurile ambilor ei asistenți. Era sigură însă că puneau la cale ceva cu totul inofensiv. Și le făcea bine să ia o pauză din când în când, când ea era plecată. Nu erau situații majore de criză, și părea și ea relaxată. Întâlnirile ei cu reprezentanții legali pentru a discuta despre fondul de pensii avuseseră caracter informativ și decurseseră bine.

— OK, mărturișiți. Arătați ca două pisici care-au mâncat un canar, spuse ea, zâmbindu-le.

— Nu un canar, ci șase, mărturisi Jade.

Știa că Timmie era circumspectă față de matrimoniale, fie pe internet, fie altfel, dar Jade nu ținea secrete față de ea.

— Explică-mi, spuse Timmie, dar apoi văzu ecranul calculatorului.

Erau coloane de fotografii, cu bărbați cu descrieri de câteva rânduri. Se uită la amândoi cu o expresie maternă. Să aveți grijă, voi doi! Fără ucigași cu topoare, vă rog. Am nevoie de amândoi.

Jade ar fi vrut să-i spună lui Timmie să încerce și ea, dar știa că nu se putea. Chiar dacă nu-și dădea numele adevărat, chipul ei era cunoscut în

toată lumea, și avea niște trăsături distincte. Părul lung și roșu și ochii verzi ar fi dat-o de gol oriunde, iar fața ei apărea de ani de zile în articole și-n reclame. Era o poveste de succes în școlile de afaceri de pretutindeni și o emblemă a lumii modei. Ar fi ajuns în revistele de scandal în vreo zece minute, dacă și-ar fi pus fotografia pe un asemenea site, sau chiar și discret, prin intermediari, care deveneau o modă de asemenea.

Era mireselor prin corespondență fusese modernizată și revenise la putere, ceea ce nu făcea decât să demonstreze cât de greu era pentru oricine să întâlnească un partener în zilele noastre, indiferent cât de tânăr, arătos sau plin de succes erai. Bărbații cărora le scrisese Jade se potriveau acestei categorii și cu toții pretindeau că își căutau relații de lungă durată. Timmie nu era unică în inabilitatea ei de a-și găsi un partener pe măsură, deși limitările ei erau mai stricte, din cauza vârstei și a faimei. Avea un handicap, și trebuia să se mulțumească cu ce putea găsi singură, adică nu cine știe ce, după cum demonstrau cei de teapa lui Zack și bărbații dinaintea lui, din ultimii unsprezece ani. Iar Timmie refuza să meargă la întâlniri pe nevăzute de ani de zile. Spunea că erau prea umilitoare și prea complicate.

— Fii atentă doar, îi reaminti Timmie, apoi porni către biroul ei, iar Jade o urmă.

David îi promisese lui Jade că o să-i spună dacă răspundea cineva. Zisese că avea să-și verifice în weekend e-mailul. Jade rânji entuziasmată în timp ce mergea să parcurgă niște notițe cu Timmie, care părea și ea în toane bune.

Părăsi biroul la ora șase, ceea ce era devreme pentru ea, iar Zack apăru pe la șapte. Era săptămâna de dinainte de Ziua Recunoștinței, și își planificaseră un sfârșit de săptămână relaxat. Ea avea planuri pentru următoarea zi, chiar dacă era sâmbătă, iar Zack nu părea să se fi supărat. Știa că de vreo două ori pe lună ea avea angajamente care-o țineau ocupată de sâmbătă dimineața până spre după-amiază. Timmie spunea că era legat de muncă, iar el avea șansa să meargă la sală sau să facă exerciții la ea acasă și să ia prânzul cu prietenii.

În seara aceea, cinară la Little Door, unul dintre localurile ei favorite, iar apoi merseră la un film. Aleseră un thriller pe care își dorea Zack să îl vadă. Lui Timmie nu-i plăcu, și la ieșire îl tachină că măcar floricelele de porumb fuseseră bune. N-o deranja că filmul nu fusese pe gustul ei; era distractiv să iasă cu el în oraș. Și amândoi erau binedispuși. Promise un rol mic săptămâna aceea și aștepta să audă vești despre o reclamă importantă, la nivel național, care ar fi putut deschide ceva uși pentru el. Era mereu fericit când primea de muncă și deprimat cât era trecut cu vederea. Era

natura muncii sale. Avea noroc că arăta atât de tânăr, iar ea știa că avusese și ceva ajutor în această privință. Își aranjase zona ochilor cu câțiva ani în urmă și își făcea regulat injecții cu Botox. Făcuse, de asemenea, injecții cu collagen și-și deschisese părul la culoare. Nu era chiar atât de blond pe cât părea – și era mult mai vanitos ca ea. Ea nu-și făcuse și nici nu avea de gând să-și facă nici unul dintre acele tratamente. Era dispusă să îmbătrânească cu grație, iar munca ei nu depindea de cum arăta, spre deosebire de a lui.

Sâmbătă dimineăța, Timmie se trezi la șapte. Se dezmoști în sală timp de jumătate de oră, apoi făcu un duș și-și pregăti un mic dejun ușor, compus din iaurt, cereale și ceai. Era pe cale să iasă din casă, când Zack coborî, cu un prosop în jurul mijlocului. O sărută ușor pe buze, luă ziarul și se îndreptă spre bucătărie. Era o scenă casnică pașnică, care-i dădea iluzia intimității cu el, ceea ce era mai mult o fantezie decât o realitate.

— Ți-am lăsat un ibric de cafea, îi răspunse ea.

— Mulțumesc. Pe la ce oră termini?

— Ar trebui să revin pe la trei.

— Ne întâlnim aici, răspunse el pe un ton relaxat.

Știa unde era cheia. Ea ieși și închise încet ușa din față în urma ei. Mereu o intriga faptul că el nu întreba niciodată ce făcea în diminețile de sâmbătă pe care nu le petrecea cu el. Se gândea că era treaba ei. Nici el nu-i spunea ei tot ce făcea. Timpul în care era plecată nu i se păruse niciodată prea lung. Nu-l deranja faptul că ea era ocupată.

Ieșise din casă în teniși, blugi și un pulover vechi, cu o geacă denim peste, și părul prins la spate în coadă. Nu era machiată și arăta surprinzător de bine având în vedere ora dimineții. Rareori își făcea griji referitor la cum arăta, și, drept urmare, arăta minunat și autentică, în ciuda vârstei sale.

Conduse spre Santa Monica, ascultând muzică și zâmbind în sinea ei. Se simțea bine. Iubea diminețile petrecute astfel și abia le aștepta. N-avea prea mult timp să facă asta, dar își făcea cât de puțin, cu orice ocazie. Îi era hrană pentru suflet și era ceva ce voia să dea înapoi lumii, deși îi oferea și ei la fel de mult, uneori chiar mai mult. Știa că era ceva la care nu ar fi putut renunța niciodată, pentru nimeni. O atingea adânc înlăuntrul sufletului.

Douăzeci de minute mai târziu, parcă în fața unei clădiri proaspăt zugrăvite. Era o casă frumoasă în stil victorian care fusese în mod evident renovată și lărgită. Avea o verandă de modă veche spun stand în față plin de biciclete noi, strălucitoare. În spate exista o structură de cățărăt frumoasă. În mod evident, era o casă locuită de copii, și zâmbi când intră

pe ușa neîn— cuiată. Două femei cu chipuri ofilite, ochi blânzi și păr scurt discutau pe holul din față, iar o alta stătea la un birou.

— Bună dimineața, măicuțelor, spuse Timmie cu le—jeritate. Cele două femei care discutau între ele erau considerabil mai în vârstă decât ea, iar cea de la birou părea ea însăși un copil. Toate trei erau călugărițe, deși nimic din îmbrăcămintea lor nu ar fi sugerat asta. Purtau bluze sport și blugi. Când intră Timmie, priviră în sus surâzând larg.

— Ce mai faceți?

— Ne-am gândit noi că treci azi pe aici, spuse cea mai vârstnică dintre cele trei femei. În tinerețe, aparținuse ordinului carmelitelor, pe care-l părăsise pentru a se alătura dominicanilor și a munci în Watts. Lucrase cu copii defavorizați din centrul orașului vreme de patruzeci de ani, mai întâi în Chicago, apoi în Alabama și-n Mississippi și, în final, în L.A. Conducea casa pe care o numeau Sfânta Cecilia.

Era o casă pentru copiii rămași orfani, dar care, din diverse motive, de sănătate sau de vârstă, nu erau eligibili pentru adopție sau nu reușiseră să fie adoptați în afara sistemului și nici nu se descurcaseră bine în regim de plasament. Fusesse ideea surorii Anne de la început, și, auzind cu ani în urmă de înclinația lui Timmie către caritate și de faptul că avea o slăbiciune pentru copii, ajunsese să-i prezinte visul ei. Niciodată nu se așteptase la ceea ce avea să se întâmple ulterior. Fără un cuvânt sau vreun argument, Timmie scrisese un cec de un milion de dolari și i-l întinsese peste birou, ca să cumpere casa, să angajeze personalul și să conducă stabilimentul. Asta se întâmplase cu zece ani în urmă, și îl susținuse financiar de atunci. Sfânta Cecilia existase doar prin bunăvoința lui Timmie O-Neill, deși acest fapt fusese păstrat strict confidențial. Doar David și Jade știau de implicarea ei. Lui Timmie nu-i plăcea să primească recunoaștere publică pentru activitățile ei caritabile.

Casa era condusă de șase călugărițe și locuită de un număr variabil de copii, între optsprezece și douăzeci și cinci. Pentru moment, erau douăzeci și unu acolo, iar Timmie știa că aveau să mai vină doi în următoarele săptămâni. Aveau între cinci și optsprezece ani. Balanța sexelor era destul de egală, asemenea celei rasiale. Unii copii fuseseră aici chiar și de cinci ani de zile. Scopul lor era mereu să plaseze copiii în familii, pe cât posibil, dar, din cauza naturii situațiilor în sine care-i aduseseră aici, majoritatea rămâneau câțiva ani la Sfânta Cecilia. Copilul care locuise cel mai mult timp aici fusese o fată oarbă, care stătuse cu ei timp de șapte ani și absolvise și fusese acceptată la USC cu o bursă, anul trecut, cu ajutorul lui Timmie. Fusesse imposibil de plasat prin sistem, iar Sfânta Cecilia fusese un refugiu și un dar de la Dumnezeu pentru ea, cum

era și pentru ceilalți, de altfel. Trei dintre copii sufereau de diabet juvenil, ceea ce-i făcea la fel de dificil de plasat, și încă unul avea probleme emoționale, rezultat al abuzului din trecut. Câțiva avuseseră enurezis nocturn cronic când ajunseseră aici, dar în câteva luni nu mai făcuseră în pat. Unii pur și simplu nu erau copii atractivi, alții se opuseseră. Câțiva furaseră de la cei cărora le fuseseră dați în plasament și fuseseră trimiși la centrul de corecție juvenilă. Unii erau doar extrem de timizi sau nu se înțelegeau cu copiii naturali ai familiilor care-i luaseră în plasament. Indiferent de motive, fuseseră respinși iar și iar și trimiși înapoi ca niște pești aruncați într-o mlaștină de rebuturi, și unul câte unul fuseseră pescuiți cu dragoste de către călugărițele care se ocupau de acest stabiliment. Ele le ofereau copiilor care locuiau acolo dragoste, siguranță și un cămin confortabil.

Timmie adora să vină în vizită și făcea asta cu fiecare ocazie, mai mereu sâmbăta dimineața. Copiii îi spuneau Timmie și nici măcar nu aveau habar ce legătură avea ea cu casa, cu atât mai puțin că, de fapt, susținea financiar bunăstarea lor.

— Am auzit că ți-ai scos apendicele la Paris, spuse sora Margaret, cu o privire îngrijorată.

Era călugărița de douăzeci și cinci de ani de la recepție. Intrase în viața monahală la vârsta de optsprezece ani, un fapt rar în zilele noastre, și abia recent își depusese jurământul final. Sunase la biroul lui Timmie să discute cu Jade și să afle când avea să revină din Europa, și fuseseră îngrijorați și speriați cu toții să afle că se îmbolnăvise.

— Cum te mai simți?

— Bine, spuse Timmie, cu un zâmbet larg. Ca nouă. Deși la momentul acela a fost puțin cam înfricoșător. Acum sunt bine.

Uitase complet de operație în ultimele două săptămâni. Era de parcă nu s-ar fi întâmplat vreodată.

— A mai venit cineva nou? întrebă ea cu interes.

Ii plăcea să știe ce copii erau găzduiți acolo și de ce. Manifesta un interes profund personal față de fiecare caz. Sfânta Cecilia îi era foarte dragă, din motive necunoscute majorității oamenilor, deși cu ani în urmă îi spusese propria poveste surorii Anne, în timp ce lucrau cot la cot la restaurarea casei. Îi ajutase să aranjeze locul, la doar doi ani după ce-i murise fiul și un an după ce plecase Derek. Susținea că asta-i salvase viața.

— Încă așteptăm doi copii noi să sosească, dar nu cred că vor veni până săptămâna viitoare. Sistemul a suferit nu știu ce întârziere tehnică. Încercăm să-i aducem aici înainte de Ziua Recunoștinței.

Mai erau doar cinci zile până la sărbătoare. Luptau din greu să scoată copiii din sistem și să le ofere o casă care le putea schimba viața, și de cele mai multe chiar o făceau. Câteodată era prea târziu, iar copiii care le erau trimiși erau prea înăspritți, prea traumatizați sau prea bolnavi, și trebuiau plasați în unități care ofereau tratament medical sau psihiatric, pe care ele nu-l aveau la îndemână. Sfânta Cecilia nu era o închisoare, un spital sau un ospiciu pentru copii, ci un cămin iubitor, oferit pentru ei de către Timmie, unde copiii care locuiau acolo puteau crește și se puteau bucura de șanse, atât emoționale, cât și educative, pe care altfel nu le-ar fi primit niciodată. Era ceea ce și-ar fi dorit să fi avut și ea cu patruzeci de ani în urmă și care i-ar fi schimbat pe atunci cursul vieții.

Se plimbă toată dimineața prin casă, ca de obicei, se opri și vorbi cu copiii care erau obișnuiți cu ea și încercă să se apropie de cei care sosiseră în ultimele două luni, pe care-i văzuse, dar cu care nu vorbise încă. Îi aborda pe toți cu respect și cu precauție și le permitea să aleagă dacă voiau să se deschidă față de ea sau nu. Când termină, stătu cu călugărițele pe verandă și privi copiii mai mici cum se jucau în grădina din spate, în timp ce aceia mai mari plecaseră să-și viziteze prietenii sau să lucreze în weekend. Era exact ca și cum ar fi avut douăzeci și unu de copii, cu toată munca, răbdarea și înțelegerea necesare. Plus dragostea.

Chiar înainte de prânz, unul dintre copiii pe care-i știa bine veni să-i vorbească. Era un băiețel afro-american de nouă ani, cu un singur braț. Tatăl lui îl bătuse groaznic, apoi îi împușcase pe el și pe mama lui, iar băiatul își pierduse brațul. Mama murise, iar tatăl fusese băgat la închisoare pe viață. Jacob stătea aici de când avea cinci ani și se descurca extrem de bine doar cu un braț. Venise la ei direct de la spital, după atacul armat. Asistenții sociali de la serviciile de plasament consideraseră că era inutil să încerce să-l plaseze în vreo familie. Nu era adoptabil, din moment ce tatăl refuzase să semneze actele de renunțare la drepturi, dar ar fi fost oricum aproape imposibil de plasat. Călugărițele de la Sfânta Cecilia îl îmbrățișaseră repede și-l aduseseră acasă. Îi dădu lui Timmie un desen pe care-l făcuse, o pisică cu păr mov și un zâmbet larg. Cei care stăteau de mult timp la Sfânta Cecilia erau, în mare parte, copii fericiți. Puteai vedea cu ușurință care erau nou-veniții, căci încă păreau speriați și aveau ochii îndurerați. Le lua timp să înțeleagă că erau în siguranță, după groaznicele momente cărora le supraviețuiseră mulți dintre ei.

— Mulțumesc, Jacob, spuse Timmie, zâmbindu-i și ținând desenul. Pisica ta are un nume?

— Harry, spuse Jacob, părând mulțumit. E o pisică fermecată. Vorbește franțuzește.

— Chiar așa? Tocmai am fost luna trecută în Franța. La Paris. Mi-am scos apendicele, îl informă ea, iar el încuviință din cap cu o expresie serioasă.

— Știu. Te-a durut când l-au scos?

— Nu, m-au adormit. Iar apoi m-a durut doar câteva zile. Au fost foarte drăguți cu mine în spital. Și toată lumea vorbea engleză, așa că a fost bine. Nu m-am speriat.

Copilul clătină din cap, satisfăcut cu ce-i spusese, apoi plecă înapoi la joacă. Timmie rămase la prânz și discută cu călugărițele, de a căror companie se bucura de ani de zile. Unele se mutaseră de acolo, dar majoritatea rămăseseră. Una plecase cu un an în urmă în America de Sud, să lucreze cu copiii indieni din Peru, iar alta în Etiopia, la puțin timp după ce începuseră, dar, în afară de ele, călugărițele de la Sfânta Cecilia erau acolo de ani de zile, și iubeau munca și copiii.

Era ora două când plecă înapoi spre Bel Air. Se simțea fericită și împăcată, ca întotdeauna când le vizita. Când ajunsese acasă, Zack se uita la un film pe video. N-o întrebă unde fusese și nici ea nu-i spuse. Era o bucurie pe care n-o împărtășea niciodată. Nu voia nici un fel de publicitate pentru ea, atenție, premii, recunoaștere, laude. Era doar ceva ce făcea și care însemna enorm pentru ea.

— Te-am sunat pe mobil. Au reduceri la Fred Segal. Voiam să știu dacă vrei să te întâlnești acolo cu mine.

— Mi-am închis telefonul, spuse ea, surâzându-i. Așa făcea mereu când vizita copiii. Nu voia să fie întreruptă cât timp era acolo. Îi plăcea să le poată oferi atenția deplină. Îmi pare rău. Vrei să mergi acum sau ne ducem la plajă?

Era a lui pentru tot restul sfârșitului de săptămână și n-o interesa prea tare ce făceau. Era rece în oraș și știa că avea să fie vânt și frig pe plajă.

— Hai să mergem la reduceri, spuse el, părând mulțumit. Opri filmul în timp ce ea bea apă, și cinci minute mai târziu erau în Mercedesul ei, îndreptându-se spre Fred Segal. Niciodată nu spusese, dar i se părea că Porsche-ul lui vechi era o capcană a morții ambulante, iar el n-o prea repara, din moment ce nu-și putea permite. Îi plăcea să conducă mașina ei. Era modelul cel mai nou de mașină sport. Și-o făcuse cadou în vara aceea. Era minunat s-o conducă, în timp ce se îndreptau spre Melrose. Când ajunseră acolo, Fred Segal era o adevărată grădină zoologică. Mereu se întâmpla asta la reduceri, dar Zack reușise să găsească un morman de lucruri pe gustul lui. Timmie găsi și ea câteva pulovere de cașmir cu glugă pentru plajă, o jachetă aurie Marni pe care o putea purta la birou cu blugi și două perechi de pantofi. Amândoi păreau încântați, în vreme ce se

îndreptau spre mașină cu prada lor. El plătise pentru majoritatea lucrurilor pe care și le alesese, exceptând o geacă de piele de care se îndrăgostise și pe care nu și-o putea permite, așa că i-o luase ea. Era încântat de cadou. Mai cumpăraseră și niște cărți de ținut pe măsuta de cafea și luaseră paste la pachet de la magazinul de delicatese, deci nu trebuiau să gătească cina în seara aceea. Fusese o după-amiază perfectă. Imediat ce ajunseră acasă, Zack se cuibări iar în fața televizorului să-și termine de văzut filmul, în timp ce Timmie citea câteva exemplare din *Wall Street Journal* pe care le păstrase toată săptămâna. Îi plăcea să se pună la curent cu presa la sfârșit de săptămână.

Când se termină filmul, Zack se uită spre ea și râse.

— La dracu', Timmie, te iubesc, dar chiar ești ca un tip.

Nu prea ieșise cum intenționa el. Ea îl privi surprinsă. Nu suna ca un compliment în urechile ei.

— Ce înseamnă asta?

— Câte femei știi care să citească *Wall Street Journal*?

— Multe, de fapt, spuse ea, încercând să nu se strâmbe la sexismul comentariului.

În plus, câte femei conduceau corporații atât de mari ca a ei? Din multe puncte de vedere, era unică. Iar dimineața pe care o petrecuse cu copiii de la Sfânta Cecilia o făcea și mai specială, dar el habar nu avea de asta. Se întrebă după comentariul său oarecum insultător cum că el o vedea ca pe un tip era motivul pentru care făceau dragoste atât de rar. Brusc, se simți nesigură pe sine.

— De ce faptul că citesc *Wall Street Journal* mă face să par ca un bărbat?

— Uite ce e, ești un mogul al afacerilor. Ai în jur de un milion de angajați în nu știu câte țări și ești un nume binecunoscut. Câte femei se apropie măcar de asta? Femeile stau acasă și fac copii sau lucrează ca secretare sau își refac țâțele. Femeile pur și simplu nu gândesc ca tine, nu se poartă ca tine, nu muncesc ca tine. Nu mă înțelege greșit, mie îmi place. Dar i-ar băga în sperieți pe majoritatea tipilor, spuse el cu sinceritate, în timp ce ea oftă, părând tristă.

Ceea ce tocmai îi spusese îi confirma ce credea de ani de zile. Se părea că avea dreptate.

Isi spuse ea întristată. Presupun că nu își imaginează că poți să ai succes și să muncești pe brânci într-o lume a bărbaților, dar să rămâi o femeie. Nu vād de ce trebuie să fie ori-ori.

— Păi, nu poți. Asta și zic. Ești un tip.

Era deprimant să audă asta, deși nu era ceva nou pentru ea. Era sigură că majoritatea bărbaților care o întâlneau simțeau la fel, deși n-o spuneau cu voce tare, ca Zack.

— Nu-i nimic, o liniști el, îmi plac așa cum ești.

Dar n-o iubea. Țasta era miezul problemei. Bărbații n-o iubiseră și n-aveau s-o iubească vreodată. Soțul ei plecase cu alt bărbat, și toți bărbații pe care-i întâlneau de atunci fie încercaseră să profite de ea, fie o luaseră la sănătoasa. Sau simțeau ca Zack, că era simpatică, dar Zack avea tot atâtea șanse să se îndrăgostească de ea pe cât avea să-i crească aripi și să zboare. Oricum nu-l voia, își reaminti ea. Și, puțin mai târziu, puse pastele pe care le cumpăraseră în microunde. Remarca lui o supăraseră teribil și-i răniseră sentimentele, deși nu lăsase să se vadă. Nu-i plăcea să-și arate latura ei vulnerabilă. În schimb, îl întrebă ce făcea de Ziua Recunoștinței, iar el o luă prin surprindere spunându-i că pleca din oraș. Nu-i venise în minte să-l întrebe mai înainte. Presupusese că o să fie prin zonă; ea n-avea unde să meargă.

— Pleci? Nu mi-ai spus.

Încercă să nu se arate rănită, dar era. Uita uneori cât de puțin erau legați unul de celălalt și cât de limitată le era relația. Practic era doar o aventură de cinci luni și două zile.

— Nu m-ai întrebat. Zbor la Seattle și voi petrece Ziua Recunoștinței cu mătușa mea. Merg acolo în fiecare an, în afara cazului în care am aici ceva de făcut. Nu mi-ai spus nimic, deci mi-am închipuit că ai planuri.

Ea observă că el n-o invitasese să îl însoțească la Seattle. Și n-avea nici un plan. N-avea deloc familie, doar muncă și prieteni.

— Faci ceva special? Întrebă el, cu o scânteie de interes în privire. Ar fi renunțat să-și petreacă Ziua Recunoștinței cu mătușa lui în schimbul unei mese festive cu unul dintre prietenii ei celebri.

— De fapt, nu, spuse ea simplu.

Sărbătorile erau mereu dureroase pentru ea, din motive evidente, și încerca să nu se gândească la ele până în ultimul moment, când trebuia să înfrunte inevitabilul. Anul acesta nu era cu nimic diferit, și fusese prea ocupată în ultimele câteva săptămâni ca să se mai gândească la asta. Negarea era un lucru minunat. Cumva presupuse că, din moment ce aveau o relație de weekend, o să fie cu el de Ziua Recunoștinței. Nu era pe deplin vina lui că își făcuse alte planuri, deși ar fi fost drăguț să-i fi spus și ei despre asta. Petrecuseră împreună ultimele trei sfârșituri de săptămână, și el nu-i zisese nimic.

— De obicei nu fac nimic prea incitant de Ziua Recunoștinței și de Crăciun. Nu prea-mi mai plac sărbătorile.

Nu intră mai mult în detalii, în acest caz era mai bine să nu spună prea multe. El nu făcuse parte din viața ei anul trecut, deci nu știa ce obiceiuri avea.

— Nici mie nu prea îmi plac, de asta mereu merg la mătușa mea.

N-o întrebase dacă avea unde să meargă, ci doar presupuse că da. Nu și-o putea imagina bucurându-se de Ziua Recunoștinței la mătușa lui. Locuia într-o comunitate de pensionari în Bellevue, în afara orașului Seattle, iar soțul ei era paznic la închisoare. Nu erau chiar capete alese, și nu și-o putea imagina pe Timmie participând la așa ceva sau cum ar reacționa ei s-o vadă. Era mai simplu să nu întrebe.

— Probabil nu mă întorc până luni. Când sunt acolo, petrec timpul cu verii mei. Sper că-ți găsești ceva de făcut.

— Mulțumesc, spuse ea, încercând să nu își trădeze iritarea. Era întristată și ușor jignită. Nici măcar nu se oferise să vină înapoi la sfârșit de săptămână, după ce avea să-și petreacă Ziua Recunoștinței cu ei. Îi spunea multe despre ce însemna relația lor pentru el. Dar, dacă era să fie cinstită cu sine, nu însemna cu mult mai mult nici pentru ea. Era doar deprimant să rămână singură de Ziua Recunoștinței. Nu era vina lui, nici măcar a ei.

Ar fi trebuit să se gândească mai devreme și să-și facă alte planuri.

Restul sfârșitului de săptămână fu lejer și liniștit. El reveni la televizor în timp ce ea spală vasele. Se culcară devreme în seara aceea, iar el plecă a doua zi dimineață, după micul dejun. Ieșea cu prietenii. Se întâmpla deseori așa, când nu mergeau la plajă. De obicei pleca devreme și își făcea planuri care nu o includeau. Era încă un lucru care să-i reamintească de cât de puține aveau de împărțit. Majoritatea prietenilor lui aveau douăzeci și treizeci de ani, iar Timmie își dăduse din timp seama că nu avea nimic în comun cu ei. Zack era singurul lor element comun și se simțea mult mai în largul lui în prezența lor. Nu era nici un secret că ei nu-i plăceau prietenii lui. Se drogau, beau, majoritatea erau modele sau actori, munceau ca barmani sau chelneri la Hollywood, așteptându-și marea șansă. Chiar și Zack era prea bătrân să fie printre ei, deși nu arăta mai în vârstă ca ei. Investea de mult timp o energie considerabilă pentru a rămâne unul dintre ei. Peter Pan cel veșnic tânăr. Timmie se simțea bătrână în preajma lor și se plictisea până la lacrimi.

O sună miercuri seară înainte să plece la Seattle, să-i ureze sărbători fericite, ceea ce era drăguț din partea lui. Ea nu-i spuse că nu reușise să-și găsească ceva de făcut. Toate cunoștințele ei erau ori ocupate, ori plecate. Avusese o săptămână extrem de haotică și nu apucase să se gândească la asta sau să caute vreo soluție. Nu le spusese nimic nici lui David și Jade,

pentru că știa că-și vizitau în fiecare an familiile și nu voia să devină o povară pentru ei. Avea să fie unul dintre acei ani în care nu făcea nimic.

Jade fusese foarte binedispusă la birou toată săptămâna. Primise răspuns de la patru din cei șase oameni cărora le scrisese pe internet. Ceilalți doi nu-și citiseră încă e-mailul. Dar patru îi răspunseseră, inclusiv cel pe care credea că l-ar fi plăcut cel mai mult, arhitectul care absolvise în același an cu ea la Berkeley. Stabiliseră să se întâlnească săptămâna care urma, pentru o cafea la Starbucks, să se cunoască, după cum îi sugerase David. Și încă alți doi bărbați îi cereau să ia prânzul cu ei. Pentru prima dată de ceva timp, se distra.

În dimineața Zilei Recunoștinței, Timmie zăcea în pat, cu ochii larg deschiși, fixând tavanul. Era ceva revelator în faptul că petrecea această sărbătoare singură. Îi reamintea unde ajunsese viața ei și ce făcuse în ultima vreme. Își petrecuse timpul cu bărbați cărora nu le păsa de ea, care nu erau atașați de ea mai mult decât ea de ei. Și acum chiar nu avea unde merge. Nu voia să se ducă singură în Malibu.

Se îmbracă și-și trase pe ea blugii și o bluză, în timp ce încerca să-și dea seama ce ar putea face. În final, îi veni în minte o soluție simplă, în timp ce se uita la parada Macy, la televizor, singură în sufragerie, ceea ce până și ei i se părea patetic. Se ferea să privească spre fotografia lui Mark de pe raftul ei de cărți și să-și amintească faptul că ar fi avut acum șaisprezece ani. Sărbătorile o îndurerau mereu, de-a dreptul cumplit, dar era hotărâtă să nu lase așa ceva să i se întâmple sau să se complacă în compătimire. Își luă geanta și geaca de denim și ieși pe ușă. Știa exact unde să meargă, și ar fi trebuit să se fi gândit mai devreme la asta.

Sosi la Sfânta Cecilia chiar la timp pentru prânzul de Ziua Recunoștinței. Călugărițele părură surprinse s-o vadă, dar o primiră călduros. Niciodată nu mai petrecuse Ziua Recunoștinței cu ele, dar erau foarte încântate s-o vadă – cum erau și copiii. Merse acasă la ora cinci, plină până la refuz de curcan, gem de merișoare și cartofi dulci cu glazură de beza. Fusese modul perfect de a-și petrece sărbătorile. Încă mai era copleșită de căldură sufletească în clipa când ajunsese acasă și decise să-l sune pe Zack pe mobil și să-i ureze sărbători fericite. El răspunse de la primul apel, iar pe fundal Timmie putea auzi oameni vorbind și râzând. Îi spuse că erau la cină și că avea s-o sune mai târziu în seara aceea. N-o sună nici atunci, nici tot restul sfârșitului de săptămână.

Zack nu avea nimic răutăcios în el. Doar că nu prea îi păsa de ea. Nici ei de el. Ceea ce o făcu să se întrebe ce căuta cu el și câți ani avea să-și mai piardă cu bărbați ca el.

Își petrecu sfârșitul de săptămână făcând curățenie prin dulapuri, citind *The Wall Street Journal*, parcurgând hârtiile pe care le adusese cu ea de la birou și făcând schițe pentru colecția de vară. Toate activități meritorii, fără îndoială, și așa avea să-și petreacă restul vieții dacă nu intenționa să facă niște schimbări majore cât de curând. Întrebarea care-i tot trecea prin minte era cum. Nici măcar nu era sigură ce opțiuni avea — sau dacă avea vreuna. Se gândi mult la asta de-a lungul weeken— dului, în special când își dădu, din nou, sâmbătă noaptea seama că Zack nu sunase deloc. Tăcerea lui fusese elocventă și asurzitoare de-a lungul zilelor de sărbătoare din weekend.

capitolul 8

Era joi, la o săptămână după Ziua Recunoștinței, când sună Zack. Era un mesaj clar pentru Timmie. Erau, de fapt, mai multe. În primul rând îi spunea că el nu era așa nebun după ea, ceea ce nu era cine știe ce noutate, cu atât mai mult cu cât o asemănase cu un tip. Și în al doilea mesaj îi dădea de înțeles că, dacă nu făcea ceva concret, Crăciunul avea să fie foarte similar cu Ziua Recunoștinței. Intenționa să facă tot ce-i stătea în putință să evite asta. Abordă subiectul cu Zack într-o după-amiază de sâmbătă în Malibu, unde își petreceau sfârșitul de săptămână. Nici unul din ei nu aduse vorba despre faptul că el nu o sunase înapoi de Ziua Recunoștinței. De fapt, el nici nu se sinchisi s-o întrebe ce făcuse de sărbători. În mod evident, i se părea că nu era problema lui cum își petrece ea sărbătorile și nici nu simțea dorința să o includă în ale lui. Pentru ea, acesta reprezenta un mesaj limpede.

— Ce faci de Crăciun? îl întreabă Timmie, când începură să plănuiască cina.

Ploua, deci nu puteau face grătar, iar ea se oferise să-i gătească paste, dar el refuzase. Era la dietă și spusese că nu voia să mănânce carbohidrați, așa că el se oferise să facă o salată mare pentru amândoi, iar ea nu refuză. Oricum nu-i era foame.

— Nu știu. Nu mi-am făcut încă planuri, îi răspunse el la întrebare. De ce? Ce-ai de gând?

Făcea să sune de parcă era deschis celei mai bune oferte, dar pe ea nu prea o interesa cum vedea el lucrurile. N-avea nici un chef să-și petreacă singură Crăciunul. Scopul relației cu el era să evite singurătatea în

momente cruciale, cum ar fi Crăciunul și Ziua Recunoștinței. Pe moment, planul ei nu funcționa prea bine.

— Mereu mi se face rău în Mexic, spuse ea, urmându-l în bucătărie, iar până în Caraibe e al naibii de mult de mers și greu de ajuns. În perioada asta din an, vremea e capricioasă în Florida, deși în South Beach e distractiv. Ce spui de Hawaii?

— E o invitație?

Se uită în sus la ea, încântat, în timp ce lua trei feluri de salate și o sacoșă cu roșii din frigider.

— Cred că este. Cum ți se pare? Putem pleca pe douăzeci și trei, iar eu reîncep munca pe trei ianuarie. Asta ne dă unsprezece zile. Am putea să mergem la The Four Seasons pe Big Island, dacă reușesc să rezerv o cameră. Sau poate la Mauna Kea. Camerele nu sunt atât de moderne, dar au o plajă superbă. De fapt, îmi place chiar mai mult acolo. Oricum tu nu stai niciodată în cameră. Ar fi frumos să evadăm puțin.

— Sigur că da, spuse el, aplecându-se s-o sărute. Sigur n-ai rata ceva incitant pe-aici?

— Nu ceva de care să știu, și să-mi pese. Dar tu?

— Liber ca pasărea cerului.

Părea încântat, iar ea era mulțumită. Crăciunul avea să fie mult mai bun decât Ziua Recunoștinței. Exact din acest motiv ieșea cu el. Nu era bărbatul visurilor sale, ci un antidot pentru singurătate. Iar pentru ea era important să nu fie singură de sărbători, având în vedere amintirile dureroase pe care încerca să le evite în fiecare an, ceea ce era istovitor, în cel mai bun caz.

— Am să văd ce pot rezerva săptămâna asta.

Plănuia să-i încredințeze proiectul lui Jade.

— Știi ce, tocmai mi-a venit o idee, spuse el cu lejeri— tate, în timp ce punea salata verde într-o sită, s-o spele. Ce zici de St. Bart, în Caraibe? Și ce dacă ne ia două zile să ajungem acolo? Am auzit că e grozav, și avem unsprezece zile. Ce crezi?

— Prea departe, spuse ea, pragmatic. Am fost acolo. Ar trebui să petrecem o noapte în Miami și la dus, și la întors, și detest avionul acela mititel pe care trebuie să-l iei. E singurul mod de a zbura în St. Bart, și mă bagă în sperieți. În perioada asta din an, nici vremea nu e prea bună în Caraibe. Votez pentru Hawaii. Nu-i aduse aminte că, din moment ce ea plătea și el era doar invitat, singurul vot de luat în considerație era al ei. Cartea ei de credit, alegerea ei.

— Poate ar trebui să iei în calcul varianta asta, insistă el, în timp ce scutura salata verde, s-o zvânte. Acolo se duce toată lumea importantă.

Tot încerca s-o convingă să meargă în St. Bart. Timmie râse la replica lui, fără să își dea seama că el era foarte serios.

— Ăsta pare un motiv minunat să nu merg acolo. Nu vreau să dau nas în nas cu toată lumea pe care o știu din L.A., adică exact ce s-a întâmplat ultima dată când am fost acolo. De fapt, e mult mai distractiv în St. Bart, mai ales dacă iei o ambarcațiune și evadezi.

Dar n-avea în nici un caz de gând să închirieze un iaht și să cheltuiască sume exorbitante doar pentru un scurt concediu cu el. Poate pentru o lună de miere, dar nu pentru unsprezece zile de concediu cu Zack, care nici măcar nu se sinchisise să o sune de Ziua Recunoștinței. Nu-și pierduse de tot mințile. Tot ce dorea era o vacanță drăguță, lejeră.

— O să fie acolo vreunul dintre prietenii tăi, pe iahturi?

În mod clar era serios interesat de St. Bart sau de oricine ar fi fost acolo. Timmie știa că o mulțime de oameni importanți din industria filmului mergeau la St. Bart. Era clar unul dintre locurile fierbinți ale lumii bune.

— Probabil, spuse ea încet. Dar nu am nici un chef să fiu captivă pe un iaht cu o grămadă de vedete de film din L.A. Nici nu mă pot gândi la ceva mai rău.

Și nici el nu se putea gândi la ceva mai bun. Dar nu îi venea în minte un mod de a o convinge să zboare în St. Bart în vacanța de Crăciun, așa că renunță cu grație când Timmie continuă să nu se arate încântată de idee.

— Va fi minunat, îi spuse el, în timp ce-și mâncau salata.

Timmie de-abia aștepta concediul alături de el. Era simpatice dacă-l răsfăța un pic și dacă-i făcea pe plac. Iar el îi mulțumi în timp ce spălau vasele împreună și făcu dragoste cu ea în seara aceea. În mod clar îi plăcea planul și era impresionat de faptul că ea i-l sugerase.

A doua zi, Timmie îi povesti lui Jade despre planurile de concediu și o rugă să vadă ce putea rezerva la Four Seasons, pe Kona Coast. O oră mai târziu, Jade îi spuse că aveau rezervări pentru data de douăzeci și trei, cu zbor direct spre Kona și un apartament la Four Seasons. Nu era cel mai bun apartament al lor, dar o asiguraseră că era foarte frumos, cu vedere la ocean.

— Ai rezolvat rapid, observă Timmie mulțumită, și-l sună pe Zack pe mobil, să-i spună. Suntem gata. Four Seasons. Hawaii. Unsprezece zile de soare, odihnă și vreme minunată. Plecăm pe douăzeci și trei. Abia aștept.

— Și eu, spuse el, părând încântat, iar ea fu ușurată că nu aduse iar vorba despre St. Bart. N-avea nici un chef să meargă până acolo și să mai și zboare cu avionul acela mititel care-o băga în sperieți. Hawaii era

perfect. Vremea era minunată și se ajungea ușor. Făcuse cea mai bună alegere. Plecau peste trei săptămâni și putea să evite complet Crăciunul, ducându-se undeva unde nici măcar nu trebuia să se uite la pomi de Crăciun, deși voia să-i ofere un cadou lui Zack, în afară de excursia în sine.

Ii cumpăraseră un ceas pentru scufundări foarte frumos, din cauciuc și oțel inoxidabil de la Cartier, care avea să fie minunat și în excursie, și după.

— Ce norocos e, spuse Jade cu răceală după ce văzu ceasul.

— Nu mai fi așa o acritură. Este Crăciunul, spuse Timmie, tachinând-o. Apropo, cum a fost la întâlnire?

Nu mai auzise ultimele vești, de săptămâna trecută, întâlnirea la cafea la Starbucks cu arhitectul mersese bine și la fel și prânzul cu ceilalți doi. Îl eliminase pe al patrulea pentru că suna bizar la telefon, iar ceilalți doi dispăruseră – sau, mai bine zis, nu apăruseră deloc. David spunea că proporția era corectă. Zicea că uneori trebuia să contactezi vreo cinci sau șase ca să găsești unul pe placul tău. Până aici, toate bune.

— A fost minunat, spuse Jade strălucind și se abținu să comenteze că nu credea că Zack merita ce făcea Timmie pentru el.

La urma urmelor, era șefa ei. Măcar Timmie n-avea să fie singură de sărbători, ceea ce Jade știa că ar fi fost greu de îndurat. Ea și David discutară despre asta, după ce Timmie plecase de la birou în acea seară.

— Uite cum stă treaba, este o dilemă dificilă pentru ea, spuse David plin de compasiune. Este ceva cu care ne confruntăm cu toții la un moment dat. Tu stai acasă ca Fecioara Maria și-l aștepti pe Făt-Frumos să vină? Sau ieși cu Făt-Nu-Foarte-Frumos, dar măcar ieși din casă și te distrezi, în timp ce-l aștepti pe cel potrivit să apară?

— Și dacă nu apare niciodată? spuse Jade, părând îngrijorată pentru șefa lor.

— De asta, draga mea, a creat Dumnezeu matrimonialele pe internet. Îți îmbunătățesc șansele considerabil. Cel puțin pe ale noastre. Timmie e într-o postură delicată. Tot ce poate face este să spere că într-o zi va da norocul peste ea și-i va cădea din ceruri bărbatul potrivit.

Dar nici unul din ei nu se aștepta ca așa ceva să se întâmple – și nici Timmie. Ea fusese singură prea mult timp. Și aproape-i convinsese pe amândoi că Domnul Perfect nu avea să apară niciodată.

— Nu merge așa, spuse Jade tristă. Se temea de ani de zile că Timmie avea să rămână singură. Își făcea griji mai mult decât Timmie, care spunea că se resemnase cu gândul că avea să-și ducă zilele în singurătate.

— Nici măcar nu sunt sigură dacă-i mai pasă. Spune că nu. Dar detest să mă gândesc la ea așa. Nimeni nu merită mai mult ca ea o persoană de treabă alături. Are grijă de tot restul lumii, de noi toți, de toți orfanii aceia pe care-i întreține. De ce dracului nu poate un tip inteligent să vadă cine e și să se îndrăgostească de ea? Ar fi un bărbat norocos.

David căzu pe gânduri în timp ce medita la întrebare. Erau complet de acord în privința a ceea ce merita ea, dar Timmie nu avusese noroc nici cu soțul ei, nici cu fiul. Era norocoasă în afaceri și la bani, dar atât.

— Poate ar trebui să renunțe la tipii ca Zack, ca să le facă loc celor potriviți, spuse David îngândurat. Poate tipii ca el ocupă teren prețios în viața ei. Poate cel potrivit nu are loc să aterizeze.

Amândoi credeau că, dacă ar apărea omul potrivit, l-ar părăsi pe Zack imediat. Dar, între timp, ea continua să se agațe de acea relație, indiferent de cât de nepotrivit pentru ea se arăta Zack. Amenințarea singurătății, mai ales de sărbători, era mai gravă în ochii lui Timmie. Știa că, dacă s-ar trezi singură de Crăciun, ar fi serios deprimată și era dispusă să facă eforturi mari ca să evite asta, chiar dacă asta însemna să-l ducă pe Zack în Hawaii.

Timmie și Zack plecară către Hawaii pe douăzeci și trei decembrie dimineața. Zborul fu scurt și lin. Sosiră în Kona patru ore și jumătate mai târziu. Jade aranjase să vină un șofer să-i ducă la hotel. Apartamentul era minunat. Avea spații mari, deschise, vedere la ocean și o terasă numită *lanai*. Ea și Zack priviră apusul de soare în prima zi, iar aerul era răcoros. Era mai frig decât se așteptase Timmie, dar confortabil, romantic și relaxant. Sugeră să servească cina în cameră în seara aceea, dar Zack voia să meargă la restaurant, să vadă cine mai venise acolo. Lui Timmie nu-i păsa. Nu mersese în Hawaii să vadă lumea, ci doar să se relaxeze și să fie cu el. Dar îi făcu pe plac și ieșiră să cineze.

Purta o rochie creație proprie, de un albastru electric, cu un șal de cașmir asortat și sandale aurii, cercei lungi de aur cu diamante, părul lăsat pe spate și o gardenie la ureche. Era frumoasă și în ton cu atmosfera tropicală. Zack purta o cămașă roșie hawaiiană, șlapi și blugi albi și arăta mai sexy ca niciodată. Era un bărbat izbitor de frumos și avea să arate chiar și mai bine după vreo două zile, cu un bronz accentuat. Seara fu plăcută, și amândoi meraseră devreme la culcare. Zack era dezamăgit că nu văzuse pe nimeni important la restaurant, dar ea îl îmbună spunând că probabil aveau să apară mai mulți oameni după Crăciun sau Anul Nou.

A doua zi fu minunat de însorită și cu un vânt surprinzător de puternic. Îngrijitorii de la piscină nu putuseră ridica umbrelele din cauza lui, iar Timmie își împleti părul ca să nu-i mai zboare în toate direcțiile.

Luară prânzul la restaurantul de lângă golf, iar lui Zack i se păru că vede un producător renumit de filme, dar acesta dispăru înainte ca ei să-și termine prânzul. Se retraseră în cameră să se odihnească. Era Ajunul Crăciunului, și, după cina din seara aceea, Timmie îi oferi cadourile, îi oferi mai multe articole din colecția ei sport de îmbrăcăminte masculină și două costume superbe, potrivit de groase, pe care le putea purta pe tot parcursul anului în L.A. Și ceasul Cartier pentru scufundări, după care era înnebunit. El îi mulțumi pentru generozitatea ei, apoi îi înmână o cutiuță. Era o brățară din aur minunată, simplă, pe care i-o luase de la Maxfield. Era genul de obiect pe care îl putea purta oricând. Își urară unul altuia „Crăciun fericit”, apoi șezură pe *lanai*, priviră răsăritul de lună de peste ocean și băură șampanie.

— E perfect, spuse Zack fericit. Îți mulțumesc că m-ai adus aici, adăugă el, sunând sincer.

— Și mie îmi place să-mi petrec astfel Crăciunul, spuse ea, zâmbindu-i.

Era ușor să călătorească cu el, părea recunoscător pentru lucrurile pe care ea le făcea pentru el și îi plăcea compania lui. Știa că acasă ar fi fost nefericită, copleșită de amintiri, singură și deprimată zile întregi. Fusese o idee perfectă să vină în Hawaii.

Își petrecură ziua de Crăciun la piscină și meraseră la Waimea, sus pe munte, să cineze în acea seară la Men rīman. Și discutară să meargă la plajă la Mauna Kea a doua zi, dacă valurile nu erau prea mari. Vântul bătea cu putere de două zile. Când se treziră a doua zi, fură dezamăgiți să vadă cerul cenușiu, iar pe după-amiază începu să plouă. Plouă mult în următoarele trei zile. Rămaseră în cameră, discutară, se uitară la televizor, comandară mâncare. Timmie nu avea chef să meargă la restaurant. Se simțeau bine la ei în cameră.

În ajunul anului nou, cerul se luminează în sfârșit, iar oceanul se domoli. Luară un taxi până la hotelul Mauna Kea și făcură plajă. La restaurant, la ora prânzului, Timmie văzu trei vedete de film pe care le știa. Le salută relaxată, le făcu cunoștință cu Zack, apoi reveniră la șezlongurile lor de pe plajă. Când se așezară din nou, observă că el era supărat. Habar nu avea de ce devenise dintr-odată prost dispus.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

Clar avea ceva. Spumega de furie.

— De ce n-ai vrut să luăm prânzul cu ei? Ne-au invitat să luăm loc, spuse Zack, arătând bosumflat și iritat.

Timmie păru surprinsă de tonul lui și de expresia feței sale.

— Am mâncat deja. Și n-am vrut să-i deranjez. Erau doar politicoși. Și nu-i cunosc atât de bine.

— S-au purtat de parcă erați prieteni vechi. Te-au sărutat toți, pentru numele lui Dumnezeu. Și unul dintre ei e producătorul unui film. A spus asta când l-ai întrebat ce mai face.

— Mă sărută o mulțime de oameni și știu mulți oameni care produc filme. Ceea ce nu înseamnă că vreau să iau prânzul cu ei. Sunt în concediu, Zack. Amândoi suntem. Aș prefera să fiu cu tine decât să tândălesc două ore uitându-mă la ei cum beau *mai tais*, când am putea să stăm întinși pe plajă.

— Aș fi preferat să iau prânzul cu ei. Poate pentru tine nu e mare chestie, dar pentru mine este.

Părea furios, de parcă ea îi răpise o șansă nemaipomenită. Nu vorbi cu ea tot restul după-amiezii și merse singur să înoate, fără să o întrebe dacă voia să intre și ea în apă. Apoi merse tot singur să facă scufundări. Rămase rece față de ea în după-amiaza aceea, când se întoarseră la hotel. Nu era prima dată, dar spunea multe despre ceea ce conta cu adevărat pentru el. Să întâlnească oameni importanți, să se dea în spectacol și să fie văzut. Nici unul dintre aceste aspecte nu avea vreo importanță pentru ea. Dar nu era ca și cum ar fi aflat ceva nou despre el.

— Uite, Zack, îmi pare rău, abordă ea în final subiectul. Îmi place să evit aglomerațiile în concedii. N-am nevoie să văd mulți oameni, mi-e de ajuns să fiu cu tine.

El nu păru impresionat. Faptul că prefera compania lui în defavoarea altor oameni pe care-i cunoștea era un compliment la adresa lui.

— De-asta n-ai vrut să mergem în St. Bart? întrebă el furios. Pentru că acolo se duc toți oamenii care contează. Oamenii care vor să vadă și să fie văzuți. Locul ăsta e o cocină, izbucni el. Nu-s pe aici decât grăsani din suburbii și copiii lor.

Timmie păru șocată și în mod evident enervată, întindea coarda. Era dispusă să accepte că aveau vieți separate și că le plăceau lucruri diferite, dar nu intenționa să-i tolereze neobrăzarea fățișă.

— Ești aici să te relaxezi sau cauți să te remarce careva la piscină? întrebă ea.

Vocea ei avea o duritate care lui nu-i scăpă și care-l scoase și mai tare din sărite.

— Poate amândouă, spuse el cinstit. Ce-i rău în asta? Tu ai o mulțime de șanse să cunoști oameni, spre deosebire de mine. Eu trebuie să mă folosesc de fiecare șansă pe care o primesc. Este foarte important

pentru mine să-mi fac relații. Dacă luam prânzul cu tipii ăia trei astăzi, poate avea să se întâmple ceva semnificativ.

Ea nu-i spusese că, dacă era să se întâmple ceva semnificativ, s-ar fi întâmplat cu mulți, mulți ani în urmă. Era deja prea bătrân. La patruzeci și unu de ani, n-avea să fie descoperit, și nu voia ca el să-și facă relații folosindu-le pe ale ei, la plajă. Comportamentul lui o forța să deschidă bine ochii și să vadă adevăratele sale motive. Nu avea cum să-i ignore vorbele și felul lui de-a fi.

— Zack, nu s-ar fi întâmplat nimic, îl asigură ea. Sunt în concediu, la fel ca noi. Jumătate de univers încearcă să profite de oamenii ca ei. Nu vor să fie bătuți la cap, la fel cum nici eu nu vreau. Detest când lumea se poartă așa cu mine.

— Ah, da, e un club special, nu-i așa? Cum am putut să uit? O societate secretă de oameni celebri care se protejează reciproc și se feresc de scursuri ca mine. Ei bine, *scuzați-mă!*

Țipa, iar Timmie părea supărată. Nu-i plăceau vorbele lui. Nu arăta respect, nici măcar politețe. Îl adusese cu ea în concediu, iar el se folosea de asta. Măcar atât îi era și ei evident. Mai făcuse același lucru și înainte, pe o scală mai redusă, deși niciodată atât de fățiș.

— Ai spus un lucru teribil, Zack. Aici nu e nici un club special. Uneori, oamenii de succes sau faimoși vin aici și nu vor să fie folosiți. Nimeni nu vrea, spusese ea, adăugând încet: Nici eu nu vreau.

Ochii lui o fulgerară.

— Asta crezi că fac eu aici? Că mă folosesc de tine? Fir-ar al dracului, dacă profit de tine, clar nu mă aleg cu mare brânză, nu? Exceptând câteva zile la plajă și faptul că mă bronzez. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă n-ai fi așa o epavă nenorocită și retrasă și nu ți-ar fi așa frică să fii cine ești, am fi putut merge în St. Bart, să ne distrăm mult mai bine.

Ea fu șocată de vorbele lui. Era ca o palmă puternică peste față, dar poate era mai bine să știe ce credea despre ea. Se pare că nu avea o părere prea bună.

— La ce te-ai așteptat de la vacanța asta? îl întreabă ea direct. În afară de bronzat? Pentru că, sincer, eu doar asta am avut în gând. Nu te-am invitat aici ca să fii remarcat sau să-ți faci relații pe plajă. Te-am invitat să petreci ceva timp cu mine, să ne relaxăm și să ne distrăm puțin. Sau e prea plictisitor pentru tine, din moment ce crezi, se pare, că sunt o epavă?

Era profund jignită. Știa că el nu era îndrăgostit de ea, nu-și făcea asemenea iluzii, nici ea nu-l iubea. Dar tot ce-i spusese demonstra o lipsă ostentativă de bunătate, afecțiune și respect.

— Pe toți dracii, Timmie, aproape că ești o epavă. Niciodată nu te duci nicăieri unde ești invitată. Refuzi practic fiecare premieră de film, în afara cazului în care crezi că ar trebui să mergi pentru că Timmie O. a făcut costumațiile. Nu mergi niciodată la petreceri. Crezi că ești prea bătrână să ieși în cluburi, ceea ce e o tâmpenie. Sunt cam de-o seamă cu tine, și mă duc în club tot timpul. Nu faci decât să stai ascunsă în casele tale și să muncești de-ți ies ochii. Și acum vrei să stai în camera ta și să te ascunzi și aici, în loc să ieși, să vedem cine mai e pe-aici și să socializăm.

— Nu vreau să socializez, Zack, îi aduse ea aminte. Eu sunt unul dintre oamenii care sunt adesea asaltați și exact de asta nu ies prea des. Nu mă interesează să mă dau în spectacol sau să apar prin presă. Am făcut astea deja. Nu-i nimic nou pentru mine. Am oameni angajați care să-mi promoveze compania în presă. N-am nevoie să apar eu însămi. De ce? Ce rost are? Nu fac decât să scrie despre mine tot felul de rahaturi. Dacă vrei să atragi atenția asupra ta, poate ar trebui să fii cu altcineva. Sau să-ți plătești singur drumul până la St. Bart.

Știa că ultima replică fusese o lovitură sub centură, dar se săturase. Suna de parcă trebuia să facă să merite șederea lui aici, altfel n-avea de ce să se deranjeze să fie cu ea. Ura tot ce-i spusese Zack. Nu înțelesese deloc cine era și cum trăia. Sau poate înțelesese. De fapt, prinsese destul de bine unele aspecte, dar i le aruncase în față cu răutate. Se simțea de parcă fusese pălmuită și-i venea să răspundă la fel.

— Uite ce e, a fost drăguț din partea ta să mă aduci aici, spuse el, calmându-se puțin. Apreciez asta. Doar că nu mă reprezintă locul ăsta. Poate pe tine da, dar mie mi se pare că e ca un cimitir. Și ai refuzat să luăm prânzul cu singurii trei oameni pe care i-am întâlnit și cu care voiam să vorbesc. Ai făcut asta ca să-mi pui piedică în carieră sau să-mi arăți ce puternică ești sau chiar nu ți-ai dat seama ce ar putea însemna un astfel de prânz pentru cariera mea?

— Care carieră? întrebă ea enervată. Faci reclame și ești model. Ai patruzeci și unu de ani, indiferent de cât de bine arăți. E prea târziu, Zack. Nu te face nimeni vreo mare vedetă.

— N-ai de unde să știi, spuse el, chiar mai furios ca până atunci.

Nu voia să audă adevărul de la ea. În ochii lui, el era încă un puștan.

— Ba da, am, spuse Timmie cu fermitate. Cunosc Hollywoodul mult mai bine ca tine.

— Știi pe dracu', îi răspunse el mânios. Ești așa moartă și-ngropată, că n-ai ști ce fac ăia de la Hollywood nici dacă te-ar mușca de cur.

— De ajuns, spuse ea cu vocea tremurând și părăsi terasa *lanai* pentru a intra în cameră.

Jumătate de oră mai târziu, intră și el înapoi agale și o găsi cu bagajele făcute. I le împachetase și pe ale lui. Sunase deja la recepție. Aveau rezervare pentru un zbor târziu în noaptea aceea, care pleca spre Honolulu. N-avea de gând să mai stea cu el după tot ce spusese despre ea, despre modul ei de viață și despre motivele lui de a fi acolo. În sfârșit auzise de-ajuns. Nu mai putea pretinde nici măcar că-i era prieten. Nu-i era. Știa că n-o iubea. Dar se dovedise că nici măcar n-o plăcea. Se folosea de ea, și asta părea singurul lui motiv pentru care stătea cu ea, și era furios că ea nu-l ajutase prea mult. Se gândi că ultimele șase luni trebuie să fi fost nu doar plictisitoare, ci și frustrante pentru el.

— Ce faci? întrebă el, privind-o surprins. Încă avea pe el costumul de baie ud și un prosop. Ea îi lăsase afară din bagaj blugii, o cămașă, lenjerie și șlapi.

— Plecăm în seara asta, spuse ea, îndreptându-se către baie, să se îmbrace.

— De ce? întrebă Zack, șocat.

— Glumești? Crezi că am de gând să stau aici și să-ți ascult porcăriile? Măine-dimineață o să fii înapoi în L.A. Mai poți să prinzi un zbor către St. Bart.

— Știi că nu mă duc în St. Bart.

Amândoi știau că nu-și permitea biletul. Făcuse gălăgie pe banii ei. Și fusese crud și neobrăzat. Și lipsit de respect. N-avea nici un chef să stea cu el acolo. Relația lor fusese limitată și niciodată un vis împlinit pentru nici unul dintre ei, dar nu recunoscuse până atunci deschis că se folosea de ea exclusiv pentru a-și face relații și pentru a fi văzut, în speranța de-a obține de muncă. Fusese mult prea străveziu de data asta. Se terminase. Nu își mai făcea vreo iluzie asupra motivelor pentru care o voia aproape.

— E problema ta dacă te duci sau nu la St. Bart. Eu mă duc acasă, și tu la fel.

— Nu face așa o dramă din asta, spuse el, încercând s-o liniștească.

În mod clar nu voia să scurteze concediul, dar era prea târziu pentru asta. Și erau multe lucruri care-i plăceau la ea. El primea din relația asta mai multe decât ea. Așa fusese mereu.

— Poate pentru tine nu e mare chestie, dar pentru mine da. Nu trebuie să te prefaci că ești îndrăgostit lulea de mine ca să fii parte din viața mea. Dar trebuie măcar să mă placi, nu doar să profiți de mine. Și nu cred că ți-a plăcut vreodată de mine. Iar acum sunt cu atât mai puțin sigură că-mi place de tine. De fapt, chiar în clipa asta nu-mi plăci deloc. Te-ai purtat ca un copil răzgâiat când nu te-am luat în Europa, ceea ce nu-ți datoram, apropo. Ne întâlneam de exact patru luni și nu-ți eram datoare să te car prin

jumătate dintre hotelurile dichisite din Europa, în timp ce eu munceam demi săreau ochii.

Nu m-ai sunat când am fost bolnavă, în Paris. Și, când te-am sunat eu, mi-ai spus că te bucuri că mi-e rău, că așa-mi trebuie dacă nu te-am luat cu mine. Ai spus că nu ești în oraș când m-am întors, doar așa, ca să-mi demonstrezi tu mie. Și acum ești nervos că te-am adus în Hawaii și oamenii de aici nu-s suficient de interesați pentru tine, iar eu nu te ajut să devii centrul atenției. Ei bine, știi ce? N-am să te ajut să faci asta. Și sincer prefer să fiu acasă, singură. Tu ești antidotul meu la singurătate, pentru că sunt prea al dracului de speriată și de izolată să-mi petrec singură sfârșiturile de săptămână. Ducă-se dracului, prefer să fiu singură decât să fiu folosită. Așa că, dragul meu, mergem acasă. Poți să bați pe altcineva la cap la anul să te ducă în St. Bart. Sincer, nu mă interesează. În jumătate de oră plecăm de la hotel.

Acestea fiind spuse, intră în camera ei de baie și trânti ușa. Mai era una în apartament pe care o putea folosi el. Nu mai fusese de mult timp atât de furioasă și de data asta, ca niciodată, temperamentul se potrivea culorii părului ei. Zack se dovedise a fi exact cum spusese Jade. Chiar era un rahat mic și manipulator care încercase să profite de ea. Fusese mereu conștientă de inegalitățile din relația lor și alesese să nu le ia în seamă. Dar acum, în Hawaii, el o forțase să vadă ceea ce era deja evident. Dacă l-ar fi iubit, poate ar fi fost mai iertătoare. Dar nu-l iubea. Relația fusese nesolicitantă și confortabilă pentru amândoi, dar nimic mai mult. Și nu avea de gând să se lase folosită atât de evident pe cât tocmai încercase el. Pentru ea, era capăt de drum.

Vestea bună era că singurele lucruri cu care se alesese el de la ea erau un ceas Cartier și o excursie în Hawaii. Nu era mare lucru, doar că se simțea exploatată și cu sentimentele rănite. Asta era mereu problema cu bărbații ca Zack. În final, întindeau prea tare coarda, iar el tocmai făcuse asta. Era doar o chestiune de timp până se alegea praful de tot.

Douăzeci de minute mai târziu, ieși din baie în blugi, un tricou, o geacă din denim și un șal. Purta sandale și avea părul ud. Tocmai ieșise de sub duș. Zack stătea mohorât pe un scaun, în cămașa lui hawaiiană și-n blugii pe care i-i lăsase afară din bagaj. O urmă afară din cameră fără să scoată o vorbă. Era perfect conștient că întrecuse măsura și nu voia să înrăutățească lucrurile. În timp ce mergeau spre hol, o întrebă dacă sigur nu voia să mai rămână. Nu spuse că-i părea rău, dar era evident că se simțea nervos și stânjenit. Tocmai dăduse cu piciorul șansei de-a mai petrece încă patru zile în Hawaii, oricât de plictisitor ar fi fost locul. Tot era un concediu gratuit în Hawaii, iar ea tot Timmie O. era.

— Sunt absolut sigură că nu vreau să rămân, spuse ea în timp ce ajungeau la recepție.

Ce nu înțelegea el, și n-avea probabil să înțeleagă niciodată, era că nu se simțea furioasă pe cât era de rănită. Nimeni, mai ales cineva în postura ei, nu voia să se simtă ca o vacă de muls bătrână și patetică, și aparent asta fusese dintotdeauna intenția lui. Iar el se plângea că laptele nu era îndeajuns de dulce sau suficient de mult pentru el, în loc să se bucure de ce primea.

Un taxi îi duse la aeroport. Nu-și spuseră un singur cuvânt pe drum. Nu mai era nimic de zis. Și el, și ea spuseseră tot. Iar el știa că acum nu mai putea repara lucrurile. Șansa fusese irosită. Zburară spre Honolulu cu Aloha Airlines și acolo avură o escală de două ore. Zack se îndepărtă de ea și vorbi la mobil, iar ea se plimbă fără țință prin magazinele din aeroport, încercând să-l evite și întrebându-se dacă nu fusese prea dură. Nu credea că fusese. Ura tot ce-i spusese el, și, chiar dacă zisese asta la mânie, vorbele lui sunaseră dureros de adevărat, iar ea bănuia că Zack credea tot ce-i spusese. Era furios că ea nu-i acordase mai multe șanse să-și facă relații pe cheltuiala ei. Poate n-o fi fost Făt-Frumos pentru ea, dar clar se dovedise acum a fi Făt-Căcăcios. Până să ajungă la poarta de îmbarcare, știa că luase decizia corectă.

Se îmbarcă pentru zbor, iar ea fu ușurată să constate că li se dăduseră locuri îndepărtate unul de celălalt, la clasa întâi. N-avea nici un chef să stea lângă el. Erau așezați pe rânduri diferite, în părți diferite ale avionului. Nu se străduiră să își rearanjeze locurile sau să facă schimb cu cineva. Felul în care erau aranjate locurile îi convenea de minune. Încercă din răspuț să doarmă pe parcursul zborului, dar fără prea mare succes. Omul de lângă ea adormi imediat după decolare și sforăi zgomotos tot zborul. Aerul condiționat era rece ca gheața. Și era prea supărată ca să mai poată dormi. Nu-l putea vedea pe Zack de unde era așezată și nu-l mai văzu până când aterizară în L.A. El veni să-i vorbească, în timp ce își așteptau bagajele. Spre ușurarea ei, ale lor erau printre primele. Măcar nu trebuiau să stea să le aștepte. Era puțin peste ora șase dimineața, după fusul orar din L.A.

— Îmi pare rău de cum au ieșit lucrurile, mormăi el fără să o privească în ochi, deși ea îl privea drept în față, întrebându-se cine fusese de fapt.

Aparent, o persoană nu prea plăcută. Niciodată nu-l crezuse vreun erou și mereu știuse că se bucura de avantajele pe care i le oferea ea, dar niciodată nu crezuse că intențiile sale erau atât de evidente. Avusese destule de răbdat în Hawaii și se hotărâse în timpul zborului spre casă că

așa era mai bine. Îi făcuse o favoare arătându-și adevărata față. Era și timpul, oricum, își reaminti ea. Tipii ca Zack nu rezistau mai mult de șase luni în viața ei. Îi expirase timpul. Și poate acesta era cel din urmă Zack de care avea parte. Nu voia să mai facă asta. Ce rost avea? Era o totală pierdere de vreme, și nu putea spune că avusese parte de cine știe ce distracție sau măcar de sex de calitate. Poate chiar era mai bine să nu aibă nimic dacă nu exista dragoste. Se săturase să fie cu bărbatul nepotrivit, unul de care nici nu-i păsa și căruia nu-i păsa deloc de ea. Poate epoca celor ca Zack se terminase. Simțea că ar cam fi cazul. La urma urmelor, poate nu era atât de rău să fie singură. Îi trebuiseră unsprezece ani de la divorț ca să ajungă în acest punct. Era gata să înfrunte viața de una singură, fără un bărbat alături.

— Și mie îmi pare rău, spuse ea, ridicându-și geanta. Baftă, adăugă ea, iar el nu-i răspunse, în timp ce ea păși pe trotuar să ia un taxi.

Zări unul și urcă în el. Nu se întoarse să se uite la Zack și nici nu se oferă să-l ia cu ea. Obținuse de la ea tot ce se putea. Îi spusese șoferului adresa ei din Bel Air și porni spre casă, în sfârșit liberă.

capitolul 9

După ce dormi câteva ore, Timmie conduse spre Malibu în ajunul Anului Nou. Nu sunase pe nimeni să anunțe că se întorsese. Era sigură că toți prietenii ei își făcuseră deja planuri. Și știa că David și Jade aveau amândoi întâlniri. Nu voia să fie cu ei. Tot ce își dorea acum era să stea singură. Nici măcar nu trebuia să-și lingă rănile. Nu avea. Se simțea mai liberă și mai plină de viață decât fusese de ani de zile. Nu regreta deloc că rupsesse relația cu Zack. Tot ce simțea era ușurare și libertate – și o conștientizare a propriei puteri. Primise o lovitură serioasă de la Zack, dar poate fix de asta avea nevoie, își spuse ea, în timp ce conducea spre plajă. La urma urmelor, îi făcuse o favoare și o scutise să piardă vremea luni de zile, lăsându-l să încerce să profite de ea, furios că nu reușește. Chiar se gândise să-l ia la spectacolele de modă din primăvară, doar pentru a mai lungi relația câteva luni. Ar fi fost incredibil de prostesc, dar se gândise că astfel evita o nouă scenă și știa ce trebuia să facă pentru a-l ține lângă ea, dacă asta dorea. În orice caz, el rezolvase problema în Hawaii. Nu mai trebuia să-și facă griji în această privință. Se simțea lecuită pe veci de bărbați de genul lui – sau poate chiar de bărbați în general. Simțea că era pe cale să intre într-una dintre lungile ei perioade de celibat și nu regreta

deloc. Era bucuroasă că nu rămăsese cu el în Hawaii și că avusese curajul să pună capăt relației și să vină acasă.

Petrecu noaptea Anului Nou de una singură, în fața șemineului din sufrageria ei din Malibu. Cerul era înghețat și senin, iar ea stătea pe punte în întuneric și privea spre lună, recunoscătoare pentru viața ei, și dintr-odată nu se mai temu să fie singură. Așa era totul mult mai simplu, viața alături de bărbați ca Zack doar o împovăra. Era dintr-odată convinsă că avea să fie mai fericită singură. Pentru prima dată, se simți complet independentă și puternică.

Se trezi la ora nouă în ziua de Anul Nou și făcu o plimbare lungă pe plajă. Era o zi de iarnă minunată, și își petrecu restul sfârșitului de săptămână în liniște și izolare, bucurându-se de casa ei din Malibu. Se simți surprinzător de bine și pe deplin împăcată. Zack nu sunase deloc, și nu credea că avea să mai sune vreodată. Mai trecuse prin asta. Bărbații ca el dispăreau ca măgarul în ceață când li se termina plimbarea. Mulțumesc, pa, a fost drăguț sau nu chiar așa drăguț, și pe-aici le era drumul. Uneori rămâneau prieteni, dar de cele mai multe ori nu. Bărbații ca Zack erau incapabili de prietenie reală cu oricine, și sigur nu cu ea.

Rămase la mare până duminică dimineată, apoi se opri în drum spre casă la Sfânta Cecilia, să le ureze un an nou fericit celor de acolo. Luă prânzul cu călugărițele și cu copiii, apoi reveni în Bel Air, unde lucră până merse la culcare. A doua zi dimineată, la ora opt, era la birou. Jade se sperie când intră și o văzu acolo. Timmie era aranjată, părea ocupată și deja telefonase la New York. Îi întinse lui Jade un teanc de dosare și zâmbi. Jade observă imediat că Timmie arăta fericită și relaxată.

— Un an nou fericit, îi ură Timmie, zâmbind.

— Cum a fost în Hawaii?

Jade putea zări ceva în ochii lui Timmie, dar nu era sigură ce. Orice ar fi fost, arăta mai fericită decât fusese de multă vreme.

— Scurt, îi răspunse Timmie criptic. Dar Jade înțelesese mesajul din singurul cuvânt adresat.

— Te-ai întors mai devreme?

Timmie aprobă din cap.

— Când?

— Pe treizeci și unu dimineată. Am luat zborul de noapte către Honolulu.

Timmie nu părea supărată. Pentru prima dată, era bucuroasă că pusese capăt unei relații.

— Vai! Ce s-a întâmplat?

Aproape că se temea să întrebe, dar Timmie arăta bine. De fapt, de mult nu mai arătase atât de bine.

— Se pare că Zack nu primea, la pachet cu mine, șansele la socializare pe care credea că le merită și de care avea nevoie. Așa că i-am oferit șansa de a merge mai departe. O privi pe Jade și zâmbi. Gata. Cred că a fost ultimul de genul ăsta. Cred că prefer să mă retrag la o mănăstire decât să mai fiu cu unul ca el. M-am simțit ca o proastă când mi-a spus cât de plictisitoare sunt. Presupun că are dreptate. Dar n-am de gând să merg la fiecare premieră la care sunt invitată doar ca să-i fac pe plac sau să încep să ies prin cluburi și baruri cu prietenii lui slinoși de douăzeci de ani.

Jade rânji în timp ce o asculta. Indiferent de ceea ce urma să facă Timmie de acum, Jade se bucura că tipul dispăruse. N-o meritase niciodată. David își vârî capul pe ușă în timp ce ele discutau și observă fervoarea cu care Timmie îi povestea lui Jade ce se întâmplase.

— Ce s-a întâmplat? Ceva la New York?

Jade clătină din cap, iar Timmie îl privi surâzând.

— Am scăpat de Zack. Ne-am despărțit în Hawaii.

— Sper că tu de el și nu invers, spuse David îngrijorat, iar Timmie râse.

— Presupun că ai putea spune și așa. El a scăpat o bombă, și eu una și mai mare. Înainte de asta am avut o săptămână frumoasă, deci a fost bine. I se terminase timpul oricum, spuse ea. Îi expirase viza de șase luni.

— Sper că i-ai luat pașaportul când a părăsit regatul fermecat, replică David rânjind.

— Cine știe? Presupun că-și va găsi pe altcineva ca mine care va face paradă cu el de colo-colo și-i va da ce vrea. Când s-a terminat, nu am simțit decât că am fost fraieră. A fost o pierdere de timp, spuse ea cu sinceritate.

Nu îi era niciodată teamă să își admită greșelile sau punctele slabe față de ei, iar ăsta era unul dintre lucrurile pe care amândoi le admirau la ea. Lui Timmie nu-i era niciodată frică să greșească sau să se arate umilă.

— Mai bine fraieră decât tristă sau deprimată, spuse David cu delicatețe, apoi aruncă o privire curioasă spre Jade. Cum a fost de Anul Nou?

— Fierbinte, spuse Jade strălucind.

Ieșise iar cu arhitectul. În ultimele câteva săptămâni, mai avuseseră câteva întâlniri, iar el îi făcuse cadou de Crăciun o geantă Gucci superbă. Ea îi dăduse un pulover de cașmir din linia de top Timmie O. Amândoi fuseseră încântați de cadourile primite, și lucrurile începeau să se încingă între ei. Atât David, cât și Timmie o avertizară că era cam devreme, dar ea

părea fericită și declara că la fel era și arhitectul. În weekendul Anului Nou merseseră împreună la schi, iar David avusese o întâlnire cu o altă fată. Deci totul era bine în lumea lor, iar în viața lui Timmie măcar era pace. Mai mult decât orice, se simțea ușurată.

Pentru restul zilei și al săptămânii, cei trei lucrau din greu. Aveau multe de făcut în legătură cu colecțiile de primăvară-vară. În februarie își prezentau colecția la spectacolele de modă din New York și imediat după aveau să revină la Milano și la Paris. Și, de data asta, ei erau cei care ofereau o petrecere fastuoasă la Piaza Athenee. Nu se mai puteau fofila.

La începutul lunii ianuarie, Jade și Timmie parcurgeau detaliile petrecerii, iar Jade îi întinse lista de invitați, să vadă dacă trebuia cineva șters sau adăugat. Toată presa locală de modă era pe listă, alături de câțiva editori de la Vogue, achizitori majori, niște oameni de seamă din industria textilelor și câțiva clienți importanți. Dintr-odată, aparent fără motiv, Timmie se încrunță.

— S-a întâmplat ceva? Am uitat pe cineva?

Jade părea preocupată. Nu era un dezastru, atâta timp cât remediau la timp greșeala. Odată îl uitaseră pe cel mai important editor de modă din presa franceză.

— Mă gândeam doar, spuse Timmie, rozând capătul pixului ei, apoi îl înlocui cu una dintre acadelele care-i plăceau și-i dădeau energie când era obosită.

— Vrei să scoți pe cineva sau să adaugi?

Jade părea nedumerită de expresia ei. Era cufundată în gânduri.

— Nu sunt sigură. Nu prea se potrivește, dar ar fi drăguț, ca gest. Mă gândesc și-ți spun.

Jade aprobă din cap, și cele două continuă să-și parcurgă lista de detalii. Timmie nu făcu nimic până săptămâna viitoare. Îi lăsă un bilețel lui Jade, apoi se răzgândi și-l rupse. Încă nu era sigură, dar decise să sune chiar ea. Părea oarecum insultător sau cel puțin impersonal să-și pună secretara să facă asta. În afara cazului în care făceau parte din industria modei, europenii nu înțelegeau așa ceva, iar acesta nu era din branșă. Se plimbă încoace și încolo și până la urmă se hotărî să sune de acasă, duminică noaptea. Era luni dimineața la Paris, un moment numai bun. Nu voise să sune în weekend și încă nu era convinsă că era bine să dea acest telefon. Stătu o jumătate de oră în biroul ei de acasă, încercând să se decidă ce să facă, apoi scoase o bucățică de hârtie din agenda ei, înhăță telefonul și sună.

Telefonul sună de câteva ori, și era pe cale să o lase baltă și să închidă, când auzi că răspunse cineva la celălalt capăt al firului. Era Jean-Charles Vernier, medicul francez din Paris.

— *Alo!* spuse el, părând ocupat și oficial în ton.

— *Bonjour*, zise ea, simțindu-se cam ridicol. Știa că avea un accent groaznic. Deși fusese la Paris și stătuse la Piaza Athenee de nenumărate ori și făcea afaceri cu fabricile franțuzești de textile, abia învățase câteva cuvinte. Mereu vorbeau cu ea în engleză.

— Da?

El identificase accentul american, dar nu recunoscuse vocea. Și de ce ar fi trebuit s-o recunoască? O cunoscuse doar pentru zece zile și nu mai vorbise cu ea de două luni și jumătate.

— Bună ziua, doctore. Sunt Timmie O'Neill.

— Ce surpriză plăcută, spuse el, părând sincer încântat. Ești în Paris? Te-ai îmbolnăvit?

— Nu, la ambele întrebări.

Surăse în timp ce stătea în biroul ei de acasă, în halat. Era trecut de miezul nopții în L.A. și puțin peste ora nouă dimineața pentru el.

— Sunt în L.A., dar vin iarăși luna viitoare în oraș pentru spectacolele de modă și mă întrebam... nu știu dacă ți-ar face plăcere sau nu... dar m-am gândit că... oferim un dineu pentru presă și clienți, la Piaza Athenee.

Trase adânc aer în piept, simțindu-se brusc stânjenită că-l sunase.

— Mă întrebam dacă ție și soției tale v-ar face plăcere să veniți. E o cină de afaceri, dar e un grup eclectic, și ar putea fi distractiv.

— Ce drăguț din partea ta să te gândești la mine, spuse el, părând sincer încântat, ceea ce o făcu să se simtă mai puțin prost că-l sunase.

Pentru un minut, se temuse că avea s-o considere realmente nebună sau să-și imagineze că se dădea la el, ceea ce nu era cazul.

Habar nu avea dacă urmau să vină sau nu, dar se gândise că ar fi frumos să-l revadă, după toate discuțiile lor lungi din octombrie. Era o scuză bună să-l vadă fără să se îmbolnăvească. Spera să reușească să rămână sănătoasă de data asta. În ultimele două săptămâni de când o terminase cu Zack, ajunsese la concluzia că era mai fericită singură. Intrase într-una din fazele ei de regină a ghețurilor, cum le spunea Jade. Jurase să nu se mai încurce vreodată cu un bărbat. De fapt, chiar îi plăcea la nebunie să petreacă timp de una singură pe plajă, iar Zack nu mai sunase deloc. Sfârșiturile de săptămână petrecute în singurătate n-o mai speriau deloc. Relația cu Zack se sfârșise în mod categoric, iar Timmie jurase să nu mai fie vreodată cu alt Zack sau cu oricine altcineva. Cu câteva zile în urmă

anunțase victorioasă că a terminat-o cu bărbații. Invitația ei către doctorul Vernier și soția acestuia era o chestiune pur socială, fără nici un motiv ascuns. Își sublinie în minte că așa stăteau lucrurile.

— Mă tem că există o problemă, explică el prudent, deși ea încă nu-i spusese data, doar faptul că venea la Paris în februarie.

El nu putea ști dacă planificase ceva din moment ce nu-i spusese data, în afara cazului în care avea o regulă nescrisă de a nu accepta invitații la cină de la fostele paciente.

— Problema mea este că presupun că se vrea prezența unui cuplu, din moment ce ai fost atât de amabilă să ne invitați pe mine și pe soția mea la dineu. Dar mă tem că drumurile noastre s-au despărțit, cum spuneți voi, americanii. O răscruce de drumuri. Sau un final al relațiilor diplomatice, mai bine zis.

Uitase cât de protocolar putea fi uneori în vorbire, dar îl ascultă încruntată, nefiind sigură că înțelegea ce-i spunea.

— Căsătoria noastră e pe butuci, cum spuneți voi în America. Nu mai ieșim împreună. Ne vindem apartamentul. Și îmi imaginez că ar fi ciudat să ai drept invitat la dineu un bărbat singur. Așa că, dacă doreai un cuplu, mă tem că mă văd silit să refuz. Dar, dacă nu te deranjează un bărbat singur, aș fi încântat să vin. Însă, te rog, nu te simți obligată să mă chemi.

Ea rumegă informațiile și le găsi interesante. Foarte interesante. Nu voia asta, dar îi stârniseră o oarecare emoție, ridicolă, după cum ținu ea să-și reamintească. O terminase pentru totdeauna cu bărbații, iar el era încă însurat, dar ar fi fost un musafir la dineu foarte simpatic și se bucura să audă că voia să vină.

— Este foarte bine și dacă vii singur, îl asigură ea. De fapt, nu vin cupluri. Sper să nu fie prea plictisitor pentru tine, e toată lumea din modă acolo și mai sunt câțiva din diverse domenii. Dar uneori dineurile de genul acesta pot fi foarte distractive. M-aș bucura mult să vii. E pe treisprezece februarie. Sper că nu ești superstițios.

— Nu tot timpul, replică el amuzat, iar ea își notă asta mental. Aș fi încântat. La ce oră?

— La opt jumătate. La Piaza, într-o sală de recepții privată.

— Nu e cu ținută de seară, nu? Întrebă el politicos.

— Oh, Doamne, nu! Timmie râse la sugestia lui. Presa va veni în blugi. S-ar putea să avem vreo două modele care vor fi, probabil, pe jumătate dezbrăcate. Achizitorii și clienții vor purta costume închise la culoare. Poți purta orice dorești, pantaloni și sacou sau costum. Oamenii care dictează tendințele în modă nu sunt aproape niciodată decent

îmbrăcați, spuse ea, mulțumită că-i promisese să vină și dorindu-și să-l liniștească.

— Cu excepția ta, doamnă O'Neill, spuse el politicos, iar ea nu fu sigură dacă o lua peste picior.

— Ce s-a întâmplat cu „Timmie “? Îmi plăcea mult mai mult.

Își aminti apoi că și în scrisoarea lui de mulțumire i se adresase cu doamna O'Neill. În timpul discuțiilor lor lungi de la hotel și de la spital, îi spusese Timmie. Îi lipsea intimitatea aceluia apelativ acum.

— N-am vrut să fiu obraznic. Atunci îmi erai pacientă, iar acum ești o femeie foarte importantă.

— Nu sunt, spuse ea indignată, apoi râse. Bine, poate sunt. Și ce dacă? Am crezut că suntem prieteni – sau cel puțin asta mi-am imaginat în octombrie. Mulțumesc pentru mesajul tău frumos, aproape.

Își amintea perfect apusul de soare de pe cartea poștală, la fel ca el.

— Mulțumesc pentru ceasul extravagant, doamnă... Timmie..., spuse el prudent, părând intimidat pentru o clipă. Am fost foarte jenat când l-am văzut. Nu era nevoie să faci asta.

— Ai fost foarte bun cu mine când mi-am scos apendicele. Iar eu eram foarte speriată, spuse ea, cu sinceritate.

— Îmi aduc aminte. Acum ești bine?

Părea prudent și ușor timorat.

— Sunt bine. Deși probabil nu voi mai fi când ajung la Paris. Spectacolele astea sunt epuizante.

— Îmi amintesc și asta. Ai refuzat să mergi la spital până nu s-a terminat spectacolul.

— Da, și ai avut dreptate când ai spus că-mi va exploda apendicele. E greu să te oprești din ce ai de făcut când ești prins în mijlocul unui spectacol de genul acela.

— Trebuie să ai grijă de sănătatea ta, spuse el încet.

— Îmi pare rău să aud de căsătoria ta, spuse ea cu îndrăzneală, nefiind sigură cum avea să primească el comentariul.

— Se mai întâmplă, replică el cu seriozitate. Îți mulțumesc că îmi permiți să particip singur. Apreciez invitația. Când ajungi la Paris?

I se păru interesant că o întrebase. Faptul că știa că divorțează schimba oarecum lucrurile între ei acum.

— Sosim pe opt. Cu cinci zile înainte de spectacol. Și stau la Piaza, ca de obicei.

Imediat ce spuse asta, se simți prost. Parcă îl ademenea, și nu dorea să pară așa în ochii lui. Abia se cunoșteau, exceptând relația lor de medic-pacient. Și, în mod evident, își avea propriile probleme de rezolvat. Nu

voia să pară o americană disperată după bărbați, care-l hărțuia. În definitiv, lansase invitația către el și soția lui, deci el nu avea cum să-și imagineze că îl sunase ca să îi facă avansuri. Și de ce ar crede așa ceva? Se simți dintr-odată jenată că îi telefonase, dar se bucura că o făcuse. La urma urmelor, de ce nu? Acum, în timp ce vorbea cu el, se simțea ca o copilă. El părea atât de serios și de matur, și așa și era, din câte își amintea, deși avea și simțul umorului. Se simțiseră ciudat de în largul lor unul cu celălalt cu trei luni în urmă.

— Ei bine, am să te văd atunci pe treisprezece, la Piaza Athenee, spuse el solemn.

Fusese extrem de respectuos pe tot parcursul conversației. Nu cald, ci foarte corect, așa cum fusese și când se cunoscuseră.

— Ne vedem pe treisprezece, confirmă ea.

— Mulțumesc de telefon, spuse el politico, apoi închiseră amândoi, iar ea rămase privind în gol în biroul ei minuscul.

Îi făcuse plăcere să-l audă din nou. Rămase apoi câteva minute gândindu-se la convorbire și la aceste vești surprinzătoare, care chiar o uimiseră, având în vedere convingerile sale cam arhaice și foarte catolic-europene despre căsătorie. Fusese frumos din partea lui să se ofere să nu vină dacă ea nu dorea să primească bărbați singuri. Dar era foarte bine și așa, deși ar fi fost curioasă să-i întâlnească soția. Evident, asta nu urma să se întâmple, și spera că el avea să se distreze cu gașca pestriță care lua parte la acel tip de evenimente. Dar, în orice caz, o să îi facă plăcere să-l revadă. Căscă, se ridică, traversă holul spre camera ei și merse la culcare. Se strădui să nu se gândească la Jean-Charles Vernier sau chiar la discuțiile lor anterioare din Paris. Se reasigură că nici asta, nici vestea divorțului nu însemnau nimic pentru ea. Era un bărbat cumsecade și cel mai probabil un prieten. Dar nimic mai mult. Acum era sigură de asta.

capitolul 10

În ziua următoare, Timmie îi zise lui Jade să-l treacă pe Jean-Charles Vernier pe lista de oaspeți a dineului de la Paris și o puse să îi trimită un fax de confirmare. În săptămâna următoare, viața lor intră într-un ritm nebunesc la birou, așa că Timmie uită complet de el. Vineri noaptea merse la Malibu și se opri pe drum la Sfânta Cecilia, ca să ia cina. Cei mici erau în toane bune, și apăruseră doi copii noi, dintre care o fată care trecuse prin douăsprezece familii de plasament și fusese abuzată de un frate în ultima

dintre ele. Era tăcută și retrasă și avea paisprezece ani. Călugărițele îi explicară în detaliu situația ei lui Timmie după cină, fiind puțin îngrijorate să afle că fusese agresivă cu unii dintre copii de când sosise. Nu era deloc surprinzător, ținând cont prin câte trecuse, iar ceilalți copii se arătau răbdători cu ea, deși două dintre fete se luaseră la harță cu ea în dimineața aceea, susținând că ea le furase periutele și pieptenii. Aduna sub pat tot ce îi cădea în mână, și una dintre călugărițe era îngrijorată că ar putea plănui să fugă. Știa, așa cum știa și Timmie, că acomodarea la noul mediu avea să mai dureze, poate chiar mult în cazul ei. Fusese bătută crunt de mama naturală acasă, violată de un unchi și de câțiva dintre iubiții mamei. Tatăl ei era în închisoare, la fel ca al multora dintre copii. Avea un trecut de coșmar.

Cel de-al doilea rezident nou de la Sfânta Cecilia venise cu doar două zile în urmă. Una dintre călugărițe îl menționase în trecere în timp ce mergeau la cină, astfel încât să nu fie surprinsă dacă acesta se comporta într-un mod neobișnuit. Până acum stătuse mai mult sub masă și nu vorbise cu nimeni. Agentul social le spusese că în casa părintească îl hrăniseră cu resturi pe podea, ca pe un câine. Avea părul roșu aprins, de aceeași culoare ca al lui Timmie, și doar șase ani. Timmie îl observă imediat în timp ce îi urma pe copii la cină și îl văzu strecu—rându-se în tăcere sub masă, exact cum fusese prevenită că avea să facă. Trăise într-un mic apartament din Hollywood împreună cu mama sa, care tocmai fusese închisă pentru trafic de droguri. Ea pretindea că nu știa cine era tatăl. Numele băiatului era Blake, iar mama susținea că nu vorbise niciodată. Fusese testat pentru autism, dar nu îndeplinise criteriile. Din evaluarea psihiatrică de la casa de corecție, făcută atunci când poliția îl dusesse acolo, reieșea că de vină putea fi faptul că fusese traumatizat la un moment dat și încetase să vorbească din această cauză. Înțelegea tot ce i se spunea, dar nu răspundea în vreun fel. Avea ochii mari și strălucitori. Psihiatrul de la casa de corecție suspecta atât abuzul fizic, cât și pe cel sexual. Mama sa avea douăzeci și doi de ani. Îl născuse în timp ce era dependentă atât de metadonă, cât și de cocaină. Adăugase de atunci heroina la amestec și era de așteptat să stea mult în închisoare. Condamnarea actuală era a patra, și procurorul dorea să o închidă.

Nu i se cunoștea vreo rudă și nu avea alt loc unde să meargă. Cei de la Sfânta Cecilia fuseseră sunați de îndată ce i se terminase evaluarea. Se considera că acesta era locul perfect pentru el, căci nu era pregătit pentru a fi dat în plasament, nu avea ce căuta într-o casă de corecție și era genul de copil pe care călugărițele de la Sfânta Cecilia îl primeau cu brațele deschise. Timmie îl îndrăgi din clipa când îl văzu, și până și călugărițele

observară cât de mult îi semăna. Ar fi putut să-i fie fiu, și pentru o clipă ea își dori să fi fost așa. Mama refuzase să îl ofere spre adopție și spusese că dorea să îl ia înapoi atunci când avea să iasă din închisoare, ceea ce probabil urma să se întâmple peste mult timp. Poate chiar zece ani. Foarte probabil, în momentul când ea avea să iasă, el urma să fie deja major, poate chiar dependent de droguri la rândul lui. Călugărițele doreau să facă tot ce era posibil pentru a-i schimba cursul vieții. Și, dacă se luau ca exemplu celelalte cazuri aproape imposibile pe care le rezolvaseră cu succes, aveau șanse serioase să îl ajute pe Blake.

Timmie putea să-i simtă corpul mic încolăcit lângă picioarele ei sub masă, dar nu dădea vreun semn că ar fi observat în timp ce vorbea cu copiii care râdeau și sporovăiau în jurul ei. Le plăcea mult când ea li se alătura pentru cină. Marea majoritate a copiilor o numeau Mătușa Timmie. Erau pe la jumătatea mesei ce consta din hamburgeri cu macaroane și brânză când îl simți pe Blake lipindu-se de ea și odihnindu-și capul pe picioarele ei. Fără să se gândească, își puse mâna sub masă și îl mângâie pe părul mătăsos, sub privirile uneia dintre călugărițe. Âr fi dorit să explice ce se întâmpla, dar nu îndrăznea. Imediat după aceea îi strecură băiatului pe tăcute o bucată de hamburger învelită într-un șervet de hârtie. El o luă fără să scoată un sunet. Îi dădu altă bucățică imediat după aceea și continuă să facă asta până când băiatul mănca aproape un hamburger întreg. Nu se uită deloc la el sub masă, și, când se termină mâncarea, el o trase de rochie și îi înmână șervețelele. Ea le luă, cu lacrimi în ochi. Era ceva extrem de chinuitor de vulnerabil în el. Îi dădu o acadea ca desert, și el o mân— că pe toată. Nu ieși de sub masă până când ceilalți nu plecară de acolo. Timmie continuă să stea jos în timp ce călugărițele și copiii dispăreau și în cele din urmă ieși și o privi cu ochii săi mari. Ea îi oferă un pahar cu lapte și o prăjiturică, iar el le devoră pe amândouă, după care puse frumos paharul pe masă în fața ei.

— Ți-ai mâncat frumos cina, Blake, îi spuse ea încetișor, lăudându-l, fără să primească un răspuns de la el.

I se păru că îl văzuse înclinând aproape imperceptibil capul, dar nu era sigură.

— Ce păcat că nu ai prins macaroanele cu brânză. Ai vrea să guști din ele?

El ezită, după care încuviință, și Timmie se duse în bucătărie să îi aducă un castron cu macaroanele rămase și îl puse în fața lui pe masă. El luă castronul și îl puse pe podea, după care se așeză lângă și începu să mănânce cu degetele. Timmie nu zise nimic în timp ce una dintre călugărițe trecu pe lângă ei, încuviință din cap și zâmbi. Se descurca bine

cu el. Simțea o legătură ciudată cu acest băiat, poate pentru că semăna cu ea. El era prins într-o închisoare a tăcerii, și motivele pentru care ajunsese astfel o făcea să își simtă inima îndurerată. Doar Dumnezeu știa ce se întâmplase cu adevărat cu el pe când trăia cu mama lui – din cauza ei sau a prietenilor ei. El era cea mai afectată victimă a stilului ei de viață, poate chiar mai afectat decât ea însăși.

Era greu de imaginat. El se născuse în San Francisco, în timp ce ea bătea la șaisprezece ani străzile din Haight-Ashbury. Ea se afla deja de doi ani pe stradă la vremea respectivă și se mutase în L.A. puțin după aceea, începându-și lungul șir de arestări. El fusese dat în plasament pentru prima dată la șase luni. Înainte de asta, ea îl lăsa cu prietenii – ba chiar cu furnizorul ei de droguri, ultima dată când ajunsese la închisoare. Blake avea deja un parcurs dubios și o viață dezastruoasă, la cei doar șase ani ai lui. Termină de mâncat toate macaroanele puse de Timmie în castron, se uită la ea și zâmbi.

— Ei bine, nu o să îți mai fie foame după asta, spuse Timmie, zâmbindu-i la rându-i. Mai vrei?

El scutură din cap și îi zâmbi înapoi. Era un zâmbet firav, dar totuși un zâmbet. Ea se întinse să îi atingă mâna, iar el se trase înapoi.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să te sperii, spuse ea, ca și când ar fi purtat o conversație cu el, ceea ce într-un fel chiar făcea. Numele meu este Timmie. Și știu că tu ești Blake.

Privirea lui nu dădea de înțeles că ar fi băgat-o în seamă; o fixă cu privirea și se dădu îndărăt. Ea nu voia să îl grăbească. Avusese parte de îndeajuns contact pentru o seară, și se părea că îi era greu să îndure mai mult. Se duse să stea într-un colț al sălii de mese, pe podea, și continuă să o privească. Una dintre călugărițe veni din bucătărie să șteargă cu un burete masa. Timmie sporo— vâi cu ea pentru câteva momente, după care se întoarse din nou spre Blake.

— Vrei să vii sus și să asculți o poveste? îl invită Timmie.

Voia să ajungă la Malibu, dar nu se putea rupe de aici. Se simți dintr-odată ancorată de el, mai mult decât de oricare copil care fusese adăpostit în acea casă. Era ceva extrem de dureros pentru ea la acest băiat. Nu era sigură de ce, dar, pentru moment, ea simți că destinul îi adusese împreună. Se întreba dacă de acolo din rai fiul ei Mark avea ceva de-a face cu asta. Ar fi fost minunat să fie așa. Ea simțise un gol dureros în inimă în cei doisprezece ani de când își pierduse copilul. Nu se aștepta să îl umple cineva vreodată, în mod cert nu acest băiat, dar, deocamdată, durerea din sufletul ei avea legătură numai și numai cu Blake. Ea îl întreabă dacă voia să asculte povestea, iar el scutură din cap, continuând să stea în tăcere într-un

colț, privindu-le înfricoșat. Dar cel puțin primise o masă decentă. Era subnutrit și slab, la fel cum fuseseră mulți dintre copii când veniseră, suferind de neglijare și de malnutriție, în special cei care ajunseseră aici din casele părintești. Cei veniți din plasament arătau mult mai bine, fiind, de obicei, bine hrăniți. Blake în mod clar fusese hămesit, căci devorase tot ce îi dăduse Timmie. Mâncase mai mult decât ea. Se întoarse și îi zâmbi din nou.

— O să plec în curând, Blake. Vrei să te duc sus în camera ta?

Se apropia ora de culcare pentru ei, după povestea de seară și duș. bar fi plăcut să îi facă o baie caldă cu spumă, așa cum îi făcea lui Mark atunci când era mic, dar băile în cadă nu erau practice aici, fiind mulți copii care trebuiau îmbăiați. Așa că soluția era să li se facă duș. El scutură din cap ca răspuns la întrebarea ei și nu făcu nici o altă încercare de apropiere. Timmie se uită la el și îi zâmbi, apoi plecă din cameră împreună cu călugărițele. Ele spuseră în șoaptă că băiatul avea să le urmeze pe scări în curând. O făcuse după fiecare masă. El păstra distanța față de ele, și așa procedase și cu Timmie, cu excepția clipelor în care își odihnise capul pe picioarele ei și îi permisesese să îi mângâie părul. Era singura atingere fizică pe care o tolerase până acum, dar cel puțin știa că suporta să fie atins, ceea ce nu se putea spune despre toți cei de acolo. Ea sublinie asta după ce părăsira camera, și le urmă la etaj în camera de joacă, unde copiii se jucau, făceau puzzle și se uitau la TV înainte de a merge la duș.

— Cred că e vremea să plec, spuse ea cu regret.

Ura faptul că trebuia să plece. Timpul petrecut împreună cu ei însemna atât de mult pentru ea, în special seara aceasta cu Blake.

— Ai făcut treabă bună cu el. N-a mâncat prea mult de când a fost adus aici.

— Credeți că va vorbi vreodată? întrebă Timmie îngrijorată.

Îi mai văzuse și pe alții sosind în stare și mai proastă, dar ceva la el o făcea să se gândească la probleme chiar mai serioase decât se puteau vedea. Simțea asta în suflet. Tot ce voia era să își pună brațele în jurul lui, să îl cuprindă strâns și să îndrepte totul pentru el. Nu se bucurase de nimic bun în viață, din câte auzise ea.

— Probabil, în timp, răspunse sora Anne. Să știi că am mai văzut copii ca el, la fel cum ai făcut-o și tu, zise ea înțelept. Mulți au fost chiar mai rău. E nevoie de timp. Intr-o bună zi ajung să se simtă confortabil și încep să se deschidă. Ai făcut un progres remarcabil cu el în seara asta. Vino și vizitează-l din nou. Vă va face bine amândurora.

Zâmbi. Se gândi că Timmie arăta bine zilele astea, deși muncea prea mult, după părerea tuturor. Ochii îi trădau o liniște interioară, ca și când ar

fi scăpat de o povară. Timmie nu conștientiza, sau poate doar nu își dădea seama că era vizibil, dar terminarea relației cu Zack îi făcea bine. Arăta mai tânără și mai fericită decât fusese de o bună bucată de vreme. Ceea ce începuse ca un plus pentru ea ajunsese o povară la sfârșit. Zack luase mai mult decât dăduse. Trecuse doar o săptămână de când o terminase cu el, dar atât Jade, cât și David observaseră că arăta tot mai bine pe zi ce trecea.

— Poate o să trec pe aici duminică, când mă întorc de la plajă, spuse Timmie, și o clipă mai târziu îl văzură pe Blake furișându-se prin fața ușii sufrageriei și luând-o la fugă pe scări.

Timmie se uită după el, dar nu îl urmă. Era clar că dorea să fie singur și că încă era speriat. Avea totuși doar șase ani, și o mulțime de lucruri înfricoșătoare i se întâmplaseră în ultimele zile. Sfânta Cecilia era un loc nou pentru el, și nu se convinsese deocamdată că era în siguranță. Nu fusese niciodată în siguranță până atunci.

Ea plecă peste câteva minute, după ce le ură noapte bună copiilor și călugărițelor, și peste o oră stătea pe terasa ei de pe plajă, înfășurată într-o pătură de cașmir, privind apa și luna. Era o noapte minunată, plină de stele, și ea se simțea împăcată și plină de viață. Singurul lucru la care se putea gândi în timp ce stătea acolo ascultând valurile era Blake. Se simțea de parcă ar fi fost lovită de tren. Tânjea deja să se ducă înapoi și să îl vadă. Ceva se întâmplase între ei în acea seară – sau cel puțin ei i se întâmplase ceva. Era primul copil pe care dorea cu disperare să îl ia acasă. Tânjea să îl țină în brațe.

Se întoarse la Sfânta Cecilia duminică după-amia— ză, după un sfârșit de săptămână relaxant la plajă. Nu reușise să și-l scoată din minte pe Blake, cu ochii săi verzi, mari și înfricoșați și fețișoara lui frumoasă. Arăta ca un copil dintr-o poveste cu zâne, și ea își dădu acum seama că semăna mult cu Mark. Se întrebă dacă Dumnezeu rânduise lucrurile în felul acesta sau pur și simplu soarta.

Ea îi zise sorei Anne când se întoarse că voia să îl ia acasă, și bătrâna călugăriță o privi cu interes.

— De ce, Timmie? De ce el? Pentru că seamănă cu tine?

Ea părea să se îndoiască de motivele lui Timmie, ceea ce nu era un lucru rău. Și ea se îndoise de ele în acel weekend. Era doar un fel de narcisism care o atrăgea spre el, fiindcă semăna cu ea și cu Mark? Sau era ceva mai mult? Era vorba aici despre Blake însuși sau despre ea? Sau poate despre umplerea unui gol din viața ei vechi de o veșnicie și care nu fusese umplut niciodată. Nu avea nici cea mai vagă idee.

— Nu știu. Ceva în legătură cu el îmi face inima să tresalte și nu îmi dă pace. M-am gândit la el tot weekendul. Crezi că aș putea să îl iau acasă

uneori? Doar pentru o masă sau o baie, sau peste noapte? Aș putea să îl iau la plajă. S-ar distra.

Ea căuta idei, un mod în care să își împlinească o nevoie, o nevoie de el, de cineva pe care să îl iubească. Această iubire era mult mai bună decât cea pentru un bărbat, iar ea putea fi binefăcătoarea lui, îi putea oferi o viață mai bună. Nu putea să creadă că se gândea așa. Sora Anne nu părea surprinsă.

— Ce va fi după aceea, Timmie? întrebă ea încetișor. Unde vrei să ajungi cu asta?

— Nu știu... nu sunt sigură...

Ea părea îngrijorată, torturată de aceleași întrebări pe care și le repetase tot weekendul și nu avea încă un răspuns pentru ele. Nu se așteptase la asta când venise în vizită vineri seară. Fusesse bântuită de atunci de acest băiețel mic, roșcat, tăcut și plin de necazuri. Ar avea mult de tras cu el, dacă s-ar înhăma la așa ceva. Și apoi? Nu putea să îl adopte, căci mama sa nu renunțase la el și spusese că nici nu voia să o facă. Chiar dorea un copil în plasament? Întotdeauna susținuse că plasamentul era o rețetă sigură pentru a-ți frânge inima, să iubești niște copii ca și când ar fi ai tăi și să riști să îi pierzi în orice moment. Era ultimul lucru de care avea nevoie, dat fiind trecutul ei plin de pierderi și de abandon. Și totuși, iat-o gândindu-se exact la asta. De ce? Nu știau nici ea, nici sora Anne.

— E bine că vii să îl vizitezi, spuse sora Anne încetișor. Dar, dacă îl vei lua acasă pentru o zi sau pentru o noapte, ce se va întâmpla pe urmă? îl aduci înapoi, locuiește în continuare aici și se simte abandonat, exact cum te-ai simțit tu când erai copil. Mai are încă mult până să se adapteze. Traumele emoționale de orice fel l-ar face să regreseze. Și asta nu ți-ar face bine nici ție, spuse ea blând. Ți-ar aduce la suprafață o mulțime de amintiri vechi.

Ea știa câte ceva despre trecutul lui Timmie, deși nu tot, motiv pentru care Timmie se hotărâse să înființeze orfelinatul. Ea nu dorea să perpetueze pentru Blake agonia pe care o resimțise în repetate rânduri ea însăși pe când era copil, aceea de a fi întotdeauna trimisă înapoi. Chiar și dacă în acest caz intențiile erau bune. Risca să facă mai mult rău decât bine, amândurora.

Era ceva la care trebuia să se gândească. Nu putea lua o decizie pripită. Blake nu pleca niciunde. Abia sosise. Și totuși, Timmie simțea o urgență, ca și când ar fi vrut să îl ia sub aripa ei imediat și să îl facă să se simtă în siguranță cât de repede posibil. Ura să știe cât de înfricoșat se simțea acum. Voia să îmbunătățească totul pentru el într-o clipită, ceea ce

în realitate era imposibil. Era o chestiune de durată, indiferent de ceea ce avea să se întâmple.

— De ce nu îl vizitezi aici o vreme și vezi cum merge? întrebă cu tact sora Anne. Vezi cum te face să te simți.

El nu va fi trimis în plasament, nu în viitorul apropiat. Rămâne aici. E oricum copilul-model pentru ce facem noi aici, mulțumită ție.

Îi zâmbi lui Timmie și o îmbrățișă călduros.

Tot restul după-amiezii și al serii Timmie stătu lângă Blake, zâmbindu-i din când în când și jucându-se cu ceilalți copii. El se întinse din nou la picioarele ei în timpul cinei, iar ea îl hrăni cu pui, piure și morcovi dintr-un castron pe care îl pusese sub masă. El măncă tot. Ea lăsase un scaun gol pentru el lângă ea, pentru eventualitatea în care ar fi vrut să li se alăture la masă, dar el nu își părăsi locul de lângă picioarele ei. Și din nou ea îl mângâie pe păr, în timp ce el se sprijinea pe ea și își odihnea capul pe genunchii ei. I se părea că era mai liniștit de data asta decât cu două zile înainte și îi zâmbi larg la sfârșitul mesei, când ea îi dădu un castron de înghețată și o prăjiturică. Ceilalți copii își făceau sendvișuri de biscuiți cu beza, dar el refuză să se apropie de ei ori să li se alăture și nici nu vru să guste. Era în continuare foarte precaut când trebuia să se apropie de ceilalți copii și părea înfricoșat. Fiindcă el refuza să le vorbească, ceilalți copii îl ignorau. Chiar și călugărițele îi lăsau mult spațiu. Timmie era singura care îi vorbea direct, și el se uită de câteva ori în ochii ei înainte ca ea să plece duminică seara. Ea ar fi dorit mult să îl îmbrățișeze, dar nu îndrăzni.

La fel ca vineri noaptea și în tot restul weekendului, fu bântuită din nou de el duminică. Stătu trează toată noaptea, gândindu-se la el, și luni dimineața înainte să plece la lucru o sună pe sora Anne la Sfânta Cecilia. Timmie aștepta cu răsuflarea tăiată să răspundă cineva.

— Vreau să îl adopt, spuse ea fără introducere.

Știa că trebuia să o facă, era singurul lucru la care se putea gândi și tot ce își dorea. Voia să poată schimba ceva pentru Blake, și era sigură că îi fusese adus în viață cu un scop anume. Pentru un moment, vocea sorei Anne sună ușor alarmată. Simțise că Timmie se îndrepta în direcția aceasta, dar crezuse că avea să-i ia mai mult timp să ajungă aici. Timmie sosise deja.

— Nu e disponibil pentru adopție, Timmie. Știi asta. Mama nu vrea să renunțe la el.

— Dar nu își pierde drepturile de părinte dacă merge la închisoare pentru o perioadă lungă?

— Ar putea, dar nu este un proces ușor sau de scurtă durată. Ar putea să se târăgâneze mult pe la tribunale ori pe la serviciile sociale, în funcție

de ce recomandări se vor face. Și nu suntem siguri că nu are vreo rudă în viață. Știu că se fac investigații în direcția asta acum. În cel mai bun caz, va deveni eligibil pentru plasament în clipa când începe să fie într-o formă mai bună decât e acum. Dar și pentru asta e nevoie de timp. Ceea ce ar putea fi un lucru bun, spuse ea încet. Ți va da timp să te hotărăști cu adevărat.

Nu o văzuse vreodată pe Timmie să se comporte impulsiv, iar decizia pe care o luase în noaptea dinainte era cel puțin neobișnuită pentru ea. Timmie văzuse mulți copii sosind la Sfânta Cecilia de-a lungul vremii, mulți dintre ei într-o stare mai gravă ca a lui Blake, și unii dintre ei atât de adorabili, încât nu te puteai stăpâni să nu te îndrăgostești de ei. Era însă prima dată când își pierduse capul după un copil de când îi murise fiul, și ea simți dintr-odată că destinul ei era cumva împletit cu al lui Blake. Știa că făcea ceea ce trebuia și simțea că începea să îl iubească pe acest băiat roșcat și tăcut de șase ani.

— Cred că m-am hotărât, spuse Timmie, sigură pe ea, iar sora Anne fu impresionată, deși rămase prudentă.

— Hai să așteptăm puțin, să vedem cum vă înțelegeți voi doi. Ar fi bine să înceapă din nou să vorbească, și vedem cum se simte atunci. Nu părea un copil ostil sau agresiv, doar unul care, la fel ca atâția alții văzuți de ele, fusese neglijat, abuzat și rănit în multe feluri. Nu e nici o grabă, Timmie. Nu pleacă niciunde.

— Dar dacă apar niște rude în viață de pe undeva? Ar putea să fie la fel de rele ca mama lui, și să îl ia. Ce facem atunci?

— Să vedem ce se mai întâmplă. Este nevoie de timp. Sigur ai avea câștig de cauză în fața unui tată aflat pe undeva în închisoare sau a unor bunici care fac trafic de droguri.

Ei fiind de obicei cei care apăreau când erau căutate rudele și nevrând oricum să fie împovărați cu vreun copil sau nepot. Viețile lor erau și așa destul de complicate. Puțini dintre copiii văzuți de ele plecaseră să trăiască cu rudele lor, ei fiind de obicei dați spre adopție sau trimiși în centre ori în familii de plasament. Timmie nu ar fi avut vreo problemă să intre în competiție cu așa ceva.

— De ce nu vii să îl vizitezi cât de des poți? S-ar putea să îl fad să vorbească într-una din zilele astea. Și, luând în considerație ce ai de gând, ai putea să îl iei acasă o zi-două după ce se adaptează aici.

Timmie știa că avea să facă tot ce îi stătea în putere ca să ajute. Călugărița care administra Sfânta Cecilia nu era doar pricepută la ce făcea, ci îi devenise și prietenă. Și era impresionată de ce auzea de la Timmie acum. Întotdeauna se întrebase dacă Timmie avea să ajungă să ia acasă cu

ea într-o bună zi unul dintre copii. Nu era prea surprinsă, luând în considerație trecutul ei și tot ce o motivase să fondeze Sfânta Cecilia. Dar era clar prima dată când Timmie se îndrăgostise până peste cap de un copil. Mai mult decât atât, părea să simtă că era de datoria ei. Și, dacă așa era dat să se întâmple, sora Anne se simțea sigură de faptul că avea să se întâmple la momentul potrivit.

Timmie strălucea de-a dreptul când ajunsese la lucru în ziua respectivă. David o observă de cum intră, iar Jade păru îngrijorată când Timmie îi zâmbi în extaz.

— Hopa, fu primul comentariu din partea lui David, în timp ce ea își puse geanta pe biroul lui și îi zâmbi. Nu-mi spune. Ești îndrăgostită.

— De unde ai știut? întrebă ea, cu un zâmbet de patru mii de wați.

— Glumești? Se vede de la cincizeci de kilometri. Ce s-a întâmplat?

Faza de regină a gheții se terminase rapid de această dată. Nici el, nici Jade nu o văzuseră vreodată arătând așa.

— Cine e? întrebă Jade, părând panicată. Ura să o vadă pe Timmie îndrăgostindu-se din nou de un tip nepotrivit. Iar de data asta arăta îndrăgostită nebunește. Ceea ce era adevărat. Îl iubea pe Blake.

— Numele lui e Blake, se jucă pentru câteva momente Timmie cu ei. E absolut minunat, are părul roșcat și ochii verzi. E mai tânăr decât mine, dar asta nu a fost o problemă până acum.

Jade simți o apăsare în stomac. Același gen, din nou. O altă sosie a lui Zack. Dar cel puțin ea nu se ascundea, întotdeauna le spunea până la urmă.

— Cât e de tânăr? întrebă David prudent, la fel de îngrijorat ca Jade în privința ei.

Era una dintre cele mai inteligente femei pe care le cunoștea, și totuși avea o parte vulnerabilă care o lăsa uneori expusă unor bărbați nepotriviti. Ura să vadă asta întâmplându-se din nou.

— Foarte tânăr de data asta, spuse ea, cu o expresie ștrengărească, în timp ce ambii ei asistenți încercau să își înăbușe un geamăt. Ea așteptă un timp interminabil de lung până să răspundă, și în final zâmbi și spuse cu un oftat: Șase.

— Șase ce? întrebă David confuz.

— El are șase.

Zâmbetul ei deveni și mai larg.

— Ani? Adică el are șase ani?

— Mi-e teamă că da. Blake are șase ani. Ne-am întâlnit vineri noapte la Sfânta Cecilia. Mama lui va merge la închisoare pentru următoarea sută

de ani, sper. Cred că Mark a fost cel care l-a trimis la mine. A fost dragoste la prima vedere.

David se lăsă pe spate în scaun, cu un zâmbet larg, și începu să râdă.

— Ei, să fiu al naibii. În cazul acesta, sunt de acord. Când o să pot să îl cunosc? Era fericit pentru ea și, la fel ca sora Anne, deloc surprins. Se așteptase ca așa ceva să se întâmple și era surprins că durase atâta.

— Îl vei adopta? Jade părea șocată.

Nu dădea impresia că ar fi la fel de entuziasmată ca David. Știa cât de ocupată era Timmie, nu putea să și-o imagineze având grijă și de un copil pe deasupra, deși lui David i se părea o idee grozavă.

— Nu încă, răspunse Timmie la întrebarea lui Jade. Nu este adoptabil deocamdată. Mama nu vrea să îl lase, cel puțin nu încă. O să vedem ce se mai întâmplă. Se caută celelalte rude acum. După cum arată lucrurile, nu prea sunt șanse să apară cineva. Cel puțin nimeni din cauza căruia să merite să mă îngrijorez. Mama copilului pare să fi fost un adevărat dezastru. L-a făcut pe când vagabonda la șaisprezece ani pe străzile din San Francisco, și el a fost aruncat în dreapta și-n stânga de atunci, în timp ce ea a dus o viață de drogată. Ochii ei se umplură de tristețe în timp ce se gândi la el și adăugă: Momentan nu vorbește.

— E cam mult de furcă pentru tine, spuse Jade, părând îngrijorată. Dacă este prea vătămat și ajunge să fie un ucigaș sau un drogat la fel ca maică-sa? Nu poți să știi ce fel de gene are.

Timmie se întristă când îi auzi cuvintele.

— Știu ce văd în ochii lui. Nu vreau să ducă o viață la fel cu cea pe care am dus-o eu, trăind într-un orfelinat toată viața. Eram cu un an mai mică decât el atunci când părinții mei au murit. Cel mai mărunț lucru pe care îl pot face pentru el, sau poate cel mai mare, este să îl scutesc de așa ceva. Ce altceva aș putea face cu restul vieții mele?

Ea spuse asta ca și când concluzia evidentă era ca ea să își dedice restul vieții lui Blake. Nici măcar nu îi trecu prin minte să nu o facă. Din punctul ei de vedere, el era deja al ei.

— Pot să mă gândesc la câteva lucruri care să te țină ocupată pentru următorii câțiva ani, spuse David cu un zâmbet prudent.

Îi plăcea expresia ochilor ei plină de iubire și de bucurie, dar era îngrijorat pentru ea.

— Dacă mama nu renunță la el?

Nu voia ca ea să aibă inima frântă dacă ceva nu mergea cum trebuia și mama ieșea din închisoare și îl lua înapoi. Lucruri de genul ăsta se puteau întâmpla, iar ea își oferise deja inima acestui copil. Se vedea pe ea – Timmie nu ascundea ce simțea. Ea pierduse deja un copil, iar el nu voia ca

ea să mai treacă prin suferința de a mai pierde încă unul, chiar dacă din motive diferite. Când își dăruia inima, ea o dădea cu totul, iar el putea vedea că o făcuse deja, în doar două zile. Exista o legătură între ea și băiețel care se formase din momentul în care ea îl văzuse prima dată, o legătură ce devenea cu fiecare oră tot mai puternică. Abia aștepta să îl ia acasă, și decisese deja în drum spre lucru ce cameră să pregătească pentru momentul când avea să vină în vizită și pentru atunci când o să se mute la ea de tot. Era un dormitor de oaspeți pe care îl folosea ca birou, chiar lângă dormitorul ei.

— Sunt foarte fericit pentru tine, spuse David cu căldură, dacă asta este ceea ce îți dorești.

În ce îl privea, i se părea mai bine așa decât dacă ar fi fost vorba despre un bărbat care ar profita de ea o vreme și apoi ar dispărea din viața ei, așa cum o făcuseră toți ceilalți. Așa cel puțin viața altcuiva ar fi schimbată în bine, odată cu a ei. Era un mod incredibil de a se arăta recunoscătoare pentru toate lucrurile bune care i se întâmplaseră. Și era caracteristic pentru Timmie să facă așa ceva, fără rezerve sau frică. Nu avea nici o îndoială în legătură cu ce făcea. După părerea lui David, Blake era un copil norocos.

— Sper că o să fie bine, murmură Jade îngrijorată.

Ea juca întotdeauna rolul avocatului diavolului, vocea fricii și a damnării. Era greu însă să negi iubirea și încântarea de pe fața lui Timmie.

Timmie se duse să îl viziteze din nou în seara aceea. Îl hrăni iar la masă și stătu în sufragerie cu el mult, după ce toți ceilalți plecaseră. În timp ce el se uita la ea îngrijorat, retras iarăși într-un colț, Timmie îi mărturisi că și ea a crescut tot într-un loc ca acesta și că dorea să devină prietena lui. Nu îndrăznea să spună că dorea să îi devină mamă. Asta l-ar fi speriat. Nu conta cât de rea fusese mama lui cu el, măcar îi era familiară, pe când Timmie îl cunoștea doar de câteva zile. El fugi de lângă ea sus, în camera lui. Ea merse după el, se opri în ușă și îi trimise un sărut înainte de a pleca. El nu zise nimic, doar zâmbi sfios și se întoarse. Progresă, încet, dar sigur.

Avu mult prea mult de lucru la birou marți ca să poată ajunge la Sfânta Cecilia din nou. Erau ocupați cu pregătirea prezentărilor de modă din februarie, și mai erau doar câteva săptămâni până atunci. Ea se duse să îl viziteze din nou miercuri seară, și de data aceasta el ieși de sub masă la sfârșitul cinei și stătu lângă scaunul ei. Ea nu zise nimic, nici nu încercă să îl atingă. Nu voia să îl înfricoșeze, dar avea lacrimi pe obraji când îi zâmbi sorei Anne și își înăbuși un oftat când, pentru o clipită, simți niște degetele ca niște fluturași pe braț, înainte ca el să fugă de acolo. Sora Anne încuviință din cap, iar după aceea Blake o urmă pe Timmie sus. De data

aceasta, când ea își luă rămas-bun de la el din cadrul ușii, ochii lui îi întâlneau pe ai ei, și el îi făcu cu mâna.

Joi, inima ei îi aparținea deja lui ca și când ar fi fost în viața ei de ani întregi. Semăna cu nașterea unui copil, fără de care dintr-odată nu îți mai puteai imagina viața. Din senin, toate planurile pe care și le făcea Timmie îl aveau pe Blake în centru. Era îngrijorată în legătură cu călătoria pe care urma s-o facă în curând, întrebându-se cum avea să se simtă el dacă ea dispărea. Devenise o prezență cotidiană în viața lui, și petrecu câteva ore cu el vineri după-amiază, înainte de a pleca la plajă. Tocmai îi citea o poveste, când sora Anne intră în cameră și îi făcu semn lui Timmie să vină cu ea. După ce termină de citit cartea și promise să se întoarcă la el în câteva minute, Timmie ieși și se îndreptă spre birou.

— E totul în regulă? întrebă Timmie îngrijorată.

Nu îi plăcea deloc expresia de pe fața călugăriței vârstnice.

— Probabil, răspunse ea enigmatic. Am primit un telefon de la serviciile sociale acum câteva minute. Bunicii lui Blake au luat legătura cu ei. Se pare că îl caută de săptămâni întregi. Vor veni cu un avion din Chicago la sfârșitul săptămânii. Au cerut o audiere luni după-amiază.

Era tot ce aflase, dar lui Timmie nu îi suna deloc bine.

— Ce fel de audiere?

Simți cum panica îi urcă și îi coborî pe spinare.

— Pentru custodia temporară și permisiunea de a-l scoate în afara statului. Ei trăiesc într-o suburbie din Chicago și se pare că încearcă să îi obțină custodia de ani întregi. De fiecare dată, fiica lor s-a lăsat pentru câteva săptămâni de droguri, iar judecătorul nu le-a permis să îl ia pe Blake de lângă ea. Sunt destul de neînduplecați când vine vorba despre traiul alături de părinții naturali, chiar și în circumstanțe care pe noi, ceilalți, ne îngrozesc. Știi cum e. Nu știu dacă judecătorul are să-i permită să plece din stat. Trebuie să recunoaștem însă că mama lui va lipsi mult timp. I-am spus asistentului social despre tine.

Totul se întâmplase atât de rapid, încât Timmie nu făcuse încă nici un demers oficial. Crezuse că avea timp, iar acum afla de o audiere stabilită pentru luni, pentru niște oameni pe care nu îi cunoștea, dar care erau rudele de sânge ale lui Blake.

— Pot să vin și eu la audiere?

— Mă gândeam că ai vrea, așa că am întrebat-o pe asistenta socială despre asta, și mi-a zis că este în regulă. Nu m-am așteptat să fie o bătaie pentru custodia lui, acesta este un lucru destul de neobișnuit la copiii noștri.

De obicei nu îi voia nimeni, iar în cazul lui erau două familii, două tabere, bătăndu-se pentru el. Însă Timmie nu intenționa să piardă.

— Pot să aduc un avocat cu mine?

— Poate ar trebui să o faci, nu sunt sigură că judecătorul te va lăsa să vorbești. Audierea se referă la ei și la petiția pe care doresc să o depună. I-am spus însă asistentei sociale cine ești și că ai intenții serioase în privința lui. Mi-e teamă că a trebuit să îi spun că tu ai înființat Sfânta Cecilia. Am vrut să te prezint ca pe o persoană cu greutate, spuse ea, scuzându-se, iar Timmie păru ușurată.

— Mă bucur că ai făcut-o.

Era totuși o femeie singură, mai în vârstă decât marea majoritate a părinților de plasament sau adoptivi, deși avea clar mijloacele materiale necesare pentru a-i asigura o viață minunată.

— Știi ceva despre bunicii? Întrebă Timmie, părând îngrozită.

Se simțea ca și când cineva ar fi încercat să îi ia propriul copil. El ajunsese la acest statut în cursul săptămânii trecute.

— El este doctor într-o suburbie din Chicago, iar ea este casnică. Mai au trei copii, toți la facultate, un băiat, cred, și o pereche de gemene. El are patruzeci și șase de ani, iar ea patruzeci și doi. Par cetățeni respectabili, mama lui Blake fiind oia neagră a familiei. Asta e tot ce știu. Asistenta socială a spus că restul copiilor merg toți la universități de elită. Mi se pare că băiatul e la Harvard, iar gemenele la Stanford și, respectiv, la Yale.

— Copii inteligenți, remarcă Timmie, mai înfricoșată decât înainte de a afla aceasta.

— S-ar putea să fie o luptă dură, spuse blând sora Anne, dorindu-și să o fi putut scuti de toate astea.

Trebuiau să spere însă la ce era mai bun pentru Blake, orice ar fi însemnat aceasta. Bunicii lui nu păreau să fie oameni ușor de dat deoparte. Era îngrijorată pentru Timmie.

Sfârșitul de săptămână trecu asemenea unui vârtej pentru ea. Își petrecu după-amiaza și seara de duminică cu Blake. Nu îndrăzni să se urce pe scaun, dar scoase de câteva ori capul de sub masă și îi zâmbi. Ea îl hrăni cu ravioli și cu chiftele dintr-un castron, iar el continuă să mai ceară. Ea stătu cu el până veni ora de culcare și îl băgă în pat, vorbindu-i blând. Sora Anne trecu pe lângă ei și îi privi preț de un minut. Părea îngrijorată. Nu numai că Timmie se atașase de copil, dar și el devenea tot mai apropiat de ea. Dacă bunicilor li se aproba petiția, el avea să sufere o nouă traumă. Sora Anne spera să nu se întâmple așa ceva, fiind convinsă că Timmie ar fi o mamă minunată pentru el. Vedea acum o latură a ei pe care nu o

observase niciodată. Timmie îl iubea deja pe Blake, aproape ca și când ar fi fost al ei. Și asta o îngrijora. O să fie o lovitură teribilă pentru ea dacă bunicii lui Blake aveau să-l ia. Ea știa că Timmie pierduse deja un fiu. Aceasta era o situație diferită, dar, dacă lucrurile nu mergeau bine la audierea de luni după-amiază, urma să fie foarte greu, atât pentru Timmie, cât și pentru Blake. Tot ce putea să facă era să se roage.

Timmie nu putu să doarmă din cauza aceasta duminică noaptea. Gândurile îi reveneau încontinuu la îngrijorarea legată de ce se putea întâmpla la tribunal în ziua următoare. În final, nu se duse luni la lucru și nici nu îl vizită. Știa că nu era în stare până nu afla cum se rezolvaseră lucrurile. Era deja atât de atașată de el, încât nu putea concepe să îl piardă, deși știa că exista posibilitatea asta. Încercă să nu se gândească la acest lucru în timp ce se îmbrăca pentru tribunal într-un costum negru și cu pantofi cu toc. Își prinse părul roșu în coadă. Audierea era programată pentru ora două. Ea își sunase avocatul peste weekend și îi explicase cum stăteau lucrurile. Nu puteau face prea multe. Nu era ca și cum ar fi avut de luptat împotriva bunicilor, ci mai degrabă trebuia să vadă dacă urma să fie sau nu aprobată de către judecător petiția lor pentru custodie, chiar și temporară. Dacă nu era aprobată, Timmie avea cale liberă. Dar ei aveau prioritate, și trebuia să se stabilească înainte de toate dacă erau sau nu potriviți. După aceea, Timmie era liberă să ceară darea în plasament a lui Blake. Nu strica însă să i se dea de știre judecătorului că Timmie aștepta pe margine și că îi păsa îndeajuns de mult încât să fie acolo.

Se întâlni cu avocatul pe treptele tribunalului la două fără un sfert și luă loc tăcuți în sala de judecată. Bunicii lui Blake erau deja acolo. Păreau niște oameni drăguți, de treabă, de încredere și respectabili. Bunica purta o fustă și o bluză pe care Timmie le recunoscuse ca fiind dintr-una dintre colecțiile ei, iar bunicul arăta ca un doctor cu jachetă, cravată, pantaloni și pantofi bine lustruiți. Amândoi păreau curați, îngrijiți și mai tineri decât erau de fapt. Timmie își dădu seama că erau chiar mai tineri decât ea, și căsătoriți. Într-un fel, erau candidați mai potriviți decât ea – și îi erau și rude de sânge. Ea avea de oferit dragoste, pe ea însăși și o viață probabil mult mai bună decât ce își puteau ei permite. Păreau însă să se descurce foarte bine.

Judecătorul intră punctual la două, iar dosarul lui Blake îl aștepta la pupitru. Se uitase peste el în dimineața aceea și citise petiția bunicilor și cererile acestora. Totul era în ordine, și existau o mulțime de recomandări și mărturii de la membrii cu greutate ai comunității de care aparțineau. Nu exista mai nimic de obiectat în ce îi privea. Asistenta socială îi trimisese, de asemenea, o scrisoare explicând interesul lui Timmie în ceea ce îl privea

pe copil și cine era ea. Fusese în special impresionat de asocierea ei cu Sfânta Cecilia, de care știa și unde trimisese mulți copii de-a lungul ultimilor ani. Considera interesul ei pentru așezământ admirabil, asemenea celui pentru copil.

Judecătorul vorbi cu ambii bunici ceva vreme. Bunica lui Blake plânse când povesti despre problemele fiicei ei cu drogurile și cu legea, apărute încă din primii ani ai adolescenței. Era un coșmar să o ascuți. În contrast, toți ceilalți copii ai ei erau adevărate vedete și se descurcau foarte bine. Vorbi cu bunicul după aceasta, dar, înainte de asta, remarcă prezența lui Timmie în sală. I se adresă cu un zâmbet cald, pe care Timmie i-l întoarse, deși avea un nod în stomac de dimensiunea capului ei, iar palmele îi erau ude learcă. Îi mulțumi judecătorului pentru vorbele frumoase atunci când el laudă Sfânta Cecilia și implicarea ei. Apoi își îndreptă atenția spre bunicul lui Blake, care arăta profund impresionant. Era un om liniștit, simțit, de încredere, care vorbea corect, un cetățean de excepție în toate sensurile, și amândoi erau cât se poate de implicați în familia, comunitatea și biserica lor. Nu era nimic în neregulă nici cu ei, nici cu Timmie. Problema era că ea nici măcar nu era în cursă, iar judecătorul nu avea nici o îndoială în legătură cu locul unde trebuia să ajungă băiatul la sfârșitul audierii. El trebuia să fie reunit cu familia sa, să crească împreună cu bunicii, mătușile și unchiul său, iar ei îl puteau reînsănătoși fizic și psihic.

Judecătorul privi din nou spre Timmie la sfârșitul audierii și spuse că era sigur că Timmie avea să înțeleagă. Deși interesul ei pentru băiat era admirabil și profund mișcător, el era sigur că și ea ar dori să îl vadă reîntors în familia căreia îi aparținea și care era hotărâtă să îi ofere căminul pe care nu îl avusese niciodată. Timmie încuviință din cap, în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji. Se simțea de parcă ar fi fost împușcată. Era limpede ce trebuia să se întâmple, dar durea incredibil de tare. Încercă să se poarte politicos cu bunicii la sfârșitul audierii, iar bunica lui Blake o îmbrățișă, în timp ce lacrimile curgeau și pe obraji ei. Toți plângeau, bunicii, avocatul lui Timmie, până și judecătorul avea ochii umezi. Fusese mișcat de starea în care se afla Blake, în special de faptul că el nu vorbea. Spera ca, având parte de îngrijirea potrivită și de iubire din partea familiei sale, Blake să înceapă să vorbească în curând. Băiatul fusese traumatizat de viața dusă alături de mama sa.

Ieșiră din sala de judecată împreună, cu asistentul social alături de ei, și plecară la Sfânta Cecilia în trei mașini separate. Avocatul lui Timmie rămăsese la tribunal și îi spusese cât de rău îi părea. Se simțea teribil, dar nu avea ce să facă. Avea mâinile legate, și până și el considera că locul

copilului era cu bunicii lui, deși vedea cât o afecta asta pe Timmie. Se îndrăgostise complet și iremediabil de copil încă din clipa în care îl cunoscuse. Porțile inimii ei se deschiseseră pentru a-l lăsa să intre. Acum trebuia să facă față agoniei de a-i da drumul. Se duse împreună cu ei la Sfânta Cecilia pentru a-și lua rămas-bun. Judecătorul semnase ordinul în sala de judecată, iar bunicii urmau să zboare cu el spre Chicago în noaptea aceea. Misiunea lor fusese îndeplinită. Un ordin permanent de dare în custodie avea să fie confirmat pentru ei în următoarele șase luni. Era puțin probabil ca Timmie să îl mai vadă vreodată. Ea nu intenționa să îl urmeze în noua lui viață, i-ar fi pricinuit mult prea multă confuzie. Ea era doar o persoană iubitoare care fusese acolo pentru el câteva zile, înainte ca el să își înceapă noua viață. Dar ea dorea să îl vadă pentru ultima dată.

Ochii lui se luminau când o observă, și se uită suspicios la bunicii lui. Nu îi văzuse niciodată până atunci, erau complet străini pentru el. Asistenta socială îi spusese sorei Anne ce se întâmplase, de ce erau acolo, și ea se uită imediat la Timmie cu compasiune și își puse brațele în jurul ei. Știa ce lovitură urma să fie pentru ea să îl vadă pe Blake plecând. Ar fi dorit să o scutească pe Timmie de acest chin, dar nu avea cum să o facă. Timmie trebuia să trăiască de-acum cu gândul că pierduse încă o persoană pe care o iubise. Pur și simplu nu exista cale de ieșire. Blake deveni brusc îngrijorat în timp ce o văzu pe una dintre călugărițe făcându-i bagajele. Ochii săi se îndreptară spre ai lui Timmie, ca și când ar fi cerut o explicație, iar ea îi vorbi așa cum i-ar fi vorbit oricărui copil și îi explică faptul că aceștia erau bunicii lui, care veniseră să îl ia acasă. El scutură din cap, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi, și zbură în brațele lui Timmie. Era prima dată când o făcea, și asta îngreună și mai mult lucrurile pentru Timmie. Aproape că începu să suspine, înjdmpe ce îl ținea, dar trebuia să se abțină de dragul lui. Îi spuse că avea să meargă cu un avion mare împreună cu ei și că îl aștepta o viață minunată în Chicago. Amândoi bunicii plâneau deja, încercând să vorbească cu el, să îl îmbărbăteze. Înțelesesă că nu avea să fie ușor, cu atât mai puțin pentru copil. Se simțeau ca niște monștri pentru că îl luau atât de brusc de lângă Timmie, dar doreau să îl ducă acasă. Timmie știa că judecătorul avea dreptate; păreau oameni drăguți, dar ea se simțea cumplit în timp ce Blake stătea agățat de ea, plângând. Ea îl strânse în brațe, încercând să îl consoleze cât putea ea de bine.

Momentul înfiorător veni în cele din urmă, și el trebui să plece cu ei la aeroport. Plâneau în hohote și, în timp ce ei se pregăteau să iasă din Sfânta Cecilia, iar el se agăța de mâna lui Timmie, se întoarse deodată spre toți cei de acolo și strigă „Nu!” “Era primul cuvânt pe care îl spunea de când

se afla aici. Timmie îl strânse lângă ea în timp ce plângeau amândoi și îngenunche ca să se uite la el, încercând să îl încurajeze.

— Este în regulă, Blake. Totul va fi bine. Vei fi fericit acolo. Îți promit. Ei te iubesc, și o să se poarte bine cu tine. Și eu te iubesc, dar trebuie să te duci cu ei. Îți va plăcea.

El spuse încă o duzină de „Nu!”, plângând incontolabil, și în cele din urmă bunicul său îl ridică în brațe și ieși pe ușă, privind cu regret spre Timmie.

— Îmi pare rău, murmură el.

— Te iubesc, Blake, spuse Timmie, știind că el avea să uite în anii ce urmau. Nu conta. El o să aibă o viață bună, iar femeia care îl iubise pentru câteva zile nu era nevoie să fie ținută minte. Ea știa că nu avea să-l uite niciodată, nici agonia acelui moment.

Stătu la Sfânta Cecilia cu sora Anne pentru câteva ore, suspinându-i în brațe, tânjind după copilul care aproape că fusese al ei, dar care nu avea să fie vreodată. Cel pe care crezuse că i-l trimisese Mark. Îi alunecase printre degete și din inimă la fel cum o făcuse Mark cu ani în urmă. Se pare că soarta ei nu era să fie mama lui Blake, sau a oricui. Se simțea ca și când Mark murise din nou când ajunse acasă în noaptea aceea. Nu putea să își aducă aminte vreo durere mai chinuitoare ca aceasta. Pierderea insuportabilă a unui copil, fie că era al ei sau nu. Și, doar pentru un minut, ea îl iubise.

Merse acasă singură în noaptea aceea, aducându-și aminte fața micuță, atât de asemănătoare cu a ei și cu a lui Mark. Se rugă pentru fericirea și siguranța lui, și pentru fiul ei pierdut, așa cum o mai făcea din când în când. Simțea că o parte din ea murise în noaptea aceea când îl duseseră afară pe Blake, și el se întorsese să se uite la ea cu ochii aceia mari și verzi care o implorau să îl salveze, iar ea nu fusese în stare. Stătu în pat și plânse până aproape de dimineață. Trecură două zile până când fu în stare să se reîntoarcă la birou.

Avocatul le spusese lui David și lui Jade ce se întâmplase, iar ei tăcură în mod înțelept când o văzură. Îi era greu să îndure. Tot ce putea ea să facă acum era să își trăiască restul vieții fără el.

capitolul 11

În următoarea săptămână, Timmie fusese dureros de tăcută, în mijlocul pregătirilor finale pentru călătorie, și arătase absolut groaznic.

Jade și David erau îngrijorați pentru ea, dar continuau să nu vorbească despre cele întâmplate. Sora Anne o sunase de câteva ori pe Jade să vadă cum mai era șpnu fusese surprinsă să afle că Timmie era devastată. Își deschisese complet sufletul pentru a primi acel copil și să-l scoată acum de acolo era ca și cum și-ar fi smuls un glonț din suflet. Încă mai sângera puternic, dar în tăcere. Faptul că mai pierduse o persoană din viața ei era o lovitură mult prea puternică. Pentru tot restul săptămânii, până plecară, nu se apropie de Sfânta Cecilia. Nu putea, deocamdată. Sora Anne înțelese asta.

La o săptămână după audierea lui Blake, plecară la New York. Era ușurată să lipsească o vreme din oraș. Spectacolul de la New York merse bine, la fel și călătoria la Milano de după aceea. Ajunseră conform orarului la Paris, și, pentru prima dată de săptămâni în șir, Timmie arăta puțin mai bine. Jade și David erau ușurați să yadă asta.

În timp ce aterizau pe Charles de Gaulle, Timmie i-l pomeni lui Jade în treacăt pe Jean-Charles Vernier. Se gândise la el în timpul zborului. Se simți ridicol să aducă vorba despre el. Totul i se părea acum lipsit de importanță, comparativ cu pierderea lui Blake. Avea să-i ia timp să se refacă.

— Ți-l mai amintești pe medicul de pe listă? întrebă Timmie privind în gol pe fereastră, în timp ce trenul de aterizare cobora.

— Cel care a avut grijă de tine când ai avut apendicită?

Timmie încuviință din cap.

— Ce-i cu el? A anulat? Să-l scot de pe listă?

Jade avea de ținut minte o mie de detalii, și, ca de obicei, până să ajungă la Paris, erau stresați și epuizați cu toții, dar la Milano mersese totul bine, la fel ca la New York.

— Nu, vine. Ezită un moment, apoi continuă: O să divorțeze.

Nu mai spuse nimic, iar Jade se holbă la ea.

— Încerci să-mi spui ceva? Jade era nedumerită. Îți place de el?

— A fost bun cu mine când am fost bolnavă. Și da, îmi place de el. Dar nu în felul acela. Sunt perfect fericită de una singură. Probabil va fi oricum confuz o vreme.

Cum fusese și ea după ce-l pierduse pe Blake. Se simțea ca un rănit care se țara pe picioare. Se tot întreba cum era el.

— Mie mi se pare că-ți place de doctorul ăsta, Timmie, zise Jade zâmbind, întrebându-se cât avea să dureze faza de regină de gheață.

Timmie era capabilă să se țină pe poziții vreme îndelungată, și de multe ori făcuse asta, fiind convinsă că nu avea să mai iasă vreodată cu

vreun bărbat. Iar acum chiar credea asta cu tărie. Dar asta urma să se schimbe la un moment dat.

— I-am spus că venim astăzi la Paris. El m-a întrebat. Sunt curioasă dacă dă vreun semn.

O privi prudent pe Jade în timp ce rostea aceste cuvinte, iar secretara ei se arătă intrigată. Era ceva în felul în care vorbea despre el care-i trimitea lui Jade semnale de alarmă. Era bine s-o audă vorbind despre scopuri normale decât să plângă după copil.

— Mai știi, spuse Jade vag, apoi se decise s-o avertizeze. Ferește-te de bărbații însurați, Timmie. Chiar dacă zice că divorțează, ar putea să dureze ani de zile.

După propria ei experiență amară cu fostul ei iubit însurat, Jade era foarte sensibilă la acest subiect și oarecum paranoică. Timmie doar clătină din cap. Nu-și făcea griji în privința lui Jean-Charles. Și-așa nu era nimic între ei. Și n-avea chef de romantisme.

— Nu ies cu el. Doar vine la dineu, spuse Timmie vag, hotărându-se în sinea ei că, dacă avea s-o sune, urma să considere că ar putea fi interesat.

Și, dacă nu o suna înainte de dineu, evident că nu era. Era curioasă să afle. Nu flirtaseră nici o clipă în timpul convalescenței ei, dar îi plăcuse să stea de vorbă cu el. Avea ceva care-o făcea să se încreadă în el și să se simtă în siguranță oricând era aproape.

Apoi avionul ateriză, iar ea nu mai aduse vorba despre el. Era prea ocupată să se mai gândească la el, dar, în ziua spectacolului și a dineului, își dădu seama că nu sunase. Mesajul era clar. Nu era interesat. Eh, asta era. Nu era mare pierdere. Partea bună era că, fiind atât de ocupată, avea mai puțin timp să se gândească la Blake, deși, de câte ori o făcea, o durea inima.

Fuseseră la fel de ocupați și agitați ca întotdeauna și înainte, și după spectacol, dar totul mersese excelent. Presa adorase spectacolul, achizitorii deja plasau comenzi, iar după-amiaza târziu, înainte de cină, Timmie se simțea de parcă stătea de ani de zile în picioare. Era epuizată, dar îmbătată de succes, ca întotdeauna după un spectacol, și își dorea să se poată întinde pentru câteva minute, să tragă un pui de somn. Dar Jade programase două interviuri unul după altul, înainte de cină. Timmie abia avu timp să se schimbe și apoi să alerge în sala privată de recepții și să-și întâmpine oaspeții. Ca de obicei, presa întârzia, achizitorii veneau toți grămadă, doi dintre clienții lor importanți tocmai intraseră, și, chiar în spatele lor, îl văzu pe Jean-Charles așteptând politicos să intre. Timmie stătea de vorbă cu unul dintre clienți, dar se întrerupse și merse către el să-l întâmpine. La fel cum se întâmplase în câteva ocazii când venise s-o viziteze direct de la

dineuri, purta un costum bine croit, bleumarin, era chiar mai înalt decât și-l amintea, iar ochii lui păreau de un albastru și mai intens. Ea purta o rochie neagră și tocuri, cu părul dat pe spate și cercei cu diamante în urechi. Era îmbrăcată simplu, dar elegant, însă rochia era mai scurtă decât ar fi fost pe gustul ei; cu toate astea, îi dădea un aspect tineresc, sexy, care-i plăcea. Era una dintre rochiile din colecțiile ei din acel sezon și se bucura de mare succes.

— Bună seara, spuse politicos doctorul, dar ochii i se aprinseră când o văzu.

În ciuda căldurii din ochii lui, părea puțin cam țeapăn printre invitații necunoscuți lui.

— Îți mulțumesc atât de mult că ai venit, spuse ea, cu un surâs cald.

Era foarte dezamăgită că n-o sunase în timpul săptămânii, dar n-avea nici un motiv s-o facă. Iar în acea seară nu venise la întâlnire, era doar un simplu invitat la dineu.

— Am auzit că spectacolul s-a bucurat de succes, o complimentă el, iar ea păru uimită.

— De unde ai auzit?

— Unul dintre invitați spunea asta la intrare. A zis că e cel mai bun spectacol al tău de până acum.

Ea păru încântată să audă asta și-i făcu cunoștință cu alți câțiva invitați, înainte să-l lase iarăși singur. Trebuia să se descurce. Mai avea treizeci de oameni de salutat.

Nu-l mai văzu până când se pregăteau să se așeze la masă. Habar nu avea unde îl plasase Jade. Ceruse să fie așezați în jurul ei cei mai importanți clienți și achizitori, iar Jade se ocupase de restul. Îl observă în celălalt capăt al mesei, și privirile li se întâlniră chiar când se așeza.

El îi zâmbi, apoi continuă să discute cu femeia aflată lângă el, achizitor de la un magazin din New York. În fiecare capăt erau așezați cei de la presă, editorii de la *Vogue* urmând să stea aproape de ea.

Era o seară de muncă pentru Timmie, și îi părea rău că nu-i putea vorbi, dar trebuia să fie ambasadoarea și purtătoarea de cuvânt pentru Timmie O. Avea treburi de care să se ocupe, așa că nu apucă să îi vorbească iarăși decât în clipa în care el, pregătindu-se de plecare, veni să-i ureze noapte bună.

— Ai fost foarte amabilă să mă inviți, îi spuse el cu multă căldură.

— Îmi pare rău că nu am apucat să vorbim, replică ea cu sinceritate. Serile de genul ăsta reprezintă mereu muncă pentru mine. Sper că te-ai simțit cât de cât bine.

Mâncarea și vinurile fuseseră delicioase, deși Timmie știa că el nu băuse mult. Dar măcar cina fusese excelentă, și toată lumea părea mulțumită. Atmosfera salonului era elegantă și intimă, iar pe masă fuseseră puse aranjamente de flori. Jean-Charles observă cât erau de frumoase.

— Mă întrebam dacă... poate... Când pleci din Paris?

— Poimâine, spuse ea, surprinsă că o întrebase, din moment ce nu primise nici un semn de la el toată săptămâna.

— Ai vrea să ieșim să bem ceva mâine? Mă tem că la prânz și cină sunt ocupat. Ești liberă să bem un pahar? întrebă el, părând nervos și timorat.

Timmie era surprinsă. Nu se așteptase să-l vadă din nou, după acea seară. Iar a doua zi era complet liberă, își rezervaseră o zi pentru împachetat. De data asta, nu mai avea câteva zile de petrecut de una singură în Paris, cum făcea mai mereu. Aveau întâlniri importante în New York, înainte să revină în L.A.

— Mi-ar face mare plăcere, răspunse ea invitației lui. Avea să fie plăcut să stea iar de vorbă cu el, fără atâția oameni în jur. Pentru ea, fusese o noapte solicitantă. La ce oră?

— La șase? întrebă el, iar ea aprobă din cap.

— La bar? Când el ezită, ea se gândi că s-ar putea să fie nervos din cauză că i se părea ciudat să fie văzut cu o femeie când căsnicia lui era pe ducă. Poate preferi apartamentul meu?

Mai fusese acolo, și părea mai discret pentru el.

— Sună foarte bine. Ne vedem mâine, spuse el, apoi îi scutură mâna și plecă.

Timmie nu-i menționează nimic lui Jade despre invitația lui. Amândouă erau prea obosite să mai discute despre altceva în afară de succesul evident al petrecerii. Atât Jade, cât și David trebuiau să se trezească dimineața devreme, să se asigure că totul era împachetat. Timmie plănuia să dea ultima serie de telefoane până în prânz.

A doua zi după-amiază, când Jade o întrebă pe Timmie ce dorea să facă la cină, aceasta îi menționează că avea să bea un pahar cu Jean-Charles Vernier.

— Da?

Jade părea aproape la fel de surprinsă pe cât fusese Timmie când o invitase el.

— Mda, spuse Timmie cu lejeritate. Nu e mare chestie. A fost frumos din partea lui să mă întrebe.

Jade nu-l mai văzuse până în noaptea precedentă, dar era gata să cadă de acord că era un bărbat arătos.

— Vreți să luăm cina în camera mea după aceea sau vreți să ieșim?

Timmie i-ar fi luat dacă ar fi vrut, dar atât David, cât și Timmie păreau storși de vlagă. Lucraseră ca nebunii ore întregi, și chiar și ea însăși era obosită, după acea săptămână teribilă.

— Te deranjează dacă o să comandăm la room-service? întrebă Jade pe un ton de scuză, și cu o privire ușurată Timmie îi spuse că era în regulă.

Îi părăsi ca să-și perie părul, să-și pună niște pantofi mai potriviți și să se spele pe față, înainte de întâlnirea cu doctorul ei. Nu era sigură de ce o invitase. În mod evident, nu era interesat s-o curteze, din moment ce n-o sunase toată săptămâna și fusese foarte circumspect la cină. Era convinsă că făcea asta din politețe, ceea ce pentru ea era ok. Discuțiile lor de când fusese ea bolnavă se dovediseră întotdeauna plăcute. Își puse pantaloni negri și un pulover, tocuri și își pieptănă părul lung, roșu, prinzându-și o agrafă de un verde aprins într-o parte. Arăta elegantă, dar sexy și relaxată când auzi soneria și merse să deschidă. El păru foarte serios pentru un moment, apoi zâmbi. Mereu i se luminau ochii când surădea. Își amintea asta de acum patru luni. Avea ochi blânzi, buni, calzi, albaștri. Purta o cămașă albastră, un sacou, pantaloni și o cravată neagră, sobră. Când intra, ea observă că avea pantofii proaspăt lustruiți.

— Bună seara, Timmie, spuse el prudent.

Ei i se păru emoționat, ceea ce era neobișnuit pentru el. Niciodată nu mai fusese astfel.

— Ai avut mult de lucru astăzi? o întrebă el, în timp ce amândoi se așezară, iar ea îl întrebă ce voia să bea.

El ceru șampanie, din moment ce nu era în timpul programului. Ea își luă un pahar cu apă minerală și se așeză pe canapea în fața lui.

— Da, am avut, spuse ea zâmbind. Ziua de după spectacol este mereu încărcată. Îți mulțumesc că ai venit aseară la dineu.

Văzuse că stătuse între două femei inteligente și spera să se fi simțit bine.

— A fost foarte frumos. A fost draguț din partea ta să mă incluzi și pe mine.

El zâmbi călduros, și ea zări o frântură din expresia lui prietenoasă, blândă, familiară, ce-i amintea de orele în care discutaseră la spital, cu patru luni în urmă.

Murea de curiozitate să-l întrebe despre stadiul în care era căsnicia lui, dar nu îndrăzni. În schimb, îl întrebă de copii, iar el spuse că erau bine.

— Mulțumesc pentru cartea poștală din toamnă, spuse ea cu un surâs timid. Aproape ți-am răspuns, apoi m-am gândit că e ridicol.

El își suflecă atunci mâneca zâmbind larg, și ea văzu ceasul.

— A fost un dar foarte frumos. Ai fost rea să faci asta, o certă el.

— Îmi place să fiu rea, replică ea. Tu ai fost foarte bun cu mine cât am fost bolnavă.

Acum, întâmplarea părea la ore întregi distanță. Bănuia că și alți pacienți îi oferiseră cadouri similare înainte de ea, dar era mereu puțin riscant ca ea, o femeie singură, să dăruiască ceva unui bărbat, cu atât mai mult dacă acesta era căsătorit, ceea ce nu mai părea să fie cazul acum, având în vedere ce îi spusese la telefon când îl sunase să-l invite, cu câteva săptămâni în urmă.

— Pleci mâine la New York? întrebă el, iar ea încuviință din cap. Pentru afaceri sau de plăcere? continuă el, și ea râse din nou, în timp ce el începea să se relaxeze.

Arăta minunat când râdea.

— Am numai afaceri în viața mea, doctore. Nici pic de plăcere. Doar muncă. Cred că de la asta ne-am certat prima dată, înainte să-mi explodeze apendicele. Ți-am spus că nu am timp să mă ocup de el decât după spectacol.

Amândoi își aminteau perfect, și ea își aduse aminte de enervarea lui și de predica pe care i-o ținuse, despre cum erau și alte lucruri în viață mai importante ca munca, sănătatea, de exemplu. Și, firește, nu-l ascultase.

— A fost foarte nechibzuit din partea ta, o certă el, și ai plătit un preț mare pentru asta, mă tem.

Ea clătină din cap, gândindu-se la asta, și ochii li se întâlniră când el își puse jos paharul.

— A fost totul în regulă de când nu ne-am mai văzut?

O privea de parcă-i păsa, ceea ce o mișcă. Era un om bun. Își aminti cât de rău îi păruse că era căsătorit în clipa când îi văzuse prima dată verigheta. Se uită iarăși și observă surprinsă că tot acolo era. El îi observă privirea și încuviință din cap.

— E greu să renunț la obiceiurile vechi. Nu sunt sigur că sunt gata să fiu perceput drept burlac.

Recunoscuse sincer, și era o schimbare mare pentru el, după douăzeci și șapte de ani de căsătorie. Cu patru luni în urmă, susținea cu încăpățănare că oamenii trebuie să rămână căsătoriți, în ciuda drumurilor diferite, a intereselor separate și a oricăror încercări la care-i supune viața, mai ales dacă aveau copii. Se întrebă ce se schimbase de-l făcuse să-și schimbe părerea.

— Și eu mi-am purtat verigheta pentru mult timp, spuse ea cu delicatețe, apoi se decise să-l întrebe. Ce s-a întâmplat?

El oftă și o privi, de parcă se confrunta cu un mister de veacuri.

— Să fiu sincer, Timmie, nu știu. Pur și simplu, n-am mai rezistat. Aveam aceleași certuri ca întotdeauna, apoi m-am trezit într-o zi și am știut că mor dacă o mai țin așa încă un an. Devenisem complet străini. O respect foarte mult, și, la urma urmelor, e mama copiilor mei. Dar de ani de zile ducem vieți separate. Nici măcar nu suntem amici. Începeam să ne urâm reciproc. Nu mai vreau să trăiesc așa. Nu vreau să fiu un astfel de om. Mi-am dat seama că sunt mort pe dinăuntru. Sau cel puțin așa am crezut că sunt. Pur și simplu nu mai vreau să sufăr sau să mă mai simt așa. Știam că trebuia să scap de toate astea.

Timmie știa că asta era ceea ce pune la capăt majorității căsătoriilor, prăpastia vastă care se căsca uneori când oamenii erau prea diferiți și doar se adâncea dacă erau forțați să rămână împreună.

— Căsătoria noastră a murit undeva pe drum, continuă Jean-Charles, foarte deschis cu ea, și tot ce am simțit vreodată unul pentru celălalt a murit odată cu ea. Știam că trebuia s-o îngropăm odată și-odată. Ar fi fost crud pentru noi și chiar și pentru copiii noștri să n-o facem. E groaznic să pui capăt unei căsnicii, dar poate e chiar mai rău să trăiești așa.

Era cam ce-i spusese ea cu patru luni în urmă. Pe atunci nu era pregătit să audă asta. Iar acum, ea era cea uimită de o asemenea mărturisire, având în vedere cât de retras, formal și reticent era în mod normal când era vorba despre viața lui personală.

— Cum au reacționat copiii?

Știa că divorțul era mult mai rar în Franța, spre deosebire de State, iar reacția lor era probabil mai puternică și diferită de cum s-ar fi așteptat cineva de la copiii americani.

— Le-am spus acum câteva săptămâni. A fost groaznic. Și nu sunt pe deplin sigur că ne-au crezut. Soția m-a rugat să rămân până la sfârșitul anului școlar, și am căzut de acord. Ne vindem apartamentul, ceea ce va fi iarăși o mare schimbare pentru copii. Cel puțin pentru fiicele mele, amândouă fiind încă acasă. Fiul meu e la medicină, așa că îl vedem rareori. Sunt vremuri grele pentru noi toți.

Timmie își putea da seama doar privind-l că se simțea extrem de vinovat. Își alesese propria ușurare și fericire în locul lor, iar ea știa din tot ce-i spusese el înainte că asta era contrar tuturor convingerilor sale. Era ultima persoană la care s-ar fi așteptat să divorțeze. Și știa că trebuia să fi simțit că era în joc supraviețuirea lui, altfel n-ar fi luat o asemenea decizie serioasă. Intuise corect că ultimele patru luni fuseseră foarte dificile – sau pur și simplu ultima picătură.

— Sper că fiicele mele mă vor ierta în final. Fiul meu e mai mare și puțin mai iertător. Situația aceasta a fost foarte grea pentru soția și pentru fiicele mele.

Ea își aminti brusc de Jade și de toată agonia prin care trecuse din cauza iubitului ei însurat.

— Se vor adapta în timp. Copiii se adaptează mereu. Ele te iubesc. Sunt sigură că și pentru tine e foarte greu. Este o schimbare mare pentru voi toți. Când ai luat decizia?

— Imediat după Crăciun. Sărbătorile au fost un coșmar. Am decis că pur și simplu nu mai pot face asta. Așa că, după ce m-am chinuit gândindu-mă la toate acestea, am decis să nu mai stau. A fost o hotărâre groaznic de greu de luat.

Putea vedea din ochii lui că spunea adevărul. Era ceva foarte nou încă, pentru toți. Trecuseră doar șapte săptămâni de la Crăciun. Probabil că el era frământat de cum să le spună copiilor când îl sunase ea luna trecută. Erau vremuri grele pentru el, pierdere, adaptare și schimbare. O schimbare enormă pentru ei toți.

— Îmi pare atât de rău, spuse ea, privindu-l cu multă blândețe.

Putea vedea cât de greu îi era și i se rupea inima pentru el. Privirile li se întâlneau și rămaseră împreunate pentru o clipă lungă, în tăcere.

— Căsătoria era moartă de ani de zile, spuse el cu voce răgușită.

— Am simțit asta, replică ea cu prudență, când am discutat în octombrie. Dar atunci aveai puncte de vedere foarte diferite. N-am fost de acord cu tine că e bine ca un om să continue un mariaj care nu merge, dar fiecare trebuie să ajungă singur la aceste concluzii. Eu n-am avut șansa să aleg. Soțul meu doar mi-a trântit veștile în față și-a plecat.

Veștile însemnând că o părasea, că era homosexual și că avea un iubit de care era îndrăgostit nebunește. Și toate astea la doar câteva luni după moartea lui Mark. Chiar și acum, abia se putea gândi la trauma prin care trecuse fără să-i vină să plângă, și putea zări lacrimi și în ochii lui Jean-Charles. Fără să stea pe gânduri, se întinse și-i luă mâna într-a ei, așa cum făcuse și el pentru ea când fusese speriată.

— Știi, totul va fi bine. Copiii se vor obișnui. Soția ta va fi în regulă. Vă veți obișnui. Doar că treci printr-o perioadă foarte grea acum. Dar oamenii se adaptează la genul acesta de lucruri. Durerea și spaima nu țin la nesfârșit. În final, nu te vei mai simți vinovat, spuse ea surâzându-i cu blândețe, în timp ce el clătina din cap, recunoscător pentru bunătatea ei și pentru atingerea caldă a mâinii ei, pe care o ținea. Nu voia să-i dea drumul, și nici Timmie nu voia asta. Își redescopereau legătura din urmă cu patru luni, iar acum era în mod subtil diferită. Nu mai erau pacientă și medic, ci

bărbat și femeie. Amândoi aveau acum roluri similare, dar nu mai purtau măștile în spatele cărora să se mai ascundă.

— E greu de imaginat, spuse el încet. Mulțumesc.

Jade intră în cameră să întrebe ceva, văzu că se țineau de mână și înțelese că era un moment total nepotrivit. Ieși la fel de repede precum intrase, fără să spună nimic.

— Îmi pare rău, spuse el pe un ton de scuză. Cred că ești ocupată.

— Deloc, spuse ea pe un ton liniștitor. Timmie fusese mereu o persoană ocrotitoare. Fiindcă își pierduse fiul cu doisprezece ani în urmă și pentru că nu exista nici un bărbat important în viața ei, își împărțea cu generozitate timpul și afecțiunea către angajații ei, care o iubeau cu atât mai mult pentru asta. Iar acum, ascultând toate lucrurile liniștitoare pe care i le spusese, el putea vedea complexitatea caracterului ei și căldura dragostei ei, pe care nu le putuse remarca în octombrie, când ea însăși fusese atât de înspăimântată. Acum, că își revenise, totul îi era mai limpede. Timmie nu era doar caldă și generoasă, ci și rezistentă ca o stâncă. Rareori lăsa să se vadă traumele trecutului, cu excepția compasiunii pe care o arăta altora.

— Am terminat totul astăzi. Asistenții mei sunt obișnuiți să mă caute la orice oră din zi și din noapte, spuse ea, conștientă că Jade intrase fără să bată la ușă.

— Sunt foarte norocoși să se poată baza pe tine.

Acum putea vedea ce forță avea. Și nu doar pe plan mondial, ci în inimă și-n întreaga ființă. Trebuia să fie, având în vedere că supraviețuise tuturor încercărilor prin care trecuse, ororilor copilăriei ei de orfană. Își amintea în detaliu tot ce-i povestise și o admira cu atât mai mult. Acum putea vedea unde ajunsese, într-un loc plin de blândețe și bunătate. Chiar dacă o plăcuse înainte, înțelegea că o subestimase. Era într-adevăr o femeie remarcabilă, cu o inimă de aur.

— Sunt foarte norocoasă să-i am, spuse Timmie referindu-se la angajații ei. Sunt ca o familie pentru mine. Petrecem enorm de mult timp împreună. Sunt niște oameni minunați.

— Ca tine, replică el încet. Am fost foarte impresionat de ce mi-ai povestit la spital, în octombrie. N-am uitat. Nu cunosc prea mulți oameni care să fi trecut prin asemenea încercări teribile și totuși să aibă realizările tale.

— Nu fi prea impresionat, zise ea. Amintește-ți ce groaznică am fost când am făcut peritonită. Când mi se întâmplă asemenea lucruri, mă transform în cinci minute într-un copil de cinci ani, groaznic de speriat. Poate pășim cu toții asta. Urăsc să recunosc, dar nu mai am rezistența de

odinioară. Acum lucrurile care mă sperie mă lovesc mult mai tare. În final, loviturile pe care le-ai îndurat îşi iau obolul.

— Şi eu mă simt aşa uneori, în legătură cu eroziunea timpului şi a vieţii. Cred că dezamăgirile căsătoriei noastre m-au ostenit mai mult decât am conştientizat. Eram atât de obosit să fiu mereu acuzat şi criticat... Eram obosit să simt că niciodată nu făceam de-ajuns. În ziua în care le-am spus copiilor mei că divorţăm, am crezut că mor când i-am văzut plângând. M-am simţit de parcă îi omorâsem. Le-am făcut ceva groaznic. Dar, în ciuda acestui fapt, nu pot să mai stau.

Părea devastat în timp ce vorbea, iar Timmie îi susţinu privirea.

— Nu i-ai omorât, îi spuse ea îndurerată. Doar că nu ştiu asta încă. Tot ce trebuie cu adevărat să ştie acum este că îi iubeşti. Asta nu se va schimba. După ce înţeleg asta, se vor linişti şi toată lumea se va simţi mai bine. Se vor obişnui în timp cu schimbarea. Îşi vor vedea de vieţile lor. Tu ai dreptul la propria viaţă.

— Îmi tot fac griji că nu mă vor ierta niciodată, spuse el cu tristeţe.

— Copiii mereu îşi iartă părinţii care-i iubesc. Ea surâse atunci, şi lumina din ochii ei îi pătrunse până în suflet. I-am iertat până şi eu pe ai mei pentru că au murit.

Agonia pe care i-o adusese moartea părinţilor ei îi transformase copilăria într-un coşmar şi-o condamnase la o viaţă petrecută printre străini. Dar în final o transformase într-o persoană mult mai complexă, mai afectuoasă şi-i conferise capacitatea de-a arăta compasiune pentru eşecurile, tragediile şi bolile altora, aşa cum simţea acum pentru necazurile lui.

— Îţi mulţumesc că m-ai ascultat. Nu ştiu de ce, dar am ştiut că mă vei înţelege... Sau poate ştiu de ce. Eşti o femeie foarte puternică şi ai un suflet bun, spuse Jean-Charles încet, în timp ce continuă să se țină de mână.

— Nu sunt mai puternică decât tine, Jean-Charles. Toată istoria asta e foarte recentă. Ai luat o decizie foarte importantă şi toată viaţa ta e dată peste cap. Îţi promit, lucrurile se vor linişti din nou.

Părea liniştitoare şi calmă, iar el simţi cum absoarbe consolarea a tot ce-i spusese. Zâmbi în vreme ce o privea cu ochii lui de un albastru vibrant, adânc. Ai ei erau verzi şi limpezi precum cristalul.

— De ce oare te cred? Eşti o femeie foarte liniştitoare. Şi, în acelaşi timp, foarte convingătoare.

Totul la Timmie emana putere.

— Cred că, dincolo de teamă şi de vinovăţie, ştii că am dreptate.

— Mereu spui adevărul? o întrebă el.

Era o întrebare interesantă, care merita un răspuns sincer din partea ei.

— Cât de des pot. Timmie zâmbi mai larg. În majoritatea cazurilor, oamenii nu vor să-l audă. Își aminti ultima sa întâlnire cu Zack. Fusese cu șase săptămâni în urmă, nu mai auzise de el de-atunci și știa că nici nu avea să mai audă. Spre surpriza ei, nu mai conta. Era de parcă n-ar fi existat niciodată în viața ei – și, de fapt, nici nu existase. Fusese doar o iluzie și ceva la îndemână. Jean-Charles era un om foarte iubitor, grijuliu. Putea vedea asta în ochii lui și știuse acest lucru încă din octombrie. Îl văzuse altfel atunci. Aparținea altcuiva. Acum părea să plutească prin spațiu, încercând disperat să-și găsească echilibrul. Nu era obișnuit cu asemenea nisipuri mișcătoare și îi venea greu să trăiască așa. Simplul fapt că vorbea cu Timmie îl ajuta mai mult decât se așteptase vreodată. Când o invitase la un pahar, intenționase doar să petreacă o oră sau două într-o companie foarte plăcută. Acum, spre uimirea lui, descoperea altceva. Nu știa ce, dar ceva la ea îl mișca profund, și simțea o atracție puternică, inexplicabilă, aproape irezistibilă față de ea.

— Îți mulțumesc că m-ai ascultat, spuse Jean-Charles, simțindu-se vulnerabil și oarecum nehibzuit. Acum patru luni de zile, el îi oferise putere și sprijin, iar acum se întorsese roata, și ea făcea același lucru pentru el. Era un schimb echitabil, mai mult decât și-ar fi imaginat atunci. Ce păcat că nu mai rămâi câteva zile! Dar presupun că nu e foarte amuzant pentru tine să stai aici și să mă asculți cum îți spun despre necazurile mele.

— Toți trecem prin vremuri grele. Le-am avut și eu pe ale mele. Tuturor ne vine rândul. Nu te simți vinovat. Până la urmă, asta ne face oameni.

Conștientiza din nou, privind-o, ce femeie excepțională era, că ajunsese atât de departe, îndurase atâtea și tot își păstrase omenia și compasiunea. În timp ce se gândea la asta, prin mintea ei treceau gânduri aproape identice despre el.

— Îmi pare rău că nu mai stau câteva zile în plus în Paris. Nici măcar nu vorbesc franceza, dar a fost mereu orașul meu de suflet. Ador să vin aici cu orice ocazie.

— E un oraș frumos, spuse el zâmbind. Încă îl apreciez, chiar dacă am trăit aici toată viața.

— Ești originar din Paris?

— Sunt, deși familia mea a venit din Lyon. Încă mai am veri acolo și în Dordogne. Și aceea e o parte minunată a țării. E ținutul cailor pentru noi, spuse el, încercând să însenineze atmosfera după confesiunile pe care i le făcuse.

Își dezgolise sufletul și se simțea oarecum jenat.

— Chiar am fost acolo, de fapt, în vizită la niște prieteni, spuse Timmie.

Apoi, fără nici un motiv anume, îi povesti despre Blake, despre cum se îndrăgostise de el imediat, cum voise să-l adopte, dar îl pierduse în câteva zile. Ascultând-o, fu din nou cuprins de un sentiment de milă. Încă o pierdere pentru Timmie.

— Ce rău îmi pare că s-a întâmplat așa, spuse el cu compasiune, cu ochii lui mari adânciți într-ai ei.

— A meritat să-l iubesc, chiar și pentru câteva zile. Era un băiețel adorabil.

Jean-Charles o admiră iarăși pentru sufletul ei minunat. Aruncă apoi o privire la ceas și văzu cu tristețe că era timpul să plece, ceea ce jnu îl bucura deloc. Îi făcuse atât de bine să-i vorbească! Ii părea rău că nu locuiau în același oraș și nu puteau fi prieteni. Mereu găseau atâtea să-și spună.

De parcă i-ar fi citit gândurile, ea îl privi surâzând în timp ce se ridica.

— Ar trebui să treci odată prin California. Poate acum, că ești liber, vei veni.

Poate astfel îi oferea ceva la care să se gândească, schimbându-i puțin starea de spirit.

— Poate. N-am mai fost de ceva vreme pe acolo. Mă duc mai mult la New York.

— Nu-i nici pe departe atât de distractiv, replică ea și merse spre el, apoi, de parcă fuseseră amândoi traversați de un curent electric, rămase uitându-se în sus spre el.

Iar el nu spuse nici un cuvânt în timp ce privea în jos la ea. Ea avu un moment scurt de nebunie temporară și aproape i se aruncă în brațe. Fu nevoită să se oprească și să opună rezistență unei atracții aproape irezistibile, și se întrebă dacă și el simțise același lucru. „Sigur că nu“, își spuse ea, în timp ce el făcu un pas înapoi și o privi. Pentru câteva clipe lungi, nici unul nu știu ce să-și spună. Apoi, simțindu-se prost, el îi mulțumi pentru șampanie.

— Să ajungi cu bine înapoi în California, îi ură el, căutând ceva de zis în vreme ce se îndrepta spre ieșire.

Vorbiseră atât de mult și acum nu-și mai găsea cuvintele potrivite.

— De fapt, merg la New York pentru câteva zile. Nu revin în California decât săptămâna viitoare, spuse ea, amețită. Amândoi umpleau

aerul cu vorbe goale. Ceva mult mai amplu și mai adânc se petrecuse între ei.

Dacă ar fi crezut în așa ceva, Timmie i-ar fi spus dragoste din senin, dar renunțase de mult la asemenea noțiuni romantice, și el la fel. Trebuia să fie altceva. Poate o legătură adâncă, fără cuvinte, de admirație reciprocă, care poate într-o bună zi avea să evolueze într-o prietenie adevărată. Încercă să se convingă că asta era.

— Ai grijă de tine, Jean-Charles, spuse ea, căutându-i iarăși ochii, de parcă acolo își putea găsi răspunsul la întrebări.

Dar tot ce văzu era propria ei confuzie oglindită într-a lui.

— Și tu la fel, spuse el. Sună-mă dacă pot face vreodată ceva pentru tine, dacă ai nevoie de un sfat medical.

Era tot ce-i putea oferi acum. Dar era ceva complet diferit de situația anterioară. Era ceva mult mai profund și mai intens. Avea forța unui val la reflux.

Ea îl urmă în drum spre ușă, și, chiar înainte să plece, el îi dădu o carte de vizită cu toate numerele, adresele și e-mailul său, „în caz că-i trebuiau”, și i le ceru pe ale sale. Ea i le notă pe o bucată de hârtie, apoi îl îmbrățișă de parcă erau prieteni vechi.

— Au *revoir*, spuse ea, iar el zâmbi.

— Merci, Timmie, replică el, cu accentul lui franțuzesc delicios.

Apoi fără să-i mai spună nimic plecă, iar ea rămase uitându-se la ușa pe care o închisese cu delicatețe, în timp ce Jade intră în cameră și rămase privind-o. Timmie se întoarse și-o fixă cu ochii mari, uimiți.

— Ești bine? întrebă Jade, privind-o și nevenindu-i să creadă. În doisprezece ani, n-o văzuse niciodată pe Timmie arătând așa. Nici Timmie nu mai simțise nici pe departe ceva asemănător. Nici măcar în octombrie, când se întâlniseră. Totul fusese diferit de data asta, la fel cum fuseseră și ei.

— Sunt bine, spuse Timmie prefăcându-se că face ordine.

Trebuia să facă ceva ca să nu alerge după el. Orice se întâmplase, o bulversase complet. Era amețitor. Se simțea de parcă tocmai îi căzuse tavanul în cap.

Apoi Jade o privi din nou.

— Doamne, te-a sărutat?

Nu-i venea altă explicație în minte pentru felul în care arăta Timmie.

— Firește că nu, spuse Timmie cu o voce clară și puternică. Doar am vorbit.

Simțea dorința de-a păstra pentru ea ceea ce discutaseră și nu mai oferi altă explicație.

— Despre ce? întrebă Jade, brusc bănuitoare, din moment ce practic vorbind era un om înșurat.

— Despre toate. Viață. Copii. Divorțul lui.

— Doamne, îmi amintesc toate astea. Era atât de recunoscătoare acum că era cu un bărbat celibatar. Nu s-a mutat încă?

Știa toate întrebările ce se puteau pune. David intră în cameră.

— Cine să se mute? întrebă el confuz.

— Medicul francez. Timmie tocmai a băut ceva cu el.

— Pare de treabă.

— O să fie și mai de treabă după ce divorțează, spuse Jade cu asprime, dar Timmie nu zise nimic în timp ce asistenții ei vorbeau, fără a-și da seama că Timmie abia putea articula vreun cuvânt sau vreun gând.

— Nu mai fi așa paranoică, o certă David. Dă-i o șansă tipului.

— Nu vreau să pățească Timmie ce am pățit eu, spuse Jade, aruncând o privire către șefa ei.

Timmie stătea acolo, ca lovită de trăsnet.

— Ești bine? întrebă David, mult mai delicat ca Jade. Putea vedea că i se întâmplase ceva cutremurător.

— Nu știu, răspunse Timmie cu sinceritate. Mi s-a întâmplat ceva ciudat.

Sentimentul era atât de puternic, încât i se părea aproape înspăimântător.

— Poate și lui i s-a întâmplat, spuse David încurajator. Pare *mensh*. Eu îl aprob.

Timmie zâmbi.

— Nu așa repede, adăugă Jade, iar David zâmbi larg.

— Știți ce zi e azi? le întrebă el, iar ele îl priviră fără să înțeleagă.

— Joi? presupuse Timmie, părând confuză.

— Corect. Dar, mai bine de-atât, este paisprezece februarie, Ziua îndrăgostiților. Poate te-a săgetat Cupidon. Timmie zâmbi și clătină din cap.

— Am trecut de toate astea. E doar un amic, insistă ea, apoi sunară la room-service și luară cina împreună.

Nu-l mai menționează pe Jean-Charles, dar nu se putu opri să nu se întrebe dacă avea să o sune în acea noapte. N-o sună, și deja se băgase în pat când auzi că a primit un e-mail. Nu rezistă și se ridică să vadă de la cine era.

Inima îi bătu cu putere când văzu că era de la el. Îl deschise și se uită la ce îi scrisese, devorând fiecare cuvânt.

Sunt foarte tulburat după ce te-am văzut astăzi.

Am petrecut un timp minunat, și acum nu mi te mai pot scoate din minte. Arăt ai extraordinar. Îți mulțumesc că ai stat de vorbă cu mine. Ești atât de înțeleaptă și de bună. *Am* înnebunit eu, sau și tu ești la fel de tulburată? J-C.

Se așază imediat să scrie, cu mâinile tremurătoare, întrebându-se cât de mult ar trebui să mărturisească. Se decise să fie la fel de cinstită cu el pe cât îi spusese că era de obicei. Toate avertismentele lui Jade nu însemnau nimic pentru ea.

Da, și eu sunt tulburată. Și mie mi-a plăcut foarte mult să te văd. Parcă a căzut cerul pe mine. Habar nu am ce înseamnă. Tu ce crezi. Nebunia e contagioasă:⁷ *Am* nevoie de sfaturi medicalei Dacă da, te rog, răspunde-mi imediat. Mă gândesc la tine. T.

Era, de fapt, mai mult decât avusese de gând să-i spună, dar trimise e-mailul înainte să se poată opri sau să schimbe ceva. El îi răspunse imediat.

Nebunia este contagioasă. Este o stare patologică foarte primejdioasă. Ai grijă. Poate ne-am îmbolnăvit amândoi. Orice ar fi, este un caz foarte serios, clar. Când te întorci? J-C.

Nu știu. La mulți ani de Ziua Îndrăgostiților. T.

Oh, Doamne... Asta explică totul. Să fie Cupidon la mijloci *Am* să te sun la New York. *Bon voyage*.

Je t-embrasse. J-C.

Știa că *Je t-embrasse* înseamnă „te sărut“. Deci Jade avea dreptate, la urma urmelor. O sărutase... Inima ei bătu mai tare când se gândi că avea să o sune la New York. Voia să reziste, știa că trebuia. Era nebunie curată. Ea locuia în Los Angeles, iar el aici. Nici măcar nu divorțase încă. Iar adulții întregi la minte nu se îndrăgosteau așa din senin. Pur și simplu așa ceva nu se putea întâmpla. N-avea să permită asta. Dar, chiar când gândea aceste lucruri, își dădu seama că nu fusese niciodată atât de nebună după cineva. Sămânța fusese plantată cu luni înainte. Poate cartea lui poștală cu apusul de soare chiar fusese un mesaj ascuns. Iar acum, de Ziua Îndrăgostiților, căzuse cerul peste ei amândoi. Și cel mai ciudat lucru era că li se întâmplase în același timp. Tot ce putea face acum era să spere că o s-o sune, cum promisese. Și apoi ce urma? Habar nu avea.

Zborul până la New York i se păru nesfârșit. Timmie abia vorbi cu David și cu Jade, și de data asta nu mai reuși să doarmă, cum făcea de obicei. Nici măcar nu putea să muncească sau să citească.

Se gândea doar la Jean-Charles. Tot nu înțelegea ce li se întâmplase noaptea trecută. Era foarte drăguț să pretindă că era opera lui „Cupidon”, dar ce Dumnezeu îi lovise și de ce? Nu se putu abține să nu se întrebe dacă de fapt se întâmplase asta cu patru luni în urmă. Nici măcar nu știa despre ce era vorba. Dar fusese evident pentru amândoi că se întâmplase ceva. Orice ar fi fost.

La controlul vamal din New York ea declară cele câteva lucruri pe care le cumpărase. David ieși să caute limuzina, în timp ce Jade se uita după un hamal. Din obișnuință, Timmie își deschise mobilul în timp ce-l urma pe David afară, ca să fumeze. În clipa următoare, telefonul sună. Era Jean-Charles.

— Alo? Abia trecuse de ușă, iar David îi făcea semn.

Găsise mașina. Îi făcu din mână și intră, în timp ce David se duse înapoi înăuntru după bagajele lor.

— Cum a fost călătoria?

Suna foarte franțuzește și foarte sexy la telefon. Zâmbi doar cât îl auzi.

— Foarte lungă, recunosc eu ea. Mă gândeam la tine.

— Și eu. Unde ești acum, la hotel?

— Nu, tocmai am ieșit din aeroport. Te-ai sincronizat perfect. Abia mi-am deschis telefonul și iată-te.

— Toată ziua m-am gândit la tine, îi mărturisi el. Era nouă seara pentru el și avusese o zi foarte lungă. Tocmai terminase cu ultimul pacient de la spital, îi spusese el, și era în mașină, în drum spre casă. Timmie, ce s-a întâmplat ieri? Părea la fel de lovit de fulger ca ea – și la fel de confuz.

— Nu știu, spuse ea încetișor. A fost Ziua îndrăgostiților. Poate asta explică tot.

Nu-i venea să creadă ce-i spunea. Își protejase ani de zile inima și-și promisese să rămână celibatară și acum se îndrăgostea de el și vorbea despre Ziua îndrăgostiților. Poate chiar înnebunise. Dar, dacă așa era, și el părea la fel de nebun, iar ei îi plăcea la nebunie că o sunase. O făcea să se simtă iar ca o puștoaică. Apoi se gândi la ceva ce voise să-l întrebe.

— Era vreun mesaj ascuns în cartea poștală pe care mi-ai trimis-o toamna trecută? Acea cu apusul de soare în Normandia?

Murea de curiozitate.

— Atunci nu mi s-a părut. Dar poate era. Acum mă gândesc că trebuie să fi fost. Am cumpărat pentru tine acea carte poștală și m-am

gândit mult ce să-ți scriu. Înainte de toate, nu voiam să fac greșeli în engleză.

Ea surâse când îl auzi recunoscând. Totul la el o sensibiliza acum. Adora combinația de putere și sensibilitate din el, compasiunea și inima lui bună, grija pentru copiii săi, faptul că era atât de nedumerit de ce li se întâmpla, asemenea ei. Nu era absolut nimic la el care să-i displace.

— Dar am fost foarte atent la ce ți-am spus. Nu voiam să spun prea mult sau prea puțin. Am fost mișcat de ceasul minunat pe care mi l-ai dăruit. Am mai primit cadouri de la pacienți, dar nici unul atât de frumos. Și a însemnat tare mult pentru mine, pentru că era de la tine. A fost foarte frumos din partea ta.

Vorbele lui îi topiră inima. El purta ceasul mereu la mână, și îi spusese asta un minut mai târziu, apoi Jade și David apărură cu bagajele și se îndreptară spre mașină. Nu voia să vorbească de față cu ei, așa că îl întrebă dacă îl putea suna peste o oră, de la hotel. El îi spusese să-l sune pe mobil și că avea să aștepte. Închiseră, și în drum spre oraș discută cu David și cu Jade. Lor li se păru neobișnuit de vioaie, dar habar nu aveau ce se petrecea. Nici ea. Tot ce știa era că era incredibil de atrasă de el, complet zăpăcită și brusc obsedată de el. I se părea că-și pierde mințile, dar, chiar dacă era așa, avea o senzație foarte plăcută și nu dorea deloc s-o oprească. Tot ce voia era să vorbească din nou cu el.

Îl sună imediat ce ajunse în camera de hotel, și, spre imensa ei surpriză, el o întrebă dacă ar dori să-l aștepte săptămâna viitoare în New York. Dacă da, intenționa să vină pentru câteva zile, să petreacă ceva timp cu ea, s-o scoată la cină. Părea disperat s-o vadă din nou, și ea își dorea același lucru. Dar nu putea săptămâna viitoare. Tocmai acceptase să zboare în Taiwan, pentru câteva zile, ca să rezolve o situație de criză de la fabrica lor de acolo. El păru dezamăgit când îi spusese. Ea tot avea un imperiu de condus, chiar dacă li se întâmplase ceva remarcabil în ziua precedentă.

— Muncești foarte mult, Timmie, comentă el, iar ea nu negă.

Nu putea. O cunoștea deja prea bine și văzuse cu ochii lui. Și oricum nu l-ar fi contrazis. Voia ca el să știe cine era ea cu adevărat și își dorea să afle mai multe despre el. Ce viață avusese în copilărie, unde mersese la școală, cum fusese familia lui, dacă avea frați sau surori, cum erau copiii lui, ce vise avea, ce temeri secrete și ce voia de la ea. Voia să știe tot. El deja cunoștea cele mai bine păstrate secrete ale ei și cele mai importante lucruri despre ea.

— Ce ne facem? îl întrebă Timmie, în timp ce stătea întinsă în pat, la hotel.

Era cinci după-amiaza pentru ea și unsprezece noaptea pentru el. Erau cinci mii de kilometri între ei, și în curând urmau să fie de două ori pe-atât. Și știa că, dacă ar avea vreo scânteie de rațiune, ar asculta-o pe Jade și ar aștepta ca el să divorțeze sau măcar să se mute din apartamentul lui, înainte să se implice prea mult. Dar ceva li se întâmpla amândurora, și își pierdea mințile din cauza lui. Era atât de copleșită de sentimentele pentru el, încât durerea teribilă de a-l fi pierdut pe Blake se mai domolise.

— Nu știu ce-o să ne facem, îi răspunse el cu sinceritate. Ne trebuie ceva timp să aflăm, adăugă el prudent. Totul este foarte nou pentru mine. Niciodată nu m-am mai simțit așa.

El avea cincizeci și șapte de ani, iar ea era cu nouă ani mai tânără, dar nu-și putea nici ea aminti să se fi simțit așa vreodată. Nici măcar când se îndrăgostise de Derek. Și sigur cu nimeni altcineva de atunci. Era o experiență unică în viața ei, și aparent și într-a lui.

— Aș dori să petrec ceva timp cu tine, spuse el. Când te întorci din Taiwan?

— Sper să stau acolo doar câteva zile. Plec miercuri și ar trebui să revin la sfârșitul săptămânii.

— Poate reușesc să vin în California după asta, spuse el încetișor, în timp ce ea se cutremură de emoție.

Totul se întâmpla atât de repede. Habar nu avea ce părere să aibă sau cum să se protejeze de asta, sau dacă era cazul. Avea nevoie de timp să își dea seama, și el la fel. Tocmai îi spusese că până în iunie nu se muta. Mai erau patru luni până atunci. Și, dacă se răzgândea și nu se muta, cum făcuse prietenul lui Jade? Dacă doar stătea acolo pentru totdeauna, ținând-o agățată de el, odată ce avea să se atașeze? Dar, în timp ce vorbea cu el, se putea auzi pe sine aruncând toate precauțiile pe fereastră. Voia să vină în California s-o vadă cât de curând putea. Amândoi trebuiau să înțeleagă ce li se întâmpla.

— Căsătoria mea e moartă de ani de zile, îi zise el iarăși.

Dar ea înțelesese asta încă din octombrie, poate chiar mai mult ca el. Inima lui fusese slobodă pentru mult timp, doar că uitase unde era și cum s-o folosească. Iar acum revenea la viață ca Rip Van Winkle, iar Timmie se înmuia toată drept răspuns. Nu era o pasiune oarecare, de asta era sigură. Li se întâmpla ceva enorm, ca un reflux care-i smulgea din ancorele lor, și amândoi erau luați pe sus, în timp ce se țineau unul de celălalt ca să-și salveze viața. Și, ce era mai grav, nici unul din ei nu avea vestă de salvare, și știau amândoi asta. Era pe deplin conștientă de acest lucru, în timp ce discutau.

Discutară timp de o oră, până după miezul nopții pentru el, apoi ea se întinse în patul său de la hotel și se gândi la el pentru mult timp. La trei dimineața ora Parisului, când îl credea adormit, auzi că a primit un e-mail. Tocmai terminase de luat cina cu David și cu Jade, iar aceștia se întorseseră în camerele lor. Era singură când primi e-mailul.

Draga mea Timmie, mă gândesc la tine și nu pot dormi. Mă gândesc la tot ce s-a întâmplat între noi în ultimele două zile. Nici eu nu știu ce e, dar, orice ar fi, e cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Deja știu asta din toată ființa mea. Ești cea mai extraordinară femeie și nu știu cum de am fost dintr-odată atât de norocos. Somn ușor. Te voi purta în visele mele. *Je t-embrasse fort.* J-C.

Acum o săruta cu putere. Știa că asta înseamnă *fort*. Iar restul o răvășise. Se simțea mai amețită ca oricând recitindu-i e-mailul iar și iar. În viața ei nu citise ceva atât de romantic. Parcă erau doi copii care-și trimiteau bilețele de amor în clasă. Îi răspunse imediat.

Dragul meu J-C, mi-e dor de tine. Cum e posibil să-mi fie dor de cineva pe care abia îl cunosc? Dar îmi este. M-am gândit iar la tine tot timpul în seara asta. Vino curând în California, oricând poți. Cred că avem multe să ne spunem. *Je t-embrasse fort.* T.

Nu se putu abține să nu se întrebe dacă avea să se culce cu el când avea să vină în California, dacă el o să se arate dornic. Se gândi că n-ar fi bine. Poate nu până nu-și părăsea casa, în iunie. Așa părea mai înțelept. Pentru că putea să-și piardă ușor capul, cu un bărbat atât de incitant ca el. Și, odată ce avea să se culce cu el, urma să devină a lui cu totul. Era sigură de asta. Oricât de topită era după el, era hotărâtă să-și păstreze virtutea. Avea să-i spună asta înainte să vină.

Până la urmă, i-o spuse într-un alt schimb de e-mailuri, mai târziu în acea noapte. Deja era dimineață pentru el, și îi mărturisi că privise răsăritul de soare și se gândise la ea. Totul devenea din ce în ce mai serios și mai pasional, minut cu minut. Dar, în ciuda acestui fapt, el căzu de acord că n-ar trebui să facă dragoste când o să vină s-o vadă. O trata cu un respect profund. Și asculta ce avea de spus. Nimeni nu mai făcuse asta pentru ea până acum. Chiar era un bărbat remarcabil. Nu putea înțelege cum de soția sa era dispusă să-l lase să plece, nici cum de-și permisesese să-l piardă sau de ce dorea să se separe de el după toți acei ani. Timmie nu se putu abține să nu se gândească la faptul că, dacă ar fi fost măritată cu un bărbat ca el, nu bar fi dat drumul niciodată. Nici într-un milion de ani. Făcea bărbații ca

Zack să pară jenant de inadecvați, iar scurtele ei relații cu el și cu bărbații ca el i se păreau acum cu atât mai absurde.

Se trezi obosită, dar tot merse la fabrica lor din New Jersey. Se întâlni cu directorul fabricii și discutară despre toate problemele arzătoare. Avea o mulțime de făcut zilele acestea.

Tot timpul cât rămase în New York, Jean-Charles o sună și-i trimise e-mailuri, iar ea se simțea de parcă revenea în L.A. cu o comoară rară. Se dusesse la Paris cu afaceri și se îndrăgostise de un bărbat remarcabil.

Discută despre asta cu Jade, pe drumul de întoarcere acasă. Jade era încă circumspectă în privința lui, din cauza propriei experiențe, și recunoscuse asta. Nu voia ca Timmie să fie rănită cum fusese ea și îi reaminti că se putea întâmpla asta.

— Încearcă să-ți păstrezi capul pe umeri, o certă Jade, de parcă îi vorbea unei surori mai mici, nu unei femei cu zece ani mai în vârstă, și experimentată, deși nu ieșise niciodată cu un bărbat însurat și trebuia mereu să-și aducă aminte s-o ia mai încet. *Încet* nu era cuvântul potrivit. Erau oricum, numai nu înceți. Și, când plecă în California, patru zile mai târziu, el era mai îndrăgostit de ea ca înainte.

Timmie dormi pe tot parcursul zborului spre California. Când intră în locuința din Bel Air, se simți de parcă totul se schimbaseră. Un fulger îi cutremurase existența, sub numele lui Jean-Charles Vernier. Acum era mereu la telefon cu ea, o suna la orice oră, îi vorbea cu tandrețe despre sentimentele sale pentru ea. Nici unul din ei nu-și putea da seama ce se întâmplase sau de ce, dar, orice-ar fi fost, le lumina viața, ca o făclie strălucind în întuneric. Vorbeau, râdeau, își făceau confidențe, povesteau despre ceea ce făceau, despre oamenii la care țineau, despre drumul lor spre maturizare. El era mai mare decât cei patru frați ai lui, avusese grijă de părinții săi, se simțea responsabil pentru frații și surorile lui, îi vedea cât putea de des și părea să se simtă responsabil pentru toată lumea. Era tipic francez în gândire, oarecum de modă veche, și suferea teribil din pricina vinei și a jenei că al lui avea să fie primul divorț din familie, de neconceput înainte și inevitabil până la urmă. Cu atât mai mult acum, că Timmie făcea obiectul afecțiunii sale. Până să plece ea în Taiwan, discutau deja de câteva ori pe zi, recunoscând reciproc că se îndrăgosteau, dacă se luau după conversațiile pe care le purtau, după e-mailurile pe care și le tot trimiteau, după secretele împărtășite și după ce aflau unul despre celălalt. Timmie se simțea amețită.

— Nu ni se întâmplă așa ceva, îi spuse ea, încercând să se agațe de ultima frântură de rațiune, în noaptea în care plecă spre Taipei.

— Ba se pare că da, răspunse Jean-Charles calm.

În majoritatea timpului era la fel de dezorientat ca ea. Spuse că fusese cât pe ce să întrebe zilele trecute o pacientă ce-i făcea prostata, în timp ce răsfoia atent dosarul greșit. Avea de gând să-i dea trimitere la un oftalmolog, pentru o operație de cataractă. Și nici unul din ei nu mai dormise sau mâncase bine de zile întregi. Ea nu era interesată de ce dezastre aveau loc în fabrica lor din Taipei. Era complet absentă, și, de câte ori vorbeau cu David și Jade, părea fericită și cu capul în nori.

— Cred că-mi pierd mințile, îi spuse ea îngrijorată lui Jean-Charles. De fapt, amândoi și le pierduseră în acea zi la Piaza Athenee, în Paris, de Ziua îndrăgostiților. Mereu am crezut că sunt nebuni oamenii care fac așa ceva. Când îmi spunea cineva că s-a îndrăgostit din senin, mă gândeam că este nebun de legat. Și acum mi se întâmplă mie.

Amândoi erau recunoscători că prietena ei i-l recomandase pe el, ca doctor, dacă apărea vreo urgență cât se afla în Paris.

— Doar ți se întâmplă? întrebă el, părând dezamăgit. Eu deja m-am îndrăgostit de tine. Credeam că și tu.

— Știi bine că așa e, spuse ea încetișor.

Cu doar o săptămână în urmă, fuseseră oameni întregi la minte, cu cariere care contau pentru ei și de care se ocupau eficient. Erau stăpânii propriilor lumi. Acum el era iritat de povara de a-și vedea pacienții, iar pe ea o durea undeva de liniile următorului sezon de vară sau iarnă. Moda devenise brusc neinteresantă pentru ea – sau, oricum, mult mai puțin interesantă ca Jean-Charles. Iar el trebuia să se forțeze să fie atent la pacienții săi, la programări, la vizite la domiciliu și la treburile de la spital. Singura persoană cu care dorea să stea de vorbă era Timmie, iar ea nu-i mai era pacientă, cel puțin nu pentru moment. Îi spuse celui mai bun prieten al său din Paris, un radiolog care găsea amuzante frământările lui, că începea să creadă că Timmie era dragostea vieții sale. Habar nu avea cum trăise fără ea până atunci, și nici ea nu-și putea imagina cum îi fusese viața înainte de fluxul constant de telefoane și e-mailuri prin care-i mărturisea cât de captivat era de ea, cât de importantă era pentru el și cât de minunată era. Era o avalanșă de emoții pentru amândoi, care poleia totul cu frumusețe și minune și le dăruia înapoi ce pierduseră de ani de zile: speranța. Dintr-o dată, viața era nouă și diferită. Nici măcar nu-și putea imagina cum aveau să se descurce cu distanța dintre ei, dacă urmau vreodată să poată combina două cariere solicitante. El avea trei copii în Paris, pe care-i iubea. Avea responsabilități și îndatoriri, avea o familie mare de care era atașat și nici măcar nu divorțase. Nici unul dintre ei nu se îndoia că era absolut nebunesc, sau cel puțin solicitant.

Dar Timmie recunoștea că era cea mai dulce nebunie căreia i se lăsase pradă vreodată. Înainte de-a se căsători cu Derek, lucraseră împreună timp de doi ani de zile, iar dragostea lor fusese o evoluție lentă a prieteniei lor, la care se adăugase un interes comun în afacere. Acum fusese ca un fulger pe un cer de vară, un fulger care-i electrizase pe amândoi până în adâncul ființei lor. Tot ce avuseseră ca punct solid de referință în viață se schimbase brusc. El începuse chiar să aibă atacuri de panică când se gândea la siguranța ei și era îngrijorat știind-o călătorind atât de departe. Mersese la Taipei cu David, în timp ce Jade rămăsese la birou, să rezolve problemele de acolo. Și, așa cum făcuse și în New York, și-n Los Angeles, vorbea cu Jean-Charles de câteva ori pe zi.

Zbură înapoi la Los Angeles sâmbătă, iar David abordă subiectul pe parcursul lungului zbor spre casă. Călătoria fusese un succes și reușiseră să rezolve majoritatea problemelor, să salveze integritatea fabricii și să înlocuiască doi angajați-cheie, despre care erau convinși că furau. Dar toate acestea păleau în mintea ei în comparație cu discuțiile ei cu Jean-Charles.

— Se pare că e serios, nu glumă, cu medicul francez, o tachină David la cina din timpul zborului.

Amândoi știau că Jade considera că Timmie nu ar trebui nici măcar să se gândească la el până la finalizarea divorțului. Dar David știa bine că uneori nu mergea așa în viața reală. Sincronizarea nu depindea de nimeni altcineva în afară de Dumnezeu. Observase în timpul călătoriei că îi sunase continuu telefonul mobil, iar acum, în loc să pară iritată când răspundea, avea un zâmbet lătit de la o ureche la alta și se ducea deoparte să vorbească, chiar dacă era în toiul unei ședințe sau al celor mai serioase discuții. Doamna de fier de la conducerea imperiului Timmie O. arăta ca o școlăriță și chicotea la telefon. Părea să fi înflorit în zilele ce trecuseră de la călătoria lor la Paris, și de la întâlnirea ei cu Jean-Charles de la Piaza Athenee, de Ziua îndrăgostiților. Sentimentele lor creșteau exponențial în fiecare zi.

Lui David îi plăcea s-o vadă în această stare. Era exact genul de partener pe care spera să-l găsească Timmie într-o bună zi. Bun, inteligent, de încredere, responsabil, un om cu substanță și moralitate, respectat în lumea sa și, spera el, capabil să se descurce într-a ei, fără gelozii meschine sau scopuri ascunse, ca toți nemernicii de dinaintea lui în brațele cărora Timmie își căutase un refugiu din calea singurătății.

Singurul nod în papură pe care i-l găsea momentan David era nevasta de care nu divorțase încă, însă David simțea că, dacă acest bărbat zisese că urma să se elibereze din legăturile căsătoriei sale, așa o să facă. Nu la fel stăteau lucrurile cu Jade, care nu avea încredere în nimeni aflat în situația

de a fi încă înșurat legal și care era absolut convinsă că legătura asta o s-o zguduie serios pe Timmie, o să-i frângă inima și s-o arunce cât colo.

— Care-i cel mai rău lucru care se poate întâmpla? întrebă David filosofic, în timp ce își terminau cina din avion. Te-ai putea trezi părăsită, păcălită și amărâtă. Și ce dacă? Ai trecut prin situații mult mai rele. Merită să încerci. Din tot ce-ai povestit despre cum a avut grijă de tine în octombrie și la cât de nebun e după tine acum, am încredere în tipul ăsta. Nu mă întreba de ce, pur și simplu am. Instinctul îmi spune că vei fi OK.

— Spune-i asta lui Jade, oftă Timmie.

Încerca să-i spună cât mai puțin ei, de fapt oricui, în acest moment. Dar, cum călătorise cu David, pentru el fusese evident ce se întâmpla, și, din moment ce era atât de entuziasmat, fusese relativ sinceră cu el în aceste ultime câteva zile.

— Cred că mă sperie faptul că se întâmplă atât de repede. N-am avut niciodată încredere în lucrurile care se desfășoară cu o asemenea viteză. Mereu am crezut că un lucru ca lumea se face pe îndelete.

Dar nici în afacerea ei nu se întâmpla așa mereu. Uneori lua cele mai bune decizii fulgerător, cum era și neașteptata ei aventură romantică din Paris. Amorul sosise în viețile lor complet format și ambalat. Nu avusese o fază incipientă.

— Cred că uneori se întâmplă și așa, spuse David încetișor, privind-o cu un zâmbet cald. Sper să meargă. Cred că va merge. Mă bucur pentru tine, Timmie. Meriți asta. Nimeni nu poate trage la nesfârșit de unul singur. Viața e prea grea așa. De al dracului de prea mult timp împingi de una singură bolovani la deal. Nu știu cum reușești. Și faci să pară o nimica toată în majoritatea timpului. Cred că aș fi renunțat de mult în locul tău.

Mai ales după loviturile puternice pe care le suferise, după ce-și pierduse fiul și apoi soțul într-o manieră atât de șocantă. Ar fi fost îndeajuns să dărâme oameni mai nevolnici, și să le frângă sufletele. O zdrobiseră și pe Timmie, dar ea continuase oricum, din încăpățânare pură, cu genul de hotărâre și putere care o făcuseră cine era. Muncise din greu pentru darurile vieții sale.

— Știu că e devreme, foarte devreme. Dar eu am încredere în chestia asta.

— Știu că pare nebunesc, spuse ea încet, dar și eu am. Dar e greu să explic oricui întreg la minte. Dacă aș spune oricui că m-am îndrăgostit din senin la Piazza Athenee, m-ar duce la balamuc. Și, dacă mi-ar spune mie cineva asta, probabil și eu aș crede că e nebun. Dar amândurora ni se pare benefic ce se întâmplă între noi. Și nici măcar nu m-am sărutat cu bărbatul ăsta, și nici nu m-am culcat cu el.

— Ai la ce te gânde atunci, o tachină David.

— Nici nu sunt sigură că o voi face. Nu pentru o vreme, oricum. Cred că vreau să aștept, să nu mă culc cu el până nu se mută, în iunie. Nu înainte de-a mă asigura că nu mai e pe teritoriul inamic.

Era cel mai înțelept lucru de făcut, pe care i-l spusese la telefon noaptea trecută lui Jean-Charles, iar acesta fusese de acord. Voia să facă cum era mai bine pentru ea și-i respecta dorințele. Dar amândoi răsuseră și căzuseră de acord că aveau să fie lungi cele patru luni până în iunie.

— Știu că, orice s-ar întâmpla, vei lua decizia corectă, o asigură David. Și nu fi prea aspră cu tine dacă te răzgândești și te trezești cu el în pat mai devreme de iunie. Sunt lucruri mai rele care s-ar putea întâmpla. Uneori e greu să încetinești trenul acela. Poate nici nu e nevoie, dacă vă iubiți cu adevărat.

Îi respecta enorm puterea de judecată, înțelepciunea, integritatea ca ființă umană, iar faptul că-și punea inima pe tavă pentru Jean-Charles îi spunea multe lui David despre acesta. Niciodată n-o văzuse făcând așa ceva și nici nu se așteptase s-o vadă. N-ar fi făcut așa ceva pentru oricine. Trebuia să fie un bărbat foarte special pentru ca Timmie să se simtă așa. Timmie era convinsă că era special. N-avea nici o îndoială în ceea ce îl privea și avea încredere oarbă în instinctele sale de această dată. Era sigură că nu se amăgea.

Drumul spre casă era lung, și adormi în final. Îl lăsă pe David la apartamentul lui, în drumul ei spre Bel Air, iar șoferul îi cără bagajele. Aproape imediat ce intră în casă, telefonul sună. Îl ridică, așteptându-se să fie Jean-Charles, dar era Jade.

— Cum a fost călătoria?

— Lungă, spuse Timmie. Dar a ieșit cum trebuie.

Se simțea bine să fie înapoi în casa și în patul ei. Se simțea de parcă ar fi călătorit întruna, după săptămânile petrecute în Europa și acum la Taipei. Îi spuse lui Jade despre problemele pe care ea și David le rezolvaseră. Mersese mai bine decât speraseră.

— Îmi pare rău să-ți fac una ca asta, dar trebuie să te duci mâine la New York. Sindicatul a intrat în grevă la fabrica din New Jersey. Vor să mergi acolo pentru negocieri. Poate reușești să rezolvi rapid, dar, dacă nu, o să ratăm toate comenzile pentru primăvară. Îmi pare al naibii de rău să-ți spun asta. Le-am zis avocaților că nu poți, dar au insistat.

— Fir-ar, spuse Timmie și se așază. N-au trecut nici zece minute de când am ajuns. Când trebuie să plec?

— Ți-am rezervat un zbor pentru mâine la prânz. Poate se schimbă ceva de dimineață. Dar nu părea, din ce am văzut astă-seară. Am să-i sun

de acasă. Poate nu trebuie să stai mai mult de o zi, două. Tocmai l-am sunat pe David, a spus că merge cu tine. Probabil te simți ca o astronaută zilele astea. Am făcut tot posibilul să scapi de acest drum, dar pur și simplu nu s-a putut.

Știa că Timmie era epuizată.

Timmie închise și se uită la valiza ei. N-avea nici un rost să despacheteze. O să ia aceleași lucruri la New York. În timp ce se gândea la zborul ce o aștepta, îi sună mobilul. Era Jean-Charles. Îi spuse despre călătoria la New York, iar el tăcu îndelung. Se gândea. Ei îi venea să plângă de obosită ce era. Și detesta să aibă de-a face cu sindicatele. Erau mereu atât de-al naibii de nerezonabili, iar ea nu-și putea permite să rateze toate livrările pentru primăvară. Era pur și simplu nedrept.

— Ce-ar fi dacă te-aș întâmpina acolo? Întrebă el cu ezitare, căci nu voia să se bage peste afacerile ei.

Dar ardea de dorința de-a o reîntâlni și dintr-odată văzuse mâna providenței oferindu-le un dar.

— Vorbești serios? Ea zâmbi și simți ceva în stomacul ei făcând o tumbă, ca un gimnast minuscul care se dă peste cap.

Voise să aibă un răgaz, să se gândească la ceea ce aveau să-și spună și să se asigure că totul era real. O să fie extrem de real să-l revadă atât de devreme în New York, și poate mai mult decât putea duce acum. Nu era sigură. Dar dorința de a-l revedea și de a înțelege ce li se întâmpla de fapt erau mai puternice decât teama.

— Sunt. Dacă nu cumva crezi că te-aș deranja.

— Probabil am nevoie de o zi sau două să stau de vorbă cu avocații sindicatului și să văd cât de gravă este situația. Dar... aș vrea să te văd, spuse ea delicat, amintindu-și că-l anunțase că nu intenționa să se culce, nici măcar să stabilească vreo întâlnire cu el până nu se muta.

Părea cea mai înțeleaptă alegere să-l aștepte să se mute înainte să înceapă o relație, chiar dacă erau îndrăgostiți până peste cap unul de celălalt. Oamenii raționali puteau să aștepte, și, dacă ce se petrecea între ei era serios, aveau să aștepte. El fusese de acord.

— Când pleci? o întrebă Jean-Charles prudent. Trebuia să-și anuleze programările cu pacienții săi și să găsească pe cineva care să-i țină locul, ceea ce nu era mereu ușor de făcut.

— Măine la prânz, spuse Timmie oftând.

Avea timp doar să tragă un pui de somn înainte de-a pleca iar. Nu mai știa pe ce fus orar era. Se simțea de parcă plutea în spațiu. Dar, parțial, era și din cauza lui Jean-Charles. Surescitarea o dezorientase, dar într-un mod plăcut.

— Nici să respiri nu te lasă, nu? spuse el compătimitor. Chiar trebuie să faci toate astea singură? Întrebă el, părând îngrijorat. Chiar nu e nimeni care să-ți ia din povara de pe umeri?

— Nu prea.

Amândoi știau că ea era mult prea perfecționistă pentru a ceda conducerea. Îi plăcea să supravegheze ea însăși totul și să-și bage nasul peste tot. Era parte din legenda lui Timmie O. Făcea aproape totul singură, de la designul colecțiilor până la derularea întregului spectacol de prezentare. Era ca un magician, ca o acrobată pe sârmă care amuțea mulțimea, în cea mai mare parte a timpului fără nici o plasă de siguranță sub ea, exceptând angajații credincioși pe care și-i ținea aproape. Dar responsabilitatea de a face să meargă întreaga operațiune rămânea pe umerii ei. Jean-Charles începea să înțeleagă asta după discuțiile purtate în vreme ce ea cutreiera prin lume.

— Ce-ar fi să vin joi la New York? sugeră el. Asta ți-ar da timp să rezolvi problemele din New Jersey. Poți să-ți iei câteva zile libere? Ți-ar prinde bine.

Nici lui nu i-ar strica.

— Am să încerc, spuse ea, cu mintea preocupată de toate câte avea de făcut.

I se părea că rămânea în urmă. Însă apoi trase brusc aer în piept și conștientiza ce-i oferea el. Șansa de a iubi și de a fi iubită, o frântură dintr-o lume complet nouă.

— Nu, spuse ea, sunând puternică și complet altfel. Prioritățile sale începuseră deja să se schimbe în ultimele două săptămâni. Am să-mi iau.

Își ținu răsuflarea, gândindu-se la el. Totul era înspăimântător și minunat, ceva la care nu se așteptase niciodată, un vis despre care nu ar fi crezut nici într-un milion de ani că ar putea deveni realitate.

— Chiar poți să vii la New York?

Se gândi că se simțea ca un copil care își dorea să vină Crăciunul. Acum i se părea greu să-l aștepte câteva zile. Soarta le oferise o șansă, și nici unul din ei nu avea de gând s-o rateze. Era timpul să se-ntindă după premiul cuvenit, în timp ce caruselul vieții lor continua să se învârtă. Perspectiva de a se lăsa învârtiți în el era amețitoare pentru amândoi.

— Firește că pot veni, spuse Jean-Charles. Cum aș putea să nu vin, Timmie? spuse el, sunând atât de iubitor, încât ei îi veni să plângă. Fac asta atât pentru tine, cât și pentru mine. Vreau să te văd.

Amândoi doreau să vadă dacă ce li se petrecea acum era real, chiar dacă trebuiau să mai aștepte câteva luni până când el avea să fie eliberat fizic.

— Vrei să stai la alt hotel? întrebă el rațional. Nu vreau să-ți creez probleme sau să te fac de râs.

— Cred că ne putem purta cuviincios, spuse ea, părând sigură pe sine. Ce-ar fi să stai și tu la Four Seasons? Ar fi ridicol dacă nu ai sta.

— Am să fac o rezervare pentru joi. Și Timmie... Îți mulțumesc că te întâlnești cu mine... și că mă lași să vin...

Părea la fel de emoționat ca ea. Era atât de obosită, încât toate emoțiile ei erau gata să erupă, dar așa fuseseră de două săptămâni – sau poate chiar de mai mult. Începea să creadă că totul mocrise de la operația ei din octombrie, fără ca vreunul dintre ei să fi știut sau să recunoască față de sine asta.

— Îți mulțumesc că vii la New York, spuse ea cu delicatețe. Abia aștepta să-l vadă, iar el părea la fel de nerăbdător ca ea.

— Am să mă întorc duminică noaptea la Paris. Asta ne-ar da trei zile și jumătate, aproape patru. Am să plec joi dimineață devreme, și, cu diferența de fus orar, aş putea ajunge la hotel până la prânz.

— Abia aștept, spuse ea încet, deși acum era de-a dreptul speriată.

Amândoi făceau un pas în viitor, care avea fie să-i aducă mai aproape de visurile lor, fie să le spulbere pentru totdeauna. Iar apoi se forță să-și aducă aminte că era doar un sfârșit de săptămână, câteva zile pe care să le petreacă alături de el și să descopere cine era de fapt, în timp ce el făcea același lucru în ceea ce o privea. Era o misiune de explorare între doi oameni care fuseseră loviți de trăsnet. Acum trebuiau să afle dacă să avanseze sau nu. Poate aveau să se vadă și să își dea seama cât de ridicoli fuseseră în ultimele două săptămâni. Totul putea să fie doar o iluzie. Adevărat sau fals? Vis sau realitate? Tot ce știau era că aveau să afle în New York.

— Ne vedem joi, la New York, spuse el cu blândețe. Acum culcă-te. Vorbim mâine.

Ea îi ură noapte bună și conștientiza în timp ce închidea că aproape-i mărturisise că-l iubea. Cum putea să-l iubească pe bărbatul acesta pe care abia de-l cunoștea? Ce făceau? Da măcar aveau să afle unele răspunsuri în New York. Timmie rămase uitându-se pierdută prin dormitor, simțindu-se din nou ca lovită de trăsnet și dintr-odată înspăimântată, în timp ce Jean-Charles stătea privind în zare pe fereastra biroului său din Paris, gândindu-se la ea și surâzând. În viața lui nu fusese atât de fericit.

Ca prin minune, după zece ore pe zi petrecute la masa de negocieri, târguindu-se cu o armată de avocați alături de ea, Timmie reuși să rezolve greva de la fabrica din New Jersey. Îi costase scump, dar merita. Fabrica se redeschise miercuri noaptea, cu noi costuri pentru orele suplimentare, noi pachete de beneficii și un salariu mai mare pentru toți muncitorii. Uneori trebuia să știi când să fii dur și când să cedezi. Timmie avea un instinct bun când venea vorba despre lucrurile necesare ca să-și țină afacerea pe picioare. Se simți ușurată, dacă nu victorioasă, când sindicatul se retrase și angajații reveniră la muncă. David îi strânse mâna cu o admirație fâțișă și rezervă un loc pentru ultimul zbor din Newark spre L.A., fiind surprins să afle că Timmie mai rămânea în New York.

— Doamne, aș fi crezut că ești la fel de nerăbdătoare ca mine să te întorci.

De asta nu mai avusese o relație serioasă de aproape doi ani de zile. Cine avea timp de așa ceva, când zburau între Paris, New York, L.A., Taipei și înapoi la New York? Era greu de crezut, dar Timmie nici măcar nu părea obosită. Se considera o persoană rezistentă din fire. Lui i se părea că era un soi de Superwoman.

— Îmi iau câteva zile libere, spuse ea.

— De ce aici? replică nedumerit.

Era foarte frig și ninsese de trei ori în ultimele două zile. Tot ce voia era să plece cât mai repede spre L.A. Evident, ea nu se grăbea, iar el se gândi că poate voia doar să se deconecteze după atâtea călătorii și negocieri complicate, și n-o putea învinovăți. Poate reușea să facă asta mai ușor în New York, la cinci mii de kilometri distanță de biroul ei, deși afacerea ei și treburile legate de aceasta o urmau oriunde, chiar și aici.

— Vreau s-o iau mai ușor, explică ea, în timp ce păraseau ultima rundă de negocieri, cu avocații pe urme și felicitându-se reciproc. Vreau să dorm, să merg la niște piese de teatru și să fac cumpărături.

Lui David nici nu-i trecea prin minte că se întâlnea cu Jean-Charles în New York, iar ea nu voia să spună nimănui. Voia să protejeze ca pe un nou-născut sentimentele lor proaspăt înfiripate. Măcar cu această ocazie, voia doar să dispară cu el și să vadă ce avea să se întâmple. Deja căzuseră de acord asupra a ceea ce *nu* avea să se întâmple, iar restul rămânea de văzut, și nu simțea nevoia să fie ținută sub observație de nimeni.

În acea noapte merse înapoi la hotel și dormi ceasuri întregi. Era prea târziu să îl mai sune pe Jean-Charles. Și urma să fie prea devreme pentru ea a doua zi dimineată, când el pleca din Paris. Din cauza diferenței de fus orar, până când el sosea, avea să fie tăcere între ei. El îi spusese să nu îl

întâmpine la aeroport. Voia să o întâlnească la hotel și avea să o sune imediat ce ajungea, însă ea merse devreme la culcare și se odihni foarte bine, trezindu-se puțin după ora șase dimineața. Avea timp berechet să facă baie, să se îmbrace, să-și ia micul dejun și să-l întâmpine la aeroport. Știa ce număr avea zborul lui, așa că la șapte dimineața își sună șoferul. Îi spuse s-o aștepte jos la ora nouă. Avionul lui Jean-Charles ateriza la zece. Spera doar să nu-l rateze când ieșea de la oficiile vamale, unde era mereu înghesuială.

Stătea abătută în aeroport, gândindu-se la el și la tot ce-și spusese în ultimele două săptămâni. Amândoi își permisese să ajungă la limita rațiunii. Dacă în lumina limpede a zilei era totul un eșec? Amândoi erau conștienți de acest risc. Abia aștepta să-l vadă și să afle, deși era îngrozită de moarte. Părea nebunesc să aibă pornirile acestea adolescente la vârsta ei.

Când avionul ateriză pe aeroportul Kennedy, Jean-Charles avea aceleași gânduri. Dacă fusese totul doar imaginația lui? Sau a ei? Un moft subit, o infatuare nebunească, care să se evapore instantaneu în momentul când se vor revedea? Urmau să afle. Era bucuros că avea timp să se adune cât făcea formalitățile necesare și apoi pe lungul drum cu taxiul până în oraș. Voia să se bărbierească și să facă un duș înainte să o vadă. Observă că ninge. Fulgi de zăpadă mari, grațioși, cădeau încet din cer. Un strat de zăpadă se adăuga peste ce ninsese mai devreme în cursul săptămânii. Totul părea magic, în timp ce rulară pe pistă către terminal, se opriră, iar puntea de pasageri fu atașată aparatului de zbor.

Fu printre primii care coborâră din avion, cu trolerul pe care-l adusese cu el. N-avea bagaje de luat, tot ce-i trebuia era o șampilă pe pașaport, la oficiul de imigrări, și apoi își putea vedea de drum. Inima îi bătea puternic în vreme ce stătea la coadă, obținu ștampila și intră cu capul în jos în terminal, gândindu-se la ea și la întâlnirea sortită, la zilele care aveau să urmeze de la Four Seasons, în New York.

Timmie stătea lângă ușile de după zona în care se încheiau formalitățile vamale, rezemată de un stâlp și privind atent oamenii care ieșeau. Se temea dintr-odată că avea să-l rateze, sau poate deja trecuse pe lângă ea. Dar semnalul intermitent îi dădea de înțeles că avionul aterizase de curând. Privea ușile și îl zări dintr-odată ieșind, cu capul în jos, într-un palton bleumarin și cu bagajul în mână. Zâmbi imediat ce-l observă și simți cum îi tresare inima când el înaintă spre ea, neștiind că era acolo. Era conștientă că-și vedea destinul, sub forma acestui bărbat.

El era la doar câțiva pași de ea când privi instinctiv în sus și o văzu. I se tăie răsuflarea și se opri, zâmbind încet. Ea făcu doi pași mari spre el, iar

el dădu drumul bagajului și o îmbrățișă. Oamenii roiau în jurul lor, ca un curent de apă, în timp ce Jean-Charles o ținea pe Timmie strâns în brațe și, uitând de toate, o sărută, iar ea simți cum tot sufletul i se dizolvă într-al lui. Rămaseră acolo parcă pentru o eternitate, în timp ce el o ținea în brațe, și se desprinseră cu greu unul de celălalt, iar el privi în jos către ea și zâmbi.

— *Bonjour*, doamnă O'Neill, îi spuse el delicat, în timp ce ea îi zâmbea.

— *Bonjour, docteur*, îi șopti ea și simți un imbold copleșitor să-i spună că-l iubea. În schimb, îi surâse doar, și toate sentimentele ei îi fură evidente în privire. Mă bucur atât de mult să te văd.

Fiecare fibră din ea vibra când îi spuse asta. În viața ei nu fusese atât de fericită să vadă pe cineva. În timp ce stătea și-l privea, avu senzația că între ei se înfiripa o mare poveste de dragoste. Ieșiră încet din aeroport, fără a se dezlipi unul de altul, iar ea își găsi șoferul. Când urcară în mașină, Jean-Charles o sărută din nou, apoi vorbiră încet pe tot drumul către oraș. Ea îi spuse despre negocierile pe care le dusesese cu sindicatul, în timp ce el o asculta fascinat. Discutară despre munca lui, despre pacienți și, mai presus de toate, despre cât de fericiți erau să se revadă, ceea ce era evident dintr-o simplă privire.

El se cază la hotel, iar ea îl urmă în camera lui. Amândoi erau cazați la etajul patruzeci și opt, cu o priveliște spectaculoasă asupra orașului. Ajunși în cameră, el își puse jos bagajul și o luă în brațe, în timp ce amândoi înțelegeau că avea să fie mai complicat decât se așteptau să se țină de planul lor de abțință. Timmie începea să se întrebe dacă nu cumva fuseseră cam optimiști în privința abilității lor de a-și rezista unul altuia. Erau amândoi conștienți acum că, după confidențele din lunile trecute, telefoanele numeroase din ultimele săptămâni și atracția lor reciprocă irezistibilă, se simțeau perfect confortabil unul în prezența celuilalt, de parcă ar fi avut o relație existentă sau chiar una pe termen lung, nu o întâlnire între doi străini. Se simțeau ca două jumătăți ale aceluiași întreg, care se potriveau cu ușurință împreună. Rezultatul era un sentiment de armonie și dragoste care-i uimea pe amândoi și-i tăia răsuflarea lui Timmie, în timp ce el o ținea în brațe și o săruta. Chiar și după puținul timp pe care-l împărțiseră, n-avea nici un dubiu că îl iubea. Și putea vedea în ochii lui că ceea ce ea simțea pentru el se oglindea în tot ce simțea el pentru ea.

Se întoarseră în apartamentul ei ca să-și poată verifica mesajele, apoi decisă să facă o plimbare prin parc, să ia puțin aer. Se plimbară pe cărările acoperite de zăpadă din Central Park, cu troiene de fiecare parte, și totul era învăluit într-o frumusețe neprihănită. Ea aruncă în el cu un

bulgăre, care lăsa urme pudrate pe haina lui bleumarin, iar el aruncă delicat o mână de zăpadă pufoasă către părul ei de un roșu aprins. Îi venea să alerge cu el prin zăpadă, să fie din nou copil, să împartă toată bucuria pe care nici unul din ei n-o trăise vreodată înainte să se găsească unul pe celălalt.

Fetele le erau îmbujorate de ger. Apoi, pradă unui impuls de moment, el angajă o sanie trasă de cai să-i plimbe prin parc, în ținutul fermecat al iernii din jurul lor. Șezură în sanie, cu o pătură groasă pe ei, cuibăriți unul lângă altul ca niște copii fericiți. După aceea merseră să ia prânzul la Pierre. Era deja după-a-miază, iar pe drumul de întoarcere intrară în mai multe magazine și în sfârșit reveniră în apartamentul ei, părând fericiți și relaxați. Vorbiseră fără întrerupere toată după-amiaza și se ținuseră de mână ca doi iubiți de liceu. Timmie se simțea iar de cincisprezece ani, iar Jean-Charles spunea că se simțea ca la douăzeci.

Pentru ea, erau cincisprezece ani mai fericiți decât experimentase sau visase vreodată. În acest moment înfinit de prețios, viața era perfectă cu el.

— Unde ai vrea să luăm cina, draga mea? o întreabă el, în timp ce se relaxau în sufrageria apartamentului ei.

El sugeră Cafe Boulud sau La Grenouille, singurele restaurante pe care le știa bine în New York. Ea cunoștea mult mai multe localuri la modă în SoHo și West Village. Până la urmă, aleseră un restaurant micuț despre care ea știa că era intim și primitiv. Aveau timp zilele astea să meargă și în altă parte, să se etaleze, să se răsfete și să se descopere.

El se retrase în camera lui pentru a face un duș și a se schimba. Când îi deschise din nou ușa, o oră mai târziu, ea radia de bucurie. El arăta impecabil și elegant ca întotdeauna, și fu uimit din nou de cât de frumoasă era, cu ochii ei mari și verzi, părul lung, roșcat și trupul tineresc și mlădios. Strălucea. O sărută imediat ce o văzu și o urmă încet în apartamentul ei. Când se opriră, ea era amețită, și vocea îi era catifelată de pasiune. Brusc, planurile lor de cină nu mai părură interesante nici unuia din ei, în timp ce el o săruta și-o ținea în brațe, incapabil să-i reziste.

— Îmi pare rău... Nu mă pot abține..., spuse el cu voce guturală, în timp ce ea îi zâmbea timid.

Nici ea nu voia să se abțină, și, fără să-i spună un cuvânt, îl sărută din nou și-i dădu jos haina, apoi începu să-i desfacă nasturii de la cămașă. Era un mesaj nu prea subtil, iar el se trase în spate s-o privească, cu o expresie întrebătoare. Nu voia să facă nimic din ce-ar fi putut regreta ea mai târziu și știa ce simțea ea în legătură cu faptul că el încă era căsătorit.

— Timmie, ce faci? o întreabă el cu blândețe.

— Te iubesc, spuse ea încet.

— Și eu te iubesc, îi șopti el, apoi îi repetă în franceză, ceea ce îi venea mult mai natural și i se părea mai real decât orice i-ar fi putut spune în engleză. Je t-aime... *tellement*... atât de mult...

Ea putea vedea în ochii lui că spunea adevărul. Acum părea stupid să urmeze regulile și planurile care avuseseră sens la început, dar care dintr-odată nu-și mai aveau rostul. Granițele dintre ei se topeau rapid.

— Nu vreau să faci nimic din ce ai regreta mai târziu. Nu vreau să te rănesc.

— Ai să mă rănești, Jean-Charles? Întrebă ea, privin- du-l cu tristețe.

Îl întreba dacă intenționa s-o trădeze, dacă n-avea să își părăsească niciodată soția sau dacă urma s-o abandoneze. Promisiunile de genul acesta erau fragile ca aripile de fluture și nu puteau fi întotdeauna ținute. Amândoi știau că nu existau garanții universale, doar speranțe, visuri și intenții bune. Amândoi erau oameni cinstiți, integri și bine intenționați. Poate era cel mai bun lucru la care puteau spera.

— Niciodată, sper, răspunse el sincer, iar ea văzu că vorbea serios și aprobă din cap. Dar tu?

— Te iubesc... Nu te voi trăda niciodată și sper să nu te rănesc.

Erau singurele jurăminte pe care le schimbă în acest punct al vieții lor, promisiunea de a face tot ce le stătea în putință pentru a rămâne apropiați și a se proteja. Era suficient pentru Timmie, și pentru moment era de-ajuns și pentru Jean-Charles. Nimeni nu putea prevedea viitorul și prezice încercările sau durerile care aveau să vină. Singura întrebare era dacă erau dispuși să riște incertitudinile vieții, ca să înfrunte împreună furtunile ce aveau să vină.

Nu mai spuse nimic, ci doar îl conduse încet în dormitorul ei, unde-i desfăcu nasturii de la cămașă, catarama curelei și îi trase delicat pantalonii în jos; în câteva clipe, hainele lor zăceau morman pe jos, amestecate, apoi se strecurară sub așternuturi, cu trupul ei neted de fildeș încolăcit pe lângă al lui, puternic, bărbătesc. Camera era întunecată, iar Timmie putea simți forța pasiunii lui pulsând lângă ea, și tânji de dorința de a-l simți înlăuntrul ei.

— Timmie, *je t-aime*..., gemu el încet, iar ea aproape începu să toarcă de dorință și-i spuse că și ea îl iubea.

Apoi brusc pasiunea îi copleși, irezistibilă, dincolo de limite sau de rațiune, un taifun de dorință care-i smulse pe amândoi cu o forță atât de mare, încât nici unul nu s-ar fi putut opri, nici nu și-ar fi dorit. Timmie i se dăruie complet, cu tot cu speranțe, visuri, inimă, trup, iar el o purtă cu el într-o călătorie atât de plină de dragoste și pasiune, încât amândoi știau fără dubiu că, oriunde i-ar fi dus, acum nu aveau altă opțiune decât să fie

împreună. Amândoi simțeau, în timp ce stăteau îmbrățișați, că era mâna destinului.

Și, mai târziu, în timp ce stăteau agățați unul de celălalt, două trupuri care păreau unul singur, adormiră senini și uitară de planurile de cină. Era mult mai bine ce li se întâmplase. Trecuseră de la nesiguranță spre certitudinea dragostei reciproce. Valurile pasiunii îi aduseseră aici, și acum găseau unul în brațele celuilalt o dragoste care-i unea ireversibil. Și, cu puțin noroc, și binecuvântarea cerească, sperau că pe vecie.

capitolul 14

Zilele petrecute de Timmie și Jean-Charles în New York erau magice. Făceau plimbări lungi prin parc, mergeau la galerii de artă și se opreau în restaurante mici, pentru cafea sau pizza când erau morți de foame. Se plimbau prin SoHo, bucurându-se de fiecare lucru mărunț, iar noaptea cădeau unul în brațele celuilalt cu o poftă insatiabilă. Timmie nu făcuse niciodată dragoste atât de des, iar Jean-Charles își redescoperise puterile tinerești pe care le credea de mult uitate. Făceau dragoste ore întregi. Amândoi erau ușor bulversați de diferențele de fus orar, moțăiau, se trezeau să facă dragoste, așteptau după-amiază și apelau la room-service pentru mic dejunuri enorme la patru dimineața. Într-o noapte plecară de la hotel pe jos, deși începuse iar să ningă, și găsiră un birt pentru șoferii de camion pe West Side, unde mâncară friptură și chiftele de cartofi, la ora cinci dimineața.

Totul părea incredibil de ireal, ca într-un vis. Și totuși, iar și iar, când se trezeau și se vedeau, zâmbeau larg și râdeau cu veselia pură a miracolului pe care îl împărțeam duminică, Timmie își făcu bagajele întristată, în timp ce el stătea întins în pat și o privea.

— Nu vreau să plec, spuse ea cu tristețe.

După ce trăise cu el patru zile, nu-și mai putea imagina viața fără el. Era un lucru primejdios, pripit, și deveneau rapid dependenți de el. El era la fel de înnebunit ca ea și la fel de trist.

— Nici eu, spuse el cu seriozitate. Nu vreau să mă întorc la Paris.

Dar amândoi aveau vieți la care trebuiau să revină.

— Am să vin în California, să te văd.

— Promiți?

Se simțea ca o copilă speriată. Dacă n-o să-l mai vadă vreodată? Dacă se răzgândea sau o abandona, cum avea să supraviețuiască? Pierduse

înainte atâția oameni pe care-i iubise, încât nu mai putea suporta gândul că i s-ar putea întâmpla din nou. Iar el înțelegea ceea ce vedea. Panica ei era aceeași cu a lui, așa cum dragostea lor era o reflexie a ce simțeau unul pentru celălalt. Se potriveau perfect în pasiune, sentimente și temeri.

— Nici eu nu vreau să te pierd, spuse el blând, venind s-o îmbrățișeze, în timp ce o trăgea încet înapoi în pat. Și bineînțeles că voi veni în California. N-aș putea trăi prea mult departe de tine.

Avea un ușor dramatism în el, pe care ea îl descoperea ca fiind o parte ascunsă a iubirii lui imense pentru ea și care o încânta nespus.

Iar apoi ea se întoarse spre el cu o întrebare neașteptată, în timp ce-o ținea în brațe.

— Când te muți din apartament?

El păru deranjat. Detesta să se gândească acum la asta. Aceasta era singura viață pe care și-o dorea. Trecutul său nu mai exista. Fusesse mort ani de zile, iar cenușa sa se dispersase încet pe măsură ce legătura lui cu Timmie devenea mai puternică. Ea nu-l despărțea de nimeni, doar îl primea în brațele ei, în sufletul ei și în viața ei, așa cum îl primise și în trupul ei, cu dragoste copleșitoare și pasiune delicată.

— Ți-am mai spus. În iunie. Le-am zis copiilor mei că rămân până la sfârșitul anului școlar. Sper să vând până atunci apartamentul. Dar, dacă nu, am să mă mut oricum.

Lui Timmie i se părea că mai era mult până atunci, dar abia intrase în viața lui și nu i se părea corect să-l preseze. Dorea să fie corectă... dar, dacă nu se muta... dacă Jade avea dreptate sau prelungea situația ani de zile...

— Te rog, nu fi îngrijorată, spuse el, strângând-o în brațe s-o liniștească.

— Sunt, spuse ea sinceră, mă sperie.

Ea nu ținuse nimic departe de el, nici o parte din ea. Se deschisese complet, riscând să fie rănită dacă dintr-un motiv sau altul el alegea să nu i se alăture într-o călătorie pe tot parcursul vieții. Ca de obicei, o îngrozea perspectiva de a fi abandonată pe mal, speriată și singură.

— Dacă n-o părăsești niciodată?

Părea panicată.

— Ne-am părăsit reciproc acum ani de zile, spuse el simplu și cinstit. După părerea lui, era o redare corectă a situației. Sunt acolo pentru fiicele mele, nu pentru ea. Le-am promis, spuse el, solemn. Datoresc asta copiilor mei.

Dar ei ce-i datora? Știa că nu putea concura cu dragostea pentru copiii lui, nici nu dorea asta. Nu voia să-l sfășie sau să-l îndepărteze cu forța. Voia să vină cu ea de bunăvoie.

— Dacă fetele tale te imploră să nu pleci? Dacă...

Agoniile trecutului o bântuiau. Trecutul fusese mereu mult mai rău decât se așteptase. Îi era greu să creadă că viitorul avea să fie diferit.

— Vom rezolva atunci, spuse el calm, ceea ce n-o liniști complet.

Nu spusese că avea să plece orice ar fi. Lăsa o porțiță, să vadă ce urma. Ar fi preferat o promisiune fermă, un jurământ semnat cu sânge, dar știa că acum trebuia să aibă încredere în el. Își încercase norocul cu el, la bine și la rău.

— Te iubesc. Nu te voi răni sau abandona.

Îi cunoștea trecutul, văzuse teroarea pură din ochii ei în noaptea operației de apendicită. Ținea cont de temerile ei și voia s-o liniștească.

— Te iubesc. Am nevoie de tine acum, exact cum ai și tu de mine. N-am să mă îndepărtez de tine, Timmie. Îți promit.

Ea oftă la auzul cuvintelor sale reconfortante, în timp ce stătea cu spatele lipit de pieptul lui. El o ținea strâns în brațe, iar ea se simți în siguranță și protejată.

— Sper că nu.

Se întoarse să-l sărute, și, deși timpul rămas era scurt, făcură dragoste pentru ultima dată, apoi rămaseră împreună în cadă, așa cum făcuseră de multe ori în decursul aceluși weekend, vorbind, râzând, tachineându-se și bucurându-se de ultimele lor clipe împreună.

Când veni timpul, Timmie nu reușea să se smulgă de acolo. Voia să rămână, să încuie ușa și să se agațe pe veci de el. Nu voia să-l părăsească sau să zboare la mii de kilometri distanță de el, în timp ce el zbura în direcția opusă. În vreme ce o ținea în brațe, el îi văzu în privire toată agonia.

— Curând vom fi din nou împreună. Promit.

Iubea felul în care o liniștea, și totul la el o făcea să-l creadă. Niciodată nu se crezuse capabilă să se mai încreadă în cineva, și totuși acum asta făcea. Se ruga doar să nu greșească. Dar în orice caz, nu avea de ales. Era a lui acum. Și cu ajutorul lui Dumnezeu, și el era al ei.

Merseră cu limuzina ei către aeroport, iar el o conduse către poarta de unde decola zborul ei. Al ei pleca primul, așa că fură nevoiți să se despartă în zona în care se făcea controlul de securitate. Ea părea devastată în vreme ce stătea de partea cealaltă a liniilor de securitate, făcându-i cu mâna în timp ce el o privea. El se simțea de parcă privea cum îi era luat un copilăș mult iubit. Nu-și dorea decât să fugă la ea, s-o ia din nou în brațe și s-o liniștească. Și, imediat ce dispăru din raza lui vizuală, se simți și el dezolat.

O sună pe mobil în timp ce Timmie mergea spre poartă.

— Mi-e prea dor de tine, spuse el, nefericit. Poate ar trebui să fugim împreună.

— Ar fi bine, răspunse ea zâmbind. Se bucura să-l audă. Când să o facem?

— Acum, zise zâmbind, în timp ce ieșea din mașină la terminalul internațional, să prindă zborul spre Paris.

— Îți mulțumesc pentru cel mai frumos weekend din viața mea, spuse ea încet.

— Mi-ai făcut visurile să devină realitate, replică el blând, la fel de emoționat ca ea. Iar apoi râse. Și în mod sigur mi-ai readus tinerețea pierdută.

Făcuseră dragoste zi și noapte și amândoi pretinsese- ră că niciodată nu li se mai întâmplase așa ceva. Erau o combinație incendiară. Ca focul și dinamita. Fiecare atingere era ca o explozie.

— Te sun imediat ce ajung, îi promise el.

Știa că așa avea să facă. Jean-Charles era un bărbat care-și ținea promisiunile, și iubea asta la el. Ura gândul că o să se ducă în apartamentul pe care încă-l împărțea cu soția lui, dar chiar și asta o îngrijora mai puțin ca la început. Avea doar nevoie de timp să descurce lucrurile și să onoreze promisiunea pe care-o făcuse copiilor lui. Îl credea. O pasiune ca a lor era irezistibilă. Acum avea sentimentul că totul o să fie bine până la urmă.

Se urcă în avion și își ocupă locul de la clasa întâi. Cu gândul la el și la toate lucrurile minunate pe care le împărțiseră timp de patru zile, închise ochii și dormi tot drumul până la L.A.

Când ajunse acasă, nu reuși să stea trează până la miezul nopții ca să-l poată suna la birou când la el era dimineată. Mult înainte de asta, adormi tun, și se sculă la cinci dimineata. Era trist să se trezească fără el, iar zilele de la New York deja i se păreau un vis îndepărtat. Era două după-amiaza pentru el când ea îl sună. Tocmai revenise de la prânz și fu încântat să audă vocea somnoroasă a lui Timmie.

— Mi-e dor de tine, spuse ea cu tristețe, iar el surâse.

— Și mie. Toată noaptea m-am trezit, căutându-te. Vreau să vin curând să te văd. Mă simt ca un dependent fără drogul său.

Părea la fel de trist ca ea.

— Și eu, spuse ea.

Adora să știe că și lui îi era dor de ea și că nu revenise pur și simplu la viața lui de zi cu zi, fără o privire în urmă, după ce petrecuse patru zile cu ea. Din punctul ei de vedere, zilele din New York îi schimbaseră viața, spera pentru totdeauna, și se simțea minunat să știe că și el simțea la fel.

— Am să vin curând în California, promise el, apoi fu nevoit să revină la pacienți.

Îi promise s-o sune la sfârșitul zilei de muncă, ceea ce însemna pentru ea spre sfârșitul dimineții. Se gândi să se culce la loc, dar nu reuși. Se foi, gândindu-se la el și la nopțile pe care le petrecuseră împreună, apoi se întinse pe spate și zâmbi amintindu-și tot ce-i spusese atunci și acum la telefon. În final, se ridică și se îmbracă, iar la șapte jumătate era la ea în birou. Venea deseori devreme când suferea din cauza diferenței de fus orar sau nu putea dormi. Era un interval de timp foarte potrivit să rezolve multe lucruri. New Yorkul și Europa erau deja în picioare și la viteză maximă.

Deja terminase o grămadă de sarcini până să apară Jade, la opt jumătate. Era bucuroasă s-o revadă pe Timmie și nu foarte surprinsă să o găsească la birou. O întrebă cum fusese weekendul la New York.

— Fantastic, răspunse imediat Timmie, cu un rânjel larg.

Se trăda prin privirea visătoare și abundența de fericire care parcă-i ieșea din fiecare por. Jade își miji ochii și se încruntă la ea. O cunoștea prea bine pe Timmie ca să creadă că putea arăta așa după un weekend de mers la muzee și cumpărături de una singură. Timmie își feri repede privirea, răsfoind hârtiile de pe biroul ei, dar Jade ghicise deja ce se întâmplase în New York și cu cine își petrecuse acele zile.

— Miroase a ceva putred aici, spuse ea suspicioasă, în timp ce Timmie chicotea.

— Sper că nu, răspunse Timmie, încercând să pară inocentă, fără prea mare succes. Poate este noul nostru parfum.

— Nu mă lua cu de-astea, replică Jade, bazându-se pe doisprezece ani de prietenie și de muncă grea.

Deseori își permitea să-i spună lui Timmie lucruri pe care alții nu ar fi îndrăznit. Iar Timmie era mereu fată bună în asemenea circumstanțe. Și astăzi nu făcea excepție.

— Ți-ai petrecut sfârșitul de săptămână cu medicul acela francez, nu? o acuză ea cu o privire cu subînțeles, iar Timmie aprobă din cap.

Era fericită cu ce i se întâmpla și mândră să fie femeia lui. Trebuiau să fie o vreme discreți, dar măcar aici își putea arăta bucuria și entuziasmul.

— De fapt, chiar așa a fost, admise Timmie, prinsă cu mâța în sac.

Deși, la drept vorbind, arăta mai degrabă ca o leoaică feroasă care tocmai devorase un vultur pleșuv. Radia atât de puternic fericire, încât ar fi putut să lumineze întreaga cameră.

— Sper că nu te-ai culcat cu el, spuse Jade sec. Ai spus că nu faci asta până nu se mută din apartamentul familiei sale, în iunie.

— Absolut, minți Timmie printre dinți, și se uită la asistenta ei cu un rânjet ferm și inocent.

Știa exact ce spusese, dar brusc totul devenise diferit. Era îndrăgostită nebunește de el și nu i-ar fi putut rezista în cele patru zile, luând în calcul sentimentele amândurora. Era fericită că făcuseră acest pas. În viața ei nu petrecuse un asemenea weekend pasional, și orice soartă groaznică i-ar fi prezis Jade, îi era imposibil acum să creadă că el nu avea să se țină de cuvânt în iunie. În mintea lui Timmie nu era nici o urmă de îndoială - avea să se mute. Ce i se întâmplase lui Jade era trist, dar foarte diferit. Timmie nu mai era îngrijorată în privința lui și nu voia să fie nevoită să-l apere pe el sau aventura lor pasională în fața lui Jade sau a oricui.

— Oare de ce nu te cred? întrebă Jade, vibrând de suspiciune. Arăți prea bine. Arăți dezgustător de fericită. Ești mai frumoasă ca niciodată. Emani aura unei femei care a petrecut un weekend întreg în pat cu iubitul ei. Cred că mă minți, Timmie. Apoi adăugă, pe un ton îngrijorat: Sper doar că nu te minți singură - sau că e sincer cu tine.

— Cred că e sincer, spuse Timmie calmă. Cred că e un om cinstit, care va face cum a promis, când a promis. Cred că e doar îngrijorat pentru copiii săi.

— Atunci chiar te-ai culcat cu el! o acuză Jade.

Timmie se simți ca o adolescentă obraznică, acuzată că a mers „până la capăt” cu prietenul ei. Gândul o făcu să izburnească în râs chiar când David intra.

— Ce se întâmplă aici? Ce-am ratat?

— Nimic, îl liniști Timmie rânjind. Jade mă acuză pe nedrept.

O amuza nespus. Și se simțea complet sigură de promisiunile lui Jean-Charles, oricât de traumatizantă se dovedise a fi experiența lui Jade.

— Și-a petrecut weekendul cu doctorul francez, îl puse la curent Jade, în timp ce Timmie le zâmbea amândurora binevoitoare.

Ii plăcea relația de zeflema jovială dintre ei trei. Și ambii ei asistenți știau când era cazul să bată în retragere. Nu ajunseseră în acel punct când Jade o interogase despre cum își petrecuse sfârșitul de săptămână. Totul izvora din îngrijorarea și dragostea lor pentru ea.

— Aha, deci de asta ai rămas tu în New York, spuse David, privind-o cu admirație și interes. Bravo ție! Sper că te-ai distrat, spuse el cu generozitate.

Ii plăcea tot ce auzise despre medicul francez și nu era nici pe departe atât de îngrijorat ca Jade.

— S-a distrat puțin cam mult, dacă mă-ntrebi pe mine, comentă Jade, în timp ce Timmie ridică receptorul telefonului.

Era timpul să se apuce de treabă.

Jade aduse iar vorba în timpul prânzului cu David, în vreme ce făceau trocul lor obișnuit de cartofi pe murături.

— Sunt îngrijorată pentru ea, spuse Jade cu sinceritate. Exact așa am pățit eu. Mai întâi ți se pare că totul este fabulos și că ești cea mai norocoasă femeie din lume. Niciodată n-ai mai fost atât de îndrăgostită, iar apoi tipii ăștia încep să te omoare încetul cu încetul. Anulează întâlnirile, invitațiile la cină, își schimbă planurile de concediu. Weekendurile promise a le petrece împreună se anulează pentru că trebuie să stea acasă cu copiii. Li se îmbolnăvesc nevestele, copiii le devin isterici. Îți petreci concediile de una singură. Te țin blocată. Și până la urmă nu te alegi cu nimic altceva decât speranțe și visuri sfârșimate. Zece ani mai târziu, încă locuiesc acasă, cu nevasta și copiii. Și, dacă stai prea mult prin preajmă, e prea târziu pentru tine să ai propriii copii. Nu vreau să i se întâmple așa ceva. Nu că ar mai vrea vreun copil, la vârsta ei. Doar că nu vreau să i se rupă inima din cauza lui.

— Nici unul din noi nu vrea asta, spuse David cu seriozitate. Dar asta ți s-a întâmplat ție. Nu i se va întâmpla obligatoriu și ei. El pare să fie un om bun. E medic și o persoană responsabilă. N-a avut de unde ști că ea va veni atât de repede. Cred că e rezonabil din partea lui să își onoreze angajamentele pe care le-a făcut înainte să se îndrăgostească.

— Așa am crezut și eu. Nu e vorba despre angajamente aici, ci despre frică. La urma urmei, sunt prea lași, prea fricoși să plece, așa că niciodată nu fac asta.

— Sper să nu fie adevărat, spuse el calm. Cred că ar trebui doar să o susținem și să vedem cum merge. Poate se ține de toate promisiunile pe care i le-a făcut. Eu sper să fie așa. N-avem nici un motiv să nu-l credem, deocamdată. Hai să-i dăm o șansă tipului.

— Și eu sper să se țină de cuvânt. Dar n-aș paria pe asta. Am auzit prea multe povești ca a mea. De asta nu e o idee bună să ieși cu bărbați înșurați.

— Nu cred că e chiar înșurat, după cum sună. Cred că e un bărbat pe cale să divorțeze. Poate fi cam nasol în următoarele luni. Iar Timmie nu pare să sufere încă. N-am văzut-o în toți acești ani atât de fericită.

— Nici eu, căzu Jade de acord. Asta mă sperie, pentru că, dacă nu merg lucrurile și el nu pleacă, o să-i frângă inima. Știu prea bine asta.

— Hai să nu ne facem încă griji. Să mai așteptăm. Eu îl susțin, se menținu David pe poziție.

Jade clătină din cap, profund neconvinsă.

— Sper să ai dreptate.

— Toți sperăm, spuse David, aruncând resturile de la prânz. Chiar, ce mai face arhitectul tău? De ce nu-ți faci griji pentru el în loc de medicul francez al lui Timmie? E fată mare, își poate purta singură de grijă. Poți conta pe faptul că va lua toate deciziile corecte. Și să sperăm că și el. Deci spune-mi ce mai face tipul tău.

David o ghidă cu pricepere departe de subiect, iar ea îi povesti cât de minunat era noul ei prieten arhitect. I se părea că matrimonialele de pe internet erau cea mai tare invenție de la apa caldă încoace.

Și, în timp ce discutau despre viața amoroasă a lui Jade, Timmie era în biroul său, vorbind cu Jean-Charles. Pentru el era unsprezece noaptea.

— Mi-a fost teribil de dor de tine, toată ziua, spuse el, părând nefericit.

— Și mie, admise ea zâmbind.

Îi plăcea să știe că-i lipsise și era uimitor să se gândească la faptul că în ziua anterioară stătuseră îmbrățișați în New York. Deja li se părea că se întâmplase cu săptămâni în urmă.

— Abia aștept să vii să mă vizitezi.

— Încerc să rezolv pe aici. Trebuie să mă asigur că îmi acoperă cineva tura. Asistentul meu mi-a spus că mă anunță într-o zi sau două.

Îi venea greu să creadă că Jean-Charles venea s-o vadă în California. Totul încă i se părea o minune.

Îl întrebă de pacienții pe care-i văzuse în ziua aceea, apoi îi zise ce avea de gând să facă în acea după-amiază. Îi povesti de casa ei din Malibu, iar el spuse că abia aștepta s-o vadă și să stea cu ea acolo. Totul părea un vis. Acest medic din Paris, atât de blând, iubitor, pasional, sexy, minunat, se îndrăgostise de ea, și ea de el. Tocmai petrecuseră patru zile împreună, purtați de o pasiune intensă. Iar acum venea tocmai până în Los Angeles, să o vadă. Era absolut uimitor. După ce închiseră, se gândi, uitându-se pe fereastră, la surprizele neașteptate ale vieții, la speranța ce renăscuse în ea și care conta atât de mult. Jean-Charles era un dar de la Dumnezeu căzut din ceruri. O făcea să se gândească la binecuvântările vieții sale și la cât de minunate puteau fi asemenea daruri. Ca Jean-Charles de minunate.

Asistentul lui Jean-Charles veni, după cum promisese, în două zile, și căzu de acord să-l acopere pentru o săptămână, la mijlocul lui martie. Mai erau doar două săptămâni până atunci, iar Jean-Charles o sună imediat pe Timmie să-i dea veștile bune. Deja își făcuse rezervarea. Abia aștepta să vină. Era nerăbdător ca un pici de Crăciun, iar ea era la fel. Se sincronizaseră perfect. Ea își programase finalizările proiectelor înainte de acea dată și avea de gând să muncească pe rupte ca să le termine. Voia să-i dedice lui întreaga săptămână. Intenționa să își ia concediu și să petreacă timpul făcând ce voia el, poate și în Malibu câteva zile. Tot ce voia Timmie era să fie cu el, lucru la care visa și el.

Următoarele două săptămâni părură interminabile. Fiecare zi li se părea că dura o mie^de ani. Era recunoscătoare că munca o ținea ocupată. Își luă de lucru acasă noapțile și petrecu sfârșiturile de săptămână lucrând la modele noi și punându-și casele la punct. Voia să arate totul proaspăt și frumos și începuse să arunce din lucrurile vechi și ponosite. Cumpărase ghivece noi de plante de la o seră, comandase prosoape noi și dusese lenjerii noi la Malibu. Innoia cuibul pentru el, deși el îi tot spunea că doar de ea îi păsa. În ziua dinaintea sosirii lui, cumpără CD-uri noi. Verificase fiecare detaliu, cumpărase ce credea că i-ar plăcea să mănânce. Cumpărase chiar și reviste franțuzești și le lăsase pe măsuta de cafea. Aranjase un bol mare cu flori pentru dimineața în care avea să sosească. Voia să fie totul perfect. Până și vremea coopera. Era o zi însorită, strălucitoare, înmiresmată, fără urmă de nor sau de vânt. Știa că fusese foarte frig în Paris în săptămâna care trecuse, deci avea să fie o desfătare pentru el.

Purta pantaloni largi bej și un pulover asortat, cu părul înfioat și desfăcut. Alesese o pereche de balerini din piele de aligator și o geantă vintage Kelly, pe care o cumpărase din Paris, de un galben pal. Arăta ca scoasă dintr-o revistă când coborî din mașină, la aeroport. În dimineața aceea, nu se dusese la birou. Fusese prea ocupată cu casa, punând la punct ultimele detalii. Patul ei era făcut cu lenjerii Pratesi perfect călcate, și cumpărase unele noi și pentru plajă, de un albastru azuriu, cu melcișori. Nu știa dacă el avea să observe toate detaliile, dar, chiar dacă n-avea s-o facă, voia ea asta, de dragul lui. Le spusese la birou să n-o aștepte toată săptămâna. Îi anunțase de ce își lua zile libere și terminase în weekend ce mai avea de făcut. Jade se abținuse de la comentarii de data asta, cu încurajarea lui David, dar se uitase urât după ea și ulterior sunase să-și ceară scuze. Era doar îngrijorată, iar Timmie înțelegea. David îi ură mult noroc și să aibă parte de niște zile fabuloase cu Jean-Charles. Se simțea de parcă pleca în luna de miere. Și într-un fel așa părea să fie. Era o viață nouă pentru ei, în continuarea a ce începuseră în New York. Era greu de

imaginat că aveau să se simtă la fel de bine ca atunci, dar nici el, nici Timmie nu-și făceau asemenea griji. Spunea că tot ce își dorea era să o vadă. O sunase noaptea târziu, când se urcase în avion, înainte să trebuiască să-și închidă mobilul. Erau entuziasmați ca doi copii. Pentru el, era un zbor de unsprezece ore. În timp ce ea conducea către aeroport, știa că avea să aterizeze curând. Era sigură că era la fel de nerăbdător ca ea. De data aceasta abia se stăpânea, în timp ce îl aștepta să apară.

Stătea lângă biroul de imigrări când ușile se deschiseră și îl văzu trecând cu pași mari, în pantaloni largi și un pulover, purtându-și sacoul pe umăr, cu o cămașă cu guler albastru deschisă la gât și o cravată roșie atârându-i din buzunarul sacoului. Era îmbrăcat lejer, arătos și cu un aer tipic franțuzesc, în timp ce pășea spre ea, iar ea îl întâmpină radiind. O clipă mai târziu, era în brațele lui, iar el o ținea atât de strâns, încât abia mai putea să respire când o sărută. La început, nu-și găseau cuvintele să-și spună unul altuia cât de mult se bucurau să fie din nou împreună. Dar nici n-aveau nevoie de cuvinte, totul era zugrăvit pe chipurile lor.

— Ce dor mi-a fost de tine, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, ținându-l de talie.

Trecuseră doar două săptămâni, dar amândurora li se păruseră o eternitate. Se sărutară la fiecare pas, încât abia reușiră să iasă din aeroport.

— Și mie, spuse el fericit. Am crezut că nu mai ajunge odată avionul. A durat o eternitate.

Fusese un zbor incredibil de lung, dar reușise.

— Ești epuizat?

Abia aștepta să se agite în jurul lui, să-l alinte, să-l cocoloșească, iar el adora asta.

— Nu, deloc. Îi surâse radios. Am dormit pe drum. M-am uitat la două filme și am avut parte de o cină foarte bună.

Știa că la Air France, la clasa întâi, se servea caviar.

— Ce facem azi? întrebă el curios.

Era ceva ce nu suporta amânare, și, când urcară în mașină, o sărută și-i atinse delicat sânii. Era înfometat după trupul ei. Și era atât de minunat să fie cu ea în California.

— Mă bucur atât de mult că ești aici, îi spuse ea, strălucind de fericire.

Abia aștepta să-i arate toate locurile ei favorite, casa ei din Bel Air, cea de pe plajă, să se plimbe cu el pe stradă, să-i gătească cina, să iasă cu el, să râdă, să doarmă cu el, să facă dragoste. Era un curcubeu de plăceri delicioase, iar dragostea pe care o aveau unul pentru celălalt era precum comoara de la capătul curcubeului, și amândoi știau asta.

Merseră cu mașina spre Bel Air, pe autostrada Santa Monica, într-un trafic destul de rarefiat. Discutară despre mii de lucruri, și Jean-Charles îi spuse încă o dată cât de mult însemna pentru el să fie acolo cu ea, în mediul ei. Voia să afle totul despre ea și să fie parte din lumea în care trăia ea. Timpul trecea rapid când vorbeau, și ajunseră la ea acasă în mai puțin de o oră.

Ea intră, iar el o urmă, impresionat de interiorul amenajat cu gust, de camera de zi liniștitoare și de modul în care se potriveau obiectele de artă în decor. Se plimbă, analizând tot, admirând toate eforturile ei, iar apoi, de parcă ceva l-ar fi atras, se opri la bibliotecă și rămase privind fix fotografia lui Mark. Înțelese imediat cine era. În timp ce Timmie îl privea, Jean-Charles ridică fotografia și se uită la ochii băiețelului.

— E băiatul tău, nu-i așa? întrebă el ușor, citind toată pierderea și durerea unei vieți în ochii ei.

Ea încuviință din cap.

— Da. E Mark.

— Era un copil foarte frumos, spuse el blând, așezând fotografia la loc, apoi o îmbrățișă. Îmi pare atât de rău, iubita mea... atât de rău... Aș vrea să nu ți se fi întâmplat asta.

Ea clătină din cap în timp ce el o ținea în brațe. Nu plânse, doar rămase acolo, amintindu-și de Mark și iubindu-l pe Jean-Charles. Era de parcă două mari iubiri se contopiseră în acea clipă. Și, deși tristă, avea un sentiment de împăcare. Se trase din brațele lui ca să-i zâmbescă, iar el o sărută iar. Îi umplea sufletul de tandrețe și de bucurie.

— Ți-e foame? îl întrebă ea, intrând în bucătărie, iar el o luă iarăși în brațe.

Nu-și putea ține mâinile departe de ea pentru mai mult de câteva clipe. Râse de întrebarea ei.

— Doar de tine, dragostea mea. Mi-a fost foame de tine de când ai plecat.

Ea îi surâse fericită și îl îmbrățișă la rândul ei.

— Dar vrei să mănânci ceva?

Cumpărase tot ce-i venise în minte că ar putea el dori să mănânce, inclusiv o baghetă lungă de pâine franțuzească, de care observase că mâncase la fiecare masă în New York.

— Am mâncat pe drum, în avion. N-am nevoie de mâncare acum, ci doar de tine, spuse el și o sărută din nou, iar ea se simți de parcă era într-un film romantic, sexy, franțuzesc.

Îi arătă restul casei, și ajunseră în dormitorul ei. Draperiile erau trase, iar soarele strălucea în cameră. Patul era impecabil făcut, și pe masa joasă

din fața canapelei era un vas imens cu flori, iar Jean-Charles zâmbi când se uită prin cameră.

— Ce drăguț e totul, Timmie. Ador casa ta.

Iubea s-o vadă acolo, i se potriva perfect totul. Era lejer, elegant, neted, primitiv, cald, artistic, creativ, toate calitățile pe care le avea și ea. Și, înainte să apuce să-i mulțumească pentru cele spuse, el o luă în brațe dintr-un singur gest galant și o duse încet către pat.

— Sunt foarte obosit acum, spuse el ștregărește. Cred că ar trebui să trag un pui de somn.

Ea răsă când el o așează delicat pe pat și-și întinse brațele către el.

— Vino aici, iubirea mea, spuse ea, cu toată dragostea pe care i-o purta oglindită în privire.

El se topi în brațele ei și se întinse pe pat alături de ea, și câteva clipe mai târziu hainele lor dispăruseră și zăceau pe podea lângă patul ei. Trupurile lor goale, atât de flămânde unul pentru celălalt, se împreunară încă o dată, pasional, ca în New York. Și de data asta era chiar mai bine, în căldura și confortul mediului ei. Ea simțea că-i aparținea, acum și pentru totdeauna, iar el se simțea de parcă în sfârșit ajunsese acasă.

Era întineric când se dădură jos din pat, după ce făcuseră dragoste și dormiseră câteva ore bune. Nu se mai săturau unul de altul. Era un joc nesfârșit de-a oferitul și primitul și își împărțăseau mințile, inimile, trupurile. La un moment dat, în timp ce o ținea strâns, Jean-Charles spuse că inimile lor se uniseră într-una, iar ea simțea la fel. Era la fel de minunat ca la început, și părea doar să devină din ce în ce mai bine.

După căderea nopții, meraseră jos în bucătărie, goi sub halatele de baie, iar ea îi făcu o omletă și o salată și i-o servi cu o felie de brânză Brie și o baghetă. Era gustarea perfectă înainte să meargă iar în pat. Apoi făcură din nou dragoste și rămaseră două ceasuri în cada de baie, stând de vorbă. De fiecare dată când erau împreună, se simțeau de parcă dispăreau pe altă planetă, fără fusuri orare, fără responsabilități, fără obligații, fără mese pe care să le ia la o oră fixă. Făceau exact ce voiau - și făceau totul împreună. Nu petreceau nici măcar o clipă separați. Și, deși în mod normal Timmie ar fi fost sufocată de o asemenea prezență permanentă, amândoi observară că intimitatea care se crease între ei era atât de firească și de confortabilă, încât doar îi făcea să și-o dorească și mai mult. Li se urca repede la cap. Fiecare din ei era drogul preferat al celuilalt.

Adormiră în sfârșit cândva târziu în noapte. Pentru el era după-amiază, dar nu părea să-i pese. Dormiră până la zece dimineata, și, când se trezi, Jean-Charles spuse că murea de foame. Se uită la ceas și își dădu seama că pentru el era ora cinei. De data aceasta ea îi pregăti o friptură, iar

apoi făcură un duș și se îmbrăcară, fără tragere de inimă. Era încă o zi superbă de primăvară și se duceau la plajă.

Până plecară era deja ora prânzului. Ea conduse încet pe coasta Pacificului, în timp ce el admira peisajul, dar și pe ea.

— E minunat, Timmie. Și tu ești.

Niciodată nu mai avusese o zi atât de grozavă și niciodată nu mai fusese atât de fericit. Iar când îi văzu casa de pe plajă, aproape izbucni în plâns. E atât de minunată! exclamă el, uitându-se în jur.

Îi plăceau foarte mult felul în care o decorase, combinația de alb și albastru, puntea frumoasă, plaja, priveliștea. Plecară direct la plajă să facă o plimbare, cu valurile mângâindu-le gleznelor, și merseă cât puteau de departe, iar în final reveniră în casă.

— Aș putea sta aici pentru totdeauna, spuse el, fericit.

— Aș dori să stai, replică ea încet.

Dar amândoi știau că nu era posibil. El avea viața lui la Paris, o carieră medicală în care investise ani de zile și copiii pe care-i iubea. Iar ea avea o afacere de condus. Amândoi știau că, dacă voiau să fie împreună, trebuiau să călătorească mult pentru a se vedea cât mai des posibil și să supraviețuiască zile și nopți unul fără celălalt. Dar, după doar două întâlniri, li se părea amândurora chinuitor să fie departe unul de celălalt. Jean-Charles voia să fie mereu cu ea, ca acum, ceea ce lui Timmie i se părea perfect, mult mai bine decât se așteptase.

În după-amiaza aceea rămaseră ore întregi pe punte, stând de vorbă mângâiați de razele soarelui. El moțai o vreme, fiind încă obișnuit cu fusul orar al Parisului, iar ea rămase lângă el, uitându-se cum dormea, ca un leu întins lângă ea. Aproape că-l auzea torcând. Cum aerul se răcorise în după-amiaza târzie, îl acoperi cu o pătură de cașmir până la apusul soarelui, apoi îl trezi, merse- ră înăuntru și aprinseră focul în șemineu. Rămaseră în sufragerie și stătură de vorbă. Timmie încercă să nu aducă în discuție viitorul lor și să nu facă vreo referire la soția lui. Nu voia să-l preseze. Avea încredere deplină în el. Îl rugă să-i povestească despre copiii săi.

— Julianne e foarte elegantă și rezervată. E foarte rece, de fapt. E ca mama ei. Nu e prea apropiată de mine, nu cât mi-aș dori eu. E ca o pisică. E o persoană foarte distantă. Privește și observă totul. Vede tot. Are șaptesprezece ani și e foarte înțeleaptă pentru vârsta ei. E foarte apropiată de mama și de sora ei, și nu la fel de atașată de Xavier. El e cu șase ani mai mare ca ea, și cât era mic le-a considerat mereu pe fete o bătaie de cap teribilă, îi umblau prin lucruri și-i stricau tot sau îi făceau mizerie în cameră când intrau să se joace. Și mereu îl tachinau când venea cu vreo

fată. În final, a încetat să mai vină cu ele acasă, ceea ce a fost probabil o decizie bună.

Sophie are cincisprezece ani și e afectuoasă. E mică pentru vârsta ei, în anumite privințe, cred. Julianne e mai sofisticată. Îi place să se aranjeze și să poarte haine frumoase. Sophie e mai băiețoasă uneori, iar alteori este plină de șiretlicuri femeiești, și-atunci mă cam învârte pe degete. Crede că Xavier e un erou, incapabil de ceva rău. Dar, la fel de mine, nu se înțelege cu mama ei. Cred că și vârsta e o cauză. Nici Julianne nu se înțelegea cu mama ei la cincisprezece ani. Acum conspiră împreună, de obicei împotriva mea.

Surfăse când spuse asta. Era evident cât de mult își iubea familia și cât de apropiat era de copiii lui. Timmie îl iubea cu atât mai mult și îi părea rău că nu era mai tânără. Își dăduse seama că, dacă ar fi apărut în viața ei mai devreme, și-ar fi dorit un copil cu el într-o bună zi, după ce ar fi ajuns să aibă o relație stabilă. Era un gând uimitor, pe care nu-l mai avusese până atunci, și i-l împărtăși în noaptea aceea, când erau în pat. El spuse că era profund mișcat și că și-ar fi dorit tare mult să aibă un copil cu ea.

— Mai e posibil? întrebă el blând, cu interes și un strop de îngrijorare.

— Posibil, dar nu probabil. Nu-mi imaginez că s-ar putea întâmpla ușor la vârsta mea. De fapt, sunt aproape sigură că nu.

O întrista totuși faptul că irosise ultimii doisprezece ani de la moartea lui Mark. Niciodată nu-i trecuse prin cap să aibă alt copil, până să îl întâlnească pe Jean-Charles.

— Uneori mă gândesc să adopt, îi spuse atunci despre Sfânta Cecilia, iar el fu deosebit de impresionat de tot ce făcuse și de evidenta ei dragoste pentru orfanii pe care-i găzduia și-i sprijinea.

— Cred că n-am făcut-o, îi explică ea atât sieși, cât și lui, pentru că m-am temut să mai iubesc vreodată pe cineva. Nu doar un copil, ci și vreun bărbat. A fost mai ușor să mențin distanța.

— Și acum? întrebă el, în timp ce-o ținea aproape de el. Iți mai e teamă?

Ea tăcu un moment, apoi se lipi și mai tare de el.

— Nu, nu-mi e. Nu mă tem de nimic când sunt cu tine, spuse ea cu tandrețe. Mă tem doar să nu te pierd. Nu mai vreau să pierd vreodată pe cineva iubit.

— Nimeni nu vrea asta.

Totuși, știau că majoritatea oamenilor aveau mai multă rezistență ca ea la acest capitol. Trecuse prin multe în viață.

Discutară iarăși despre copiii lui și despre multe alte lucruri. La fel ca de obicei, vorbeau despre o varietate de subiecte și mereu ajungeau să facă dragoste, apoi dormeau, apoi iar făceau dragoste. Părea inepuizabil, și pe la patru dimineața îl tachină în această privință, când el se arătă din nou dornic. Îi spuse că era evident că o mințise și că era mult mai tânăr decât spusese. Nici un bărbat de vârsta lui nu ar fi putut să facă dragoste atât de des ca el. Dar el putea. Îl acuză de puteri magice, ceea ce îl încântă. Și, după ce mai făcură o dată dragoste, ieșiră pe punte în halatele pe care ea le adusese din oraș. Rămaseră pe șezlonguri, ținându-se de mâini și privind stelele. Era cel mai minunat moment pe care și-l putea aminti, poate chiar din toată viața ei.

În final adormiră unul în brațele celuilalt, și de data aceasta se odihniră până la prânz. Ea îi făcu ceai și croa- sânți, apoi se plimbară îndelung pe plajă.

Până la urmă, rămaseră patru zile în Malibu. Lui Jean-Charles îi plăcea atât de mult, încât nu mai voia să plece. Se simțea minunat, împăcat, iubit în lumea lui Timmie, ocrotit ca într-un cocon. Nu se simțise niciodată mai confortabil. Nu prea îi venea să se întoarcă în Bel Air, dar voia să simtă și pulsul vieții din L.A. Așa că meraseră prin restaurante și anticariate, făcură plimbări lungi, se opriră să bea cappuccino la o cafenea pe care o știa ea, înotară în piscina ei, petrecură ore întregi în saună și în cada ei gigantică din marmură. Păreau să-și petreacă majoritatea timpului fie în pat, fie în apă, într-un mod sau altul, ca într-un fel de pânțece. Deveniseră gemeni de suflet.

Și, la fel ca ultima dată când fuseseră împreună, ultima noapte veni prea devreme. Stăteau întinși în patul ei mare, discutând despre cât de bine le fusese împreună și despre următoarea întâlnire. Era chiar mai uimitor pentru ei să conștientizeze faptul că aventura lor pasională începuse cu doar o lună în urmă. Deja li se părea că erau dintotdeauna împreună. Discutaseră despre tot, de la copilăriile și temerile lor până la a avea copii și la viitor. Copiii n-aveau să apară, dar amândoi sperau într-un viitor comun. Toate la timpul lor, după cum spunea Jean-Charles ori de câte ori venea vorba.

În ziua plecării, îi duse cu mașina la aeroport, și amândoi păreau sobri. Săptămâna asta îi făcuse să devină și mai atașați unul de celălalt. Își creionaseră o rutină zilnică a lucrurilor care le plăceau. Ea știa ce îi plăcea lui să mănânce la micul dejun și îi pregătea cu drag exact ce dorea. Petreceau ore întregi făcând dragoste și oferin- du-și unul altuia plăceri infinite. Își învățaseră obiceiurile, secretele, trecutul, vulnerabilitățile și temerile intime din trecut. Nu părea să mai fie nimic pe care să nu-l știe

unul despre celălalt. Ajunseseră incredibil de departe într-un timp foarte scurt. Iar acum trebuiau să se despartă din nou și să învețe să trăiască unul fără celălalt, până când aveau să se reîntâlnească. Era de parcă ar fi învățat să trăiască fără unul din membre sau fără să-și folosească ambele mâini. După experiența de data trecută, bănuiau că readaptarea avea să fie dificilă după despărțire, și nici unul nu se gândea cu bucurie la acel moment. Era mult prea dureros. În săptămâna care trecuse, dragostea lor se revărsase din abundență și cu dărnicie. Timpul pe care-l petrecuseră împreună fusese un dar pe care amândoi îl credeau venit de la Dumnezeu.

Singurul lucru ireal era că, atât timp cât Jean-Charles fusese acolo, Timmie nici măcar nu sunase vreodată la birou. Lăsase instrucțiuni să o sune doar dacă ardea clădirea până în temelii. În rest, nu dorea să fie deranjată. Voia ca fiecare moment conștient al ei să fie dedicat lui. Așa că el nu avea o măsură reală a cât de mult muncea ea sau ce făcea în timpul în care nu era el acolo. Dar Timmie credea că era mai bine așa. Cât era cu ea, voia să se dedice lui cu toată ființa ei, iar el adora asta. Nu voia să fie directoarea executivă de la Timmie O. cât era cu el. Când era cu Jean-Charles, voia să fie doar femeia care-l iubea. Iar lui îi convenea asta de minune. De fapt, amândurora. Se simțea mai femeie cu el decât în întreaga ei viață.

Era chinuitor să-l privească înregistrându-și bagajele și primindu-și biletul. Îl privi cu jale cum își punea deoparte pașaportul. Zăboviră împreună în terminal, apoi ieșiră iar din aeroport pentru câteva minute. Dar, în final, nu avură de ales. El trebuia să se îndrepte către punctul de control, ca să meargă spre poarta de îmbarcare. Iar ea nu îl putea însoți. O ținu o vreme în brațe, sărutând-o, strângând-o și detestând că o lăsa acolo. Ca întotdeauna când își lua rămas-bun de la cineva iubit - și acum mai mult ca oricând, se simțea ca un copil abandonat. Deși știa că avea să-l revadă, spera curând, de câte ori pleca, i se părea o tragedie. Mereu se întreba în sine ei cu o undă de groază bine mascată cum avea să supraviețuiască dacă el nu urma să se mai întoarcă. El bănuia ce simțea și îi promitea iar și iar că avea să revină. Ea îl credea, dar tot o durea să-l vadă plecând.

— Te iubesc, șopti el pentru ultima dată, chiar înainte să treacă prin detectorul cu raze X care avea să-l separe de ea.

Chiar dacă încă îl putea urmări cu privirea, nu avea să-l mai poată atinge. Despărțirea era de nesuportat.

— Te iubesc atât de mult... Hai să ne reîntâlnim curând...

Timmie nu își imagina că el o să poată reveni prea curând. Îi era greu să-și ia concediu o săptămână. Ocazia aceasta fusese un dar rar, și amândoi știau asta.

— Când mai poți veni la Paris? întrebă el, simțind o panică egală cu a ei, din cauza despărțirii.

Fără ea, viața lui era atât de goală și de nefericită, de greu de îndurat.

— Am să încerc să ajung cât de curând, promise ea cu sinceritate.

Putea găsi ușor o scuză. Și, la drept vorbind, nu avea nevoie de una. Tot ce trebuia să facă era să-și modifice programul de muncă și să se urce într-un avion. La Paris, problema era că nu se mutase încă din apartamentul pe care-l împărțea cu soția și cu copiii lui, deci Timmie nu putea sta cu el, evident. Iar el se simțea ciudat să stea cu ea la hotel, căci l-ar fi putut recunoaște cineva și și-ar fi pătat astfel reputația, din moment ce nu se despărțise încă de soție. Discutaseră despre o soluție alternativă, cum ar fi un apartament închiriat, până când se muta el și-și lua unul al lui. Nu avea să dureze mult. Amândoi își făgăduiseră să găsească o soluție. Și, dintr-odată, el o dorea parte din viața de zi cu zi.

— Vom vedea, spuse ea, iar el o sărută din nou, și în final reușiră să se smulgă unul de lângă celălalt cu un efort aproape supraomnesc, iar el trecu prin detectorul cu raze X cu o expresie sumbră.

Când ajunse de partea cealaltă, rămase pe loc zâm- bindu-i. Ea știa că era puțin ridicol, dar fu impresionată de faptul că aveau amândoi lacrimi în ochi. Erau delicios de ridicoli, sentimentali și romantici. Dar se potriveau perfect și în acest aspect. Păreau să se potrivească perfect în tot ceea ce gândeau, atingeau sau făceau. Era cu adevărat uluitor. Amândoi erau convinși că era mâna lui Dumnezeu, ceea ce, după cum subliniasă ea, era mult mai eficace decât matrimonialele pe internet. Se simțeau mulțumiți că această alegere fusese făcută de însuși Dumnezeu.

El îi făcu cu mâna în timp ce se îndepărta și-i strigă că o iubește, iar ea făcu la fel. Apoi trebui să cotească spre zona de îmbarcare, iar ea nu-l mai putu zări. Plecase. Era un sentiment de pierdere și goliciune sufletească incredibil, aproape insuportabil.

Ea se duse în parcare, urcă în mașină și rămase acolo multă vreme. Încă simțea aroma lui în aer și-i mai simțea și atingerea, de parcă era un fel de duh care nu voia s-o părăsească. Iar apoi, cu gândul la tot ce împărtășiseră în ultima săptămână, porni mașina și îi conduse înapoi spre casa care le fusese cuib timp de o săptămână, înapoindu-se în patul care le fusese cocon și unde făcuseră dragoste. Totul părea impregnat cu ființa lui acum. Nu știa când avea el să revină, nu se îndoia o clipă că era a lui, iar aceasta era acum casa amândurora. Jean-Charles își pusese acum amprenta asupra casei ei, la fel cum își pusese amprenta asupra inimii ei, de când se îndrăgostiseră în Paris. Acum era femeia lui.

Trecură aproape trei săptămâni în care Timmie și Jean-Charles se sunară constant, își mărturisiră dragostea și își trimiseră zilnic multe e-mailuri. Încă nu aveau un plan ferm despre cum urmau să se revadă, și amândoi înnebuneau, ca niște lei flămânzi în cușcă, fără perspectiva vreunei cine.

Jade și David observaseră cât de nefericită era în ultima vreme, cât de nerăbdătoare era să-i telefoneze sau să-i scrie. Când Jade sau David îi spuneau că o căuta la telefon, zbura. Toată atenția ei era acum îndreptată spre el. Singurul ei scop era să-l vadă. Și, în același timp, deși era groaznic de singură fără el, avea mulțumirea de a ști că el o adora și că își dorea cu aceeași disperare ca ea să rezolve situația. Timmie simțea în adâncul sufletului că lucrurile aveau să se așeze frumos. Doar că încă nu își dăduseră seama cum. Dar amândoi erau siguri că aveau să găsească o cale de-a fi împreună o mare parte din timp, după mutarea lui din iunie.

Între timp, amândoi trăiau cu gândul la următoarea revedere. Fusesse un soi de epidemie de gripă foarte serioasă în Paris, se presupunea că era un virus care venise din Africa de Nord, iar Jean-Charles fusese ocupat până peste cap cu pacienții bolnavi. Discutau dimineața și noaptea, iar ea încă mai încerca să-și dea seama cum să facă să tragă o fugă la Paris, când problemele de la fabrica din New Jersey izbucniră din nou. Sindicatul amenința cu o grevă spontană și mulți dintre angajații ei voiau ca ea să se descotorosească de sindicat. Era tentată, deși asta le-ar fi dat pericolos de multă muniție de folosit împotriva ei, ceea ce nu-i plăcea. Prefera să încerce să medieze iarăși conflictul, chiar dacă avea să-i coste. Și, în timp ce încerca să pună la punct un plan de negocieri, împreună cu avocații ei, unul dintre cele mai mari magazine cărora le erau furnizori solicitase triplarea comenzilor, ceea ce implica încă o problemă cu producția.

În final, se decise că trebuia să meargă la New York să rezolve lucrurile personal. Trecuseră deja trei săptămâni de când se văzuse ultima oară cu Jean-Charles, și amândoi înnebuneau de dor. Dintr-odată, își dădu seama că problemele apărute erau o binecuvântare neașteptată, deși în timpul pe care urma să îl petreacă acolo avea să fie extrem de ocupată și de stresată. Îl sună să-i spună de călătoria ei neprevăzută. A doua zi avea să plece spre New York. Știa și cât de greu o să-i fie lui să aranjeze așa din scurt lucrurile la cabinetul său.

— Probabil va trebui să stau vreo trei-patru zile, îl anunță ea, ceea ce înseamnă că mă prinde weekendul acolo. Crezi că ai putea ajunge pentru vreo două zile?

Până atunci fusese prinsă cu treburi în California, confruntându-se cu o serie de probleme diferite, iar el fusese complet cufundat în muncă la Paris. Asistentul său principal, care îi ținea de obicei locul, își rupsesse piciorul la schi, dar Jean-Charles îi spusese recent că era pe cale de vindecare.

Jean-Charles fu încântat să afle că ea venea pe coasta de est. Teoretic, era mai simplu să se întâlnească la New York, căci asta presupunea pentru el un zbor de doar șase ore, decât să meargă tocmai până în California și să piardă câte o zi și la dus, și la întors. Pentru el, la New York era mult mai simplu.

— Am să fac tot ce pot. Asistentul meu s-a întors la muncă și se descurcă cam greu. Fusese un coșmar pentru Jean-Charles cât timp tânărul zăcuse lat în pat, incapabil să lucreze. Te sun în seara asta, îi promise el.

Ea îi spuse că putea s-o înștiințeze în ultimul moment. Spera să stea în New York și să-și petreacă weekendul cu el. Era deja evident că amândoi aveau nevoie de asta. Amândoi erau deprimați să stea prea mult departe unul de celălalt și deveneau anxioși și nefericiți. Călătoria era o veste bună pentru amândoi. Cele trei săptămâni fuseseră agonizant de lungi, fără să aibă parte de contact fizic unul cu celălalt, deși vorbiseră în permanență și mărturisindu-și iubirea. El era cel mai afectuos bărbat pe care-l cunoscuse vreodată.

O sună în acea noapte, la miezul nopții, era nouă a doua zi dimineată pentru el, și o anunță că rezolvase. Joi seară, după muncă, pleca din Paris. Putea să facă un zbor de opt ore, să aterizeze la aproape aceeași oră locală în New York, apoi să stea cu ea până duminică seara și să ia zborul de noapte înapoi. În ciuda faptului că avea un picior rupt și era în ghips, asistentul său fusese de acord să lucreze. Jean-Charles era în al nouălea cer, la fel ca Timmie. Avea la ce să spere în timp ce înfrunta provocările acelei săptămâni, care cu siguranță nu urmau să fie ușoare. Dar răsplata de la sfârșit avea să fie minunată pentru amândoi.

Dormi întrerupt în acea noapte, gândindu-se la săptămâna care o aștepta și la cât de bucuroasă era să-l întâlnească iarăși. A doua zi dimineată avea programat primul zbor disponibil spre New York, ceea ce însemna că trebuia să se trezească foarte devreme ca să poată pleca la cinci dimineată spre aeroport. Era un zbor de afaceri, ea fiind una din cele două femei pasagere de la clasa întâi. Ceilalți erau bărbați aranjați la patru ace. David o însoți, ca întotdeauna, iar Jade rămase să se ocupe de treburile de

la birou. David și avocații lor reușiseră încă o dată să aplaneze problemele sindicale, vedere care erau mereu ca un butoi cu pulbere gata să detoneze. Nu exista o soluție rapidă sau permanentă, dar se gândea că aceste noi compromisuri făcute le asigurau vreun an sau doi de pace. Reușiseră chiar să găsească o soluție de a onora comenzile triplate ca volum, crescând producția din Taiwan și sporind angajările. Până când sosi Jean-Charles joi seară, Timmie își pusese afacerile în ordine, deși părea epuizată, ceea ce îl îngrijora. Slăbise de când o văzuse el ultima dată, și, de câte ori era cu el, o făcea să mănânce des. Mereu se relaxa în prezența lui, ceea ce se întâmplă și de data asta. Făcură dragoste imediat ce ajunseră la hotel și, deși ieșiră în fiecare seară la cină, petrecură foarte mult timp și în camera lor. Trei zile la rând plouă cu găleata, și tot ce voia Timmie să facă era să stea cu el în pat, să se cuibărească lângă el și să facă dragoste, ceea ce lui îi convenea de minune. Lăsând deoparte plăcerea de a face sex și generozitatea iubirii lor, își ofereau unul altuia enorm de mult sprijin, ceea ce-i ajuta să facă față zilelor de singurătate și-i ținea la suprafață. Ea fu ușurată că el avea să se mute în două luni din apartamentul său. Spusese că fiicele sale se resemnaseră probabil deja cu gândul și că aveau deja potențiali cumpărători pentru apartament, care le dădeau târcoale. Jean-Charles insista să creadă că o să rezolve această situație din familia sa până în iunie, iar Timmie abia aștepta. Însemna că puteau locui împreună în Paris de îndată ce el avea să fie singur, iar el voia ca ea să-l ajute să găsească un apartament și să-l decoreze alături de el. O dorea acum implicată în fiecare aspect al vieții sale și spera să-i facă cunoștință cu copiii săi în următoarele câteva luni. Totul suna bine pentru ea.

Sâmbătă noaptea, anulară o rezervare la Cipriani și rămaseră în pat, la hotel. Ploua torențial, și amândoi erau relaxați și calmi, profitând cât puteau de mult de zilele pe care le aveau la dispoziție. Timmie spusese că nu voia să se gătească și să meargă la un restaurant de fițe. Așa că rămaseră acasă în micul lor cocon, moțâind, vorbind și, când făcură dragoste în acea noapte, Timmie se simți mai apropiată de el ca niciodată. Aveau o poveste de dragoste foarte pasională, dar uneori păreau să atingă culmi aproape înspăimântătoare. Era de parcă, pentru un timp, nu li se uneau doar trupurile, ci și mințile și sufletele. Simți și el asta în acea noapte, și, după ce făcură dragoste, ea avea ochii în lacrimi. Niciodată nu se mai simțise așa, cu nimeni. Uniunea lor definea conceptul de amor carnal. În timp ce stătea întinsă în brațele lui, se simți de parcă întregul ei suflet s-ar fi deschis în fața lui și n-avea să se mai separe vreodată de el. De fiecare dată când făceau dragoste era diferit și mai bine ca data precedentă. Iar de data aceasta ea rămase întreaga noapte în brațele lui, strâns lipită de el. Ea căzu

Într-un somn profund, iar el o privi cum dormea și i se topi din nou inima. Atingea zone din el de a căror existență nici nu fusese conștient. I se dăruise lui și primise în schimb ce avea el de oferit. Întreaga noapte cât dormi în confortul dat de îmbrățișarea lui, ea visă că erau una și aceeași persoană.

Înainte să se trezească de dimineată, stăteau întinși față în față și își zâmbiră din prima clipă în care deschiseră ochii. El o sărută, și rămaseră întinși multă vreme. Ea nu se mișcase din locul în care adormise seara trecută. El comandă micul dejun pentru amândoi, dar nici măcar atunci ea nu voi să se ridice. Voia dnar să stea pentru totdeauna moțâind în brațele sale. În cele din urmă, se ridică să ia micul dejun cu el, după ce se spală pe dinți și-și perie părul. Era foarte frumoasă în timp ce stătea la masă cu el. Citeau amândoi pe bucăți ziarul de duminică și discutau despre ce citeau. Ea devora mereu rubrica despre afaceri, iar lui îi plăcea suplimentul științific. De aici începeau conversații de-a dreptul incitante la micul dejun.

În acea după-amiază, meraseră la Muzeul Metropolitan și apoi se întoarseră pe ploaie la hotel. Ea era pe deplin fericită. Mai făcură dragoste pentru ultima dată, înainte să trebuiască să se ridice și să plece. Timmie era în continuare somnoroasă. Fusese atât de obosită când se întâlniseră și nu reușise deloc să recupereze somnul care-i lipsea. Ațipi în timp ce se sprijinea de el în taxiul care-i ducea la aeroport, iar el o ținu strâns. Adora când făcea asta. Apoi începură dansul agonizant al despărțirii. Îi promise că avea să vină la Paris peste câteva săptămâni. Intenționa să încerce să modernizeze una dintre fabricile lor de textile, ca să poată face afaceri și acolo. Dar, chiar dacă nu se putea, nimic n-o încânta mai mult ca Parisul primăvara. Acum era aprilie, dar spera să ajungă la Paris să îl vadă înainte de 1 mai. Și, după aceea, mai rămânea o singură lună de îndurat acest aranjament de viață oarecum absurd. Dar nici măcar nu se gândea acum la așa ceva. Când el o sărută de rămas-bun, se simți oarecum mai puțin tristă și în armonie totală cu el, o sincronizare completă în gânduri și în mișcări. Se simțea de parcă ei, cei doi oameni puternici și independenți, deveniseră în sfârșit unul singur.

Senzația persistă și când se întoarse în California. Se simțea straniu de împăcată și mai îndrăgostită de el ca niciodată, deși, chiar și la câteva zile după aceea, tot nu reușise să organizeze călătoria la Paris. Însă era hotărâtă să-și găsească un motiv să meargă acolo, deși el era un motiv suficient. Dar ea voia să împuște doi iepuri dintr-o lovitură. Voia să meargă la Paris pentru el, dar, cum făcea de fiecare dată, indiferent unde mergea, dorea totodată să lege și afacerile de acest drum. Asta i-ar da ceva de făcut cât timp el era ocupat cu munca lui.

Tocmai programase o serie de întâlniri la o nouă fabrică de confecții din afara Parisului și aștepta confirmările, la trei săptămâni după ultima lui vizită, când i se făcu foarte rău într-o după-amiază. Jade comandase sushi la prânz pentru toată lumea, iar lui Timmie îi era clar că ceva nu-i priise. Rareori se simțise atât de rău în viața ei, sau fusese atât de speriată de cât de rău putea să-i fie. Îl sună pe Jean-Charles să discute cu el, iar el îi sugeră să meargă la urgențe. Voia ca ea să primească o perfuzie pentru a evita deshidratarea, dar ea ura atât de mult spitalele, încât preferă să aștepte și, cum se simți mai bine în cursul nopții, nu se mai duse. Însă în dimineața următoare se simțea în continuare slăbită și era iritată de faptul că nu primise nici un răspuns de la fabrica de textile. Era 1 mai, și voia să vină la Paris să-l vadă. Perioada lor de așteptare era aproape pe terminate. El se muta într-o lună, la finalul anului școlar, și începuse să caute deja un apartament. Când totul părea în regulă, ea se îmbolnăvise. Simțea cum o năpădesc valuri de greață și îl sună iar să-i spună cât de bolnavă se simțea. El îi spuse că semăna mai degrabă a criză de bilă decât a indigestie, sau poate era vreo viroză puternică. De data aceasta își sună medicul și se întâlni cu el la urgențe. Era atât de palidă când ajunse acolo, încât părea translucidă, iar el decise să-i facă niște analize. Ea nu voia, însă Jean-Charles insistă, din moment ce începuse să vomite din nou.

Petrecuse două zile mizerabile, apoi Jade o sună la spital pe mobil să-i spună că primiseră în sfârșit confirmarea de la fabrica de textile. Avea întâlniri programate cu ei săptămâna următoare. Timmie îl anunță fericită pe Jean-Charles. Dar el era mult mai îngrijorat de sănătatea ei.

— Lasă fabrica de textile! o certă el. Fă analizele pe care ți le-a recomandat medicul tău. Vrei să vorbesc eu cu el?

— Nu, spuse ea, părând mai calmă. Mă simt mai bine. Chiar cred că e vreun soi de gripă. Mă simt stupid să fac degeaba o grămadă de analize. Sunt sigură că sunt bine.

— Mulțumesc pentru diagnostic, doctore. Fă analizele. Și vorbim după ce iei rezultatele.

Jean-Charles voia să se asigure că nu avea ceva de genul hepatitei. Muncea și călătorea atât de mult, încât ar fi putut fi orice, inclusiv un ulcer. Așa că ea îi lăsă să facă ce voiau. Îi luară mostre de sânge și urină, dar deja starea i se îmbunătățise, așa că merse acasă, simțindu-se oarecum prost că făcuse atâta tâmbălău probabil pentru o nimica toată. Fusese totuși mișcată de cât de îngrijorat era Jean-Charles pentru ea. Acesta susținea în continuare că voia să discute cu medicul ei când veneau rezultatele, în caz că apărea ceva semnificativ.

— Nu-ți mai face griji! Sunt bine.

Merse acasă și se culcă. A doua zi dimineată îi mai era încă puțin greață, dar se simțea infinit mai bine, așa că reveni la birou. Se simțea mai bine când Jade o anunță că era pe fir medicul de la spital, iar Timmie preluă apelul. Părea distrasă și se convinsese deja că era bine. Orice ar fi fost, trecuse.

— Bună Timmie, spuse medicul ei pe un ton prietenos. Cum te simți acum?

— Bine, răspunse ea, ușor jenată. Îmi e puțin greață, dar cred că, orice ar fi, l-am scos din organism. Nu știu dacă a fost toxiinfecție sau viroză, dar te asigur că nu mai mănânc sushi prea curând.

În viața ei nu-i fusese atât de rău, exceptând poate perioada cu apendicita.

— Nu sunt complet convins că l-ai scos din organism. Aș vrea să vii în după-amiaza asta aici, să ne uităm peste unele dintre analizele tale.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Timmie, dintr-odată îngrijorată.

— Nu. Doar că nu îmi place să dau rezultate la telefon. Mă gândeam că poate treci puțin, dacă ai timp. Sau mâine dimineată. Mai poate aștepta. Totul e bine.

Ceva nu era în regulă. Dacă era așa bine, de ce voia să o vadă? Se îngrijoră imediat.

De fapt, avea două programări care o așteptau și, dacă nu le anula, era imposibil să se elibereze. Dar, după cele auzite, era tentată să renunțe la programări și să meargă la spital.

— E ceva serios?

Începea să se panicheze.

— Timmie, spuse el, încercând să o liniștească. Îi era medic de ani de zile. Sunt de acord cu diagnosticul tău. Cred că ai avut o toxiinfecție alimentară. Dar pe alocuri rezultatele analizelor tale sunt în afara limitelor. Aș fi iresponsabil dacă nu le-aș parcurge alături de tine.

Făcea să pară lucrurile mai puțin grave decât se temuse ea prima dată, așa că se mai liniști.

— Nu e cancer sau ceva de genul ăsta?

Mereu punea răul înainte.

— Firește că nu. A fost însă o idee bună să faci analizele astea, având în vedere cât de rău ți-a fost acum două zile. Și, din ce îmi amintesc, nu ai mai făcut un control de ceva timp. E timpul să vii.

— Am fost ocupată și am călătorit mult, se scuza ea, ceea ce era adevărat.

— Și ăsta e un motiv pentru care cred că e bine să faci niște verificări. Te poți molipsi de tot felul de chestii când călătorești.

— Am fost în Taiwan acum câteva luni. Dar niciodată nu beau apa locală când călătoresc și sunt atentă la ce mănânc. Nu m-am molipsit de ceva dezgustător, nu-i așa?

El râse, și ea constată că nu părea îngrijorat, ceea ce era o ușurare.

— Nu, n-ai luat. Nu-ți mai face griji. Ia-o ușor. Vezi ce mănânci în următoarele zile. Și vino mâine, dacă ai timp.

Părea chiar relaxat, ceea ce îi ușura grozav temerile.

— La ce oră?

Nu-și putea anula programările pentru după-amiaza aceea, dar voia să meargă a doua zi, să audă ce are el de spus.

— La zece e bine?

— E în regulă.

Putea să poarte convorbirile cu New Yorkul de acasă și să vină mai târziu la birou, după programarea la medic.

— Ne vedem atunci. Numai nu te duce să mănânci sushi în seara asta, o tachină el.

— Nu te teme, Brad, nu mă duc. Ne vedem mâine la zece.

Părea detașată și lipsită de griji, deși nu se simțea deloc așa.

Închise și nu mai apucă să se gândească la asta. Avea două întâlniri una după alta, una cu un consultant de design pe care voia să îl angajeze și alta pentru a se uita peste reclamele pentru colecția de iarnă. Mereu lucrau în avans cu șase până la nouă luni. Era deja în drum spre casă când își reaminti de discuția cu medicul ei. Orice ar fi văzut Brad Friedman în analizele ei nu putea fi prea serios, altfel sigur ar fi insistat să vină în după-amiaza aceea. Îi menționează asta lui Jean-Charles în acea noapte.

— A spus ce anume era mărit? Întrebă el îngrijorat.

— Nu. Mi-a cerut doar să merg mâine.

— Poate ai o infecție sau o alergie. Nu știu de ce nu ți-a spus la telefon.

Era enervat de întârziere și părea îngrijorat.

— Medicii sunt mereu ciudați când vine vorba despre chestii din astea. Niciodată nu dau rezultatele la telefon.

— Vreau să mă suni imediat ce vorbești cu el. Și, dacă ți se pare neclar, o să vorbesc chiar eu cu el. Mi se pare că încearcă să-și dea importanță. Sunt de acord cu tine, dacă era ceva grav, că îți spunea să vii imediat.

Ea era bucuroasă că Jean-Charles era de acord cu ea. Se simți mai bine după ce vorbi cu el în acea seară și dormi liniștită în acea noapte.

Timmie se trezi de dimineață, dădu telefoanele necesare la New York și bău o cană cu ceai. Stomacul îi era încă oarecum delicat, așa că

mâncă doar o felie de pâine prăjită la micul dejun și ajunsese în biroul lui Brad Friedman la zece și un sfert, după ce se târâse prin trafic. Asistenta o conduse imediat la el în cabinet. Niciodată nu o făceau să aștepte. Chiar dacă era ocupat, o duceau în biroul său privat. Era tratată ca un VIP la medic - ca oriunde altundeva. Și nu avu de așteptat mai mult de cinci minute până când el veni. Începea să se frământa iarăși. Dacă chiar era ceva serios și încercase doar să o liniștească până îi putea da veștile rele personal, orice ar fi fost?

— Cum te simți? Întrebă el degajat.

Era maniac cu sănătatea, juca mult tenis, avea o a doua soție cu douăzeci de ani mai tânără ca el și trei copii mici.

— Bine, spuse Timmie, anxioasă și suspicioasă. Nu contează cum mă simt eu. Mai bine spune-mi tu cum sunt de fapt.

Putea vedea că era îngrijorată.

— Voiam să te întreb câteva lucruri, de asta te-am rugat să vii. Nu te-am mai văzut de ceva timp, și viețile oamenilor se schimbă, uneori radical. Presupun că tot celibatară ești, nu ne-ai spus altceva.

— Ce-are a face asta cu problema mea? La dracu, am luat vreo boală venerică?

În cazul acesta, probabil Zack era vinovatul, dacă avea vreo boală care mocnea ascunsă. Nu-și putea imagina că Jean-Charles i-ar fi putut da o boală venerică, deși cu el se culcase mai recent.

— Nu ai boli venerice. Am verificat. În ce tip de relație te afli acum? o întrebă el, privind-o mai atent.

— Vai, Doamne... HIV sau SIDA?

El zâmbi și clătină din cap. Îi făcuse un test HIV la care nu primise încă rezultatele, dar nu era îngrijorat. La vârsta ei și la cum o știa el, nu era în categoria de risc ridicat pentru HIV.

— Nu, am găsit altceva, ceva ce a venit ca o surpriză pentru mine - și poate și pentru tine. Sau poate ai uitat să-mi spui. Tehniciană mea de la laborator e cam zeloasă, ar face teste de prostată la femei și teste de sarcină pentru cele de nouăzeci de ani. N-am pus-o, dar, când am rugat-o să îți facă analizele complete de sânge, probabil a bifat fiecare căsuță din formular. Când ți-am spus că ți-a ieșit o analiză mărită, mă refeream la nivelul de HGG, care m-a îngrijorat puțin. Așa că ți-am făcut teste de sarcină pentru sânge și urină. Au ieșit pozitive ambele, Timmie. Poate știai deja, dar voiam să te aduc aici și să discut cu tine, să văd cum plănuiești să faci asta.

— Ce? Timmie se holbă la el, nevenindu-i să creadă. Stai, mai zi-mi o dată. Sunt însărcinată? Glumești?

N-avea cum... Dar, de fapt, avea. Avusese încredere în el. Nu folosiseră prezervative. Făcuseră dragoste mai des ca niciodată. Făcuseră sex de câteva ori în fiecare noapte și zi. Doar că nu crezuse la modul serios că mai putea rămâne însărcinată la vârsta ei. Îi spusese asta lui Jean-Charles și nici lui nu i se păruse prea probabil. Era greu să rămâi gravidă la vârsta ei, își imagina că era nevoie de mult efort, suport hormonal și asistență de înaltă clasă. Se părea că nu era cazul. Chiar nu-i trecuse prin cap că putea rămâne însărcinată atât de simplu, ca oamenii cu jumătate din vârsta ei.

— Mai ai ciclu regulat?

El nu părea în nici un caz supărat. Dar poate pentru că nu i se întâmpla lui asta. Era atât de șocată, încât nu știa ce să creadă. Chipul ei nu trăda altceva decât stupoare totală.

— Nu. E neregulat, dar îmi mai vine. Poate e o greșeală. Poate ați încurcat analizele mele cu ale altcuiva, spuse ea, cu speranță.

— Nu, nu e o greșeală, iar nivelul tău ridicat de HGG arată faptul că organismul tău suportă bine sarcina, cel puțin momentan. În ce lună crezi că ești?

— Habar nu am.

Se culcase cu Jean-Charles în februarie, martie și aprilie. Iar acum era începutul lui mai.

— Cel mult trei luni, cel puțin o lună.

Trecuse cam o lună de când nu îl mai văzuse pe Jean-Charles.

— Presupunerea mea e că ești mai aproape de o lună sau șase săptămâni, din câte reiese după data ultimei menstruații.

Ea simțea că își pierdea mințile. N-avea cum să i se întâmple așa ceva. Ce urma să zică Jean-Charles? Ea adora idea, teoretic, dar realitatea unui copil în acest punct al relației lor putea fi ceva diferit. Poate nu avea să se arate încântat. Iar ea nu știa ce simțea. Era încă prea șocată să-și dea seama, deși o parte din ea radia. Își spuse că era nebună. Nu erau căsătoriți, locuiau la zece mii de kilometri distanță, el încă stătea cu soția lui, iar ea avea patruzeci și opt de ani.

— Cred că dacă era mai avansată sarcina, ți-ai fi dat seama până acum de semne. Ai mai fost gravidă.

Știa de fiul ei. Îi era doctor și pe vremea când murise Mark și plecase Derek.

— Crezi că de asta mi s-a făcut atât de rău?

Părea profund uimită.

— Poate. Probabil a fost pur și simplu sushi de proastă calitate, dar poate ți s-a făcut rău și din cauza sensibilității date de sarcină.

Ea încă nu putea procesa cuvintele lui.

— Întrebarea mea e ce ai de gând să faci. Nu știu cât de serioasă e legătura ta cu tatăl. Dacă nu este o sarcină pe care să-ți dorești să o păstrezi, probabil ar trebui să optezi acum pentru avort.

„Sarcină. Avort. HGG.“ Cuvintele îi zburau ca niște păsări în jurul capului.

— Ar trebui să te vezi cu ginecologul și să iei cât de curând o decizie, mai ales dacă crezi că ai putea fi în două luni. Aș prefera să știu că te ocupi de asta în următoarea lună, și sunt sigur că și tu. E cineva cu care ești implicată la modul serios?

— Foarte, răspunse Timmie. Dar are cincizeci și șapte de ani, locuiește în Paris și suntem împreună doar de vreo trei luni.

Nici nu-i mai menționează lui Brad Friedman că Jean-Charles încă locuia cu soția lui și că nu avea să se mute în următoarea lună. Deși, ce-i drept, asta poate urma să-i dea viteză. Sau să-l arunce pe ușă afară din viața ei. Nu era complet sigură care din variante avea să se adevărească. Era mult de cerut de la un bărbat, chiar și de la unul ca Jean-Charles.

— Iar ginecologul meu tocmai s-a pensionat, adăugă ea, de parcă asta ar fi contat.

Nu știa ce să spună sau să creadă.

— Pot să-ți recomand eu câțiva. Asta nu e o problemă, spuse el, privind-o cu simpatie. Nu știu cum te simți să ai un copil la vârsta ta. Ar putea fi riscuri ridicate, genetic și fizic. Există teste pentru cele genetice, amniocenteză și CVS. E dificil să estimez riscurile fizice ale unei nașteri la vârsta ta, dar sunt unele femei care fac asta în zilele noastre. Unii medici consideră acum sarcina normală până la vârsta de cincizeci de ani. Am paciente care au făcut asta. Iar starea ta de sănătate e foarte bună. Nu cred că ar fi o problemă pentru tine, atât timp cât totul e în regulă din punct de vedere genetic. Dar ești o femeie foarte ocupată, cu o carieră fulminantă. M-am gândit că probabil nu aveai așa ceva în plan. Presupun că nu ai folosit prezervative sau a fost un accident...

— Nu, nu am folosit. El își făcuse recent un test HIV și eu la fel.

Făcuse unul la opt săptămâni de la ultima partidă de sex cu Zack, ca să fie sigură. Fusesse mai degrabă o procedură de rutină, și-i spusese despre el lui Jean-Charles. Și, deși discutaseră despre un copil, nu se așteptase să se întâmple asta, cel puțin nu încă.

— Mă simt cam prost să sun la vârsta mea un tip și să-i spun că sunt gravidă.

— Cum crezi că va reacționa?

Brad o privi cu compasiune.

— Nu știu, spuse ea, căzând pe gânduri. Suntem nebuni unul după celălalt. Dar situația lui e complicată. Are copii, locuiește în Franța și este pe cale să divorțeze. Are multe pe cap.

— Și tu, de altfel, spuse el, iar ea aprobă din cap.

Fără îndoială că așa era, și chiar nu se așteptase să mai aibă un copil. Avea nevoie de ceva timp să pună lucrurile în ordine. Și nu intenționa să îi spună încă lui Jean-Charles. Avea nevoie de mai mult timp să rumege ea totul.

Brad îi scrisese câteva nume pe o hârtie și i-o înmână. Erau numele a trei ginecologi pe care-i recomanda, și îi sugeră să se ducă la unul dintre ei cât mai curând și să se decidă, fie să păstreze sarcina și să primească îngrijire prenatală, fie să avorteze. Făcea decizia să pară mult mai ușoară decât era de fapt.

— Mulțumesc, spuse ea, strecurând în geantă hârtia, apoi se uită la el, peste birou. Ai mai găsit ceva?

— Nu. El îi surâse cu bunătate. În rest, totul e normal. M-am gândit că asta ar fi de ajuns.

— Da, spuse ea încet. A fost ceva... E ceva... enorm.

— Să-mi spui ce decizi.

— Așa am să fac, promise ea, apoi plecă întristată din cabinetul lui.

Ce ghinion teribil. Ar fi trebuit să fie ceva minunat, și îl iubea fără îndoială pe Jean-Charles, dar asta era o povară enormă pentru o relație veche de doar trei luni de zile. Până și ea știa asta. Dar poate Dumnezeu avea alte planuri. Era uimitor cum se rezolvau uneori lucrurile.

O sună pe Jade din mașină și făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată. Îi spuse că era bolnavă și că se ducea acasă să stea în pat. De fapt, chiar asta avea de gând să facă. Voia să se târască în bârlogul ei și să reflecteze. Era vineri, așa că avea să meargă la casa de pe plajă. Jade îi spuse să o ia ușor și că spera să se simtă mai bine până luni. Era binedispusă, pentru că avea programată o întâlnire cu prietenul ei, arhitectul, la sfârșit de săptămână.

Timmie abia închisese, că o și sună Jean-Charles pe mobil, în mașină. Voia să știe ce-i zisese medicul, ce arătau analizele și care erau în afara limitelor. Îl ascultă cu lacrimi în ochi și ținându-și răsuflarea. Ura să-l mintă, dar nu era pregătită să-i spună adevărul. Avea nevoie de timp să se gândească și să ia propria decizie. Era un eveniment major al vieții ei. Dacă el nu rămânea cu ea sau nu-și părăsea soția? Brusc, asta conta mai mult ca oricând.

— Era o prostie, până la urmă, minți ea. Testele au arătat că aveam un fel de alergie sau ceva de genul ăsta. Crede că poate eram alergică la

peștele mâncat. Și, pe lângă asta, era probabil stricat. Crede că am o infecție stomacală și m-a trecut pe antibiotice.

— M-am gândit eu că era ceva de genul ăsta. Ce stupid din partea lui să nu-ți zică la telefon! Încearca doar să se dea important. N-ai idee cât mă enervează doctorii care fac așa.

Jean-Charles suna foarte oficial când îi spuse asta.

— Da, și pe mine, spuse ea, cu lacrimile curgându-i încet pe obraji.

— Ești bine, draga mea? Te aud cam ciudat. Ce antibiotice ți-a dat?

Ea ezită un moment, neștiind ce să-i zică, apoi răspunse la întâmplare:

— Eritromicină. Sunt alergică la majoritatea celorlalte.

— Asta e posibil să-ți deranjeze iar stomacul. Eu n-aș fi făcut alegerea asta.

Probabil nici Brad Friedman, dar habar nu avea ce ar fi folosit pentru o infecție stomacală.

— Te rog să-i spui dacă nu-ți priește. Nu te sfii să-l suni în weekend, cu atât mai mult cu cât te-a speriat degeaba.

N-ar fi spus că fusese chiar degeaba. Și era sigură că nici Jean-Charles n-ar fi zis asta dacă ar fi știut. Îl iubea nespus, și dintr-odată tot ce își dorea era copilul lui. Dar trebuia să fie inteligentă și să ia decizia corectă. Urma să aibă un impact major asupra vieții tuturor. A ei, a lui, a copilului, chiar și asupra celorlalți copii din căsătoria lui actuală. Și asta era o parte a problemei. Oricât de mult îl iubea, căsătoria lui era, de fapt, încă validă, iar el era căsătorit și trăia cu altcineva. Trebuia să țină cont de toate aceste lucruri.

— Te duci la birou?

Părea binedispus, dar ea bănuia că n-ar mai fi fost dacă ar fi auzit veștile. Se întrebă cam cât de mult l-ar fi supărat.

— De fapt, încă mă simt ca naiba. Mă duc acasă să stau în pat.

— Micuța mea dragă. Îmi pare rău că nu sunt acolo să am grijă de tine și să te țin în brațe.

— Și mie, spuse ea și-și înăbuși un suspin. Te sun de acasă.

— De fapt, am să ies cu copiii la cină. Te sun când revin.

— Sper să vă simțiți bine, spuse ea, părând distrată, apoi își aminti să-i spună că îl iubea.

Dar asta nu însemna că avea dreptul să-i păstreze copilul sau să-i nenorocească viața. După ce închise, plânse tot restul drumului până acasă.

După cum îi promisese, el o sună mai târziu în după-amiaza aceea. O sună tot weekendul, cum făcea mereu. Era adorabil și iubitor și își făcea griji pentru stomacul ei. O întrebă de câteva ori dacă-i făcea probleme

antibioticul, iar ea spuse că nu. Dar el își putea da seama că ea nu era în apele ei. Ea inventă tot felul de scuze și, când nu vorbea cu el la telefon, plânse zăcând în pat. Era cea mai dureroasă decizie pe care o avea de luat, dacă să aibă sau nu copilul acesta - cu sau fără sprijin din partea tatălui. Avea ea dreptul să priveze un copil de tată dacă, dintr-un motiv sau altul, relația cu Jean-Charles nu mergea? Ii era ea chiar atât de loială? Spre marea ei ușurare și surpriză, răspunsul ei era da. Dacă nu era un copil sănătos, din cauza vârstei ei? Fu surprinsă să constate că nu era un factor determinant pentru ea. Era dispusă să-și asume acele riscuri, și dacă dorea putea să facă oricând amniocenteza sau alte teste. Deci care era problema? Se chinui tot week- endul, în timp ce se plimba încet pe plajă sau stătea întinsă pe terasă. Problema era că Jean-Charles era căsătorit, că se iubeau de mai puțin de trei luni și că, dacă nu-și mai părăsea soția, din cine știe ce motiv, ea urma să crească acest copil singură. Și, cel mai rău, dacă avea să se întâmple iarăși ceva groaznic, ca în cazul lui Mark? Nu credea că putea supraviețui agoniei de a pierde încă un copil. Chiar unul care fusese atât de puțin prezent în viața ei, ca Blake. Și atunci, care era răspunsul? Să fugă și să-l piardă înainte să se fi născut măcar? Cum ar fi putut să se ierte vreodată pentru asta? Nu era foarte religioasă, dar totuși considera că avortul era ceva greșit, mai ales că avea suficienți bani să crească un copil și să-i ofere un trai îndestulat, cu sau fără un bărbat alături. În final, pentru ea deveni o dilemă morală. Se rezuma la cât de mult îl iubea pe Jean-Charles și la cât de mult își dorea un copil cu el, chiar dacă nu avea nici un sens.

Duminică dimineată se simțea deja cumplit de torturată și nu se putea gândi la altceva decât la fiul său care murise. Era bântuită de Mark mai des ca niciodată. Era mama unui copil care murise, un băiat pe care-l iubise nespus și care îi fusese luat de lângă ea. Iar acum, dacă Dumnezeu alesese să-i ofere altul, oricât de incomod sau de nepotrivit era acest moment, cum ar fi putut să refuze un asemenea dar? În plus, ea crescuse orfană. Propriii ei părinți muriseră când avea cinci ani. Ani de zile își devotase timpul și energia pentru a ajuta copiii ca ea și a le face viețile un pic mai bune. Toți fuseseră copii nedoriti, și ea se devotase lor și hotărâse să le poarte de grijă. Luând aceste lucruri în considerație, cum ar fi putut să refuze să-și deschidă inima în fața copilului ei? Cum ar fi putut să respingă încă un copil nedorit, doar pentru că fusese conceput din întâmplare? Și dacă acesta urma să fie cea mai mare bucurie în viață? Ce drept avea ea să refuze această viață de copil?

Și mai era și cea mai mare problemă dintre toate, îl iubea pe tatăl copilului acestuia mai mult decât iubise oricare alt bărbat în toată viața ei.

Voia să trăiască alături de el, îi oferise inima. Își deschisese viața, sufletul și trupul pentru acest bărbat. Cum putea să își întoarcă fața de la copilul care era rodul dragostei lor? Și dacă chiar își părăsea soția și venea la ea până la urmă, dacă aceasta era singura lor șansă de a avea un copil împreună? Nu mai era atât de tânără încât să se bazeze pe faptul că experiența aceasta se va repeta. Dacă nu urma să se mai repete niciodată? Știa că, dacă renunța, avea să regrete toată viața că a făcut asta din teamă și lașitate. Știa că nu s-ar putea ierta pe sine însăși, și poate nici Jean-Charles nu ar face-o. Dintr-odată, acest copil i se păru mai important decât oricare dintre ei. Era posibil să-l piardă oricum, la vârsta ei. Dar, dacă nu îl pierdea, în ochii ei, acesta era un copil care merita șansa să trăiască. Nu se putea priva de asta, nici de Jean-Charles, nici măcar de copilul care era fructul iubirii lor. Legătura lor nu era bazată pe sex, ci pe dragoste.

Până la urmă, Mark fu cel care luă decizia, în timp ce ea îi privea fotografia, când se întorsese duminică seară în casa din Bel Air. Ținea fotografia în mâini și se uita în ochii băiatului. Aproape că-l putea simți lângă ea și-și amintea părul lui minunat de mătăsos și ochii lui imenși, verzi, atât de asemănători alor ei. Îl pierduse cu atât de mulți ani în urmă și suferise atât de mult timp după el. Încă îi era dor de el, în fiecare zi. Iar acum venise acest copil, nu să-i ia locul, ci să-i dea șansa de-a mai iubi o dată un copil. Nu putea să fi îngropat un copil și să-și permită să ucidă un altul. La fel ca Mark, acest copil era un miracol în viața ei. Chiar mai mult, pentru că îl iubea pe Jean-Charles indiferent dacă-și părăsea sau nu nevasta. Nu-i spusese încă despre copil, pentru că nu dorea să-l preseze și avea ea însăși nevoie de timp de gândire.

Când merse la culcare în acea seară, știa că decizia fusese luată. Aproape că îl vedea pe Mark zâmbindu-i din ceruri. Simți că nu doar el era împăcat, ci și ea. Dumnezeu îi dăduse acest copil, această ultimă șansă de a avea un copil, conceput cu un bărbat pe care-l iubea atât de mult. Știa că nu putea respinge acest dar al iubirii mai mult decât l-ar fi putut respinge pe tatăl său. Acest copil era rodul dragostei lor. El o sună chiar înainte ca ea să adoarmă, și, pentru prima dată de zile întregi, ea părea bine.

— Mi-am făcut griji pentru tine, șopti el, iar ea îi răspunse somnoroasă.

— Acum sunt bine. Te iubesc. Foarte mult.

Mai mult decât ar fi putut sau ar fi îndrăznit să-i spună. El surâse, la celălalt capăt al firului, când o auzi.

— Și eu te iubesc. Sunt atât de bucuros că te voi vedea săptămâna viitoare.

Cu toată supărarea și entuziasmul cauzate de sarcină, uitase de asta. Mergea la Paris să discute cu oamenii de la fabrica de textile. Și trebuia să-i dea vestea lui Jean-Charles. Avea dreptul să știe și totodată un cuvânt de spus. Putea s-o scoată din viața lui, dacă asta alegea. Dar știa că nu ar face așa ceva niciodată. Spera că avea să se bucure. Și în câteva săptămâni urma să-și părăsească soția.

— Somn ușor, iubita mea, îi șopti el, iar ea închise după ce-i spusese iar că îl iubea.

Adormi cu un surâs pe față. Avea să-i spună de copil săptămâna viitoare, când se ducea la Paris. Cu puțin noroc, totul urma să fie bine.

capitolul 17

Timmie împachetase deja și era gata de călătoria la Paris de a doua zi, când primi la miezul nopții un telefon de la Jean-Charles, care părea foarte tulburat. La început, nici măcar nu-i recunoscuse vocea. Părea gata să plângă.

— Ce s-a întâmplat, *cheri*!

Începuse să prindă de ici-colo cuvinte franțuzești și își tot promitea că o să ia niște cursuri la Berlitz, când avea timp. Probabil într-o altă viață, dar chiar dorea să învețe franceză pentru el.

— Avem o problemă serioasă, zise el cu o voce ce nu prevestea nimic bun, iar ei aproape îi stătu inima când auzi asta.

Pentru o clipă, se gândi că o părăsea. Uită că nici măcar nu îi spusese de copil. Se gândea doar că avea să-i spună că se terminase. Inima ei începu să bubuie. Respirația i se întretăia. Teroarea izbucni dintr-odată. Era ca un reflex pentru ea. O asaltară iarăși amintiri de la orfelinat și cum fusese trimisă ani de zile înapoi, iar și iar.

— Ce vrei să spui? Întrebă Timmie cu voce pierită.

Niciodată nu-l auzise așa.

— Soția mea e bolnavă. Foarte bolnavă. A fost diagnosticată azi cu cancer.

— Vai, Doamne! Îmi pare atât de rău.

Gândurile lui Timmie se îndreptară imediat spre soția lui, fără să se mai gândească la el sau la ea. Abia apoi începu să înțeleagă ce impact urma să aibă acest fapt asupra ei. Părea să fi avut deja.

— Avea o umflătură mică la sân. Am crezut că nu e nimic, așa că nu ți-am pomenit despre asta. Își face mereu griji pentru sănătatea ei și a mai

tras sperieturi dintr-astea. Am primit astăzi rezultatele de la biopsie. Are cancer în stadiul al doilea. Îi vor opera nodulul, nu tot sânul, dar va avea nevoie de chimioterapie și de radiații. Este foarte supărată, și eu sunt la fel pentru ea.

Lui Timmie nu i se părea rece, ci doar diferit. Foarte diferit. Și era îngrozită de ce avea să însemne asta pentru ei.

— Timmie, m-a rugat să stau cu ea și să nu mă mut în iunie. E foarte speriată și vrea să fiu alături de ea pe durata tratamentelor. Are de făcut între două și șase luni de tratamente, depinde cum răspunde la ele. Își va pierde părul și e posibil să-i fie foarte rău. E mama copiilor mei. Nu pot să plec acum de lângă ea, oricât de mult ne iubim noi doi. Și te iubesc foarte mult, repetă el, dar vocea lui Jade era brusc mult mai puternică în mintea lui Timmie decât a lui.

Jade o avertizase în această privință. Nu credea că el o mințea. Dar era prima amânare dintr-un lung șir, asta dacă avea să plece vreodată.

— Nu știu ce să zic, spuse Timmie, cutremurată și speriată. Îmi pare foarte rău pentru ea... și mă tem pentru mine.

— Nu te teme, spuse el, pe un ton mai calm decât cu un minut mai devreme. Fusese teribil de îngrijorat de ce-avea să zică Timmie, și avusese o zi stresantă, în care trebuise să se descurce cu soția sa, care era într-o stare de panică absolută, și cu copiii. Chiar și fiul lui era supărat. Mama lor era extrem de bolnavă. Asta nu schimbă nimic. E doar o amânare a planurilor noastre.

Sau sfârșitul lor. Și, în acest moment, șase luni contau enorm pentru ea. Nu fusese încă la ginecolog, dar toată săptămâna avusese grețuri ușoare. Era gravidă, și habar n-avea în câte luni. Și plănuise să-i dea vestea în săptămâna aceea. Având în vedere cele aflate acum, avea să fie însărcinată în șase sau șapte luni când el urma să se mute de-acasă - asta dacă soția sa o să se simtă suficient de bine atunci sau dacă nu venea cu altă scuză, chiar și dureros de reală. Timmie înțelegea, dar propriile ei temeri începeau să iasă la lumină. Era îngrozită că nu o să-și părăsească niciodată casa sau soția. Poate Jade avea dreptate.

— Ești foarte tăcută. La ce te gândești? întrebă el, părând îngrijorat din pricina ei. Timmie, te iubesc. Te rog să ții minte asta, orice se va întâmpla.

— Mă tem, spuse ea cu sinceritate. Îmi pare foarte rău pentru ea. Cancerul este cel mai negru coșmar al oricărui om. Mă gândesc la asta de câte ori fac o mamografie sau oricare alt gen de test. Și chimioterapia sună groaznic. N-o învinovățesc că te vrea acolo. Și eu aș fi speriată. Mă întreb

doar ce înseamnă asta pentru noi. Știu că pare egoist, dat te iubesc și nu vreau să stai acolo pentru totdeauna.

Și dacă rămânea foarte mult timp bolnavă sau i se înrăutățea starea?

— Nu e vorba de totdeauna, doar de câteva luni.

Inițial fuseseră patru luni. Acum erau alte șase. Și dacă boala ei îi reapropia sau repara rănilor vechi din mariajul lor? Atunci ce rol avea să joace Timmie? Avea să fie părăsită, păcălită și copleșită de durere, cum spunea David. Cu inima frântă. Pierdută. Singură. Chiar mai rău, căci acum îi purta copilul în pânțe. Nu voia ca asta să fie un factor în decizia lui. N-avea de gând să-l forțeze sau să se folosească de sarcină ca să-l facă al ei. Voia ca el să fie cinstit. Nu cu o nevastă cu cancer trăgându-l de-o mână și o amantă gravidă smucindu-l de alta. Dacă venea la ea, voia să vină pentru că o iubea, nu pentru că simțea că îi datora asta din cauza unui copil sau din alt motiv. N-avea de gând să se folosească de sarcină ca să-l manipuleze. Îl voia cinstit și numai pentru ea, nu din cine știe ce sentiment de datorie față de un copil pe care s-ar fi simțit obligat să-l recunoască, dar pe care nu l-ar fi dorit de fapt. I se părea manipulativ să-i spună de copil acum, și n-avea de gând să facă asta. Decise să țină veștile pentru ea deocamdată, măcar până se mai aranjau lucrurile în viața lui. Dar asta era posibil să dureze mult timp.

Și apoi el lovi din nou.

— Nu cred că ar trebui să vii mâine, Timmie, doar dacă chiar trebuie, pentru afacerile tale. Lucrurile stau foarte complicat pe-aici. Nu sunt sigur că voi reuși să mă strecur, și ar fi greu pentru amândoi. Nu vreau să-mi supăr chiar acum soția. Sper să înțelegi.

La capătul ei de fir se lăsă tăcerea. Simți dintr-odată o durere chinuitoare, violentă, în timp ce plămânii i se goliră de aer. Se simțea de parcă ar fi fost lovită cu putere. O abandona, chiar dacă într-o măsură neglijabilă. Și, de fapt, situația nu era deloc neglijabilă. Fiecare fibră din trupul ei îi reamintea că mai fusese în situația asta, și nu era deloc plăcut. Pentru ea, era cea mai rea postură din lume. Abandonată și singură. Copilul rănit de cinci ani din ea ieși instantaneu la suprafață.

— Înțeleg, reuși ea cu greu să scoată cuvintele. Să-mi spui când se liniștesc lucrurile.

— Te sun mâine. Îmi pare foarte rău, spuse el pe un ton serios. Nu e vina nimănui.

Avea dreptate, nu era nici măcar vina lui. Dar o dorea conștientizarea acută a faptului că prima lui alegere fusese soția, nu ea. Soția avea de partea ei trecutul, iar asta era una dintre cele mai mari temeri ale lui

Timmie. O îngrijora gândul că până la urmă soția lui urma să câștige. Iar ea avea să piardă.

— Te iubesc, șopti el.

— Și eu te iubesc, răspunse Timmie, apoi închiseră amândoi, simțindu-se storși de vlagă.

Imediat ce terminară de vorbit la telefon, Timmie fu copleșită de panică. Jean-Charles nu voia ca ea să vină la Paris. Habar nu avea când o să-l vadă din nou sau dacă o să-l mai revadă vreodată. Era o idee îngrozitoare pentru ea, și nu-și permise să ajungă până acolo cu gândul. În schimb, zăcu în pat, făcută ghem, îmbrățișându-și genunchii, și plânse. Dacă nu-l mai vedea niciodată? Se întrebă dacă asta îi schimba perspectiva asupra copilului, dar știa că nu era cale de întoarcere. Nu dorea să aibă acest copil doar de dragul lui, deși conta și asta foarte mult, ci și pentru ea, din cauza lui Mark. Însă, fiind al lui reprezenta tot ce era mai scump pe lume pentru ea. În timp ce stătea întinsă în pat, se gândi și la posibilitatea ca el să nu știe niciodată și să n-o mai vadă vreodată. Știa că dramatiza, dar era greu să nu facă asta. Situația lor era complet instabilă. Oricât de mult se iubeau, el era, la urma urmei, un bărbat însurat care locuia cu soția, acum foarte bolnavă și dependentă de el. Și, pentru moment, el avea să rămână cu ea. Întreaga situație îi stârnea cele mai negre temeri lui Timmie. Lucrurile nu puteau sta mai rău pentru ea, decât dacă el decidea să pună de tot capăt relației.

Rămase întinsă în pat și plânse toată noaptea. La șase se ridică până la urmă și se îmbracă. Trimise e-mailuri oamenilor pe care plănuise să-i întâlnească în Paris, spunându-le că intervenise o urgență și era nevoită să amâne călătoria. Își anulă zborul și rezervarea la hotel și stătu în bucătăria ei, uitându-se fix spre o ceașcă de ceai, fără să se atingă de ea. Până la urmă sorbi o înghițitură, apoi plecă la muncă.

Era la birou înainte de ora opt și părea cufundată în muncă atunci când Jade intra și o fixă cu o expresie uimită.

— Ce cauți aici?

Timmie îi evită privirea, încercând să pară ocupată. Nici una din ele nu se lăsă amăgită.

— Am amânat călătoria, Jean-Charles a avut o urgență. Am să merg probabil peste câteva zile, când se mai liniștesc lucrurile.

— Ce fel de urgență? Personală sau profesională? întrebă Jade suspicioasă.

— Una de familie.

Nu voia să intre în amănunte cu Jade. Acum totul părea prea previzibil și mult prea asemănător scenariilor pe care le descrisese aceasta.

Timmie nu dorea să-i dea satisfacție sau să se întristeze mai rău. N-avea nevoie de Jade s-o pisălogească. Și Timmie știa că ar face asta. I-ar fi imposibil să reziste. Jade era încă mult prea sensibilă când venea vorba despre acest subiect. Și, în mintea ei, toți bărbații însurați erau la fel. Poate chiar erau. Timmie își dorea cu disperare ca Jade să se înșele.

— S-a întâmplat ceva cu soția lui? insistă Jade, iar ochii lui Timmie erau foarte reci când ridică privirea.

Mesajul era clar: „Lasă-mă-n pace“.

— E prea complicat de explicat. Cineva din familie s-a îmbolnăvit, așa că e reținut.

— Nevastă-sa, pariez. Am mai auzit placa asta. Soția lui Stanley avea boala lui Crohn. De câte ori părea pe punctul de-a pleca, ea ajungea în spital, grav bolnavă. Ajunsesem capabilă să prezic următoarea îmbolnăvire. Asta a lui ce are?

„Rahat. Cancer“, răspunse Timmie în sinea ei. „Asta bate lejer boala lui Crohn.“ Ceea ce tocmai spusese Jade nu era deloc încurajator.

— Nu contează, răspunse Timmie cu lejeritate. Probabil voi pleca peste câteva zile, când se mai liniștesc lucrurile.

— Sper să ai dreptate, spuse Jade și ieși din birou, cu o privire întunecată.

Ura ce i se întâmpla lui Timmie, dar nu mai mult decât Timmie însăși.

Timmie merse la baie, încuie ușa, se așeză pe jos și plânse jumătate de ceas. Apoi vomă, ceea ce știa că era din cauza angoasei, nu a grețurilor de dimineață. Mereu voma când era speriată. Și acum era. Foarte, foarte, foarte speriată. Se întrebă dacă nu cumva avea să piardă sarcina din cauza asta. Asta măcar ar rezolva o problemă, deși știa bine că nu-și dorea să se întâmple așa ceva. Voia acest copil, și dacă el venea la ea, și dacă nu. Îl iubea chiar atât de mult, de proastă ce era.

Jean-Charles o sună mai târziu în cursul după-amiezii, la birou. Pentru el era aproape două dimineăta, iar ei îi fusese rău toată ziua. Ar fi trebuit să fie în avion la ora aia, la doar câteva ore distanță de brațele sale. El părea epuizat când îi vorbi, o asigură iar și iar că o iubea și că trebuiau doar să fie răbdători și totul avea să se rezolve.

— Când își începe tratamentul? întrebă Timmie, cu voce ștearsă.

Acum totul era despre soția lui, nu despre ea.

— Mai întâi trebuie să se opereze, ceea ce se va întâmpla săptămâna viitoare. Nu pot începe chimioterapia decât după asta, după ce se vindecă totul. Ar putea decide să o supună mai întâi la radiații.

Era evident complet prins de aranjamentele care se impuneau și cu totul buimăcit de isteria pe care diagnosticul ei o cauzase. La nivel rațional, Timmie înțelegea perfect situația și îi părea rău pentru ea. Emoțional însă, era praf, un copil speriat. Praf și gravidă, colac peste pupăză, cu propriile probleme serioase, despre care el nu știa nimic. Nu-l putea învinovăți de asta. I-ar fi putut spune, dacă voia. Dar ultimul lucru de care avea el acum nevoie era vestea despre sarcina ei. Din compasiune față de el, nu intenționa să-i spună până nu se linișteau lucrurile. Nici că se putea prilej mai prost să se îmbolnăvească soția lui de cancer la sân, pentru toți. Timmie nu se putea abține să nu se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă se îmbolnăvea după ce Jean-Charles ar fi plecat. Oare s-ar fi întors? Poate. Dacă așa era situația, atunci poate era mai bine că se întâmplase acum. Altfel, ar fi fost chiar mai rău. Să fi venit la ea, să-și aranjeze împreună un apartament, o viață, pentru ca apoi să se întoarcă acasă să aibă grijă de soția lui bolnavă... Nu era un final fericit care să-i scoată din drama care li se înfățișa.

Înainte să închidă, el îi spuse că avea să o sune de îndată ce reușea, dar că lucrurile erau foarte tensionate și haotice la el acasă. Spuse că soția lui era curajoasă, dar foarte speriată. La fel cum era și Timmie, din cauza lui.

Nici nu-i trecea lui prin cap cât de îngrozită era. Panica totală se lăsase după veștile de seara trecută și anularea călătoriei ei.

Fusese retrasă toată ziua, și, cum toată lumea credea că era plecată, nu sunase nimeni. Și nici ea nu sună. Stătu la biroul ei, încercând să se cufunde vitejește în munca ei, fără prea mare succes. Nu se putea concentra, își arunca toate schițele și, când ușa era închisă, tot ce făcea era să se pună pe plâns. Jade îl avertizase pe David că ceva e serios în neregulă și amândoi o lăsaseră în pace toată ziua. David, cu optimismul lui obișnuit, spusese că era sigur că aveau să rezolve ei doi situația. Jade doar pufnise zgomotos și pășise apăsător înapoi la biroul ei, deși în sinea ei era teribil de îngrijorată și mâhnită pentru prietena și șefa lor. Timmie arată absolut groaznic tot restul săptămânii.

Vineri plecă de la birou pe la șase și merse direct la plajă, fără să treacă pe acasă să își facă bagajul. Nu își luă nimic de lucru și nici vreo carte de citit. Petrecu tot sfârșitul de săptămână dormind, plângând și plimbându-se pe plajă. Și, când nu-și făcea griji cu privire la ei doi, se gândea la copilul lor nenăscut încă. Știa că trebuie să meargă la un medic într-una din aceste zile. Plănuise s-o facă după ce se întorcea de la Paris. Nu-i păsa în câte luni era. Tot ce conta era că-i purta copilul. Era cel mai dulce secret al vieții ei. Deși situația curentă făcea realitatea de a avea un

copil oarecum înfricoșătoare pentru ea, luase decizia să-l păstreze, chiar dacă era singură.

Și niciodată nu se simțise mai convinsă de ceva ca acum. Se surprinse de multe ori de-a lungul weekend-ului gândindu-se la Mark. Cât de dulce fusese când se născuse și cât de mult îl iubise. Cât de devastată se simțise când murise. Aproape își dorise să moară și ea. Iar acum, prin miracol, Dumnezeu îi dăduse o a doua șansă, să aibă un copil cu bărbatul pe care-l iubea atât de mult. Nu concepea ceva mai minunat decât să aibă copilul lui. Își dorea doar să-i fi putut spune la Paris, dacă lucrurile nu ar fi luat altă turnură. Și uneori spera că el avea dreptate, că acesta nu era sfârșitul a nimic, ci doar o amânare, un stop-cadru al vieților lor. Speră că în următoarele luni soția lui avea să termine tratamentul, iar el putea să plece în sfârșit de acasă. Timmie nu avea ce face decât să aștepte să vadă ce urma și să aibă încredere în ce-i spunea el.

Jean-Charles fusese excepțional de afectuos cu ea, când o sunase peste weekend. O sunase de câteva ori să o liniștească și se scuzase de o mie de ori că o rugase să-și anuleze călătoria.

— Sper că totul se va liniști și se va termina în câteva luni, o reasigură el. Sper chiar că voi putea pleca spre sfârșitul verii.

Timmie spera același lucru, dar urma să fie o vară lungă, în care avea să-l aștepte să plece în timp ce burta-i tot creștea. El spusese că spera ca venirea ei la Paris să fie posibilă peste câteva săptămâni. Poate după operația soției sale, înainte să înceapă chimioterapia. Nu știa cum s-ar fi putut strecura acum. Timmie nu comentă. În mod clar îi revenea acum un rol secundar în viața lui, în urma soției lui, a bolii acesteia, a copiilor lor și a problemelor mai arzătoare. Nu-l mai văzuse deja de o lună și habar nu avea când o să-l poată revedea. Și mai mult o îngrijora faptul că ea era o femeie de care el era îndrăgostit de trei luni de zile și cu care avusese trei întâlniri amoroase. Până la urmă, petrecuseră împreună exact paisprezece zile. Cum se putea aștepta de la el să pună în balanță două săptămâni cu ea, sau chiar trei luni, dacă lua în calcul e-mailurile și telefoanele, contra unei femei cu care petrecuse aproape treizeci de ani? În mintea lui Timmie era imposibil, și probabil la fel și în mintea lui. Pentru el, ea nu era mai mult de o fantezie, un vis care spera să se materializeze, într-o viață încă intangibilă. Dar, pentru moment, realist vorbind, el încă își împărțea viața cu familia lui zilnic, locuia cu ei, în ciuda iubirii pe care i-o tot mărturisea lui Timmie.

Duminică, Timmie merse la Sfânta Cecilia să viziteze copiii pe drumul de întoarcere acasă și rămase cu ei la cină. Sosiseră trei copii noi, în loc de doi. Unul dintre ei era un băiețel adorabil de șase ani, care fusese

salvat din plasament după ce fusese grav abuzat, nu doar de familia naturală, cât și de cea care-l luase în plasament. Uneori se întâmpla și asta. Stătuse tăcut și cu ochii larg deschiși tot timpul cinei, și toate încercările lui Timmie de a-l atrage într-o conversație rămăseseră fără rezultat. Îi amintea chinuitor de mult de Blake. Promise o carte poștală de la bunicii lui, care-i spuneau că Blake o ducea bine. Încă îi mai era uneori dor de el. Mereu avea să rămână în inima ei.

Sora Anne o lămuri că acest copil suferea de stres posttraumatic și nu vorbea, la fel ca Blake. Îl duceau la terapie. Când Timmie îi atinse blând capul în vreme ce își lua rămas-bun, el ridică un braț să se apere și tresări, ferindu-se de ea. Ei îi veniră lacrimi în ochi și își dădu încă o dată seama de viața pe care o avuseseră acești copii înainte să ajungă la Sfânta Cecilia.

Jean-Charles o sună iarăși în acea noapte, dar nu spuse nimic legat de venirea ei acolo. Îi zise cât de mult o iubea, dar părea epuizat. Pentru el era luni dimineața, și oamenii îl așteptau în cabinet. Spuse că operația soției lui era programată pentru marți. Doar despre asta părea să mai fie în stare să vorbească în acele zile, și în majoritatea timpului Timmie doar asculta. Era tot ce putea face pentru el, în afară de a-l reasigura că îl iubea și că era acolo pentru el. Murea de dor să-l vadă, mai ales acum, dar nu voia să-l preseze, așa că nu spuse nimic despre asta. Voia să fie înțelegătoare față de necazurile prin care trecea și spera că pe termen lung avea să conteze faptul că măcar încerca să îi ofere suport moral, dar, din când în când, panica o copleșea în valuri. Erau vremuri grele pentru amândoi. Îl iubea, însă nu avea nici o siguranță. Știa doar că erau îndrăgostiți nebunește unul de celălalt, și fuseseră timp de trei luni. Avea certitudinea că o să aibă un copil în iarna următoare, dacă nu se întâmpla ceva neprevăzut, ceea ce la vârsta ei era o posibilitate de luat în calcul. Dintr-o multitudine de motive, părea mai înțelept să aștepte înainte să spună ceva, din moment ce oricum se hotărâse să păstreze sarcina. Ea luase deja decizia.

Știind că purta copilul lui, care creștea înăuntrul ei, îl iubea și mai mult și-i era teribil de dor de el. Plânse mult în ultimele zile. Atât David, cât și Jade remarcaseră cât de mohorâtă era la serviciu. Nici unul n-o întreba nimic și se fereau din calea ei. Își dăduseră seama că, dacă ar fi vrut să le spună ceva despre asta, ar fi făcut-o. Ea nu mai pomeni despre plecarea la Paris, nu făcu nici un alt aranjament. Și nimic nu se schimbă în viața ei până pe la sfârșitul lui mai.

Chiar înainte de sfârșitul de săptămână de dinainte de Ziua Eroilor, aduse iar vorba, în discuția cu Jean-Charles, despre vizita la Paris. Soția lui avusese operația de scoatere a nodulului și începea chimioterapia peste două săptămâni. Era intervalul la care făcuse el referire mai demult. Îl

întrebă chiar înainte să plece în Malibu pentru un weekend prelungit. Mersese până la urmă la ginecolog săptămâna aceea. Copilul creștea frumos, ba chiar văzuse cum îi bătea inimioara și se emoționase. De atunci, purta fotografia printată cu ea peste tot. Conform calculelor făcute și informațiilor oferite de ea, era însărcinată în nouă săptămâni, copilul avea să se nască la începutul lui ianuarie. Totul părea aproape imposibil de crezut, cu atât mai mult cu cât nimeni nu știa. Era cel mai ascuns și mai dulce secret al ei, și unul pe care-l prețuia la fel cum prețuia iubirea lor reciprocă, deși nu se mai văzuseră din aprilie, de la New York, vizita aceea menită de soartă în care concepuseră copilul. Încă aștepta ocazia potrivită să-i spună și voia asta, dar nu la telefon și de preferință nu în mijlocul unei situații de criză. Aștepta să se liniștească lucrurile ca să-i poată mărturisi și spera ca el să o cheme curând la Paris.

Vineri după-amiază, îl întrebă cum stătea cu programul. La celălalt capăt al firului se auzi un oftat, urmat apoi de tăcere. Mereu părea stresat și la limită în ultima vreme, nu neapărat față de ea. Dar se simțea tras în o mie de direcții. Spuse că ambele lui fiice erau îngrozite pentru mama lor. Erau niște vremuri foarte grele pentru familia lor. Și nu erau mult mai ușoare nici pentru Timmie.

— Nu știi, Timmie. Îmi doresc atât de mult să te văd. În fiecare zi vreau să-ți cer să vii aici. Chiar nu pot scăpa acum. Dar, chiar dacă ai fi în Paris, dacă ar apărea ceva neprevăzut sau dacă ar avea copiii mei nevoie de mine, n-aș putea să fiu cu tine cum mi-aș dori. N-aș vrea să-ți fac asta, din respect pentru tine.

Era sigură că era bine intenționat, dar se simțea dată la o parte. Fu cât pe-acți să-i spună că n-o interesa cât de puțin îl vedea, tot voia să vină, dar el nu era deloc încurajator și îi ceru să mai aștepte_câteva săptămâni, să vadă cum decurgea chimioterapia. Încă o amânare, cu o scuză validă. Cum se putea ea pune cu cancerul sau cu groaza copiilor lui? Sau chiar cu starea sa de anxietate? Nu putea. Dar cu ea cum rămânea? Adevărul era că nu mai era loc și de ea în viața lui acum - poate doar la telefon. Iar ea avea mai multă nevoie de el decât atât. Mult, mult mai multă.

— Ce-ar fi să evadăm câteva zile înainte să începă chimioterapia? Să știi că aș putea veni pentru un weekend.

Chiar sperase s-o lase să vină de data asta, din moment ce și luni era zi liberă pentru ea. Dar s-ar fi dus oricând, iar medicul îi spusese că avea voie. Simțea că bucuria și confortul revederii ar contrabalansa stresul zborului lung. Ar fi călcat pe cărbuni încinși să-l vadă, lucru valabil și în cazul lui. Dar zilele astea el avea acasă mai mulți cărbuni încinși decât îi

trebuiau. Și, în tăcerea clipelor care se scurgeau, îi părea rău pentru el. Alteori, îi părea rău pentru ea. Era o situație grea pentru toată lumea.

— Nu știu ce să-ți spun, draga mea, cred că ar trebui să așteptăm.

Până când? Până când soția sa avea să se simtă și mai rău din cauza chimioterapiei și o să înceapă să-și piardă părul? Atunci i-ar fi și mai greu să plece. Iar copiii lui ar fi și mai supărați. Timmie vedea ce i se așternea înainte, și nu era deloc bine pentru ea. Cu siguranță nici pentru ei. Soția lui avea un drum greu de parcurs. Timmie văzuse declinul bolii îndeaproape, la unii dintre prietenii ei. Și el, de asemenea, la unii pacienți.

— Îmi pare rău să-ți fac asta și te rog să fii răbdătoare. Știu că, până la sfârșitul verii, după ce termină chimioterapia, lucrurile vor redeveni mai calme. Radiația e obositoare, dar nici pe departe atât de dificilă cum este chimioterapia.

Întreaga lor viață se învârtea acum în jurul tratamentului soției sale, pentru că asta se întâmpla cu a lui. Și, oricât de empatică ar fi fost Timmie, avea și ea nevoi, care nu erau deloc împlinite, în afară de faptul că un bărbat însurat din Paris era îndrăgostit de ea - sau așa susținea. Dar iubirea lor începea să pară distantă și ireală, în mod sigur ei, și probabil și lui. Singura certitudine era copilul lor, despre care el nu știa nimic, și, până nu avea să îl revadă, ea intenționa să păstreze lucrurile așa. Aflarea vestei că era gravidă ar fi sporit isteria generală care îi domina viața în ultima vreme. Și nu avea nici un chef să contribuie la asta. Era o promisiune pe care și-o făcuse sieși și pe care intenționa să o păstreze. N-avea să manipuleze, să cerșească, să șantajeze sau să implore. O să-i spună de copil doar când avea să existe fie și o șansă micuță ca el să-l vadă ca pe un dar, nu ca pe o amenințare.

— Ce zici? Întrebă ea cu tristețe, când el nu-i oferi nici o speranță de a o vedea măcar pentru un weekend.

Situația lor era din ce în ce mai deprimantă. Erau ca un vagon de serviciu, agățat de trenul de nefericire al soției sale.

— Îți spun că nu știu ce să fac, oftă el. Te iubesc, dar nu știu când te pot revedea. Soția mea are cancer, copiii mei o iau razna. A trebuit să scot apartamentul de la vânzare, pentru că a devenit isterică, crezând că va trebui să se mute în toiul tratamentului, deci măcar atât am putut face pentru ea. Timmie, ce pot să spun?

Stomacul i se strânse ghem. Era prima dată când auzea că scosese apartamentul de la vânzare.

— Ce-ai vrea să fac, având în vedere toate câte se întâmplă aici?

Ar fi vrut să plece oricum și să aibă grijă de soția sa în timp ce locuia în propriul apartament. Dar, având în vedere felul în care el prezentase

lucrurile, ar fi sunat crud, așa că nu mai spuse nimic. El trebuia să găsească singur soluția asta, și nu făcea acest lucru. Mai rău chiar, nici nu era sigură că-i purta pică. Înțelegea. Dar tot era înspăimântător pentru ea. Iar faptul că era însărcinată înrăutățește mult situația. Dar știa că oricum ar fi fost supărată și îngrijorată. Cea mai mare teamă a ei fusese că nu avea să-și părăsească soția. Devenise o versiune mult mai gravă a tot ce-i spusese Jade, iar cancerul era ceva atât de serios, încât era imposibil să se certe cu el.

— Nu știi, spuse Timmie cu lacrimi în ochi.

Părea să plângă mereu în ultima vreme. Îi era foarte dor de el. Iar el spunea că și lui îi era de mult. Era imposibil să măsoară durerea, să vezi cine suferea mai tare sau cine miza mai mult. Era o poziție delicată pentru amândoi, și Timmie știa asta. Încercă să glumească pe tema asta, că oricum nu avea ce face.

— Poate ar trebui să aplicăm soluția din filmul acela, *O aventură de neuitat*.

— Și care-i aia? întrebă el, părând ofensat. Eu nu consider asta o aventură. Iau asta în serios, Timmie. Ești dragostea vieții mele.

Și el era dragostea vieții ei. Dar încă nu venise la ea și poate nici nu avea să vină vreodată. Nu mai putea pierde asta din vedere. Era prea înfricoșător ce se întâmpla ca să poată ignora riscurile evidente. Nimic nu era sigur.

— Și tu ești dragostea vieții mele, spuse ea cu seriozitate, apoi continuă cu explicațiile. *O aventură de neuitat* este un film, unul foarte vechi. Unul clasic. Cu Cary Grant și Deborah Kerr. Se întâlnesc pe un vas și se îndrăgostesc, amândoi sunt logodiți cu altcineva, și cad de acord să se întâlnească șase luni mai târziu la Empire State Building, după ce-și fac ordine în viață. Amândoi au nevoie de locuri de muncă și trebuie să rupă logodnele. În orice caz, stabilesc o întâlnire la Empire State Building, dacă sunt liberi amândoi. Cary Grant îi spune că nu o să se supere dacă ea nu apare. Ea îi promite același lucru. Și vine ziua respectivă. El o așteaptă, iar ea e lovită de un taxi în drum spre el și nu mai ajunge. E imobilizată într-un scaun cu roțile și nu vrea ca el s-o vadă așa, deci nu-l caută. Cred că el dă peste ea într-un teatru, multe luni mai târziu, și nu își dă seama că ea are picioarele paralizate, așa că devine furios pe ea. O pictează, pentru că el e artist, și cineva de la galeria de artă îi spune că o femeie într-un scaun cu roțile a cumpărat portretul... și apoi înțelege și merge s-o găsească... Timmie avea lacrimi în ochi când îi povestea. Și trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți. Deși ea încearcă să-l mintă când el o găsește. Dar, când

vede pictura din dormitor, își dă seama că ea era femeia din scaunul cu roțile, și c-o iubește oricum.

— Ce mai poveste, spuse Jean-Charles mișcat, deși oarecum amuzat de comparația cu filmul acela vechi. Sper că n-ai în plan să dea vreo mașină peste tine. Și n-ai să ajungi într-un scaun cu roțile, Timmie.

Suna puțin cam melodramatic pentru el.

— Nu, n-am să ajung. Ideea e că poate ai vrea să stabilim o întâlnire pentru peste câteva luni și să lăsăm lucrurile așa până atunci. Oricum nu mă poți vedea, iar eu tot stau cu sufletul la gură și aștept ca tu să fixezi o dată la care să pot veni. Poate ar trebui să renunțăm la asta pentru moment.

Zise asta plângând, iar el păru pe dată supărat.

— Asta vrei, Timmie?

Părea la fel de nefericit ca ea și oarecum panicat acum. Nu voia s-o piardă, indiferent de ce trebuia să facă. Dar viața lui actuală era un dezastru, fără îndoială, și familia lui avea nevoie de el, așa că trebuia să excludă pe oricine altcineva, chiar și pe ea. Și știa cât de nedrept era asta pentru Timmie. Se simțise tot timpul vinovat și nu știa cum să facă să nu dezamăgească pe nimeni. Se întrebă dacă nu cumva ea avea dreptate.

— Nu, nu asta vreau, spuse ea cu sinceritate. Vreau să te văd. Acum. Imediat. Te iubesc. Dar se pare că nu este posibil, din cauza situației în care se află soția ta. Poate ar lua ceva din presiunea de pe umerii tăi dacă am stabili o întâlnire și ne-am promite unul altuia să rezolvăm totul până atunci, sau cât putem de mult.

Ea n-avea nimic de rezolvat, doar el, și Jean-Charles știa asta. Dar exista și o parte bună la planul ei. Măcar nu avea s-o dezamăgească de fiecare dată când nu o putea chema la Paris și nu putea zbura el s-o vadă.

— Ai mai vorbi cu mine dacă am face asta? întrebă el îngrijorat.

— Nu știu dacă ar trebui...

Și atunci izbucni mai tare în plâns și aproape îi frânse inima. Tot ce voia era s-o ia în brațe și să facă totul să fie bine. Ura faptul că soția lui făcuse cancer, din o mulțime de motive, printre care și faptul că o dezamăgea pe Timmie acum, drept consecință. Era pe deplin conștient de răul pe care i-l făcea și de cât de speriată trebuia să fie, având în vedere vechile ei temeri legate de abandon. Situația ar fi fost dificilă pentru toată lumea, dar era chiar mai rea pentru ea. Detesta să-i facă una ca asta.

— Nu știu dacă aș putea supraviețui luni de zile fără să vorbesc cu tine, spuse Timmie suspinând. Deja mi-e atât de dor de tine.

Discutând cu el trecea peste zile și nopți de singurătate și de frică. Fără asta, ar fi fost și mai greu, poate chiar prea greu. Mai ales acum, că era gravidă și avea nevoie de sprijinul lui, chiar dacă el nu știa de copil.

— Nici eu n-aș putea, spuse el ferm. Draga mea, te rog, încearcă să nu-ți faci griji. Te iubesc. Vom fi iar împreună. Pentru totdeauna. Promit.

„Și dacă nu?” se întrebă Timmie, dar nu mai spuse nimic.

— Dar poate totuși ai dreptate. Poate ar trebui să nu mai încercăm să fim acum împreună, poate chiar toată vara asta. Luni este 1 iunie. Până pe 1 septembrie, va fi terminat chimioterapia. Radiațiile vor fi cu mult mai puțin traumatice. Și, până atunci, va trece de ce-i mai greu. Nici ea, nici copiii nu-mi vor putea reproșa că am abandonat-o în timpul bolii. M-aș simți confortabil să mă mut în septembrie. Timmie, dacă-mi acorzi timpul acesta, ți-aș fi profund recunoscător.

Timmie nu se putu abține să nu se gândească ce s-ar întâmpla dacă soția lui ar fi mai rău sau dacă vreunul dintre copii nu i-ar împărtăși punctul de vedere. Dacă nici atunci n-ar pleca? Dar nu-i spuse nimic, încerca să fie rezonabilă. Spera doar că nu îi făcea promisiuni naive.

— Să stabilim atunci o întâlnire pentru 1 septembrie, la Empire State Building? spuse el delicat, iar ea râse printre lacrimi.

— Nu trebuie să fie neapărat acolo. Apoi râse din nou. Ce zici de Turnul Eiffel? Dar dacă vom continua să vorbim, vom ști oricum dacă celălalt vine sau nu.

— Am să vin, spuse el cu seriozitate. Îți fac o promisiune solemnă. Pe întâi septembrie, am să fiu al tău pentru totdeauna, să faci ce vrei cu mine. Te iubesc și am să fiu complet al tău de atunci încolo.

Ea făcu un calcul rapid și își dădu seama că ar avea cam cinci luni de sarcină până atunci. Ar fi o surpriză enormă pentru el, la întâlnire. Dar putea să aștepte. Dacă el îi promitea o viață împreună, ea putea să mai aștepte trei luni. Nu se îndoia că merita. Și nu voia să pună o presiune suplimentară pe el și să-i spună de copil. Se putea descurca singură până atunci, sau toată viața, dacă era necesar. Spera că de această dată copilul avea să fie al ei pentru totdeauna. Și, cu puțin noroc, și Jean-Charles.

— Bine, am stabilit întâlnirea, spuse ea cu tristețe. Ura să știe că nu avea să-l mai vadă alte trei luni, dar părea singura soluție pentru ca el să-și păstreze mințile. Turnul Eiffel, pe 1 septembrie.

— Ne vedem la restaurantul Jules Verne, spuse el, simțindu-se puțin ridicol. Și am să te sun zilnic până atunci. Asta îți pot promite.

Amândoi păreau foarte triști când închiseră. Ea se simțea de parcă pierduse ceva, în loc să câștige. Pierduse șansa unei dezamăgiri constante și a promisiunilor frânte. Dar pierduse și speranța de a-l mai vedea timp de trei luni. Urma să le fie amândurora foarte greu. Spera doar ca relația să reziste. Nu putea ști. Tot ce avea acum erau speranțele, visurile, dragostea profundă pentru el și copilul pe care-l purta, de care el nu știa nimic și

poate nici nu avea să știe. Și, dacă așa o să se întâmple, va rămâne singură cu copilul lor pentru tot restul vieții, doar cu amintirile despre el drept mângâiere. Tot ce putea spera era că avea să apară după cum promisese, pe 1 septembrie. Nu-i rămânea decât să se roage, să spere, să aibă încredere și să aștepte.

capitolul 18

Următoarele trei luni se dovediră grele pentru Timmie. Încercase să fie împăcată cu asta, dar îi era mai greu decât credea să nu-l vadă pe Jean-Charles. Acesta o suna zilnic să-i dea raportul despre situația de acolo. Chimioterapia era predictibil de îngrozitoare, și, la o săptămână după ce o începuse, soției sale îi căzuse tot părul, iar copiii erau îngroziți de perspectiva de a-și pierde mama. N-aveau de unde să știe dacă tratamentul urma să dea rezultate. Iar Jean-Charles părea stors de puteri de câte ori discutau. O reasigura pe Timmie că o iubește, dar pentru ea devenise doar un glas lipsit de trup. Era greu de crezut că odinioară fusese fericită în brațele lui. Singura dovadă tangibilă era burta ei care continua să crească.

Pe măsură ce vara avansa, își ascunse cu ușurință sarcina de David și de Jade. Era mai obosită ca de obicei și se întindea în pat imediat ce ajungea acasă. Uneori îi era greață și avea dureri de cap, dar nu vorbea despre neplăcerile ei ori despre speranțele, agoniile sau temerile ei intime. Ținea totul în ea, și, cum era înaltă și subțire, nu se vedea nimic. Purta bluze mai largi, și în iulie își cumpără blugi ceva mai mari, dar arăta la fel de suplă ca întotdeauna. N-avea nimeni vreun motiv să bănuiască vreo clipă că era însărcinată. Era ultimul lucru la care s-ar fi gândit. Jade îi spuse o dată lui David că i se părea că Timmie se îngrășase puțin, dar amândoi știau că trecea prin vremuri grele. Era evident că Jean-Charles o lăsase pe plan secundar, așa că le spusese în final amândurora că soția lui avea cancer și că luau o pauză până în septembrie. Nu mai făcu alte comentarii, deși amândoi asistenții ei știau că el încă o suna. Iar David nu-și pierduse speranța. Jade n-avea nici un dubiu legat de ceea ce urma să se întâmple, dar îi împărtăși doar lui David prevestirile ei sumbre.

— S-a dus, îi spuse Jade în iulie. Timmie nu-l mai văzuse de trei luni, din aprilie, la New York. Nu se mai întoarce. Soția lui va avea nevoie de el pentru că e bolnavă, copiii nu l-ar ierta niciodată dacă ar pleca, chiar și după. Și, pentru următorii cinci sau zece ani, chiar dacă ea se vindecă, au

să se scape cu toții pe ei de frică să nu se îmbolnăvească iar. Uită de el, zise Jade pe șleau.

— Nu există nici o șansă ca tipul să încerce să facă ce se cuvine, dar să pună totuși capăt relației ăleia? E un bărbat de treabă, Jade. Trebuie să-l admiri pentru că încearcă să iasă basma curată.

— Ei, rahat! Cât îl admiri pentru ce-i face lui Timmie? Te-ai uitat la fața ei în ultima vreme? Arată de parcă i-a murit careva. Și are dreptate. Așa e. Crede-mă, știu cum este. Probabil știe în inima ei că el nu se mai întoarce. Doar că nu e gata să admită asta.

— Doamne că pesimistă mai ești. Cred că ei doi chiar se iubesc. Hai să nu mai judecăm până în septembrie, cum face Timmie. Dacă nu revine atunci, încep să iau în calcul varianta ta. Dar, chiar și așa, septembrie este doar o probabilitate pentru el. Poate nu revine în lume până în noiembrie sau decembrie, sau ianuarie. Dar cred că se va întoarce. Aș paria pe viața mea. Toate instinctele îmi spun că e băiat bun.

— Doar ții cu sexul de care aparții. Crede-mă, nu se întoarce.

— Pe o mie de dolari că se întoarce, spuse David cu un foc arzând mocnit în priviri, în timp ce Jade îl privea cu răceală.

— S-a făcut, spuse ea. Am nevoie de o geantă Chanel nouă. Ce termen-limită avem?

— 1 octombrie. Hai să-i dăm o prelungire de treizeci de zile.

— 1 septembrie.

— Ești dură. Și dacă vine înapoi după asta, și aveam dreptate?

— Îți împrumut poșeta mea.

Știa că era heterosexual. Râseră amândoi.

— Cam piperat târg faci. Eu zic să vinzi poșeta și să-mi cumperi niște crose noi de golf.

— Bine, bine, dacă vine după 1 septembrie, te scot la o cină scumpă.

— S-a făcut.

Își strânseseră mâinile în timp ce Timmie intra. A doua zi pleca la Santa Barbara pentru weekendul cu 4 Iulie și nu părea câtuși de puțin entuziasmată. N-o prea mai încânta nimic în ultima vreme și era mai irascibilă ca de obicei, deși ei știau că Jean-Charles continua să o sune zilnic. Era fericită pentru câteva minute cât vorbea cu el, apoi buna ei dispoziție se risipea din nou. Jade o văzuse rareori atât de deprimată, iar David își făcea griji pentru ea. Amândoi erau îngrijorați.

— Ce puneți la cale?

Îi văzuse strângându-și mâinile la pariu și știa că plănuiau cine știe ce pozna. Jade era binedispusă în ultima vreme. Relația ei cu arhitectul înflorea. Iar David ieșea cu trei femei pe care le cunoscuse pe internet. Ea

credea că amândoi erau cam ridicoli, dar nu conta atât timp cât le era bine. Erau tineri și meritau să se distreze puțin. În ultima vreme, ea se concentra doar asupra copilului, deși nimeni nu știa de el.

— Nimic, răspunseră amândoi la unison. Am pariat dacă David se culcă sau nu cu o fată pe care tocmai a cunoscut-o.

— Sunteți dezgustători, replică Timmie zâmbind. Biata fată. Dacă ar ști că e doar umplutură pentru un pariu... Pe cât ați pariat?

David clătină din cap și râse.

— Nu, nu vrei să știi.

Îi dădu niște rapoarte, și ea se întoarse la biroul ei. Era retrasă în ultima vreme. În mare parte pentru că nu voia s-o audă pe Jade spunându-i „Ți-am zis eu “. În orice caz, Jean-Charles era la fel de iubitor și o suna în fiecare zi, după cum promisesese. Soția lui era foarte bolnavă, copiii erau teribil de supărați și încă aveau o întâlnire fixată pentru 1 septembrie, la Turnul Eiffel. Era singurul lucru de care se agăța momentan. Nu era mult, dar era tot ce avea. Iar el nu avea nici o bănuială în privința sarcinii. N-avea nici un motiv să aibă.

Singurul comentariu pe care-l făcuse fusese că aproape o trezise când o sunase din biroul lui la miezul nopții, adică la nouă dimineața pe fusul lui orar. Înainte, când o suna la această oră, lucra mereu la ceva sau citea. Acum, aproape de fiecare dată dormea. El era îngrijorat că poate dormea mai mult din cauză că era deprimată. Nici nu-i trecuse prin minte că putea fi gravidă.

Încă mai vorbeau ore în șir la telefon și își povesteau ce se mai întâmpla în viața lor. Ea îi vorbea despre muncă, despre lucrurile pe care le făcea și despre weekendurile petrecute în Malibu. Îi povestea despre orice în afară de copil, care creștea în tăcere înlăuntrul ei, un tribut al iubirii lor. Și o întrista dincolo de orice limită când se gândea uneori, în cele mai negre gânduri ale ei, că s-ar putea ca el să nu știe niciodată de copil. Era încă hotărâtă să nu-i spună dacă el alegea să rămână cu soția lui. Voia să știe doar dacă revenea la ea. Dacă nu, atunci era responsabilitatea ei, nu problema lui. Nu dorea să-l împovăreze sau să pară patetică. Nu voia să vină la ea de milă, din responsabilitate sau grijă. Dorea să fie al ei la fel ca prima oară, ca atunci când concepuseră acest copil, rezultat al dragostei pe care și-o purtau unul celuilalt. Nu voia cu nimic mai puțin de la el.

Weekendul petrecut de ea în Santa Barbara fusese predictibil de plictisitor, și pentru restul lunii iulie munci, merse la Malibu și își petrecu timpul cu copiii de la Sfânta Cecilia. Intr-o după-amiază deosebit de caniculară și înăbușitoare, o luă cu ameteală, iar sora Anne mărturisi că-și făcea griji pentru ea.

— Sunt bine. Doar că muncesc prea mult, ca de obicei, îi alungă Timmie grijile, apoi discută pentru o vreme.

Călugărița bătrână putea zări dincolo de lejeritatea și bravada pe care le afișa Timmie. Știa că în ultima vreme ceva nu era în regulă și spera că, dacă Timmie simțea nevoia, avea să i se destăinuiască - ba chiar o încurajă să facă asta. Timmie o îmbrățișă cu căldură la plecare, cu ochii înlăcrimați. Călugărițele duceau copiii la Tahoe pentru două săptămâni, într-o excursie, și o invitaseră și pe Timmie să îi însoțească, dar ea refuzase. Era obosită, și o excursie cu ele timp de două săptămâni era mai mult decât putea duce. Spuse că poate avea să vină la un final de săptămână, și așa făcu, în primul weekend din august. Sora Anne era încântată să o vadă, și toți copiii izbucniră în urale când coborî din mașină și o zăriră.

— Cât mă bucur că ai decis să ni te alături, spuse sora Anne și o îmbrățișă cu drag.

Montaseră corturile, și copiii erau nespus de încântați. Orfelinatul din L.A. era încuiat, cu alarma pusă și pustiu, căci plecaseră cu toții în acea excursie.

— N-am mai fost cu cortul de ani de zile, spuse Timmie pe un ton lamentabil. Nici nu știu dacă vreau.

Admitea că devenise foarte răsfățată odată cu trecerea anilor și îi plăcea viața ei așa cum era.

— Are să-ți placă la nebunie! o asigură sora Anne. Și avu dreptate.

În fiecare noapte făcură focuri de tabără, rumeniră bezele la foc și făcură biscuiți cu beza și ciocolată, iar Timmie se dovedi expertă la așa ceva, făcuse și ea la orfelinat, în copilărie. Merse cu ei la pescuit, la plimbări și în drumeții prin natură, fugi îngrozită de un urs care tândălea prin zonă și care nu-i mai deranjă deloc de atunci. Și, în final, după ce jurase că n-ar face niciodată asta, intră în lac cu ei, în ultima zi. Apa era groaznic de rece, după cum se temuse, dar se distră de minune cu ei și îl învăță pe unul dintre copii să înoate - băiețelul care refuzase să vorbească atunci când sosise, iar acum nu-i mai tăcea gura. Îi învățase toate cântecele când stătuseră în jurul focului de tabără. Era fericită și lipsită de suflu când ieși din lac și se înfășură într-un prosop. Observă că sora Anne o privea cu un zâmbet cald. Ochii li se întâlneau, și cele două femei făcură un schimb de priviri pline de pace și dragoste.

Nu-i spuse nimic lui Timmie până mai târziu în acea noapte, când celelalte măicuțe trimiteau copiii la culcare, în ciuda argumentelor și a protestelor. Se distraseră de minune și le plăcea mult să stea treji până târziu ca să spună povești cu fantome, ceea ce aveau să facă acum în corturile lor, sperându-se de moarte unii pe ceilalți.

Cele două femei ședeau lângă foc, iar Timmie mai rumeni o frigăruie din bezele și i-o oferi surorii Anne. Mereu îi făcea plăcere să discute cu ea, șpse bucurase de timpul pe care-l petrecuseră împreună. Îi părea rău că trebuia să plece a doua zi dimineață, dar mereu aveau treabă la birou, pregăteau spectacolele din octombrie, deși mai erau peste două luni până atunci. Perioada aceasta era mereu încărcată pentru ei.

— Mă bucur că ai venit să ni te-alături, spuse sora Anne încet. Ești o mare binecuvântare pentru acești copii. Nu contează doar ce faci pentru ei, ci și ceea ce le demonstrezi. Le arăți că, deși ai avut un început greu în viață, ai reușit să îți asiguri un trai minunat.

Nu i se părea așa minunat în ultima vreme, dar nu-i spuse asta surorii Anne. Nu mai vorbise cu Jean-Charles de trei zile. N-avea semnal la munte, și, din anumite puncte de vedere, asta era o ușurare. Nu știa ce să-i mai spună. Și obosise să-l tot mintă. Mai erau patru săptămâni până la întâlnirea lor de la Turnul Eiffel și începea să aibă îndoieli că el avea să mai ajungă, deși ședințele de chimioterapie ale soției sale erau pe terminate. Dar Timmie începuse să se întrebe dacă avea să mai pună vreodată punct acelei căsnicii. Era încă extrem de prins în viața lui veche. Speranțele începeau să i se năruiască, sau poate doar se pregătea sufletește pentru o dezamăgire, în caz că nu venea. Era posibil să nu apară. Știa că, dacă ar fi întrebat-o, Jade ar fi asigurat-o că nu avea să vină. Și începea să o creadă.

Nu-l mai văzuse de patru luni, deci era gravidă în tot atâtea. Nu arăta, și nimeni nu bănuia asta. Dar dacă ar fi știut cineva, ar fi observat burta ei delicat arcuită. Și avea impresia că i se dublase fundul, deși nu era așa. În săptămâna aceea simțise ceva ce presupunea a fi prima mișcare a fătului, deși se gândise că era doar imaginația ei. Fusese ușoară ca niște aripi de fluture, șoptind peste inima ei, și prima dată când simțise asta izbucnise în plâns, își dorea să-i fi putut împărtăși asta lui Jean-Charles, când acesta o sunase cinci minute mai târziu și i se întrebă de ce plângea. Îi spusese că citise ceva trist. Îi trimisese de mult o copie a filmului *O aventură de neuitat*, iar el spusese că soției și fiicelor sale le plăcuse foarte mult. Nu era chiar o știre care s-o încânte, după cum sperase el. Uneori chiar nu înțelegea, oricât de mult o iubea și oricât de dulce era cu ea.

Sora Anne o privea cu atenție pe Timmie în timp ce-și lingea degetele după ce terminase ultima bezea. Avea poftă de mâncare în ultima vreme și mânca mai mult decât în trecut.

— Aș fi complet deplasată dacă te-aș întreba ceva? Începu sora Anne delicat, iar Timmie îi zâmbi.

— Niciodată. Întreabă-mă tot ce vrei.

Presupunea că sora care conducea Sfânta Cecilia avea de gând să-i ceară mai mulți bani pentru buget, poate pentru a-și putea lua mai des vacanțe precum aceasta, care îi bucurase atâta pe copii.

— Mă uitam la tine astăzi, după ce ai înotat. Și nu mă pricep la lucrurile astea, asta e clar, zise ea și surâse. Dar mi s-a părut că am văzut... o umflătură mică... S-ar putea să mă înșel... dar mă întrebam dacă...

Își amintise dintr-odată puseul de ameteală al lui Timmie de luna trecută, la care adăugă propriile bănuieli, foarte precise, desigur.

— E posibil ca Domnul să-ți fi făcut un dar? întrebă ea, iar Timmie zâmbi.

Era o perspectivă frumoasă și se simțea emoționată. Nu voise să spună nimănui încă, dar știa că sora Anne ar ține secretul, dacă alegea să i se destăinuie. Avea deplină încredere în ea. Și, oricum, în scurt timp o să fie evident pentru toată lumea.

Timmie privi spre foc și apoi în ochii măicuței bătrâne. Tot ce văzu era dragoste și sprijin. Ochii i se umplură de lacrimi când aprobă din cap, iar sora Anne o luă în brațe și-i spuse cât de mult se bucura pentru ea. Mai ales pentru că știa că Timmie pierduse un fiu și fusese atât de dezamăgită din cauza lui Blake.

— Nu ești șocată? întrebă Timmie surprinsă.

— Nu, nu sunt. Cred că ești foarte norocoasă. E singurul lucru care mi-a lipsit în viața monahală: faptul că nu am putut avea un copil al meu. Dacă aș putea s-o iau de la capăt, poate aș face asta. Și totuși, în decursul anilor am avut atât de mulți copii, adăugă ea, încât nu mai contează cu adevărat. Dar, dacă aș fi în locul tău, aș fi recunoscătoare pentru copilul acesta și aș sărbători fiecare clipă a vieții sale.

Felul în care vorbise o făcu pe Timmie să plângă, îi spuse atunci despre Jean-Charles, despre cum îl întâlnise și se îndrăgostise de el, despre planurile și visurile lor, despre cancerul soției sale și că stabiliseră să se reîntâlnească peste câteva săptămâni la Turnul Eiffel. O asigură, după cum făcuse și Jean-Charles, că această căsătorie murise cu mult înainte să apară ea în viața lui. N-ar fi furat niciodată un bărbat dintr-o căsătorie viabilă. Decizia de a divorța fusese a lui, înainte ca relația lor să înceapă. Iar acum tot a lui era și decizia de a amâna să-și părăsească soția.

— Știi, Timmie, eu nu-l cunosc pe omul ăsta. Dar, din tot ce-mi spui, am încredere în el. A făcut ce e corect pentru soția și copiii săi. Pare să fie un om bun. Nu cred că te va dezamăgi.

— Aș vrea să pot să fiu și eu la fel de sigură, spuse Timmie cu tristețe. Începuse să se îndoiască serios în ultima vreme. Patru luni fără el fuseseră ca o eternitate și nu și-l putea imagina acum plecând de lângă

familia lui. N-am crezut niciodată în dragoste așa, pe nepusă masă, până să-l întâlnesc, spuse ea cu un oftat.

— Cred că se poate întâmpla, spuse călugărița cu înțelepciune. Mie nu mi s-a întâmplat niciodată, adăugă ea amuzată. Dar am auzit destule cazuri în care așa a fost, și, chiar dacă începutul a fost mai anevoios, totul a mers până la urmă. Cred că și relația aceasta va merge.

— Vrei să te rogi pentru noi? o întreabă Timmie.

Era prima dată de ani de zile când Timmie voia să se roage cineva pentru ea. Dar avea încredere în rugăciunile surorii Anne. Timmie era sigură că Dumnezeu avea să-și plece urechea la ruga acesteia.

— Firește că da. Și pentru copil. Deveni serioasă pentru o clipă. Să înțeleg că nu i-ai spus de copil?

Timmie încuviință din cap.

— Vreau să facă pasul ăsta pentru că își dorește și pentru că mă iubește. Nu vreau să-l trag prin obligație și vinovăție. Tocmai a făcut ce era corect față de soția sa. Nu vreau să facă asta și față de mine. Îmi doresc să vină înapoi pentru că mă iubește.

— Sunt sigură că așa este, spuse încet sora Anne, dar ar fi bine să știe de copil. Până la urmă, e și al lui.

— Am să-i spun când îl văd la Turnul Eiffel. Nu am vrut să-l presez acum când trece prin toate astea. Și, dacă nu vine, atunci nu trebuie să știe. Ultimul lucru pe care-l vreau e să fiu o povară pentru el. Îl iubesc. N-am să-l forțez să fie cu mine doar pentru că port copilul lui. Și pot să-i spun și mai târziu, după ce se naște. Dar vreau ca mai întâi să se clarifice lucrurile între noi. În septembrie nu cred că va mai rămâne mare lucru de dezvăluit, oricum. Nu cred că mă mai pot ascunde mult. Va vedea și singur... dacă apare.

— Va veni, spuse sora Anne surâzând.

Asemenea lui David, nu părea să aibă nici cea mai mică umbră de îndoială. Timmie nu mai știa ce să creadă. Oscila mereu între teamă și iubire. Reușise să treacă de cele patru luni datorită încrederii, dar și aceasta era pe sfârșite. Poate rugăciunile surorii Anne aveau să ajute. Și totul o să fie bine dacă venea pe 1 septembrie la Turnul Eiffel.

— Neapărat să mă suni din Paris, spuse sora Anne bucuroasă, părând să nu aibă nici o îndoială că totul avea să fie bine. Sau puteți veni amândoi să ne vizitați când că întoarceți. Va fi minunat să ai un bebeluș, spuse ea, iar Timmie zâmbi.

Ei i se părea atât de ireal, însă discuția cu sora Anne îi dăduse o senzație de palpabil. Apoi își aminti ce-i spusese călugărița referitor la faptul că era un model pentru ceilalți copii.

— Știi, nu am făcut nimic impresionant cu viața mea. Am o afacere de succes și cam atât. Nu am copii, nu am familie. Tot ce am reușit a fost să conduc cât se poate de bine Timmie O.

— Exemplul pe care-l oferi, spuse sora Anne încetișor, are legătură cu tine ca om. Și, în ciuda dificultăților, n-ai renunțat niciodată. Asta dă speranță. Uneori avem nevoie de speranță mai mult decât de dragoste. De fapt, avem nevoie de ambele. Tu le oferi acestor copii un motiv să spere, arătându-le că pot să reușească, și le oferi dragoste pentru a-i ajuta să pornească. Nu există dar mai prețios ca acesta.

Când Timmie se uită înspre călugăriță, văzu exact ce-i oferise sora Anne, și nici nu-i trebuia mai mult. Sora Anne îi oferise iubire și speranța că Jean-Charles avea să vină la ea. Era tot ce-i trebuia acum, și se întinse să o îmbrățișeze cu căldură.

— Mulțumesc, șopti ea și o privi din nou.

— Totul este bine, Timmie. Bătrâna o bătu ușurel pe mână. Ai încredere în Dumnezeu de data asta. Jean-Charles se va întoarce.

Timmie aprobă din cap, sperând că avea dreptate.

capitolul 19

A doua zi, în timp ce Timmie își lua rămas-bun de la copii, o mașină veni în tabără, și doi preoți ieșiră din ea. Cel mai tânăr conducea, și un preot mai în vârstă, cu haină monahală și jeansi, îl urma. Înaintară până la locul în care Timmie stătea alături de copii și de călugărițe. Sora Anne le făcu cunoștință, în timp ce Timmie se uita straniu la preotul mai în vârstă. Era ceva atât de familiar la el, dar nu era sigură ce. Avea o față lată irlandeză, o claie de păr alb și ochi albaștri pătrunzători, care îi jucau în cap când zâmbea. Îi scutură mâna lui Timmie când sora Anne le făcu cunoștință, apoi o fixă cu privirea și se încruntă.

— Timmie O'Neill? Nu cumva ai fost la St. Clare?

Timmie se holbă la el cu ochii măriți de uimire și își aminti imediat cine era. El fusese duhovnicul din orfelinatul în care crescuse. Mereu aducea bomboane pentru copii și clame drăguțe de prins părul pentru fete. Își amintea că odată îi dăruise o fundă mare, albastră, pentru păr. Niciodată nu uitase cât de bun fusese, și purtase funda până când se destrămasă. Fusese singura pe care-o avusese vreodată.

— Părintele Patrick?

— Așa mă tem, spuse el, cu un rânjel larg. Chiar el. Aveai cei mai osoși genunchi pe care i-am văzut în viața mea, și mai mulți pistrui decât am numărat vreodată pe un singur copil. Ce-ai mai făcut în toți anii aceștia?

Ea râse când îi auzi întrebarea, și la fel făcu și sora Anne. Era probabil singura ființă din lume, sau din jumătate de lume, care nu îi cunoștea faima.

— Am o afacere cu îmbrăcăminte în L.A., spuse ea cu modestie, iar el se holbă iar la ea.

— Doamne, doar nu ești Timmie O. *Aceea*, nu? Niciodată n-am făcut legătura în toți anii aceștia. Mereu îți cumpăr blugii și cămășile. Faci lucruri foarte frumoase, o complimentă el, cu accentul său puternic irlandez. Era de cincizeci de ani în State, dar nu își schimbase accentul.

— Păi nu le mai cumpărați, îl certă Timmie. Am să vă trimit eu niște lucruri când mă întorc. Tocmai plecăm. Mă bucur atât de mult că ne-am întâlnit.

El era una dintre puținele ei amintiri plăcute din copilărie, și o emoționa să-l revadă. Și, câteva minute mai târziu, el, preotul mai tânăr, călugărițele și toți copiii încercau s-o convingă să rămână. Căzu până la urmă de acord să stea până după cină. Trebuia să ajungă în noaptea aceea în San Francisco și să zboare spre L.A. Avea de lucru a doua zi, plus câteva ședințe de la care nu putea lipsi. Dar iubea ideea de a-și petrece ziua cu părintele Pat, de dragul vremurilor trecute.

La prânz, își amintiră de copii, iar ea fu emoționată să afle că el știa tot despre Sfânta Cecilia și fusese deseori aici. El și sora Anne erau prieteni vechi.

— Faci o treabă foarte bună, o complimentă el pe Timmie. Îmi încălzește sufletul să văd că oameni care au suferit transformă asta într-o binecuvântare pentru ceilalți. Copiii aceștia au nevoie de tine, Timmie. Prea mulți dintre ei se pierd în fisurile din sistem și nu sunt niciodată adoptați sau duși în plasament. Niciodată nu am putut înțelege de ce nu te păstrau oamenii. Cred că probabil erai deja prea mare când te-au părăsit părinții. Din ce țin minte, n-au semnat actele de renunțare la drepturi decât după ceva vreme.

Uitase că părinții ei muriseră, dar își amintea restul, iar ea fu mișcată.

— De fapt, părinții mei au murit, așa am ajuns la St. Clare. Presupun că nu eram prea fermecătoare. Poate nu le plăceau genunchii osoși, pistruii și părul roșu. Indiferent de motiv, mereu ajungeam de unde pornisem. Înapoi la St. Clare. Îmi amintesc că m-am spovedit la un moment dat, v-am spus că îmi urăsc părinții de plasament pentru că m-au trimis înapoi, iar

dumneata mi-ai spus să nu-mi fac griji și mi-ai dat un Snickers - și nici măcar nu m-ai pus să spun *Ave Maria*, tocmai pentru că am recunoscut cât de mult îi urăsc.

— Nu te-am învinovățit nici o clipă.

El surâse, dar ochii lui păreau să se întristeze. Conversația reveni la Sfânta Cecilia. Mai târziu în acea după-amiază, el o abordă, după ce ea înotase încă o dată cu copiii.

— Timmie, spuse el prudent.

Discutase cu sora Anne înainte să-i vorbească, dar amândoi credeau că avea dreptul să știe, chiar dacă nu era corect din partea lui să-i facă o asemenea mărturisire. O considerau suficient de matură să audă și că pentru ea acest lucru putea conta nespun, chiar și acum.

— N-ar trebui să-ți spun asta, chiar dacă legile s-au schimbat în aceste privințe. Dacă ai fi decis să faci investigații, ar fi fost obligați să-ți spună. Nimeni nu te poate fugări cu informațiile, dar m-am gândit că ți-ar face plăcere să știi. Părinții tăi nu au murit, Timmie. Te-au lăsat la orfelinat și s-au întors înapoi în Irlanda. Nu i-am întâlnit niciodată, dar cunosc povestea. Erau amândoi tineri și fugiseră împreună. S-au căsătorit, te-au avut, apoi lucrurile au început să se înrăutățească. Cred că amândoi aveau puțin peste douăzeci de ani pe atunci. Nu aveau bani, loc de muncă, nu se puteau descurca nicicum cu un copil. Te-au dat spre adopție și s-au întors în Irlanda la părinții lor. Nu știu dacă au rămas împreună. Și îmi amintesc că a durat ceva până să semneze actele, deci probabil au ezitat. Probabil s-au întins mai mult decât le era plapuma, așa că au renunțat la tine și s-au întors înapoi. Cred că au avut un accident de mașină, tu erai cu ei, dar nu ai fost rănită. Băuseră amândoi, și au intrat într-o coliziune frontală, și numai un miracol a făcut să nu fie nimeni ucis. Dintr-un motiv sau altul, au luat decizia atunci, pe loc. Ambulanța i-a dus la spital, iar pe tine, la St. Clare. Cred că mama ta și-a rupt mâna, iar tatăl tău s-a lovit la cap. Au venit a doua zi la St. Clare, dar nu te-au văzut. Mama ta a spus că nu erau suficient de responsabili să aibă un copil, și poate avea dreptate. Puteau să te omoare când dădeau ture cu mașina în noaptea aceea. Mulțumesc lui Dumnezeu că ai scăpat teafără.

Vorbele lui îi readuseră în minte călătoria cu ambulanța către St. Clare. Nu-și amintea să fi fost cu ei în mașină. Nu-i mai văzuse niciodată și crezuse toată viața că muriseră în noaptea aceea.

— Mama ta a vrut să-ți spunem că au murit. S-a gândit că ți-ar veni mai ușor să accepți.

El părea tulburat, iar Timmie, chiar și acum, după atâția ani, părea profund șocată auzind povestea. Era respingerea supremă, mai rea decât

moartea. Pur și simplu o abandonaseră într-un orfelinat, o înscriseseră pentru adopție și se duseseră acasă. Și, chiar dacă povestea era mai complicată de-atât, în mintea ei la asta se reducea totul. Își rezolvaseră problemele lăsându-i pe alții să aibă grijă de ea. Și nu se întorseseră niciodată. Fusesse cea mai mare spaimă a vieții ei, și acum știa de ce. Cel mai negru coșmar al ei fusesse exact ce i se întâmplase, și fix lucrul de care se temea acum, cu Jean-Charles. Fusesse abandonată de părinții pe care-i iubise și care susțineau că o iubesc.

— Te simți bine? întrebă părintele Patrick, când îi văzu expresia întipărită pe chip.

— Cred că da. Știți unde sunt acum?

El clătină din cap.

— Probabil în Irlanda. Sunt sigur că nu există informații despre ei. N-aveau nici un drept să te contacteze, odată ce au renunțat la drepturile părințești. Dar, dacă o să ceri, dioceza îți va da dosarul. S-ar putea să găsești vreun indiciu care să te ajute să-i găsești, dacă asta vrei.

Știa că alții făcuseră asta și declaraseră că pentru ei fusesse un lucru important. Nu știa dacă ar conta pentru Timmie. Se bucura de succes și părea relaxată și fericită, dar niciodată nu aveai de unde ști ce duh al trecutului o tortura, și tocmai de-aia se simțise obligat să-i spună adevărul, când ea pomenise despre moartea părinților ei. Cumva, presupusese că știa deja adevărul, dar în mod evident nu era așa. Se gândea că avea dreptul să știe adevărul, nu o minciună. Crezuse toată viața ei minciuna despre moartea lor.

— O'Neill este numele meu adevărat? întrebă ea tresărind.

— Presupun că da, răspunse el cu blândețe.

Pentru tot restul după-amiezii, ea rătăci de colo-colo, distrasă, deși nimeni nu putea vedea cât era de supărată.

După cum promisese, plecă imediat după cină, în vreme ce copiii și călugărițele îi făceau cu mâna. Cei doi preoți plecaseră cu puțin înaintea ei, și ea luase adresa părintelui Patrick, ca să-i poată trimite ceva de la Timmie. Îi mulțumi pentru informațiile pe care i le împărtășise. Erau singurul lucru la care se putea gândi pe drumul înapoi spre San Francisco și în timpul zborului spre L.A. Rămase trează toată noaptea.

Jean-Charles fu extrem de ușurat când reuși în final să dea de ea, a doua zi de dimineată. Nu vorbiseră de patru zile. Ea îi povesti despre excursia cu copiii, apoi, cu vocea tremurând, îi relatează cele spuse de părintele Patrick despre părinții ei. Chiar și după atâția ani, tot era un adevărat șoc pentru ea. Toată viața ei crezuse că ajunsese la orfelinat

deoarece părinții ei muriseră. Faptul că acum știa că o lăsaseră acolo voit schimba totul, înrăutățea abandonul.

— M-au lăsat pur și simplu acolo și s-au dus acasă, fără a se mai întoarce vreodată.

Pentru el era ușor să își dea seama că abandonul lor fusese cauza tuturor problemelor și temerilor ei de-o viață. Contribuia chiar și la temerile legate de el, ceea ce înțelegea. Își dădea seama cât de supărată era după tonul vocii sale.

— Trebuie să fi fost foarte speriați și foarte tineri, spuse el blând. Nu e ușor să ai grijă de un copil când nu ai nici un ajutor. Probabil nu aveau bani și nu știau ce să facă.

— Puteau să mă fi luat cu ei acasă. Nu eram un nou-născut, să mă poată lăsa pe treptele vreunei biserici sau într-un tomberon. Aveam cinci ani, spuse ea, cu o revoltă pe care el i-o putea auzi în voce.

Dar acum nu mai putea face nimic. Se întâmplase cu patruzeci și trei de ani în urmă, iar ei rămăseseră acolo în trecut. Singurul lucru care-i amintea de ei erau cică- tricile sufletului ei. N-aveau de unde ști ce i se întâmplase, odată ce semnaseră actele de adopție, și se părea că nici nu le păsase. Fusese abandonul suprem, urmat de multe altele.

— Timmie, trebuie să lași trecutul în urmă. Nu mai poți face nimic acum.

Încercă s-o distragă reamintindu-i de întâlnirea lor de la Turnul Eiffel. Spuse că totul mergea bine. Soția lui se simțea ceva mai bine, copiii erau mai calmi și era convins că în trei săptămâni avea să poată pleca. Spunea că abia aștepta. Timmie nici nu îndrăznea să spere, în trei săptămâni, viața lor avea să înceapă cu adevărat. El spunea că își organiza plecarea și plănuia să le anunțe peste două săptămâni.

— Am să fiu acolo, o asigură el.

Suna prostuț și romantic. Aveau să fie în sfârșit împreună, după cinci luni de așteptare.

— Am ceva să-ți spun când ne vedem, zise ea zâmbind, iar el era curios să afle despre ce era vorba.

Aveau atâtea să-și spună și să împartă. Aveau o viață întreagă în față, imediat ce pleca. Iar Timmie îl aștepta cu mai multă iubire decât își putea da el seama și cu brațele deschise. Viața urma să înceapă pentru ei pe 1 septembrie. Îndrăznea în sfârșit să spere din nou și se gândea că poate sora Anne avea dreptate.

Plecă de la birou la scurt timp după telefonul lui și medită toată ziua. Nu la vorbele lui Jean-Charles, care o încurajaseră și-i încolțiseră speranța în suflet, ci la dezvăluirea părintelui Patrick din ziua precedentă și la

comentariile lui Jean-Charles pe această temă. Nu era de acord cu el. Nu mai putea schimba nimic acum, dar măcar avea dreptul să descopere tot ce putea afla despre ei. Nu că o să afle motivul abandonului din dosarul acela de la orfelinat. Dar poate avea să înțeleagă totuși mai multe.

Sună chiar ea la St. Clare la patru și jumătate și le ceru să îi trimită toate dosarele ei. Le trimise prin fax o împuternicire și se simți ca proverbiala pisică pe acoperișul fierbinte în cele trei zile cât așteptă să sosească. După ce le primi, se simți dezamăgită. Nu conțineau mare lucru. Numele reale ale părinților ei. Joseph și Mary O'Neill. Mama ei avusese douăzeci și doi de ani, tatăl - douăzeci și trei. Amândoi erau irlandezi și scria că erau lipsiți de mijloace materiale, fără ocupație și că se întorceau în Irlanda să locuiască împreună cu familiile lor. Mai era o copie a certificatului lor de căsătorie, deci fusese copil legitim, nu că ar fi contat. Era, de fapt, foarte simplu, pur și simplu nu o doriseră, nu o putuseră ține, nu și-o putuseră permite. Veniseră în America în adolescență, se căsătoriseră, făcuseră un copil și, când treaba nu mai mersese, se descotorosiseră de ea și plecaseră acasă. I se spusese că muriseră fiindcă așa ceruseră ei, ca să nu se simtă prea rău. Mai era o fotografie ștearsă cu amândoi. Păreau să aibă vreo paisprezece ani. Ea avea trăsăturile mamei ei și părul roșcat al tatălui. În timp ce Timmie stătea și privea fotografia oamenilor care o abandonaseră acum patruzeci și trei de ani, mâna îi tremură și lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Își dorea să-i urască, dar nu putea. Tot ce voia acum era o explicație de la ei și să afle dacă le fusese dor de ea după ce plecaseră. Voia să știe dacă o iubiseră vreodată și dacă îi afectase faptul că o dăduseră spre adopție. Fuseseră ușurați sau cu inima zdrobită? Nu era sigură de ce, dar conta foarte mult pentru ea. Poate că tot ce voia să știe, își dădu ea seama, era dacă o iubiseră vreodată.

Rămase acolo singură cu dosarul preț de un ceas, apoi o sună pe Jade.

— Vreau să găesc pe cineva în Irlanda, spuse ea scurt. Joseph și Mary O'Neill. În Dublin, cred. Cum naiba facem asta? Sunăm la informații sau apelez la un detectiv particular?

— Pot să caut pe internet dacă vrei și să sun la informații în Dublin. E un nume destul de comun, deci e posibil să apară multe rezultate. Dacă-mi dai detalii, îi pot filtra înainte, ca să știm că i-am găsit pe cei care trebuie. Rude de-ale tale, presupun? Întrebă Jade.

Nu părea o sarcină dificilă pentru ea.

— Tu dă-mi ce găsești. Am să-i sun chiar eu.

Se dovedi a fi jenant de ușor. Erau trei Joseph și Mary O'Neill în Dublin, la adrese care nu însemnau nimic pentru ea. În primă fază, nu știu

ce să facă. Să sune și să întrebe dacă aveau o fată Timmie, apoi să spună: „Bună, ce mai faceți? Sunt fiica voastră.” Părea cam din topor. Până la urmă se decise să-i contacteze și să pretindă că îi căuta cineva de la St. Clare. Avu noroc, dacă putea spune așa, din a doua încercare. Spuse că închideau dosarele vechi și se întrebau dacă doreau să-l primească pe al lor. Mama ei fu cea care răspunsese la telefon.

— Nu, e în regulă, spuse femeia, cu un accent puternic. Îl mai avem pe al nostru. Și chiar nu contează. Soțul meu a murit anul trecut.

Timmie nu știa de ce făcea asta, dar încercă să lungească discuția doar ca să o mai țină la telefon. Scotoci în memorie să vadă dacă-și amintea de ea, dar nu obținu nimic. Femeia părea foarte bătrână.

— Nu vreau să trimiteti dosarul, spuse ea ferm, iar Timmie resimți asta ca pe o nouă undă de respingere. Nici măcar nu voiau o dovadă a scurtei ei existențe în viața lor.

— De ce? întrebă ea cu vocea tremurătoare, vrând să întrebe dacă o iubiseră vreodată și de ce o părăsiseră acum atâta amar de vreme.

— Nu vreau să-l vadă copiii noștri, în caz că mi se întâmplă ceva. Nu știu nimic de ea.

Ceea ce îi spunea lui Timmie că avea frați și surori pe care-i crescuseră, dar pe ea n-o iubiseră suficient cât s-o păstreze. Voia să întrebe de ce. Și câți erau. De ce avuseseră alți copii, dacă pe primul îl abandonaseră? Nimic nu avea sens. Și cum putuseră să o abandoneze la cinci ani? Astea erau cele mai mari mistere din viața lui Timmie. În final, femeia spuse ceva care-i atinse inima lui Timmie.

— E bine? E ceva despre ea în dosar? întrebă femeia cu tristețe. Părea mai bătrână. Conform calculelor lui Timmie, avea doar șaizeci și cinci de ani, dar după voce părea mult mai vârstnică, de parcă ar fi dus o viață grea.

— Desigur, nu avem date recente, spuse Timmie, continuând mascarada pe care o țesuse ca să afle dacă era mama ei. Dar din câte știm, e bine.

— Mă bucur, spuse femeia, cu un oftat de ușurare. Mereu m-am întrebat cine a adoptat-o și am sperat să fie oameni buni. Ne-am gândit că i-ar fi mai bine să o lăsăm altora. Eram foarte tineri pe atunci.

„Și fără suflet, și lași, și răi“, se gândi Timmie, în timp ce lacrimile îi ardeau ochii. Brusc, era mai furioasă decât fusese vreodată în viața ei. Era copleșită de tristețe și de durere. Probabil fără să știe, oamenii aceștia îi schimbaseră tot cursul vieții și-i provocaseră răni care nu se vindecaseră vreodată. Toate astea din cauză că o părăsiseră.

— De fapt, nu a adoptat-o nimeni, spuse Timmie cu cruzime. Era cam mare când ați lăsat-o. Știți, oamenii vor bebeluși. Cei de cinci ani sunt mult mai greu de plasat. Au luat-o mai multe familii, nouă sau zece, cred, dar nu a funcționat. Apoi am încercat câțiva ani cu plasamentul, dar era deja mult prea mare și o trimiteau mereu înapoi. Era un copil foarte bun, dar uite-așa se întâmplă. A crescut la St. Clare.

La celălalt capăt al firului se lăsa o tăcere fără de sfârșit, iar Timmie auzi femeia plângând și se simți vinovată pentru ce făcuse.

— Oh, Doamne! Mereu am crezut că va fi adoptată de niște oameni bogați care să fie drăguți cu ea. Dacă știam...

„Da, ce făceai? Dacă știai, mă păstrai? M-ai fi luat înapoi la Dublin cu tine? De ce dracului n-ai făcut asta? “Timmie voia să țipe, dar nu putea, un suspin i se oprișe în gât și se strădui să-și recapete stăpânirea de sine, pentru ca femeia de la celălalt capăt să nu își dea seama cine era.

— Nu se întâmplă să aveți o adresă de-a ei? Poate i-aș putea scrie o scrisoare, să-i explic. Tatăl ei nu m-a iertat niciodată că l-am convins s-o lăsăm acolo. Am crezut că așa era mai bine pentru ea. Eram atât de săraci și de tineri.

— Am să văd ce pot afla, spuse Timmie vag, încă amețită de tot ce auzise. Vă sun înapoi și vă anunț.

— Mulțumesc, spuse ea, părând tulburată. Mulțumesc... Și dacă sunați... vă rog nu vorbiți cu copiii mei... Întrebați de mine.

— Așa voi face. Mulțumesc, spuse Timmie cu vocea gătită și închise.

Rămase nemișcată multă vreme, privind pe geam. Apoi, cu fața palidă, ridică receptorul și făcu rezervări pentru Dublin, pentru a doua zi dimineață. Voia să vadă cu ochii ei. Un telefon nu fusese de-ajuns. Poate nimic n-avea să fie de-ajuns. Poate chiar era prea târziu. Dar poate nu, poate mai era ceva ce-o putea ajuta, așa că Timmie decise să vadă cu ochii ei. Tocmai terminase de vorbit cu cei de la aeroport, când Jade intră în birou.

— Anulează-mi întâlnirile. Plec mâine, cu treburi de familie, o anunță Timmie brusc.

— Familia O'Neill pe care m-ai pus să o caut în Dublin?

Timmie încuviință din cap.

— Mai pot face ceva?

Timmie clătină din cap.

— Cât vei fi plecată?

— O zi sau două doar, cred.

Mai avea aproape trei săptămâni până la întâlnirea cu Jean-Charles de la Turnul Eiffel, și în mod evident el nu putea fi gata mai devreme. N-avea de gând să-i spună că mergea în Europa. Și nici să spună cuiva de ce plecase.

Nu știa ce avea să se întâmple acolo sau ce urma să găsească. Dar știa din tot sufletul ei că, indiferent de ce avea să se întâmple, trebuia să facă acest drum, nu doar pentru a-și întâlni mama, ci și pentru a se regăsi pe sine, și acea parte din ea care-i lipsise toată viața.

capitolul 20

Zborul de la L.A. la Londra dura unsprezece ore, iar Timmie dormi în majoritatea timpului. Stătea în scaun, privind pe geam, gândindu-se la femeia care-i era mamă și întrebându-se cum ar fi să o cunoască și cât de tulburător ar fi. Poate ar leșina sau ar face infarct, sau ar îmbrățișa-o. Își făcuse multe scenarii în minte, și era greu de ghicit care dintre ele se apropia cel mai mult de adevăr. Poate nici unul. Poate avea să fie plictisitor și lipsit de emoții, deși nu sunase așa la telefon, cu o zi înainte. Măcar femeia avusese bunul-simț să plângă când Timmie îi spusese că nu fusese niciodată adoptată și că crescuse la St. Clare.

Trebuie să fi fost de vină iluziile copilărești ale oamenilor săraci din Irlanda, care-și imaginau că străzile erau pavate cu diamante și că bogații stăteau la fiecare colț, așteptând să adopte fetițe pistruiate. Realitatea copilăriei lui Timmie fusese la ani-lumină distanță de așa ceva. Și era prea târziu să mai poată schimba ceva acum. Timmie voia doar să o vadă și să încerce să înțeleagă ce se întâmplase și de ce le mersese atât de prost, atât lor, cât și ei. Cum avusese la rândul-i un copil, pe care-l iubise enorm, nu-și putea imagina cum de fuseseră capabili să plece. Dar nu aveau bani, viitor, familie care să-i ajute. Poate pentru ei fusese diferit.

Chiar și acum, cu acest bebeluș crescând în ea, nimic din lume n-ar fi putut-o convinge să renunțe la el, oricât de săracă sau de speriată ar fi fost. Acesta era din trupul și sângele ei și al lui Jean-Charles, ar fi murit ca să-l păstreze, ar fi ucis să-l protejeze și știa că avea să-l iubească pentru tot restul vieții. Spera doar că Jean-Charles avea să fie alături de ea. Dar asta rămânea de văzut. Mai întâi, trebuia să-și vadă propria mamă, ca să încerce să înțeleagă cine fusese. Conta pentru ea și pentru înțelegerea propriului trecut. Și poate avea să schimbe inclusiv modul în care o să se perceapă de acum înainte. Poate abandonul lor spunea mai multe despre ei, nu despre

ea. Știa asta, dar cumva mereu i se păruse că fusese ceva în neregulă cu ea de ajunsese orfană. Trebuia să vadă acum cu ochii ei.

Avu o escală de două ore la Londra, apoi luă un zbor direct spre Dublin. Ținea numărul de telefon în mână tremurândă. Sună de la aeroport. Își făcuse rezervare la hotelul Shelbourne, dar voia s-o viziteze mai întâi pe Mary O'Neill. Voia s-o vadă acum și să termine cu asta. La fel ca în ziua precedentă, mama lui Timmie răspunse la telefon, și, pentru o clipă, Timmie nu putu scoate un cuvânt. Era mult mai greu decât își imaginase. Dar nu i se părea corect s-o surprindă sunând la ușă. Mai exista și posibilitatea ca mama sa să refuze complet să o vadă.

— Alo?

Aceași voce obosită care răspunsese în ziua precedentă.

— Doamna O'Neill?

Timmie simți că i se tăia răsuflarea.

— Da?

— Mary O'Neill?

Timmie voia să fie sigură înainte să continue, dar Mary O'Neill recunoscuse deja vocea cu accent american, pe care o auzise cu o zi înainte.

— Da. Sunați iarăși de la St. Clare?

— De fapt, spuse Timmie, încercând să-și controleze tremurul vocii, în timp ce stătea în cabina telefonică de la aeroport, cu trolerul lângă ea, sun de la aeroport, nu de la St. Clare. De la aeroportul din Dublin, explică ea.

— De ce faci asta?

Femeia părea înspăimântată, de parcă se gândea că venea s-o pedepsească sau s-o facă de râs în văzul lumii pentru că-și abandonase copilul.

— Aș vrea să te văd, spuse Timmie blând, cu furia topită brusc. Femeia aceasta părea atât de demnă de milă, atât de simplă, de în vârstă. Sunt Timmie. Sunt în Dublin. Am venit să te văd. Vrei să mă vezi, pentru câteva minute?

Își ținu răsuflarea, în timp ce mama ei tăcu. Timmie o putu auzi cum plângea. Era greu pentru amândouă.

— Mă urăști? Întrebă ea direct, plângând acum fără nici o reținere.

— Nu, spuse Timmie cu tristețe. Nu te urăsc. Doar că nu înțeleg. Poate ar fi frumos să stăm de vorbă. Nu trebuie să mă mai vezi niciodată după asta.

Nu voia să-i invadeze viața. Voia să o întâlnească o singură dată și apoi să plece în pace. Măcar atâta lucru îi datora mama ei. Poate era un dar

pe care și-l puteau oferi reciproc, în schimbul iubirii de care nu avusese parte.

— Eram atât de săraci. Muream de foame. Tatăl tău a făcut pușcărie pentru că a furat un măr și un sendviș. Tu plângeai tot timpul de foame, și nu puteam găsi nimic de muncă. N-aveam educație, studii, nu ne puteam înțelege. Uneori dormeam în parc, și mereu răceai sau te îmbolnăveai, și nu ne permiteam să te ducem la medic. Am crezut că ai să mori dacă te ținem. Ai fi putut fi ucisă în noaptea aceea, când am avut accidentul de mașină. Am împrumutat mașina. Tatăl tău era beat la volan. Era doar un puștan. Atunci am știut că ai nevoie de părinți mai buni ca noi. Așa că te-am trimis la St. Clare. Poliția s-a oferit să te ducă acolo.

Asta fusese soluția ca să le fie lor bine. Lor, nu ei. Un polițist făcuse o sugestie unor puștani care conduceau beți, și dusă fusese. În timp ce o asculta, Timmie simți un fior pe șira spinării. Aproape îi distruseseră viața.

Mary suspina, amintindu-și cât de greu le fusese acum aproape jumătate de secol. Lui Timmie îi venea greu să creadă că le fusese chiar atât de greu să aibă grijă de ea, dar poate era adevărat. Femeia nu avea nici un motiv să mintă acum. Răul fusese deja făcut de mult. Și, în mare, Timmie își revenise de pe urma lui și ducea o viață bună. Dar clar nu datorită părinților sau oricui altcuiva.

— De ce nu m-ați luat cu voi la Dublin? întrebă Timmie cu tristețe.

— Nu ne-am putut permite. Părinții noștri nu aveau bani de bilet. Am putut plăti doar pentru două spre casă, și nici aici nu ne-am fi permis să te ținem. N-am avut copii zece ani după ce ne-am întors acasă. Abia mai târziu am făcut doi. Apoi tatăl tău s-a îmbolnăvit de tuberculoză, iar eu am lucrat cu ziua pentru niște oameni bogați. Niciodată n-am avut bani, și visam la tine ca la fetița noastră norocoasă, care trăiește în case frumoase, cu oameni bogați, care are parte de educație și duce o viață bună.

Visul ei nu fusese departe de adevăr, dar mulțumită nimănui altcuiva decât lui Timmie.

— Acum sunt bine, spuse Timmie tristă, ștergându-și lacrimile de pe obraji. Mi-e bine de mult timp, o asigură ea. M-am descurcat mulțumitor. Dar nu mi-a fost ușor.

Fusese nefericită la St. Clare, și toată copilăria și tinerețea sa.

— Îmi pare rău, spuse mama ei plângând, apoi întrebă delicat: N-ai vrea să vii la un ceai, dacă tot ai bătut atâta drum?

Mary n-ar fi ales să o vadă dacă Timmie ar fi fost furioasă sau ostilă, dar părea decentă la telefon, așa că se decise să treacă peste temerile ei și să o întâlnească. Simțea că măcar atâta îi datora.

— Mi-ar face mare plăcere.

Timmie își notă adresa, și ajunse acolo o jumătate de oră mai târziu. Locuiau într-o suburbie dubioasă a Dublinului, într-o cocioabă dărăpănată care părea să nu mai fi fost reparată de ani de zile și nici nu aveau speranțe la așa ceva prea curând.

Timmie sună la ușă. După un lung răstimp, apărură o femeie. Timmie o putea zări prin geam, iar apoi ea deschise ușa încet și o fixă cu privirea pe Timmie. Era la fel de înaltă ca ea și aveau aceleași trăsături. Purta un capot, papuci și avea părul prins la spate într-un coc strâns. Avea ochi triști și mâinile ologite de artrită. Fața îi era ridată, și părea să fi dus o viață grea. Arăta de vreo optzeci de ani, nu de șaiszeci și cinci, câți avea de fapt.

— Bună, spuse Timmie încetișor. Eu sunt Timmie. Apoi o îmbrățișă delicat și o ținu în brațe, consolând-o pentru tot ce făcuse sau nu făcuse, dar ar fi trebuit să facă, pentru fetișcana fără minte și pierdută care fusese la douăzeci și doi de ani, când își abandonase fiica de cinci ani. Timmie avea amintiri vagi despre ea, dar multe dintre ele se estompaseră, ca fotografiile vechi. Mary O'Neill rămase pe loc în timp ce fiica ei o ținea în brațe, apoi o conduse în bucătărie, cu un braț în jurul umerilor ei. Mary îi surâse cu încântare și-i spuse că avea părul roșu al tatălui său și trăsăturile frumoase ale bunicii ei. Era greu de crezut că exista o relație de rudenie între cele două femei, și în mare parte nici nu exista. Destinul le dusesese pe căi diferite. Erau oameni diferiți, iar Mary n-ar fi avut niciodată curajul să înfrunte lucrurile prin care trecuse Timmie. Știa asta doar privind-o.

— Ești frumoasă, spuse ea, răsând printre lacrimi. Pari bogată.

Observase brățara cu diamante, cerceii de aur și geanta scumpă, deși Timmie purta un tricou și blugi. Iar apoi îi observă pântecul bombat. Timmie purtase o jachetă lejeră, dar în Dublin era atât de cald, că și-o dăduse jos. N-o interesa dacă-i vedea cineva burta.

— Ești gravidă?

Timmie încuviință din cap.

— Da? Ești căsătorită? Mai ai alți copii?

Mai aveau multe de povestit, și se așezară, cu două câni mari de ceai tare în față.

— Am fost căsătorită. Sunt divorțată de unsprezece ani. Și am avut un băiețel care a murit acum doisprezece ani, de cancer la creier. Sunt îndrăgostită de un bărbat din Paris, și acesta e copilul lui. Nu știu dacă ne vom căsători. Dar mă bucur că voi avea un copil. Nu am altul, și am fost foarte tristă de când mi-a murit băiatul.

Era tot ce trebuia să știe, iar mama ei clătină din cap în timp ce sorbea din ceai.

— Sper ca de data asta să ai un copil sănătos. Nepotul meu a murit de leucemie acum câțiva ani. Se mai întâmplă. Și fiica mea a fost foarte tristă.

Era foarte ciudat să o audă pomenind despre fiica ei și să-i vorbească lui Timmie ca unei străine, ceea ce de fapt chiar era.

— Cred că ai un serviciu bun.

Chiar și ea putea vedea cât de scumpe erau accesoriile și bijuteriile lui Timmie.

— Am, răspunse Timmie simplu.

— Mă bucur. Unde locuiești?

— În Los Angeles.

Mama sa clătină din cap. Era multă informație de asimilat dintr-odată.

Evitară să discute despre copilăria lui Timmie, iar ea intuit corect că mama ei nu voia să audă sau să știe de asta. Timmie accepta acest lucru, nu conta pentru ea. Nu simțea nevoia să-i scoată ochii, ci doar se bucura să fie acolo și să o vadă. Cumva, umplea un loc gol în inima ei. În timp ce serveau ceaiul, o femeie tânără intră în casă, cu doi copii după ea. Părea să fie trecută de treizeci de ani și avea același păr roșu cu al lui Timmie, dar altfel nu semănau deloc. Purta blugi și șlapi, iar copiii erau foarte drăgălași. Femeia se uită la Timmie cu un zâmbet larg, fără să dea impresia că o recunoștea. Și de ce ar fi recunoscut-o? Ea nu exista pentru oamenii aceștia, și nu existase vreodată. Fusesse dată uitării cu ani în urmă, un secret întunecat pe care aveau de gând să-l ducă în mormânt cu ei. Mama ei îi aruncă o privire îngrijorată, iar Timmie clătină din cap. Înțelesese. N-avea să-i spună surorii sale cine era. Nu era nevoie ca aceasta să știe.

— N-am știut că ai musafiri, mamă, spuse femeia și se prezentă drept Bridget.

Își puse o ceașcă de ceai și se așeză alături de ele, în timp ce copiii merseră afară să alerge prin grădina neîngrijită.

— Fata unei prietene din America, de când am fost acolo eu și tatăl tău. M-a căutat când a venit la Dublin. N-am mai auzit de mult de mama ei. A murit cu ani de zile în urmă, adăugă ea, iar Timmie o privi în față și își dădu seama că era adevărat.

Mama care o părăsise la orfelinat dispăruse pentru totdeauna, era ca și moartă. Iar copilul murise și el. O îngropaseră când o părăsiseră la St. Clare.

— Ce drăguț din partea ta să o cauți pe mama, spuse Bridget zâmbind. Ți faci vacanța în Irlanda? Ar trebui să petreci ceva timp pe

coastă. E o țară minunată, spuse ea prietenos, apoi ieși să vadă ce făceau copiii.

Timmie se ridică. N-avea nici un rost să mai stea. Terminase lucrul pentru care venise. Își văzuse mama, își întâlnise sora. Nu le înțelegea pe deplin motivele, dar știa de-ajuns. Fuseseră niște puștani tineri, ignoranți, speriați, care făcuseră un copil și fugiseră în noapte, prea speriați pentru a face ce trebuia făcut. Iar Timmie își văzuse mama și-și împlinise astfel o nevoie proprie. Poate până la urmă îi făcuseră un dar, chiar și fără să vrea. Pe ea însăși, și o putere pe care poate n-ar fi avut-o altfel niciodată, care-o ajutase să supraviețuiască morții lui Mark și plecării lui Derek și să construiască Timmie O., și acum să-i stea alături lui Jean-Charles, cu toate problemele lui, și să-l aștepte, să-și iubească copilul și să fie pentru totdeauna alături de el. Fără să vrea, părinții ei îi oferiseră puterea care le lipsise lor, și încă le lipsea.

Mama ei nu avea curaj să-i spună surorii ei cine era sau de ce venise. Timmie era pasageră prin viețile lor, doar pentru câteva minute, ca o pală de vânt din vremuri de mult uitate, pe care Mary O'Neill nu avea curajul să le abordeze sau să și le amintească. În loc de furie sau regret, Timmie simțea doar că-i părea rău pentru ea. Se opri s-o sărute pe obraz și îi atinse umerii când Bridget reveni cu băieții ei.

— La revedere, șopti Timmie, și atinse cu delicatețe părul mamei sale, întrebându-se dacă făcuse asta vreodată când era copil, iar Mary privi în sus către ea cu ochii plini de recunoștință.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, șopti Mary, în timp ce Timmie ieși din bucătărie și apoi pe ușa din față, către taxiul care încă o aștepta.

Urcă și-i făcu lui Bridget cu mâna, în timp ce mașina o ducea înapoi la aeroport. Mai auzea încă ecoul urării mamei sale, și își dădu seama că, orice s-ar fi întâmplat pe parcurs, deja o binecuvântase. Dumnezeu o binecuvântase în atâtea feluri, de-a lungul anilor, și o binecuvânta acum din nou. Știa că acum, după ce înfruntase fantomele trecutului, putea conviețui mai bine cu prezentul.

— Frumoasă femeie, comentă Bridget înainte să plece de la mama ei. Părea bogătașă. Ai cunoscut niște oameni ca lumea cât ai fost în State, nu-i așa, mamă?

Tatăl ei le spusese multe povești de-a lungul anilor, ca să-i impresioneze. Mary nu povestise niciodată prea multe. Acum se mulțumi să încuviințeze din cap și își feri privirea, cu lacrimi în ochi.

Timmie îl sună pe Jean-Charles de la aeroport, în timpul escalei ei din Londra. El era la birou, părea ocupat și habar nu avea pe unde umbla ea. Pentru moment, fu tentată să-i spună și să zboare la Paris să-l întâlnească. Mai erau doar două săptămâni până la întâlnirea pe care o stabiliseră, și ardea de nerăbdare să-l vadă.

— Ce mai faci? întrebă ea, părând mai relaxată decât fusese în ultima vreme.

Se simțea mai liberă și dintr-odată mai norocoasă, de parcă totul avea să fie bine și pentru ei. Poate rugăciunile surorii Anne avuseseră efect. Iar copilul părea să crească din ce în ce mai mare și mai puternic. Își pusese la loc jacheta largă, și nu se vedea nimic.

— Mă pregătesc să-mi duc soția la ultima tură de tratamente, spuse el, părând agitat. Avusese multe de făcut în ultimele două săptămâni, trebuia să îi anunțe pe copii în săptămâna ce urma. Se întâlnea cu ei în Portofino, pentru o scurtă călătorie. Xavier promisese să li se alăture. Voia să petreacă ceva timp doar cu ei, să le împărtășească planurile lui, iar apoi avea să-i spună soției sale că pleca pentru totdeauna. Trebuia să fie disponibil să o ajute pe parcursul bolii, dacă dorea. Dar, dacă nu, știa că avea să se descurce singură cu radiațiile, iar fetele urmau să fie alături de ea. El îi stătuse alături în perioada cea era mai greu.

— De ce? Ești bine?

Părea îngrijorat pentru Timmie. Ea părea să aibă altceva în minte. Se temea mereu că într-o bună zi avea să cedeze și să renunțe la el. Era recunoscător că nu făcuse încă asta, și-i spunea acest lucru cu orice ocazie. I se părea că e fericită la telefon.

— Nu știi. M-a apucat așa, o nebunie de moment, și mă întrebam dacă n-ai vrea să ne întâlnim la Turnul Eiffel cu câteva săptămâni în avans.

Dacă ar fi vrut, ar fi zburat chiar atunci la Paris și s-ar fi întâlnit cu el oriunde ar fi dorit. Se simțea brusc mai ușoară decât în ani de zile și liberă. I se luase o mare povară de pe umeri la Dublin și voia să-i povestească tot.

— Timmie, nu pot. Părea neliniștit. Știi că am nevoie de săptămâna următoare pentru copiii mei. Chiar le datorez asta.

Ea încercă să nu se arate atât de dezamăgită pe cât era. Mai aveau două săptămâni de așteptat, și putea rezista, dacă el insistă. În timp ce îl asculta, se auzi anunțul pentru zborul ei.

— Trebuie s-o șterg, spuse ea fără să mai comenteze.

N-avea de gând să se certe cu el. Rămânea stabilit pentru 1 septembrie.

— Unde ești? Întrebă el confuz.

— Nicăieri. Mă întorc spre casă și m-am gândit să te sun.

Nu spusese de unde, și, când el o sună o oră mai târziu, avea telefonul închis. Se întrebă unde fusese când sunase și nu reuși să mai dea de ea preț de aproape douăzeci și patru de ore. Era foarte îngrijorat și se temea că era furioasă pe el, însă ea părea calmă.

Era din ce în ce mai entuziasmată de întâlnirea lor iminentă. Se scurseseră patru luni de când nu se mai văzuseră, o eternitate pentru amândoi. Trecuseră prin iad și înapoi, cu tot felul de deturnări pe parcurs. Dar erau tot pe calea cea bună, stabili și foarte îndrăgostiți. Ea se simțea în ultima vreme binecuvântată și mult mai puțin speriată, mai ales după ce-și văzuse mama. Vizita parcă spulberase un soi de blestem de care se temuse mereu, anume, că era sortită abandonului. De când fusese la Dublin, nu se mai simțea așa. O abandonaseră, dar mama ei părea prea slabă și prea înfrântă, iar Timmie se întrebese dacă nu cumva chiar nu fuseseră în stare de altceva.

În următoarele două săptămâni fu plină de veselie, își rezervase zborul pentru Paris și o cameră la Piaza Âthenee. Pleca pe 31 august, ca să fie odihnită pe 1 septembrie, când avea să-l vadă. Cumpărase și haine care să-i mascheze burta pentru primele minute. După aceea, avea să fie greu să o ascundă de el, mai ales dacă mergeau la hotel să recupereze timpul pierdut. Era uimită că reușise să mascheze atât de mult timp sarcina de David și de Jade. Purta multe haine lungi și bluze largi în ultima vreme. Ajunsese să poarte numai acasă haine care-i scoteau în evidență burta.

Jade comentă cu David despre buna ei dispoziție, cu două zile înainte de plecarea lui Timmie. El o tot tachinase că în scurt timp avea să-i datoreze o mie de dolari, ca urmare a pariului conform căruia Jean-Charles urma să vină pe 1 septembrie. Nu apăruse nici un semn care să infirme acest lucru, iar el deja declarase că Jade pierduse pariul.

— Ți-am zis eu că răzbește la suprafață, zise David victorios, în timp ce Jade ridică o sprânceană și refuză să cadă de acord. Era 29 august.

— Nu fi așa sigur. Încă nu a apărut. Dacă e ca Stanley, o s-o sune să anuleze cu o noapte înainte. Este mai distractiv așa.

— Doamne ferește, nu mai fi atât de cinică, o certă David.

— Vedem noi. Sper să mă înșel, de dragul ei. Cred că, dacă avea de gând să pună capăt mariajului acela, ieșea deja de luni de zile. Cei care stau și așteaptă nu mai pleacă niciodată. Încă are grijă de soția lui, nu de ea.

— A avut cancer la sân, pentru numele lui Dumnezeu. Ar fi fost un nenorocit să plece.

Ea clătină din cap și se înapoie la biroul ei. Iar Timmie plecă devreme de la birou a doua zi, să se tundă și să se epileze înainte de călătorie. Le făcu fericită din mână la plecare. Își luase o săptămână de concediu ca să fie cu el, după cum căzuseră de acord. Poate chiar avea să plece în sudul Franței împreună. Nu era sigură. Jade îi rezervase apartamentul obișnuit la Piazza Athenae timp de o săptămână.

Timmie tocmai împacheta ultimele lucruri, când o sună Jean-Charles. Organizase totul și chiar cumpărase câteva haine noi pentru călătorie dintr-un magazin de haine pentru gravide de pe Rodeo Drive, spunând că erau pentru nepoata ei, din moment ce era atât de cunoscută. Plănuia să-i spună de copil lui Jean-Charles imediat ce acesta revenea. Și zâmbea fericită când ridică telefonul. Fuseseră cele mai lungi și cele mai grele patru luni ale vieții ei, exceptând cele de după moartea lui Mark.

— Bună, spuse ea, părând fericită să-i audă vocea. Aproape țopăia de fericire când se gândea la întâlnirea lor de la Turnul Eiffel. Era prostesc, dar era unul dintre cele mai romantice lucruri pe care le făcuse vreodată. Ar fi putut și să vină la hotel. Mă pregătesc să-mi închid bagajele.

Avea să ia zborul de la prânz, a doua zi. O tăcere stranie se lăsă la capătul celălalt al firului, iar apoi îi auzi glasul sugrumat.

— Timmie, nu pot să vin. Fetele stăteau cu niște prieteni de-ai mamei lor în Sardinia. Au mers acolo după ce le-am lăsat în Portofino. Julianne tocmai a avut un accident de mașină. E la spital, și-a rupt bazinul și ambele picioare și are și un traumatism cerebral. Zbor acolo în noaptea asta.

Pe moment, ea fu prea șocată să mai poată vorbi.

— Va fi bine?

— Nu știu. Picioarele sunt fracturate, dar se pare că va fi bine până la urmă. Va sta la pat foarte mult timp. Iau un neurolog cu mine în Sardinia. Vreau să mă asigur că e bine cu capul. Dar e imposibil să mă întorc poimăine.

El părea la fel de devastat pe cât se simțea ea.

— Măi să fie, jucați pe mize mari, nu? spuse ea, lăsându-și propriile temeri să-i scape.

— Cum adică?

— Accidente de mașină, cancer. E greu să te pui cu așa ceva.

Deși copilul lor poate s-ar fi pus, dacă el ar fi știut de el. Aproape-i părea rău că nu-i spusese încă. Se săturase să stea la coadă, după situațiile de criză ale altora, și să fie ultima pe lista de priorități. Începea să i se cam taie cheful. Și era atât de dezamăgită, se simțea ca un copil căruia i s-a spus că s-a amânat Crăciunul.

— Asta nu e o competiție. Și sper să revin într-o săptămână. Cel mult două. Nu vreau să o las acolo singură, iar mama ei nu e în stare să meargă. Începe oricum radiațiile săptămâna următoare.

Dintr-odată, i se păru că se adunaseră prea multe. Se simți copleșită. Devenea totul mai degrabă o telenovela decât o poveste de dragoste, cu el fiind eroul salvator pentru toată lumea, numai pentru ea nu, în timp ce ea stătea și-l aștepta și încerca de fiecare dată să fie înțelegătoare. I se cam acrise. Așteptase cam mult.

— Te sun imediat ce văd în ce stare e.

Părea expeditiv. Timmie nu fusese pe cât se aștepta el de înțelegătoare. De fapt, nu fusese deloc, ceea ce nu-i stătea în fire. Dar acum simțea că ajunsese la limită. Poate chiar dincolo de ea, nu era sigură. Conta mult ce făcea acum și cât credea el că ar putea ea să aștepte din nou. Sau dacă mai venea cu altă scuză dramatică. Măcar până acum scuzele sale, dacă asta erau, fuseseră solide. Nici nu știa ce să mai creadă, exceptând faptul că era sigură că totul era adevărat. Doar că era greu de îndurat așa ceva. Numărase minutele fiecărei zile și era atât de îndrăgostită de el.

— Te sun de acolo, spuse el, apoi fu pe cale să închidă, când ea îl opri.

— Să zbor la Paris și să te aștept la hotel?

Parcă avea mai mult sens așa decât să aștepte în L.A. El ezită parcă puțin cam mult la întrebarea ei.

— Nu, de ce să pierzi timpul aici. Stai acolo, măcar poți să lucrezi. Te anunț imediat ce revin, și poți să zbori atunci.

Răspunsul lui o făcu iar suspicioasă. De ce voia să aștepte în L.A.? Ce scuză sau amânare urma? Poate plănuia vreuna. Acum o mai auzea doar pe Jade în mintea sa, cu prezicerile ei catastrofale. Poate avea dreptate. Poate totul era doar o farsă foarte proastă pe seama ei.

Timmie își dădu jos valiza de pe pat și se întinse. Se uita la tavan, gândindu-se la el, întrebându-se dacă era serios. Poate Jade avea dreptate. Poate el doar trăgea de timp și nu se putea hotărî să-și părăsească familia, dar nu voia să-i spună. Nici nu știa ce să mai creadă. Nu dormi toată noaptea. Se învârti prin casă, amețită, așteptând vești de la el. El o sună la douăsprezece ore după ultimul apel. Julianne avea să fie bine în ceea ce privea rana de la cap. Picioarele în schimb nu erau OK. Sau nu pentru o vreme. Trebuia să stea patru săptămâni suspendată în ghips în Italia, la spital. Nu o putea muta până atunci și n-o putea lăsa singură într-un spital de acolo. Era complet panicată. Și Timmie la fel, în timp ce asculta. Încercă să fie empatică, dar nu reuși. Nu mai putea. Îi spuse doar să facă tot ce-avea de făcut și să o sune când era liber. Nu putea face nimic altceva.

A doua zi, intră cu pași mari în birou fără să scoată un cuvânt. Era 1 septembrie. David o fixă pe Jade, care îi spuse cu îngâmfare că ar fi bine să se pună să-i scrie un cec de o mie de dolari. Dar, dincolo de pariu, erau supărați pentru Timmie, care își închise ușa biroului și-i ținu afară. Toată dimineața lucră în tăcere la schițe, apoi le explică faptul că fiica lui Jean-Charles avusese un accident de mașină și stătea o lună în Italia în spital, iar el era blocat acolo cu ea. De data aceasta, Jade nu suflă o vorbă. Îi părea rău pentru Timmie. Aceasta părea atât de supărată, că nici unul din asistenții ei nu îndrăzni să-i vorbească, și plecă de la birou fără să își ia rămas-bun de la ei.

Se duse direct în Malibu, iar Jean-Charles o sună de câteva ori în weekend. Încercă să fie înțelegătoare cu el și plină de compasiune pentru necazurile lui Julianne, dar era greu să nu-i spună cât era de supărată, de dezamăgită și de descurajată. Nu se putea abține să nu se întrebe de câte ori avea să se repete istoria și dacă o să-l mai vadă vreodată. Voia s-o sune pe sora Anne și să insiste să înalțe mai multe rugi. Sau poate acesta era răspunsul la rugile ei. Poate Jean-Charles nu era bărbatul pentru ea, iar rugăciunile făcuseră ca acest lucru să iasă în evidență. Era greu de știut, și, în timp ce-l asculta zilnic, începu să aibă din ce în ce mai puțină încredere în el. Cât avea să mai dureze? îi jurase că nu mai mult de o lună, așa că se târî prin toată luna septembrie, crezându-l. Încă mai ascundea sarcina. Tot nu-i spusese. Și era cu nervii în piuneze. Își pierdea cumpătul repede. Temerile sale preluaseră controlul. Și nu putea face nimic altceva decât să aștepte. Sau să renunțe, dar încă nu era gata să facă asta. Voia să creadă în el și se agăța de o ultimă speranță.

Pe douăzeci și cinci septembrie, el se întoarse cu Julianne la Paris, iar Timmie făcu altă rezervare. Nu-i mai păsa de Turnul Eiffel. Se puteau întâlni la Piazza Athenae sau oriunde dorea el. Voia doar să-l vadă, și-i spuse asta. El o sună în noaptea în care se întorsese, ca să-i spună că Sophie îi zisese că nu voia să mai vorbească niciodată cu el sau să-l mai vadă dacă pleca de tot de acasă și se muta, iar soția lui avea o reacție adversă la radiații. Părea aproape înlăcrimat când o sunase, iar Timmie stătu uitându-se în gol, cu chipul lipsit expresie. Deja le auzise pe toate, crize adolescente, cancer, chimioterapie, radiații, picioare rupte, accidente de mașină, capete sparte... și mai ce? Poate vreun câine bolnav sau o menajeră care să-și dea demisia, sau poate le ardea casa până în temelii și trebuia să rămână acolo s-o reconstruiască. Cât se mai aștepta de la ea să stea după el, în timp ce bătea pasul pe loc? Evident, era nevoie de mai mult pentru a-l face să plece din acea casă și să pună punct căsniciei. O femeie care-l iubea nu era de-ajuns. Se bucura că nu-i zisese de copil, deși

probabil nici nu ar fi contat pentru el. Era captiv acolo pe veci. Acum vedea asta. Tot ce îi mai rămânea ei de făcut era să-și adune curajul să-l părăsească. Și nici nu avea ce părăsi oricum. Nu-l mai văzuse de cinci luni și probabil nu urma să-l mai vadă. Îi revenea ei sarcina de-a face ceea ce el părea incapabil: să pună capăt relației. Nu-i dădea de ales. Nu putea sta acolo ca o proastă la nesfârșit, cu copilul lui în pânțece, crezând că are să se întoarcă la ea. Clar nu avea s-o facă. Voia să-l creadă, dar nu mai putea. Erau o mie de scuze, un milion de motive excelente pentru ca el să stea exact unde era, pentru totdeauna. Era doar o iluzie, o voce la telefon. O promisiune care n-avea să se îndeplinească niciodată, și acum știa asta. Jade avusese tot timpul dreptate și-i spusese, o avertizase. Refuzase să-i dea crezare, dar acum îi era clar. Asculta vorbele lui cu lacrimile curgându-i pe obraji. Erau lacrimi de tristețe și de mânie, și, în timp ce el o implora să fie rezonabilă, ea îl repezi.

— Ce vrei de la mine? Ce-ar trebui să fac? Te aștept de aproape șase luni. Nu te-am mai văzut. Am așteptat cât a avut soția ta cancer, apoi cu accidentul lui Julianne. Acum te amenință Sophie, iar nevastă-ta are nu știu ce reacție la radiații. Tot nu te-ai mutat. Am început în februarie. M-ai rugat să aștept până în iunie. Am așteptat. Apoi până în septembrie. Acum e aproape octombrie. Și ție îți trebuie mai mult timp. Dacă voiai să pleci, plecai. Puteai să faci toate astea dintr-un alt apartament. Nu trebuie să locuiești cu ei ca să te joci de-a Crucea Roșie zi și noapte. Nici măcar nu m-ai mai văzut din aprilie, Jean-Charles. Fu cât pe ce să-i spună despre copil, dar se abținu la timp. Mă simt ca o proastă. Nici măcar amanta ta nu sunt. Sunt doar cineva pe care o suni, în timp ce continui să trăiești cu familia ta. Poate ești prea jenat să-mi zici că s-a terminat. Presupun că oricum s-a terminat de luni de zile. N-ai avut tupeul să-mi zici, iar eu n-am avut îndrăzneala să aud. Nu mai contează. Te iubesc, n-am iubit pe nimeni niciodată cum te iubesc pe tine. Dar nu mă mai joc așa. Nu e nevoie să mai inventezi scuze. Se pot opri din avut accidente și boli. Nu-i nevoie să amenințe Sophie că se aruncă de pe acoperiș. Eu am terminat-o.

Deja suspina și era atât de înnebunită, încât abia mai putea vorbi, iar el era în stare de șoc. Mereu se temuse să n-o piardă, dar acum era șocat că-i spusese că s-a terminat. Voia doar puțin mai mult timp, ca să mai rezolve din probleme și să lase totul în ordine când pleca. De ce nu putea înțelege asta? Poate nu-l iubea. Era la fel de supărat ca ea. Apoi Timmie îi dădu lovitura de grație. Voia să fie sigur că, dacă auzea de copil, nu avea să-și imagineze că era al lui. Pentru ea, totul se terminase. N-avea să-i mărturisească faptul că era copilul lui. Și singurul mod de a se asigura de asta era să-i spună că era al altuia, așa că făcu asta, detaliat.

— Nu mai contează, Jean-Charles, spuse ea rece.

Se forță să spună cuvintele, arzând și ultima punte dintre ei, ca să nu se mai poată întoarce la el. Nu mai voia speranțe sau promisiuni. Știa că nu erau realiste. Nici măcar nu știa dacă chiar o iubea, și clar nu suficient cât să-și lase în urmă căsnicia, despre care el pre- tinsese că era moartă cu ani de zile înainte să apară ea. Dar se părea că nu era chiar așa moartă, din moment ce el era încă acolo, iar ea era singură, purtându-i copilul. O termina acum cu el, pentru totdeauna. Știa că nu și-ar părăsi casa niciodată. Ar trăgăna lucrurile la nesfârșit. Se terminase. Știa acest lucru. Și, de data asta, nu avea să mai fie abandonată. Ieșea ea prima. Cu capul sus, oricât de zdrobită-i era inima.

— Oricum mă văd cu altcineva, adăugă ea, ca o bombă letală pe care o arunca spre el și peste tot ce construiseră opt luni de zile. De fapt, mă văd cu el din aprilie, spuse ea, și se chirci de durere, când auzi un oftat de surpriză la capătul celălalt al firului. Bomba ei își atinsese ținta, dar trebuia să se întâmple. Dacă ar fi fost altcineva la mijloc tot timpul acesta, o să-și imagineze că nu era al lui copilul, dacă avea să audă despre el vreodată. Urma să apară vestea prin toate ziarele și revistele când avea să nască. Faptul că Timmie O. avea un copil pe care îl creștea singură o să fie o știre importantă. Așa că se proteja acum de el. Trebuia s-o facă, indiferent de cât de mult îi durea pe amândoi.

— Înțeleg. N-am știut, spuse el, cu vocea tremurând. Știu că nu mă crezi, dar chiar am încercat să ies din mizeria asta, ca să fiu cu tine. N-aveam de unde să știu că nevastă-mea o să se îmbolnăvească de cancer, sau că fata mea va fi atât de toantă încât să meargă cu mașina cu prietenul ei beat, sau chiar că soția mea va avea o reacție puternică la radiații. Și, cu puțin timp la dispoziție, Sophie ar fi trecut peste supărarea ei. Ar fi trebuit să-mi spui că te vezi cu altcineva, Timmie. Așa ar fi fost frumos. Presupun că morala de la Hollywood e alta decât a mea. Dacă aș fi făcut așa ceva, aș fi avut decența să-ți zic. Am fost îndrăgostit de tine tot timpul acesta, și singurul motiv pentru care am fost de acord să nu te văd vara asta a fost că nu voiam să te târăsc prin mizeria asta și să te înnebunesc, în timp ce încercam să plec cinstit și cu eleganță, și îmi pare foarte rău că a durat mai mult decât am apreciat eu inițial. Uneori lucrurile durează mai mult timp. Am făcut tot ce-am putut, adăugă el, în timp ce lacrimile îi curgeau și lui pe obraji. Și te iubesc. Sincer. Habar nu aveam că, dacă nu mă mișc suficient de repede, te duci și te culci cu altul. Cât ai așteptat? O săptămână? Două? Ne-am văzut în aprilie, probabil ai început imediat după cu persoana asta. N-a fost prea frumos din partea ta, spuse el cu tristețe.

Suna de parcă îi înfipsese un pumnal în inimă, și așa și era. Dar scuzele sale constante fuseseră la fel pentru ea. Devenise o aventură imaginară cu o persoană invizibilă, și n-o putea ține așa la nesfârșit. Deși bine intenționat, el nu fusese cinstit față de ea. Iar acum ea fusese voit crudă cu el. Erau greșeli de ambele părți și o durere incomensurabilă. Iar acum avea să fie și un copil despre care nu știa nimic, fără tată. Jocul acesta rănise trei oameni.

— Nu te-ai mutat când ai zis, spuse ea greoi.

— N-am avut când. Intenționeam să văd săptămâna asta trei apartamente cu tine. Sau când ne întâlneam, zise el nefericit.

— Nu s-ar fi întâmplat niciodată, spuse ea. Așa crezi tu, poate chiar crezi. Dar ai fi venit cu alte mii de scuze ca să stai acolo.

— Poate ai dreptate. Poate așa aș fi făcut. Nu mai știu, Timmie. Îmi pare rău... Mult noroc. Sper că această cealaltă persoană îți aduce fericire. Vreau să știi că te-am iubit din toată inima mea. Niciodată n-am iubit pe altcineva cum te-am iubit pe tine, în timp ce tu-ți făceai de cap cu altul.

Părea mai mult devastat decât mânios, iar ea spusese ce trebuia spus ca să se protejeze pe sine și copilul, chiar dacă îl durea. N-avea nici un drept să știe că era al lui copilul dacă nu urma să-l mai vadă niciodată. Copilul nu mai era al lui sau al lor, ci doar al ei. Nu voia milă din partea lui. Urma să aibă singură grijă de el. Iar dacă acesta avea să-și dorească vreodată să-și cunoască tatăl, o să-i spună și urma să decidă el ce să facă. Atunci avea să-i spună copilului lor că tatăl său fusese un om minunat, cinstit, decent, iubitor, pe care-l iubise mai mult decât orice altceva. Și de care se îndrăgostise din senin, într-o bună zi, la Paris. Era tot ce putea face acum. Nu mai era nimic de spus.

— Ai grijă de tine! Te iubesc, spuse ea delicat, apoi închise, simțindu-se vinovată că-l rănise și-l mințise.

Dar simțea că nu avea de ales. L-ar fi așteptat veșnic și nu l-ar mai fi văzut niciodată. Iar într-o bună zi el iar fi spus că se terminase și că nu-și putea părăsi soția sau copiii. Asta le fusese soarta, și în sfârșit avea curajul să o privească în față și să plece.

Crezu că o să moară din cauză că-l pierduse. Stătu în pat și plânse patru zile. Nu se duse la birou și nu răspunse la telefon. Nu răspunse nici când o sună Jean-Charles, și văzu că insistase de trei ori. Când în sfârșit se întoarse la muncă, arăta ca moartea. Nu le spuse absolut nimic lui David și lui Jade. Plecau cu toții la New York, Milano și Paris în două săptămâni, și avea o grămadă de recuperat, după ce lipsise aproape o săptămână.

Săptămâna aceea venise un val de caniculă în Los Angeles, și aerul condiționat li se stricase. Era înăbușitor la birou, în ciuda celor câteva

geamuri pe care le puteau deschide. Iar Timmie nu mai suporta. Își dădu jos salopeta largă, care-i devenise un fel de uniformă, aproape ca o burka, și merse prin birou într-un tricou și blugi, cu burta proeminentă. Era gravidă în șase luni, iar Jade înlemni când o văzu. Dacă nu ar fi fost atât de devastată din cauza lui Jean-Charles și a încheierii relației lor, Timmie ar fi râs de expresia ei. De fapt, relația se terminase în aprilie, când concepuse copilul, adică ultima dată când îl văzuse. Restul fusese doar un șir de scuze, speranțe pierdute, visuri spulberate și poate chiar și minciuni. Nu mai știa, dar încă îi mai păsa foarte mult.

— Ce-i *aia*? întrebă Jade, holbându-se fără să-i vină să creadă.

— Tu ce crezi că e? întrebă Timmie cu un zâmbet trist, în timp ce David intră și se uită și el la ea.

Burta îi părea enormă și nu mai putea fi ascunsă acum. Nici nu voia. Era timpul să iasă la lumină, măcar față de ei, dacă nu față de restul lumii. Deocamdată. Până la urmă, nu avea de ales, n-o să se mai poată ascunde. Încă mai spera să țină secretul în timpul spectacolelor, ca să evite bârfa din presă.

— Vai, Doamne, Dumnezeuule! exclamă David, părând șocat. El știe?

Pentru ei nu încăpea îndoială al cui era, și, desigur, aveau dreptate. Timmie clătină din cap.

— Nu, nu știe. Și nu vreau să afle. Nu vreau să fiu o femeie patetică nedorită, care a avut un copil de la el. Merit mai mult de atât. Voiam să-i spun când urma să îl văd, dar nu l-am mai văzut. Ultima dată m-a sunat cu o listă nouă de scuze, ca să explice de ce nu mă putea întâlni, așa că i-am zis că mă văd cu altcineva, din aprilie. Dacă citește despre copil, nu vreau să știe că e al lui.

— De ce ai făcut asta? o întrebă Jade, părând îngrozită.

Nu era sigură că-și dorea copii, și sigur nu la vârsta lui Timmie, cu un bărbat însurat pe care n-avea să-l mai revadă. Jade nu se putea gândi la ceva mai rău.

— Pentru că îl iubesc, spuse ea simplu, chiar dacă nu-l mai văd niciodată și nu știe. Îl iubesc îndeajuns încât să-mi doresc un copil de la el. Asta nu se schimbă doar pentru că nu are curaj să-și părăsească soția. Și am făcut-o din cauza lui Mark. Am îngropat un copil. Nu puteam renunța la altul. Acesta e un dar. Am să-l păstrez, chiar dacă Jean-Charles a dispărut din viața mea, spuse ea ștergându-și ochii, iar David o luă în brațe.

— Ai mult curaj, Timmie, îi zise el cu delicatețe. Mereu știuse asta despre ea, și era emoționat. Eu cred că ar trebui să știe. E și copilul lui. Sincer, cred că te iubește. Doar că i-a luat mai mult timp să iasă din încurcătură decât ar fi trebuit.

Era dispus să afirme asta, dar nu mai mult.

— Rahat, izbucni Jade. N-avea să-și părăsească niciodată nevasta. Niciodată nu fac asta.

— Ba unii da, răspunse David încăpățânat.

Dar îi scrisese cecul oricum. Iar ea își cumpăraseră geanta Chanel pe care o dorise. O purta zilnic. Lui David îi părea mai rău ca niciodată că ea câștigase, de dragul lui Timmie, nu din cauza banilor.

O îmbrățișă iar, și se duse fiecare la biroul lui. Timmie se întoarse la muncă. Mai avea trei luni până se naștea copilul. Și o viață întreagă de trăit fără Jean-Charles. Nu-și putea imagina așa ceva. Știa că nu avea să iubească niciodată pe cineva la fel ca pe el - și nici nu voia asta. Chiar fusese iubirea vieții ei. Iar acum era dus pentru totdeauna. Era cel mai mare coșmar al ei, devenit realitate.

capitolul 22

Birourile fură chinuitor de tăcute în cele două săptămâni de dinainte de spectacolele de modă. Timmie vorbea rareori și toată lumea mergea în vârful picioarelor pe lângă ea. Muncea până târziu, își ținea închisă ușa de la birou, iar casele ei păreau morminte. Merse o dată în Malibu, dar fu prea greu de îndurat pentru ea. Se duse la Sfânta Cecilia și-i spuse surorii Anne ce se întâmplase, iar ea îi zise lui Timmie că avea să continue să se roage pentru o împăcare fericită și-i aminti că trebuia să se gândească la bebeluș. Sarcina începuse să fie vizibilă. Măicuțele erau foarte bucuroase pentru ea, iar copiii o mângâiau pe burtă. Întrebară dacă bebelușul avea un tătic, iar ea spuse că nu, ca mulți dintre ei, iar lor li se păru în regulă. Sora Anne o luă în brațe la plecare și-i spuse că o să se roage pentru ea.

Timmie o privi cu tristețe și-i răspunse că era prea târziu pentru asta, cel puțin pentru Jean-Charles.

— Niciodată nu e prea târziu să ne rugăm, replică sora Anne cu veselie.

Timmie doar clătină din cap în timp ce pleca.

O pusese pe Jade să cumpere un teanc de salopete largi pentru ea, niște jachete mari, lălăi, fără formă, și schișase chiar ea câteva, ingenios drapate, ca să poată trece de spectacole fără ca știrile despre sarcina ei să ajungă în presă. Dar știa că nu avea să se mai poată ascunde după asta. Era deja destul de greu. Trebuia doar să se ferească încă vreo câteva săptămâni, apoi se putea relaxa și se putea duce să se ascundă în L.A. Încerca să fie cât

mai discretă cu putință. Faptul că fiecare jurnalist de modă de pe planetă o să încerce să ghicească cine era tatăl n-avea să fie de ajutor. Era recunoscătoare că nu știa nimeni de Jean-Charles. Până la urmă, se dovedise a fi o binecuvântare. Era agitată la gândul că ar putea da nas în nas cu el prin Paris, dar nu prea avea de ce. Ea urma să fie ocupată cu spectacolul și fără timp de plimbat prin orașul pe care-l iubea atât de mult.

David insistă ca Timmie să-l sune pe Jean-Charles și să-i spună de copil. Dar, de câte ori încerca, parcă dădea de un zid de piatră. Aproape își dorea să fi avut curajul să-l sune chiar el, dar trebuia să respecte dorințele șefei lui, chiar dacă nu credea că avea dreptate.

— Copilul are dreptul la un tată, îi spuse el o dată, iar ea clătină din cap.

— Eu n-am avut. Și am ajuns bine.

— Asta-i altceva. Tu nu ai avut de ales.

— Nu vreau să fie în viața mea sau a copilului pentru că îi pare rău de noi sau ne consideră o datorie. Dacă punea punct căsniciei, lucrurile ar fi stat altfel. Dar n-a făcut-o. Deci suntem pe cont propriu. Nu vreau să fiu amanta cuiva aruncată deoparte, cu un copil ilegitim. Sunt prea mândră pentru așa ceva.

Se enervă la gândul acela și plecă, arătând nefericită și dezolată.

— Dar pot să-ți amintesc că nu el te-a aruncat? Tu hai aruncat. Ba chiar hai și mințit și Dai spus că e altcineva la mijloc. Tu ai pus capăt. Nu el. Și Dai mai și tras una bună pe drumul de plecare.

— Ar fi terminat-o oricum. Nu voia să mă vadă. Cred că era doar o chestiune de timp până să-mi spună că nu intenționa să divorțeze.

Acum nu mai avea nici un dubiu cu privire la asta. Jade avusese dreptate.

— Dar nu vei ști asta niciodată, nu? replică David cu asprime.

Însă nu ajungea nicăieri nici cu Timmie, nici cu Jade, care insista că Timmie făcea ce era corect, deși ea și arhitectul tocmai se logodiseră. Jade era de acord cu iubirea, dar nu cu bărbații însurați. Spunea și credea din suflet că toți erau linie moartă.

Spectacolul de la New York merse bine, iar apoi plecară la Milano și la Londra, ca de obicei. Când ajunseră la Paris, David putu observa cu ușurință că Timmie nu era doar epuizată, ci și deprimată. Entuziasmul ce-o însoțea de obicei cât timp era în Paris acum părea inexistent. Făcea ce avea de făcut pentru a pune la punct spectacolul, era ca de obicei perfecționistă la probele de costum cu modele, dar nu părăsea niciodată hotelul și servea cina în camera ei în fiecare noapte. Nu se duse nicăieri și se ferea să fie văzută. Încă își acoperea secretul cu salopete și bluze drapate, dar sarcina

era din ce în ce mai greu de ascuns. Copilul crescuse mult, iar burta ei li se părea până și lor imensă, când era în blugi prin cameră și-și dădea jos bluzele ingenios drapate pe care le făcuse.

David bănuia că se temea să nu dea peste Jean-Charles pe undeva prin Paris. Și, de câte ori termina cu munca, se furișa la ea în cameră ca un șoricel. Sugerară să ia cina în oraș de câteva ori, dar ea refuză de fiecare dată și le spuse să meargă fără ea. Oricum era obosită. Dintr-un motiv sau altul, spectacolul din Paris era mai dificil decât de obicei. Lucrurile decurseseră bine până acum, dar aici astrele se dovediră cam de rahat, după cum se exprima Timmie. Tot ce putea merge prost merse prost. Două modele se îmbolnăviră, o a treia fată ajunsese la pușcărie pentru că vânduse cocaină la o petrecere și fusese prinsă. Florarul lor din Paris le încurcase comanda, apoi n-avu de unde să scoată ce le trebuia. Podiumul părea să aibă vreo trei dâmburi, și, dacă-l lăsau așa, fotomodelele aveau să-și rupă gâtul pe el, mergând pe o suprafață alunecoasă și denivelată cu tocurele lor foarte înalte. Timmie spuse că n-o interesa ce trebuia făcut sau cât costa, dar trebuia reparat până marți. Și, în cele din urmă, dar nu în ultimul rând, iluminatul se tot strica și ardea tot din cameră. În timp ce încercau să-l repare, un neon căzu, lovi un tehnician și-i rupse umărul. Parcă erau blestemați.

— Fir-ar, spuse Timmie cu o privire exasperată, în timp ce așteptau fotomodelele să vină pentru repetiții. Deocamdată, cinci întârziaseră și una venise beată. Iar cusătoresele nu terminaseră ajustările de la probe. Mai poate merge ceva prost pe-aici? Mă aștept să năvălească vreo turmă de elefanți în încăpere.

— Unele spectacole ies așa orice-ai face, spuse David liniștitor.

— Nu la Paris, pentru Dumnezeu. Hai, poate în Oklahoma. Nu ne putem face de râs în Paris. O să ne omoare presa, spuse Timmie amărâtă.

Arătase îngrozitor de când sosiseră. Era agonizant să fie în același oraș cu Jean-Charles și să nu-l vadă. O măcina zi și noapte.

Repetiția lor din ziua precedentă arătase ca o comedie a fraților Marx, iar Timmie insistase pentru o repetiție finală, deși iluminatul nu era corect, iar podiumul avea în continuare denivelări. Scăpaseră de una, dar mai erau două.

— Oare la ce se gândeau oamenii ăia când au construit așa ceva? Cred că erau drogați rău, spuse Timmie posomorâtă.

Abia aștepta să se termine totul. Voia să meargă acasă și să stea cu picioarele-n sus. Acum detesta să fie la Paris. Nu se putea gândi decât la Jean-Charles, și, când intrase în sufrageria apartamentului ei, unde se îndrăgostise de el cu opt luni în urmă, izbucnise în plâns. Dar nu le spusese

nimic celorlalți. Nu era nevoie. Puteau vedea și ei. Tot ce voia era să termine cât mai repede cu spectacolul și să plece acasă.

La ora patru, erau gata de repetiția finală. Luminile nu erau chiar cum trebuiau, dar suficient de bine cât să-i dea drumul, decise Timmie. Toate modelele veniseră, iar hainele erau ajustate. Nu mâncase nimic toată ziua, ci doar supsesse acadea după acadea. Iar apoi unul dintre neoane ieși din nou, și ea se urcă pe podium să se uite mai bine la el de dedesubt.

— Vezi să nu-ți cadă în cap, spuse David, pe jumătate în glumă, și neonul chiar căzu din tavan, iar Timmie făcu un pas în spate să-l evite.

Reuși să se aplece, dar se dezechilibra, împiedicăm du-se de una dintre denivelările de pe podium, și căzu drept pe spate, în timp ce toată lumea scoase un strigăt de spaimă și-i sări în ajutor. Doar David și Jade știau că era gravidă, dar căzuse al naibii de tare, suficient cât să-i sperie pe toți din jurul ei. Nu era sigur dacă se lovise la cap, dar părea amețită și pământie când ajunseră la ea.

David îngenunche lângă ea și o privi în ochi. Stătea întinsă pe spate și nu se mișcase. Era amețită.

— Hei... te simți bine? Vorbește cu mine...

Ea se jaită în sus la el și păru puțin aeriană pentru un minut. În timp ce toată lumea se holba la ea, David o lăsă cu Jade și se retrase.

— Fără medic, îi șopti ea. Nu-i lăsa să sune după medic.

Jade încuviință din cap, dar bănuia ce-avea David de gând, și nu-l putea opri fără s-o lase pe Timmie singură. Aceasta părea înfiorător de palidă, și, când încercă să se ridice, era amețită, iar când voi să stea în picioare, scoase un țipăt de durere. Glezna i se umflase ca un balon, iar ea se strâmbă și se rezemă de Jade.

— Cred că mi-am scrântit glezna, spuse ea și se prăbuși într-un scaun, în timp ce unul dintre tehnicienii de lumini se duse să-i aducă niște gheață și un asistent manager apăru să vadă cum se simțea.

Cineva îl anunțase, iar el se oferise să cheme medicul hotelului. Timmie refuză. Insista că se simțea bine, dar nu prea părea.

— Poate ți-ai rupt-o, spuse David îngrijorat, când se întoarse. Nu îndrăzne s-o întrebe de copil, dar o văzuse masându-și burta. Cred că ar trebui să te duci la spital, spuse el, în timp ce Jade alerga să le spună modelelor că intervenise ceva și începeau repetiția în câteva minute. Asistentul manager se duse atunci să-i raporteze managerului general. Știa cât de importantă era Timmie și nu încăpea îndoială că se rănise.

— Sunt bine, spuse Timmie și dădu din nou să se ridice. Hai să încercăm, spuse ea, arătând groaznic.

— Ești nebună, replică David, în timp ce ea se chinuia să organizeze repetiția, arătând de parcă era pe punctul să leșine.

Douăzeci de minute mai târziu, Timmie se răsuci și, spre groaza ei, îl văzu pe Jean-Charles stând la câțiva metri distanță, privind-o. Cel mai sumbru coșmar devenise realitate. Era acolo. Nu știa cine-l chemase, dar cineva o făcuse. Se uită la David, însă acesta se întoarse să-i spună ceva lui Jade, evitând să privească spre ea. Nici Jean-Charles nu părea prea bucuros. Imediat ce îl zări, Timmie se panică. Și, pentru un minut, păru gata să leșine. Jean-Charles o făcu să stea jos cu capul între genunchi. Când se îndreptă, se uită la el cu o expresie chinuită.

— N-am nevoie de medic, spuse ea ferm, dar îți mulțumesc că ai venit. Sunt bine. Doar puțin zdruncinată.

El se uitase deja în jos și-i văzuse glezna. În timp ce o asculta, îi lua pulsul.

— Pare ruptă, spuse el, apoi se aplecă să îi analizeze mai bine glezna, în timp ce Timmie se uita exasperată la David.

Dar el refuza s-o ajute să scape. După părerea lui, era mâna destinului. Cu puțin ajutor din partea lui.

— Trebuie să mergi la spital, spuse Jean-Charles încetișor.

Era prima dată când se vedeau din aprilie, și era vizibil dureros pentru amândoi.

— Nu-mi trebuie nici un spital. Repetiția e pe cale să înceapă.

— Cred că am mai avut o dată discuția asta.

Jean-Charles arăta la fel de chinuit ca ea, când David îl întrerupse.

— Mă ocup eu de repetiție. E doar o repetiție generală, ce Dumnezeu?! Mergi și vezi ce-i cu glezna aia.

Îl ajută pe Jean-Charles s-o ridice înainte să apuce să obiecteze, iar ea își trase în jurul ei bluza drapată și și-o înfioie. Arăta șic, dar palidă ca moartea, și nu putea pune piciorul în pământ. Făcură rost de undeva de un scaun cu roțile, în timp ce ea se certa fără rezultat cu amândoi, iar directorul hotelului păru ușurat să vadă un medic la fața locului.

— Te duc eu cu mașina, dacă vrei, spuse Jean-Charles cu răceală.

Era la birou când îl sunase David și venise imediat.

— Pot să iau un taxi, replică ea, evitând să se uite la el.

Îi bătea inima cu putere doar pentru că-l știa acolo. Nu voia să-l vadă sau să fie în aceeași mașină cu el. Nu voia să fie deloc în apropierea lui. Doar prezența lui îi îndurera inima. Știa că avea să-l iubească până în ultima sa zi de viață. Nu voia să-l mai vadă. Deja se resemnase cu gândul că îl pierduse. Era dureros să-l vadă acum. Ar fi fost furioasă pe David pentru că-l chemase, dacă n-ar fi durut-o atât de tare piciorul. Vinovăția se

vedea limpede pe chipul lui David, dar știa că procedase corect. Cineva trebuia să intervină, spre binele lor și al copilului. Așa că își asumase el acest rol.

— N-ar trebui să rămâi singură, spuse Jean-Charles pragmatic. Nu mă deranjează. Oricum aveam de vizitat un pacient la spital.

Ea nu spuse nimic, și unul dintre tehnicienii de lumini o împinse pe hol și pe ușa din față, în timp ce Jean-Charles venea din urmă.

Portarul îi aduse mașina, iar Jean-Charles o ajută să urce. Avea niște dureri groaznice și aproape țipă. Încerca să fie curajoasă.

— Iartă-mă, se scuză el, și nu-și mai spuseră nimic pe drumul către spitalul din Neuilly.

Amintirile îi reveneau în memorie, și evită să se uite la el, privind pe fereastră. Murea de durere din cauza gleznei, dar nu spuse nimic. Și era ușurată să simtă copilul mișcând. Măcar trăia. În final, Jean-Charles vorbi cu ea.

— Știu că e o situație ciudată pentru amândoi. Îmi pare rău că te-ai rănit.

Era mai arătos ca niciodată, deși ea se străduia să ignore asta. Își dorea doar să ajungă cât mai repede la spital.

— Le-am spus să nu cheme un medic, zise ea cu îndârjire.

— Te cred, replică el zâmbind. Se bucura să o revadă, deși știa că era dureros pentru amândoi. Cred că ți-ai rupt glezna. Ce s-a întâmplat?

— Am căzut când m-am tras în spate încercând să evit să fiu lovită în cap de un neon. A fost o zi proastă.

Iar acum era și mai proastă, după ce-l văzuse.

— Riscurile meseriei, spuse el în timp ce mergeau prin Paris. I se părea că se mai împlinise la chip și-i stătea bine. În duda accidentului, arăta foarte bine. Ai o meserie periculoasă, îi spuse el, ca să o distragă, iar ea nu comentă nimic.

În final, ajunseră la American Hospital din Neuilly. Puse pe cineva să vină pentru ea cu un scaun cu roțile, apoi o duse chiar el la radiografie.

— Am sunat un chirurg ortoped înainte să vin la hotel, pentru orice eventualitate. E de gardă și va veni să te vadă după ce fad radiografiile.

Își amintea perfect cum o ținuse de mână în timpul operației, cu un an în urmă. Dacă lucrurile ar fi stat diferit, l-ar fi rugat s-o facă din nou sau s-ar fi oferit el. Dar el nu se oferii. Iar ea nu voia ca el să rămână. Tehnicianul radiolog o împinse înăuntru, unde aștepta radiologul de gardă. Se întoarse să se uite către Jean-Charles și văzu că o privea. Ochii li se întâlniră, apoi Timmie își feri privirea. El o fixa cu o căutătură chinută, agonizantă. Era greu de spus care dintre ei părea mai mâhnit.

— Am să revin peste puțin timp să văd ce faci, spuse el, și ea încuviință din cap.

Știa că n-avea rost să-i ceară să nu vină, că oricum o să facă tot cum voia el. Jean-Charles dispăru, iar radiologul o întrebă ce se întâmplase. Îi explică, apoi el o duse și o întinse pe masă, să-i facă niște radiografii. Știa că nu avea de ales și trebuie să-i spună.

— Sunt însărcinată, șopti ea, de parcă Jean-Charles ar fi stat lângă ușa camerei, deși știa că nu era așa.

Plecaseră să-l vadă pe celălalt pacient. Ar fi putut-o duce și la Pitie Salpetriere, dar se gândise că ar fi mai ușor pentru ea așa.

— Sunteți?

Radiologul păru surprins, iar ea își trase deoparte haina drapată și-i arătă. El fu impresionat. Se ascunsese foarte bine, dar putea vedea că era în vreo șase luni, poate mai mult.

— Te rog, nu spune nimănui, zise ea când se întinse. E secret.

— Sunteți star de cinema? întrebă el, părând impresionat, iar ea clătină din cap și zâmbi.

El puse peste ea o pătură groasă de plumb, ca să o protejeze. Glezna dura îngrozitor, dar el era amabil. Radiologul ar fi fost șocat să afle că purta copilul lui Jean-Charles. Și Jean-Charles ar fi fost șocat, de altfel.

Radiografiile durară doar câteva minute, apoi medicul ortoped veni să îi verifice glezna. Se uită atent peste radiografia. Jean-Charles avusese dreptate. Era ruptă. Îi spuse că are nevoie de ghips, și, până când reveni Jean-Charles, o oră mai târziu, era deja în^ cârje, cu glezna în ghips, chiar mai palidă ca înainte. Îi era rău, dar nu voia să admită asta de față cu el. El putea vedea cum se clătina și cum încerca să se ascundă de el.

— Ai avut dreptate, spuse ea politicos.

Înțeleșese că el adunase niște profesioniști buni pentru ea și le spusese să-i ofere o atenție specială. Toți fuseseră excepțional de prietenoși, atenți și eficienți. Putea simți implicarea lui în aranjamentele pe care le făcuse pentru ea.

— Te duc înapoi la hotel, spuse el, mulțumindu-le ortopedului și radiologului, iar ea își dădu seama că se știa bine după felul în care vorbise cu ei și le mulțumise.

— Nu-i nevoie să mă duci înapoi, spuse Timmie, apoi observă că nu-și luase geanta. O uitase la repetiție, la hotel. Eh, sau poate trebuie. Părea jenată. N-am bani de taxi la mine. Portarul ar fi plătit pentru ea, dar părea mai simplu să se întoarcă la Piaza Athenae cu el. Era amețită de durere și de șocul de a-l fi văzut. Te deranjează?

— Chiar deloc, spuse el formal, aruncând o privire spre ea. Ceva la ea era diferit, dar nu era sigur ce anume.

Nu era părul, poate fața. I se părea oarecum mai delicată. Nu mai părea atât de sexy, dar era și mai frumoasă decât și-o amintea. O ajută să urce în mașină și pleacă spre hotel.

— Îmi pare rău că ți s-a întâmplat asta, Timmie, spuse el pe drumul de întoarcere. E ghinion curat.

Bănuia că avea dureri mari, dar ea nu se plângea, îi oferiseră calmante, dar refuzase să le ia, din cauza sarcinii. Insistase că avea să fie bine și pusese flaconul de medicamente în buzunar, fără să ia vreo pastilă. Jean-Charles credea că era deopotrivă curajoasă și nehibzuită.

— Cred că putea fi mai rău, zise ea și ridică din umeri.

Putea să fi făcut rău copilului și se bucura că nu fusese așa. Copilul se mișcase foarte energic în ultima jumătate de oră, și ea se simțea ușurată. Tot ce voia acum era să se întindă în pat. Repetiția probabil că se terminase. Spera că decursese totul bine, dar chiar nu-i mai păsa. Nu se mai putea gândi decât la Jean-Charles, în timp ce el o ducea înapoi la hotel. Se gândea că avea să nu-l mai vadă niciodată. El o făcu să tresară când îi aruncă o privire, oprind la un semafor. Ea era încă foarte palidă, și îșpăcea griji pentru ea.

— Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat între noi. Ai fost foarte răbdătoare, și ai avut dreptate. A fost inuman să-ți cer să treci prin toate acele lucruri alături de mine. Sunt sigur că ai așteptat mai mult decât ar face-o majoritatea femeilor. Niciodată nu mi-am imaginat că au să apară toate acele piedici.

— Nu-i nimic, șopti ea. N-a fost vina ta. Se mai întâmplă, cum se spune.

El îi zâmbi ca răspuns. Încă o iubea și știa că avea s-o iubească de-a pururi. Ea văzu că nu-și mai purta verigheta. El îi observă privirea și încercă să se uite în ochii ei.

— Era și timpul. M-am mutat, în sfârșit, weekendul trecut. Voiam să fac asta mai demult, dar pur și simplu nu am putut. Copiii mei vor fi în regulă. Soția mea e mai bine. Mi-am făcut datoria. Trebuia să plec.

Timmie rămase holbându-se la el în timp ce vorbea.

— Te-ai mutat?

El încuviință din cap.

— Cum au reacționat?

Era șocată.

— Toată lumea e furioasă acum. Se pare că nimeni nu-ți mulțumește pentru ce ai făcut. Își amintesc doar ce n-ai făcut. Copiii vor fi bine.

Părea foarte calm și rezervat în vreme ce o privea cu ochitriști.

— Îmi pare rău că m-am supărat atât de tare că te vezi cu altcineva. A fost o lovitură teribilă pentru mine. Dar aveai dreptate. De ce să mă fi așteptat la nesfârșit?

Ea se simți de parcă ratase un tren la mustață. Se mutase. Își scosese verigheta. Făcuse, în final, ceea ce promisese. Ea purta în pânțele copilul lui. Și îi spusese că se vedea cu altcineva.

— Arăți diferit, zise el, ca să schimbe subiectul.

Ea îl fixă cu privirea, fără să știe ce să-i spună.

— Am luat ceva în greutate, răspunse ea vag, în timp ce treceau prin Place de la Concorde.

Glezna îi pulsa puternic și îi era rău.

— Îți stă bine, remarcă el. Cât mai stai în Paris?

— Plec poimâine, spuse ea, apoi zâmbi, amintindu-și când o invitase în februarie la un pahar. Îi pusese aceeași întrebare la dîneu, și ea îi oferise același răspuns. Iar a doua zi, se îndrăgostiseră nebunește. Pe neașteptate.

— Cred că am mai văzut filmul acesta, spuse ea izbucnind în rîs, în timp ce el se întorcea să-i zâmbească.

Și el se gândise la același lucru. În mintea lui răsună ecoul acelorași cuvinte.

— Poate ar trebui să mergem la Turnul Eiffel, spuse el, și să ne prefacem că e 1 septembrie... Dar, de fapt, presupun că nu. Noul bărbat din viața ta nu ar fi prea fericit de treaba asta.

Ea rămase un minut lung uitându-se fix pe geam, apoi se întoarse să-l privească. Era prea târziu să mai joace asemenea jocuri cu el. Nu făcuse asta decât pe final și regretase continuu de atunci.

— Nu există un bărbat nou în viața mea, Jean-Charles. N-a fost niciodată. Doar tu.

Părea foarte sinceră. El era de-a dreptul confuz.

— Atunci de ce ai spus asta? Doar ca să mă rănești?

Nu îi stătea în fire, dar se purtase cu cruzime. Poate crezuse că așa merită, dar se înșelase. Fusesse prost, dar niciodată crud cu ea.

— Am avut motive mai complicate. E cam greu să explic. Am vrut să crezi că ți-am fost necredincioasă, spuse ea oftând.

Se simțea complet nebună să încerce să-i explice acum.

— De ce ai vrea să cred că mi-ai fost infidelă? Întrebă el cu o expresie stupefiată, când opriră la un semafor.

N-avea nici un sens. Se iubiseră și-și fuseseră fideli. De ce încercase să schimbe asta la final?

— Pentru că, dacă rămâneai cu soția ta, după cum am crezut că vei face, nu voiam să știi că e copilul tău.

Jean-Charles o fixă uimit. Părea șocat de ce auzise.

— Ce copil?

Habar nu avea despre ce vorbea. Ea își trase jacheta cu delicatețe, și el văzu ce ascundea acolo.

— Copilul nostru, șopti ea. Cel despre care nu ți-am spus pentru că nu voiam să te prezez. Am vrut să te întorci la mine doar dacă mă iubeai, nu din obligație sau din milă.

În timp ce vorbea, lacrimile i se rostogoleau încet pe obraji.

— Ești nebună! Oh, Doamne... Ai fost însărcinată tot timpul ăsta și nu mi-ai spus? Oh, Doamne... Timmie... Întinse mâna, îi atinse pântecul și simți copilul lovind, apoi începu să plângă și el. Cum ai putut să faci ceva așa de nebunesc... să nu-mi spui... te iubesc... nu mi-ar fi fost milă de tine... ce curajoasă și nebună ești, spuse el în timp ce o luă în brațe și o ținu așa, apoi o sărută, în vreme ce claxoanele urlau, șoferii țipau și traficul se învoldura în jurul lor. Se uită la ea cu mai multă dragoste decât visase ea vreodată. Te iubesc. În câte luni ești?

— Șase jumătate.

— Nu pot să cred că te-ai ascuns de mine, zise el neîncrezător și porni din nou prin trafic, spre ușurarea tuturor.

— Am vrut, dar apoi soția ta a făcut cancer imediat ce am aflat. Nu mi s-a părut corect să te împovărez. Iar apoi am vrut să îți zic în septembrie, la Turnul Eiffel... Dar ai anulat și ai rămas o lună blocat în Italia cu Julianne... Și apoi...

— Timmie, te rog... habar n-am avut... Îmi pare rău... voiam să fac ce era corect și chiar cu tine am fost nedrept. Poți să mă ierți?

— Nu-i nevoie, spuse ea simplu. Te iubesc. Am fost o proastă să nu-ți zic. Nu te-am vrut din obligație. Tu mereu ești corect cu toată lumea. Te voiam doar dacă mă iubeai, nu pentru că așa ar fi fost corect.

— Chiar te iubesc, șopti el în timp ce intrau pe Avenue Montaigne. Te iubesc. Și acum ce facem? Când se naște copilul?

Abia putea să gândească. Erau multe de procesat dintr-odată. Ea îl iubea. Mereu îl iubise. Nu îl înșelase. Nu exista un altul. Niciodată nu fusese. Îi fusese fidelă în tot acest timp. Purta copilul lor. Și încă îl iubea. Nu încetase, la fel cum nici el nu încetase s-o iubească. Fusese devastat de când ea pusese capăt relației lor. Dintr-odată, îi trecu ceva prin minte.

— Ești sigură că e bine copilul după căzătura ta? Poate ar trebui să ne întoarcem la spital și să verificăm, zise el îngrijorat.

— Nasc în ianuarie, și copilul e bine. Se mișcă întruna de o jumătate de oră încoace.

— Imediat ce ne întoarcem la hotel, vreau să stai întinsă, spuse el pe un ton sever.

— Da, domnule doctor, răspunse ea zâmbind.

— Râdeți de mine, doamnă O-Neill, replică el surâzând. Îi fusese dor de glumele ei, de chipul și de sărutările ei, de vocea ei și, mai presus de toate, de iubirea ei.

— Da, domnule doctor, așa e, spuse ea zâmbind larg în timp ce mergeau spre Piaza Athenee. Ați vrea să veniți sus pentru un pahar de șampanie sau ceva de genul ăsta?

El o privi și surâse.

— Și după asta, Timmie? Ce facem?

— Ce sugerezi? Nu știu dacă mi-aș putea conduce afacerea de aici, dar pot să încerc.

Nu voia să-l pună să renunțe la profesia lui ca să se mute în California, din moment ce nu putea practica medicina acolo. Dacă era să se mute cineva, ea avea să fie aceea.

— Și apoi?

O privi zâmbind larg.

— Ce vrei să spui? Întrebă ea cu timiditate.

Visurile le fuseseră brusc redade. Crezuse că îl pierduse pentru totdeauna. Dar, în schimb, îl privea cu dragoste în ochi. Venise la ea din cauza gleznei sale rupte și pentru că îl chemase David. Acum se simțea recunoscătoare pentru asta.

Jean-Charles se aplecă și-o sărută. Era sărutul pe care și-l amintea și după care tânjise vreme de atâtea luni chinuitoare în care el nu fusese prezent.

— Te cer de soție, șopti el.

Nu discutaseră niciodată despre așa ceva.

— Pentru că-ți pare rău de mine? șopti ea. Sau din cauza copilului?

Chipul ei era la câțiva centimetri de al lui, și îl privi cu atenție.

— Nu, prostuțo, pentru că te iubesc. Mereu te-am iubit. Îmi pare rău că a durat atâta.

— Atunci accept, spuse ea, și de data asta îl sărută ea. Apoi se lăsă pe spate în scaun și îl privi cu un zâmbet imens. Presupun că nu mă mai întorc la orfelinat de data asta.

Orfelinatul era de domeniul trecutului. Acum știa asta.

— Așa e, spuse el, apoi coborî și merse în dreptul portierei ei. Nu te mai întorci niciodată acolo. Vii cu mine acasă, Timmie. Pentru totdeauna,

spuse el, apoi o ridică blând în brațe și o purtă cu el în holul de la Piaza Athenee, unde începuse totul.